

Szabina és a Renoir

Serfőző Larry regénye

Augusté Renoir: Alvó nő fürdés után, 1897

Szabina és a Renoir

Serfőző Larry
Regénye

A mű eredeti címe: Szabina's Great Adventure

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült: 2012, PublishAmerica LLP, Baltimore, Maryland, USA.

Angol nyelvű szerzői jog: Larry Serfozo 2012

Fordította: Serfőző Levente

ISBN: 978-1-4626-9643-7

@ Serfőző Levente, 2014 Hungarian Translation

Első Fejezet

Nincs mit szépíteni a dolgot, Henry Hutchinson elmebeteg. Egy diplomás pszichiáter diagnosztizálta állapotát és makacsul ragaszkodik orvosi véleményéhez, bár minden kétséget kizárólagosan be lett neki bizonyítva, hogy Henry életének legnagyobb részében meglehetősen normális fickó volt. Igen bizony, egészen odáig, amíg a felesége magával nem vitte egy európai vakációra, ami egy meglehetősen bonyolult történet, és amit a kezdeténél fogva kell elmondanunk, hogy a kedves olvasó megértse, hogy Henry miért van jelenleg bezárva a bolondok házába.

Henry a Best Buy elektronikus szuperáruházban dolgozott, mint segéd-menedzser a Stréber Brigádnál, a javítószolgálati pulthoz beosztva. El nem hinnék, hogy néha miket nem talált a komputereken, amiket behoztak hozzá. Elméletileg meg kellett, hogy javítsa őket, ami nem lett volna probléma, bár kissé unalmasnak volt mondható, de a szellemi hulladék, amit a fiúk, és a lányok is rajtahagytak merevlemezükön, hogy ő is láthassa, alapjaiban döbbsentette meg józan felfogását.

Tehát, amikor tíz óra kulimunka után hazajön, senki sem kellene, hogy hibáztassa, ha néha kissé szórakozott, és nem veszi észre mind a vakációtervezgetést, amit felesége csinál a háta mögött.

Igen, a felesége. Néhány dolgot illene tudnunk róla is. Csinos, ezt mondanunk sem kell, az asszonyka urológus orvos a Michelle Ranch Road úti klinikán, New Port Richey városban, Floridában.

Jelenleg a nappali szobában üldögél odahaza és szépséges kezeivel egy darab Muenster sajtot szeletel, mialatt Henry három decis talpas poharakba Chablis bort önt egy ötliteres demizsonból. Közben nézegeti feleségének finoman formált hosszú intelligens ujjait és nem tudja megállni, hogy ne találgassa, hogy mi mást fogdoshat azokkal napközben, mialatt egy alak hátát mutatva előrehajol széke előtt, vagy egy nő széjjelteszi lábait a vizsgálószékben.

Ez hozzátartozik a hivatásához, és nem kellene, hogy Henry izgassa magát vele. Vagy igen?

— Henry, drágám, — kérdezi az asszonyka. — Vastagra akarod a tiedet szeletelve, vagy vékonyra?

— Szabina, édesem. — Henry feleli. — Bízom az ítélőképességemben. Bármit is tervezel ma estére, teljesen egyetértek vele.

Harapnak egyet a sajtóból és kortyintanak a borból, és Szabina veszi át a szót. — Három hétre Budapestre megyünk. Az Expedia.com weboldalon már meg is vettem a két elektronikus menettérti jegyet.

Henry meg van döbbenve. Ennyit ér a teljesen megbízok benned elmélet, de felesége szépséges és okos, és halálos szerelemmel imádja. Ki ne imádná? Ez a mostani abszolúte véglegesnek hangzó bejelentés előtt, egyetlen célzást nem tett, hogy valamiféle tengerentúli vakációt tervez. Tehát nem csodálhatjuk, ha Henry meglepődött és mérges, hiszen halálosan utálja a repülést. Különösen azokat, ahol este beszáll egy gépbe, keleti irányban átrepül az óceánon, és éjfél fele valami idegen földrész felett a hajnal derengése köszönt rá.

— Miért éppen Budapest? — kérdezi miután visszanyerte szavát. — Nem lenne jobb, ha inkább a Yellowstone parkba mennénk, vagy kenun leereszkednénk a Great Snake folyón? Még egyik helyet sem láttuk.

— Mert akarom, hogy találkozz Budapesti rokonaimmal és barátaimmal. Valamint néhány emléktárgyat otthagytam a lakásban, amit ott béreltem. Szeretném a dolgaimat megtalálni és visszaszerezni.

— Nem tudnák a rokonaid elpostázni neked?

— Nem lenne praktikus, — Szabina mondja olyan aranyosan, hogy Henry karjaiba akarja ölelni és minden helyen meg szeretné csókolni, ahol Szabina megengedi.

Ennél a pontnál, mielőtt egy lépést is haladunk tovább történetünkkel, le kell, hogy írjam a kedves olvasónak Szabinát, a feleséget. Így önök is fogják ugyanannyira szeretni, ahogy Henry szereti, és nem fogják szegény férjet a nevetség tárgyává tenni, hogy mindent megtesz, hogy kielégítse felesége szeszélyeit. Szabina körülbelül százhetven centiméter magas, gesztenyebarna haja van, és amikor mosolyog, két búbajos gödröcske jelenik meg az arcán. Zabálnivaló kerek kis hasa van, ugyan kissé kiáll, mert harminckét évével Sabina már nem mai csirke. De legkiemelkedőbb tulajdonsága, minden nyilvánvaló testi szépsége mellett, és legigazságosabban megállapíthatóan; Szabina egyike azoknak a rémségesen eszes lányoknak, akik mindenkit lepipálnak. Először is alapfokú diplomát szerzett az NYU egyetemen New Yorkban. Másodszor elment Budapestre és orvosnak tanult ki a Semmelweisén. Harmadszor és jelenleg, mint orvos komoly pénzeket keres a Morton Plant Mease járó-beteg klinikán, Floridában.

Azt hiszem, kellőképpen kifejtettem a tényeket.

De minden bizonnyal és jogosan, valaki kérdezhetné; hogyan kerül össze egy fiatalember, mint Henry, egy ilyen kiváló nővel, mint ez a Szabina?

Hm, nem tudom, de így esett és megtörtént. Ahogy már fentebb említettem Henry a Stréber brigádnál dolgozott. Előtte a Pasco-Hernando megyei főiskolán, valahol Florida mangrove erdők és mocsarak borította nyugati partvidékén, próbált oklevelet szerezni valamiben, bármiben. Emberek mondják, hogy Henry jóképű alak, talán még vonzókülsejű is többféle szempontból, de olyan sok van az ilyenekből, hogyha mindegyik egy orvost venne el feleségül, hamar kifogynánk a felcsertudomány művelőinek soraiból.

Egy nap, körülbelül három évvel ezelőtt, Szabina egy nehéz Compaq Presario desktop komputert cipelve a kezeiben berohant az üzletbe és terhét ledobta a pultra, egyenesen Henry elé.

— Ez a komputer beteg, — mondta és Henry tisztán láthatta, hogy a kis nőt a sírás környékezi.

— Mi a baj? — Henry kérdezte mialatt egyik szemével a komputert nézte és a másikkal felmérte magának a fiatal hölgyet. Arca olyannyira nevetséges módra torzulhatott, hogy úgy nézhetett ki, mint a kancsi szemű bohóc a rodeó lovasbemutatón, és a kis nő huncut szemében azonnal vidám csillogás jelent meg és áttörte könnyeinek fátyolát.

— Átálltam a fiberoptikai szolgálatra a Verizon telefoncégnél, — a nőcske kezdte, és ahogy látta, hogy Henry mennyire nyugodt és magabiztos a dolgában, maga is lecsillapodott és hatalmasat sóhajtott. Mellkasa kitágult, és mint két rózsaszín húsiból készült ruganyos labda keblei megemelkedtek és biztosak lehetünk, hogy ez volt a pillanat, amikor Henry szerelembe esett vele.

— Látom, — Henry mondta és nyilvánvalóan nem tudhatta pontosan, hogy tulajdonképpen mire is referál.

A kis nő erre Henrre zúdította panaszainak áradatát. — Internet letöltésem gyakorlatilag zéróra lassult, és a problémát kijavítani egy Verizon technikus két órát töltött velem a telefonon, átvette pozíciójelzőm irányítását és teljesen lebénította a merevlemezemet.

— A gazember, — Henry mormolta és a pultról a tesztberendezési műszerpadra mozdította a komputert.

Szabina, nevezzük a nevén bár Henry akkor még ezt nem tudhatta, furcsálló pillantást pöccintett a fiatalember felé. — Mi baj van a szemével? — kérdezte. — Csak nincs valamiféle súlyos strabismus problémája?

Önök még nem ismerik Henrit eléggé, legalább is egyelőre nem, de mostanra már eleget kellene tudniuk róla, hogy nyilvánvaló legyen, hogy Henry nem tartja magát tökkelütöttnek, és ha valaki hozzávág egy különleges szót hasonló hangnemben reagál.

— Maga egy ophthalmologist?

— Nem, — Szabina kuncogott erre. — Nem vagyok szemész. Már jó néhány évvel ezelőtt elhatároztam, hogy urológia lesz a specialitásom.

Ez a kis nő viccel velem, gondolta Henry, és bár a pillanat erejéig elfelejtkezett a doktornak kijáró respektusról, mégis úgy tett, mintha elhitte volna Szabina állítását.

— Mennyi időt fog igénybe venni? — Szabina kérdezte.

— Egy perc türelmet. — Henry felelte és nézte, ahogy a komputer lassan beindul és erőre kap.

— Nem akarnám siettetni, — a nőcske az órájára pillantott, — de harminc perc múlva fogadnom kell a mai napra esedékes első betegemet.

— Itt tudná hagyni a komputert? — a fiatalember felelte, és öntelt oldalpillantást vetett az állítólagos doktornő felé. — Végigcsinálni az összes diagnosztikai próbát és a merevlemez visszahozni eredeti állapotába néhány órát is igénybe vehet. Ma este visszajöhet érte, vagy ha akarja, holnap reggel ugyanebben az időben felveheti.

— Jó lenne, ha lenne időm, — Szabina felelte kérlelő hangon, — de rettenetesen elfoglalt vagyok és ma este szükségem van a komputerre. Holnap reggelig be kell, hogy fejezzem, folyamatos szakmai továbbképzésemhez megkövetelt disszertációm.

— Semmi probléma. — Henry felnézett és legmegnyerőbb mosolyát villantotta Szabina felé. — Miután itt véget ér a műszakom, el tudnám vinni a Presáriót magához, és mivel maga olyan végtelenül csinos lány, be is tudnám szerelni és még ma este ingyen be is indítanám.

Már megint itt vagyunk, alaptalanul beszkatulyázunk valakit. Bizonyára gondoljuk, hogy Henry minden szoknyát megkörnyékez a minőségre való tekintet nélkül. Igaz, de ebben az esetben a minőség hiánya kétségen kívül áll. Tudat alatt akkor, és most, ennek az irodalmi gyöngyszemnek hatodik kiadása után, Henry most már tényekre menően tudja; értelmiségi foglalkozású diplomás nőknek nehézségeik vannak a párválasztásnál. Túl sok idő töltenek tanulmányaikkal, hogy megszerezzék diplomájukat, hogy letegyék az államvizsgát meg miegymást, és hogy megszerezzék és megtartsák működési engedélyüket az államtól, és vajmi kevés idejük marad randevúzni. Harmincas éveik közepére hajadonoknak maradnak és egyedül. Henry nem állítja, hogy kétségbeesetten kutatnak egy partner után, de egy jóképű fickónak, mint Henry semmi esetre sem esnek kívül ölelő karjai hatósugarán.

Keze fejével Szabina letörli csinos homlokáról a gyöngyöző verejtéket és lemondó sóhajjal közli Henrivel.

— Nem bánom, ha át akar jönni hozzám, de meg kell, hogy bocsássa, ha nem foglalkozom sokat magával. Végezze a dolgát a komputerrel és ne zavartassa magát, hogy én mit csinállok. Én a nagyhálósobában leszek és ígérem, hogy nem leselkedem a válla felett, hogy maga min dolgozik. Ha valamire szüksége van a hűtőből, csak vegye ki. Nincs semmi benső adottságom, hogy méltóképpen szórakoztassam a vendégeimet.

Fényes Disney World esküvő villant át Henry lelki szemei előtt. Jövőbeli egybekelésük még semmi esetre sem volt biztosra mondható, de Henry tudta, ha ügyesen kijátssza a neki osztott kártyákat, meg fogja tudni győzni Szabinát, hogy nála jobb partit nem fog találni.

— Adja ide a címet, — Henry mondta, — és jelezze, hogy mikorra legyenek ott.

— Mondjuk, úgy nyolc órára és a cím és a név ott van a merevlemezemen. — Szabina felelte és vidáman kitáncolt az ajtón.

—

Késő este, miután a stréber laboratóriumban Henry megjavította a komputert, odahajtott Szabina házához és megnyomta a csengőgombot, amit egy mosolygós bohócarc fémmjelzett. Mérföldnyi meglepettségére semmi kutyaugatást nem hallott és semmi sem dobálta magát dühödten a bezárt ajtó túlsó oldalához.

Egy perc múlva Szabina kinyitotta az ajtót. Kék orvosi overall volt rajta és szomorúan nézett Henrire. — Meg kell, hogy bocsásson nekem, — mondta. — Tiszta bolondokháza volt a klinikán. Mindenki késésben volt és az utolsó pillanatban rám nyomták egy öreg férfinak a körülmetélését. A főnőkömet, Éliást, a vezető urológust váratlanul halaszthatatlan golf turnéra hívták és Éliás könnyögött nekem. — Szabina, legyen olyan aranyos és ugorjon be helyettem.

Tudom, hogy ez lesz a maga első metélése, de az öreg haldoklik és érintetlen fitymabőrével nem tudják eltemetni, ahol szeretne nyugodni, felesége mellett a Szatmár Ortodox Zsidó szekta temetőjében, a Shady Hills kerületben.

Henry kerekre nyitotta a szemeit, és hogy tartani tudja a nehéz Presáriót megemelte az egyik lábát és a térdén nyugtatta a nehézkes masinát. Szabina észrevette Henry zavarát és szélesre tárta az ajtót.

— Kerüljön beljebb, — mondta. — Menjen át a konyhán és a komputer szoba közvetlenül jobbra van a reggeliző asztal után. A harmadik hálósobát berendeztem irodának és ott mindent megtalál, amire szüksége lehet.

— Kösz, — Henry felelte és próbálván elcsúszni Szabina mellett keresztülbtladozott a küszöbön.

Miután Henrinek sikerült bejutni a házba Szabina érdeklődő pillantást vetett rá és kérdezte. — Hol tartottam?

— Éliásnál. — Henry nyögött.

Tenyereit maga felé fordítva Szabina mind a két kezét a magasba emelte. Henry tisztán láthatta, hogy a fiatal nő operáló gumikesztyűket visel és vér látszik rajtuk szétkenve. — Oh, igen, — Szabina csacsogott tovább. — Éliásról meséltem magának. Legtöbbször elfogadható főnök, de ma délután fessegette a közmondásos pofonos-ládát. Próbáltam érvelni vele, és joggal kérdeztem. „Miért nem szerez egy kóser mohel-t, aki megmetszi a vén kecskét? Komputer problémáim vannak és este hétre otthon kell lennem.” Tudja, hogy mit mondott erre?

Henry megrázta a fejét.

— Éliás azt mondta, — Szabina idézőjeleket csinált az ujjából. — „Semmiféle mohel nem csinálná meg a rituális körülmetélést ezen az emberen.”

Prezentálva a végtelen bölcsesség eme hatalmas példázatát, Szabina megállt egy terjedelmes szoba közepén, ami nappali szobának nézett ki és az ellenkező irányba, a konyha felé biccentette a fejét.

Henry néhányszor megrebbentette a szemét és Szabina folytatta a történetet.

— Kérdeztem Éliást, hogy miért nem. És erre ő, ahogy kibújik operáló overalljából a következő képtelenséget magyarázza nekem. „A férfi Oroszországból való és egész életében ateista volt. Senki nem várhatja el egy tisztességes mohel-tól, hogy körülmetéljen valakit, hacsak egy rabbi nem igazolja írásban, hogy az illető studírozta a Talmud könyvet. Csak csinálja meg neki. Egy pár napon belül amúgy is meghal.

Szabina hirtelen elhallgatott és rámeredt Henrire. — Maga nem beszél sokat. Ugye? — kérdezte élesen. — Ezt kedvelem egy férfiban, hacsak nem süketnéma az illető.

Henry bólintott.

— Tehát, — Szabina felelte. — Ezzel lerendeztük ezt a kérdést, de visszatérve a klinikára. Az öreg kecske rettenetesen elkezdett vérezni, de olyannyira, hogy alig tudtuk megállítani. Mire bevégeztem vele és kitolták a műtőből, a műtősegéd, az imbecillis, egy homokos aktivista a borotvált fejével és karikákkal az arcában mindenütt, bezárta az orvosok öltözőjét és nem tudtam kimosakodni. Még a ruháimat sem tudtam lecserélni. Így hajtottam haza, ahogy most lát és egy perccel az előtt érkeztem meg, hogy becsöngetett.

— A cirkuszi bohóc, — Henry próbált viccelődni és Szabina azonnal vette a lapot.

— Igen, — válaszolta mosolyogva. — ha engem kérdez, mindenki egy bohóc. De ha megbocsát, hadd tisztálkodjam le. Lezuhanyozok és csinálok magának egy rostonsült marhahús szendvicset. Én véresen szeretem. Maga?

— Én is, — Henry morogta alig hallhatóan, mert már a komputer nagyon nehéz kezdett lenni a kezében.

— Remek, — Szabina felelte. — Akkor már ugrom is. Nem akarom a munkájában tovább hátráltatni. Tíz percen belül itt vagyok a szendviccsel.

Miután efféleképpen bevégezték gyors ismerkedési epizódjukat, Szabina sarkon pördült és eltűnt egy ajtó mögött, ami Henry szerint feltehetően a ház mesterének a hálósobájába vezethetett, és valószínűleg egy kétszemélyes zuhanyozóhoz és egy jakuzzi fürdőkádhoz.

Kedves olvasóm, ennél a pontnál, miért ne engednénk meg, hogy Henry őszinte vallomást tegyen? A délután hosszú volt és unalmas a stréber laborban és Henry belenézett Szabina komputer fájljaiba. Fent való istenem, ez a kis nő tényleg keresett egy udvarlót. Aztán igazán. Még néhány fényképet is feltett magáról, amik sajnos nem eléggé tükrözték igazi szépségét. Tudják, hogy milyen jelszót használt? Szabina. Az isten szerelmére, egy ilyen eszes lány, nem tudott kitalálni valami jobban szofisztikált valamit? Például Szabina69. De csak Henry gondolhat ilyeneket. Mi nem beszélhetünk Szabina helyett és nem hitelesíthetjük indítókait.

Ilyen mondatokat irt bele, hogy: „Szüksége van valakire, aki az életét áldozná érte.” Vagy hasonlóképpen fogalmazva, „Testörre van szüksége, aki végrehajtja a parancsait, egy férfire, akinek ő a legcsinosabb nő a világon.

Henry öntelten vigyorgott és győzelmes csatakiáltást akart hallatni. *„Miért ne lennék én ez a férfi? Nincs meg bennem ez az összes tulajdonság? Szabina szellemi színaranyból van megalkotva. Csak le kell, hogy hajoljak és le kell szakítanom őt a magányos virágszálak végtelenül hullámzó mezejéről.”*

Szabina több száz választ kapott hirdetésére és mind rajta hagyta a merevlemezén, együtt a hozzácsatolt képekkel és mindennel. Nem csoda, hogy tonnaszámba szerezte be a vírusokat. Henry minden rosszindulatú vírust kiszedett, kitisztította Szabina fájljait és a letisztázott adatokat rögzítette egy kivehető USB drive-on, húsz dollár értékben, amit Henry a cél érdekében a saját zsebéből finanszírozott.

—

Henry bekötötte a Presáriót és kipróbálta. A gép úgy dolgozott, mint a tízparancsolat. Szerette volna, hogy ilyen könnyű legyen az AIDS vírust is kiradírozni, de nem lehetett. Az AIDS, ez az elődeinek parázna erkölcsi miatt rászórt átok maradt, és generációjának léteznie kellett a következményeivel.

Feladatát befejezve Henry visszament a konyhába és ott találta Szabinát.

Szabina fehér frottírtörülköző köpenyt viselt és a fején egy szintén fehér törülközőből csavart turbánt. Kicsillanó bőre fényesen csillogott, mint az agysebészek frissen kimosakodott és lecsutakolt keze, és legédesebb mosolyával fordult Henry felé.

— Minden rendben és működik? — kérdezte.

Henry letette az USB drive-t az asztalra. — Igen működik és utólagos engedélyével merészkedtem kitörölni az összes szükségtelen fájlokat a komputerjéről és rátettem erre a hordozható memória pálcára. Mostantól kezdve személyes dolgait ezen kellene, hogy rögzítse. Biztonságosabb, és amikor komputerjét beindítja, nem fogja összezavarni bejövő internet információáramlatát.

— Ez? — Szabina nézett vissza leereszkedően. — Hiszen olyan kicsi. Biztos benne, hogy elegendően nagy lesz?

— Tizenhat giga-byte, — Henry felelte, büszkeségében kissé megsértve. — Bőven elégséges és mindamellett, nem kell, hogy eltegye mind azokat a válaszokat, amiket a társkereső weboldalakról kap, amelyekre jelenleg fel van iratkozva.

Szabina összehúzta a szemét, egy darabig kíváncsian méregette Henrit, majd egy perc múlva rövidebbre fogott éles hangon beszűrt neki.

— És pontosan miért tenném ezt?

Becsületekre mondva, harminchárom fok meleg volt kint a Floridai nyár kellős közepén, egy széles üvegajtó tárva nyitva állt Szabina terasza felé, és feltehetően a légkondicionáló ki volt kapcsolva, de Henry mégis reszketni kezdett, mint a rezgőnyárfa levele, ami éppen le akar esni a novemberi jégviharban. Olyan döntést kellett most hoznia, ami élete hátralévő részének menetét minden bizonnyal eldönti. Már eddig is gyanította, hogy Szabina belső egyensúlya kissé labilis, de pontosan nem tudta kitapintani, hogy miért gondolja ezt, de ki hagyna az asztalon egy zsák aranyat, még akkor is, ha a kincs magához a hétfejű sárkányhoz tartozik is.

Nem Henry. Henry tudja, hogy Szabina alapvetően más, mint a lányok, akiket idáig ismert, akikkel a Gulf View középiskolába járt együtt, vagy bárki, akivel bármiféle vetkőzőbárban ez ideig találkozott. Henry lakóhelyiségnek átalakított garázsban lakik a szüleinél, egy olyan területben, amit a saját kormányra már régen gazdaságilag depressziós városrésznek designált. Ha nem számítjuk Henry tíz éves Toyota Corolla kocsiját, Henrinek semmije sincs, kivéve jó alakja és a vagány svádája, ami néhány éven belül megkophat, és a göndör szőke haja, ami, hacsak nem kezdi minoxidil hajnövesztő olajjal kezelni, hátra fog húzódní a homlokán és ki fog ritkulni a feje tetején.

Mi veszténivalója lenne, ha most nekiszegezné a kérdést Szabinának?

— Azért, — Henry kezdte hosszú, elnyújtott hangnemben és félig intelligens majomtekintettel nézett Szabinára. — Mert el szeretném venni magát feleségül.

Minden zaj elült. Odakint Szabina egyik szélorgonája, és jó pár darab volt belőlük kifüggesztve, búbájosan édes hangon csilingelni kezdett és úszómedencéjének szélénél két apró gyíkocskas szerelembe esett és vékony kis testüket egymás köré csavarva hozzáfogtak párosodni.

— Úgy érte, hogy feleségül, mint feleséget? — Szabina kérdezte és megdöbbszent arckifejezéséből ítélve, Henry abszolúte meglepte a kérdéssel.

Henrinek eszébe jutott. A fiúk ugyanezt a klisé használják, amikor fel akarnak csípni egy ismeretlen leányt. Akik iránt azonnali vonzalmat éreznek, akikkel ott rögtön a helyszínen szeretkezni szeretnének, legyen az bármelyik csinos lány, akit a bevásárló központban meglátnak a büfé udvar felé mentükben, vagy akármelyik pénztáros kisasszony a közértnél. Engedjük meg,

hogyan Henry felhozzon egy példát. Egyszer megfigyelt egy öreg bakkecskét szabadstílusban úszni a YMCA medencéjében, bűvárszemüveggel az arcán és egy fiatal nő párducfoltos bikiniben mellúszás tempókat csinálva előtte. A kis nő ment, mint egy motorcsónak, nagyon ritkán jött fel a felszínre levegőt venni, talán egyszer az ötvenméteres hosszú medencében tett forduló alatt, és számtalan esetben hagyta a vénséges fingzsákot. Henry nem tudhatta, hogy az öregnek szervi szívbaja van, vagy úgy általában lehetett mindenre alkalmatlan, de csak akkor erőltette meg magát egy kevés ideig, ha a kis nő hagyta és közvetlen előtte kalimpált hosszú lábaival. A felismerés alapjaiban rázta meg Henry erkölcsi fundamentumát. Az özőn vízelőtti gazember percekig víz alatt tartotta bűvárszemüveg védte arcát és egyenesen belebámult a leány lábai közé, ahogy az, mint béka a pocsolyában szélesre nyitogatta előtte a combjait.

Hogy lerázza a vén tolakodót a leány megállt a medence sekély végében és rákönyökölt az oldalfal szélére, de a vén buja tróger nem értette meg a célzást és szintén megállt, közvetlen a leány mellett. Lélegzetéből kifulladásig alig tudott beszélni, de Henry hallotta, ahogy ugyanazt a kifejezést használta, amit Henry éppen most mondott Szabinának.

— El szeretném venni magát feleségül.

Henrit annyira lefoglalta kitekeredett okoskodásának gíroszkópos forgása, hogy szinte eleresztette füle mellett Szabina választ.

— Ehhez Albuquerque-be kellene utaznia.

— Albuquerque kétezer mérföldre van ide. — Henry kiáltotta és próbálta megfogni Szabina kezét. — De nem baj, ha ott lesz megtartva az esküvőnk.

— Nem, semmiféle esküvő nem lesz ott. Jelenleg a sornak van ott a vége.

— Milyen sornak? — Henry kérdezte és arcára kiült a megdöbbenet érthetlenség.

— A férfiaknak a sora, akik el szeretnének venni feleségül. — Szabina felelt elutasítóan.

Szabina joggal parancsolta Henrit a helyére. Nem lett volna szabad, hogy ilyen respektálatlanul rárohanjon. Megérdemelte a válasz iróniáját. De a hosszú sor nem lehet igaz. Nem gondolják? Henry ostoba fajankóként viselkedett. Nem? Legalább kellett volna várnia, amíg megkapja az ígért rostonsült marhafelsál szendvicset. Most vacsorára el kell mennie a Burger King gyorsétterembe, egy zsírban sült örölt húsos-sajtos zsemle, vagy inkább MacDonald volt, amit a Little Road út oldalán idefele jöttében meglátott.

Henry felállt, lemondóan nézett Szabinára és exkuzálta magát. — Beismerem, hogy végtelenül elfogult, de hívatlan csodálója voltam, és feltételezem, hogy most akarja, hogy távozzak.

— Nincs oka a sietségre, — Szabina megsimogatta Henry kezét. — És nem felejtkeztem el a marhafelsál szendvicsről. Van hozzá egy üveg borom, amit szeretnék megfelelni magával.

— De mi lesz a sok sorban álló férfival? — Henry hebegte.

— Azokkal? Sose fájjon a feje miattuk. Hadd várjanak. Mintha lenne magában valami értékelhető minőség, ami soron kívüli helyet biztosíthat magának a többiekkel szemben.

Szabina elkészítette a rostonsült szendvicset. Megették és leeregettek utána egy pár deci bort. Már akkor a Chablis volt a kedvence és a többi már befejezett történet. Már két éve össze vannak házasodva és most, együtt első hosszú vakációjukon, útnak indultak Budapest felé.

Bocsánat! Zaftosabb részleteket szeretnének? Miért? Felesleges lenne, hogy másodkézből vett örömök részleteivel szórakoztassam magukat, hogy hogyan zajlott le teljes esztendőig tartó mézeshetük? Csak annyit, hogy felséges és volt egy nagybetűs M-el az elején. De az igazság kedvéért, és a tényekre való alapozás végett, fel kell, hogy tegyek maguknak egy kérdést, mivel maguk bizonyára azt gondolják, hogy egy urológus már látott és tapasztalt mindent, és végtelen unalom fogja el, ha szexről van szó és én csak eltűzöm a dolgokat, hogy minél több példányt adjak el ebből a regényből.

— Láttak már maguk olyan mészárost, aki nem szerette a húst?

Második Fejezet

Valahol az Atlanti óceán felett vannak, tizenkét kilométer magasságban a hullámok felett és a repülőgép belsejében sötét van, és kényelmetlen üléseikben mindenki békésen szendereg. Henry összegyűrt párnát dugott a feje és a hideg ablak közé és próbál aludni, hiszen holnap hosszú napjuk lesz és pihenésre van szüksége. Szabina a középső ülésben mocorog és mellette, a korridor melletti ülésben alszik, és időnként horkol, egy százötven kilós méretű, széles vállú amerikai-futball hátvéd.

Szabina felemelkedik üléséből és Henry egyik szemét megkockáztatja, hogy miben mesterkedik a felesége. Az asszony meglátja a kíváncsi villanást férje szemében és odasuttogja neki.

— Pisilnem kell.

Henry bólint, szemei álmosan lecsukódnak, de tovább figyeli a jelenetet. Szabina kiegyenesedik, szembefordul, és egyik lábát átteszi a hátvéd jobb sípcsontja felett, amit a nagydarab férfi szorosan az előtte lévő ülés háta ellen feszít. Térdei között nincs elég hely Szabina mindkét lábára; és hogy átmásszon rajta, Szabina rányomja tenyerét a férfi fejtámlájára és felsőtestét kissé előre hajlítva, majdnem ráborul az arcára. Jobb lába már átkerült a férfi bal térdének másik oldalára, de egy pillanatra szabályos lovaglószerű ülésben kell terpeszkednie a férfi lábai felett.

Úgy rémlik, hogy Szabina beszorult és bocsánatkérően suttog az alvó ember fülébe.

— Elnézést, de át szeretnék jutni magán. Nehezére lenne, ha egy kicsit feljebb ülne?

A férfi zavartalun horkol tovább és Henry gondolja, hogy Szabina már elég nagylány, hogy tudja, hogy mit csinál és behunyja a szemét.

A következő dolog, amire Henry emlékszik a repülő légüres vákuumba kerül és a gép egy másodperc alatt legalább ezer métert zuhan. A világítás hirtelen kigyúl, és ott van Szabina, a természetes ember ölében ülve szétvert lábakkal.

Blúzának felső három gombja ki volt gombolva, és derekánál ki van húzódva a szoknyájából. Nadrágharisnyás combjait teljesen kitakarva szoknyája pedig keskeny övbe van gyűrődve széles csípője körül. Egy légikisasszony éppen arra megy, megáll Szabina mellett és rosszalló pillantást vetve rájuk megcsóválja a fejét.

Henry kinyitja a szemét és mit lát, bár lehet, hogy csak képzelet a dolgot, a hátvéd emelgeti lágyékát és Szabina lefele nyomogatja magát rajta.

— Maguk ketten, mit gondolnak, hogy csinálnak? — a stewardess kérdezi rosszindulatúan.

— Semmit, — a futball hátvéd kinyitja a szemét, első alkalommal az egész felhajtás alatt és hozzáteszi. — Egyáltalában semmit sem csinálunk.

— A hölgy a feleségem és velem van. — Henry figyelmezteti a légikisasszonyt. — Csak próbált átkaszálódni az utas felett és végtelenül hálás lennék, ha nem tenne ízléstelen megjegyzéseket.

A légikisasszony nem méltatta Henry magyarázatát válaszra. Fejét megvetően megrázta és haladt tovább a repülő hátsó része felé.

A futballhátvéd megmozdította hatalmas testét, feljebb húzta magát az ülésben, bocsánatkérő pillantást vetett Henry felé és engedte, hogy Szabina kilépjen a székek közötti folyosóra. Tíz perccel később Szabina visszatért. A férfi ezúttal felállt, hogy utat adjon és Henry átadta feleségének az ablak melletti helyet.

Miután Szabina kényelmesen elhelyezkedett odasúgta férjének.

— Remélem nem gondoltad, hogy csináltam vele.

Henry megrázta a fejét. — Természetesen, hogy nem, de ha nem ismernélek, lehet, hogy azt hittem volna.

— Csacsi, — Szabina igaz szerelemmel csókolta meg férje homlokát. — Ne beszélj számárságokat. Rajtam volt a harisnyanadrág.

—

Később, a reggel dereka fele, helybeli idő szerint és az éjszaka kellős közepén, az otthoni órán, lelandoltak Budapesten és végtelenbe nyúló taxizás után a gép megállt valahol messze kint a repülőtér aszfaltozott gurulópályáján. Amennyire Henry meg tudta ítélni, a lehető legmesszebbre a repülőtéri épületektől, mintha elrabolták volna őket, vagy egyszerűen mintha csak a maguk erejére lettek volna hagyva.

A gép nem mozdult, de azért mindenki felállt és összezsúfolódtak a folyosón. A futballhátvéd benyúlt a fejek feletti csomagtartóba és kihúzott egy hosszú horgászbót.

— Én, nagy horgász, — mosolygott Szabinára, és teljesen levegőnek nézve a férjet, aki közte és a hölgy között ült, átváltott magyarra. — Ha van ideje, keressen fel Balatonföldváron és grossmutter a legfinomabb Wiener schnitzelt fogja sütni magának egész Magyarországon.

— Miket mond? — Henry súgta Szabinának.

Szabina megvonta a vállát és mosolygott. — Ki érti? De ideadta a címét és a telefonszámát. Ha kifogyunk a programból, lehet, hogy elfogadjuk ajánlatát és meglátogatjuk.

— Milyen ajánlatát?

— Vendégségbe hívott grossmutterének házához. — Szabina egy percre elmerengett, majd folytatta. — Már úgy értem, hogy mind a kettőnket, hogy néhány napot legyünk velük a Balatonnál. Már voltam arrafele. Nagyon kedves hely.

— Te ismered? És már voltál nála régebben? És ki ez a grossmutter?

— Nem, cukorbogaram, nem ismerem. Csak a tónál voltam és a tó egy nagyon nagy tó. Grossmutter pedig a nagyanyja. Úgy nézem, hogy ez az ember senki más, mint egy mama fia óriás bébi.

— Mi a neve?

— Nem tudom. Rajta kell, hogy legyen a névjegykártyáján.

— Nézd meg.

— Nem tudom megnézni. Már eltettem. De ne aggódj mindenért és hagyd, hogy alakuljanak az események. Később, amikor rá kerül a sor, mindent kibogozunk.

—

Egy zöldesszürke autóbusz érkezett és megállt a repülőhöz közel. Úgy nézett ki, mint valamiféle börtönfurgon, ami a csíkos rabruhába bujtatott rossz lányokat szállítja, hogy felszedjék az összegyűlt szemetet a Route 52-es út mellett, Port Richey-ben. Szabina fel akart állni, de Henry ügyesen elállta az útját, amíg az összezsúfolódott utasok mozdulni nem kezdtek kifelé és a futballhátvéd horgász biztos távolságra nem sodródott tőlük.

Lent a betonon egy önmeghajtásos lépcső száguldott felénk. A tornyos szerkezet majdnem felborult, ahogy nagy hirtelen bevett egy éles kanyart, ami teljesen felesleges manőver volt, mivel legalább egy kilométernyi szabad helye volt a repülőgép körül. Két fiatalember kimászott a lépcső alatti vezetőfülkéből és egy távirányítón nyomkodva a gombokat a szerkezet tetejét hozzáerősítették a repülő oldalajtájához.

Időközben a gépen legalább fél óra is eltelt az érkezés óta és már senki nem ült a székekben, kivéve Henrit és Szabinát. A többiek a székek közötti korridoron tolongtak és kezdtek egymás idegeire menni. Egy magas és elhízott nő közvetlen Henry mellett ordított egy kopasz és ösztövére kinézetű kicsi emberrel, aki hogy levegye hátizsákját a csomagtartóból véletlenül a nő hatalmas fenekéhez érhetett.

— Te félbevágott törpe, nem látod, hogy összenyomsz?

Henry látta, hogy Szabina bele akar szólni a vitába. De mielőtt egy szótagra való figyelmeztetést ki tudott volna nyögni Szabina már kinyitotta a száját és megszólalt.

— Nem ért magához. Én láttam.

A testes nő lesújtó pillantást vetett Szabinára. — És maga, ki a fekete pokol maga?

Szabina a kicsi férfi felé fordult. — Maga ugye nem tapogatta meg a hölgyet. Vagy igen? A kisgér kinézetű alak megrázta a fejét.

— Gondoltam, hogy nem. — Szabina mosolygott győzedelmesen. — de nem is hibáztatom magát. Ha rajtam múlt volna én sem fogtam volna meg ezt az elefántot. Ötven kilót kellene fogynia, hogy beállhasson potenciális partnereim sorába.

— Kit hív maga elefántnak? — a testes nő sikította és felemelte kövér karját és a hónaljából áradó nehéz izzadság-gátló szag Henrit alaposan orra ütötte.

Henry felállt és próbálta védeni feleségét a kemény ütés ellen, aminek az lett az eredménye, hogy ő kapta az arcába a jól irányzott jobbegyenest. Ebben a pillanatban a folyosón

megindult a sor, az óriási nő és a kicsi törpe továbbmozdultak és a hangosbeszélő három nyelven bejelentette.

— Bognár kapitány és a légitársaság nevében üdvözljük önöket Magyarországon és reméljük, hogy kellemesen fogják érezni magukat nálunk.

—

Benyomakodtak az autóbuszba és kis távolságról Henry láthatta, hogy az elefántnak nevezett nő és a kisegér egymás mellett ülnek. Egymás kezét fogták és a kis ember rágcsálta a nő fülét.

— Nézd, — Henry dörzsölte feldagadt orrát és odasúgta Szabinának. — Ezek a magyarok nagyon nagyok lehetnek, ebben béküljünk ki és pusziljuk meg egymást dologban.

Szabina gyengéden megérintette férje orrát. — Csitt, jobb lenne, ha jeget tennénk erre az orra.

Henry felszisszent, az orra tényleg nagyon fáj, és Szabina elkapta a kezét. — Ne félj, — mondta kedvesen. — Nem vagyok mérges rád.

— Kösz, — Henry felelte. — Ez nagyon kedves, de én azokról beszélek. A behemótról és a törpéről.

— Róluk, — Szabina felelte lassan. — Ahogy gondolom, vagy amennyire egyáltalán érdekel, valószínűleg házasságok. De lehet, hogy a nő csak a férfi ágyasa, esetleg egy dominatrix, vagy mind a kettő. — Itt Szabina szünetet tartott és összehúzta a szemét. — Drágám, ennél sokkal fontosabb, hogy tanulj a dologból. Ne zavarjanak a helybeli szokások. Az emberek itt kissé mások, mint odahaza Port Richey-ben.

A légikikötő épület belsejében lassan lépegettek tovább együtt a többiekkel és egy terjedelmes teremben találták magukat, ahol egy sor útlevél ellenőrző bodega választotta el őket a csomagokat kiadó karusszeltől. Mindössze két bodega volt nyitva és mind a kettő előtt hosszú sor állt. Az egyik gyorsabban látszott mozdulni és Henry Szabinára nézett.

— Álljunk be az expressz vonalba. Amilyen hamar csak lehet, szeretnék eljutni a szállodáig és szeretnék jeget tenni összetört ormányomra és utána bezuhanni az ágyba.

Szabina a felettük lógó táblára mutatott, ami négy nyelven közölte velük: *Kizárólag Európai Unió útlevél* és tudatta férjével. Nem vagyunk az Európai Unióból és a lassú vonalba kell állnunk a többiekkel.

— De mi amerikaiak vagyunk.

— Igen, de mennyire. Port Richey-ből. Gondolod, hogy érdekli őket? A szabály az szabály ebben az országban. Tőlük lehetünk egyenesen Afrikából vagy Bangladesből. Siessünk, egy gép most jött be Ukrajnából és azok ismeretesek, hogy félretolnak és elődbe váganak.

Beálltak a lassú sor végére. Legalább kétszázan voltak előttük. A határőr tiszt, akinek örömtelen arca magas pofacsontjával és masszív, előreálló állával egy négyszögre emlékeztetett, minden egyes útlevelet fájdalmas figyelemmel vizsgálgatott, mialatt Szabina és Henry araszoltak előre, mint két csiga egy törött üveggel teli kiszáradt mezőn.

A másik sor gyorsan haladt. A határőr csak belenézett az útlevelekbe és egyenként továbbintette a várakozókat. A behemót és a törpe hamarosan lehagyták Szabinát és Henrit. A behemót megvetően vigyorgott Henrre, aki keze fejének jól irányzott ütésével szerette volna lemosni a nagytermetű nő arcáról a bosszantó örömet. A horgászbotos hátvéd követte őket a sorban és barátságos mosollyal szeplős arcán vidáman intett Szabinának.

— Ne felejtse grossmutter Wiener schnitzelt-jét. Jöjjön minél hamarabb és azt sem bánom, ha valahol útközben lemarad az amerikai barátja.

— Mit mondott? — Henry kérdezte Szabinát, mert a hátvéd alkalmatosan mindig elfelejtett angolul, amikor Henry feleségéhez beszélt.

— Semmi lényegest. — Szabina felelte és hüvelykjét és kisujját kifeszítve füléhez tartotta a kezét, bólintott a hátvéd felé, mialatt fordított a férjének. — Gondolom, hogy arról karattyol, hogy mennyire örül találkozni a grossmutterjével.

—

Egy órával később már csak tíz emberre voltak az útlevel ellenőrző fülkétől. Henry előtt álló férfi beszélt angolul és Henry megkérdezte.

— Miért nincs nyitva több útlevel vizsgáló állomás?

— Ma vasárnap van, — válaszolta a férfi fáradtan. — Ebben az országban még a fináncoknak is kell adniuk szabadnapot és tradíciók szerint az vasárnap kell, hogy legyen. Holnap reggel hétfő, és amikor kevés repülő érkezik, egy tucat ügynök lesz itt és legtöbbje semmit sem fog csinálni.

Az útlevel vizsgáló fülkék után volt a csomag-karusszel. Az Európai Unió utasok már mind régen keresztülmentek a passzport ellenőrzésen, felvették a csomagjaikat és elhagyták a légikikötő épületét. A megmaradt néhány balszerencsés bőrönddel együtt Szabina és Henry American Tourister bőröndje is ott keringett véget nem érően, mintha magánkiránduláson lennének egy szellemkastélyban.

Szabina észrevette a dolgot. — Egy pillanat, — kiáltotta, — hadd szedjem fel a cuccunkat, mielőtt valaki elcsaklizza őket, mint magára hagyott csomagokat.

Miután ezt bejelentette áttáncolt a határon az Európai Unió és a világ összes többi része között és két bőröndjüket lerántotta a karusszélről. Mikor a két huszonöt kilós végre lehuppant a kemény padlózatra nem tudta, hogy mit kezdjen velük. Az egyik felborult, és éppen hogy csak elkerülte emeletes sarkú cipőjében bátortalanul ingadozó bokáját.

— Jaj! — kiáltotta és megugrott és közben fellökte a másik bőröndöt is.

— Hagyd őket, ott ahol vannak. — Henry kiabálta a határon keresztül. — Gyere vissza és miután megkaptuk belépési pecsétünket kiveszünk egy poggyásztargoncát.

A szigorú arcú finánc abbahagyta az útlevelek pecsételését, addigra már csak két utas volt Henry előtt, és felnézett és rosszalló grimaszba ráncolta az arcát.

Szabina egyre küszködött. Úgy látszott, mintha vissza akarná rángatni a bőröndöket a senki földjéről a határ külső oldalára és nemzetközi incidenst akarna okozni.

— A jó isten szerelmére. — Henry suttogta.

Ebben a pillanatban Henry volt a következő és az útlevel ellenőrző ablakhoz kellett lépnie. Mind a két útlevelet becsúsztatta az üveg alatt a vámtiszthez, aki meredt nézéssel kérdően bámult rá.

— Ki a másik?

Henry vállat vont és széttárta a kezét.

A vámtiszt mérgesen nézte Henrit és megismételte a kérdést. — Itt két útlevel van. Hol a másik személy?

Henry rögtön felfogta a dolgot. *Ez a finánc nem érti, hogy miért adtam neki két útlevelet, amikor csak egyedül vagyok.*

— Szabina, — Henry harsogta felesége után. — Hagyd a bőröndöket és azonnal gyere ide vissza.

Szabina a csomagfelvevő terem kellős közepén magára hagyta a két bőröndöt, és visszajött a határon keresztül. Odalépett a férjéhez, meleg puha testét hozzányomta, egyik szépséges karját átfonta a vállán és lebilincselő mosollyal fordult a mogorva határőr tiszthez.

— Mi lenne itt a baj, nagyságos tiszturam?

A határőrtiszt megrázta a fejét, felvette a bélyegzőjét és olyan erővel csapta le nyitott útleveleikre, hogy az előtte lévő komputer képernyője legalább egy centit ugrott fel a levegőbe.

— Amerikaiak, — morogta megvetően és a védőüveg alatti résen keresztül visszalökte Henry elé az útleveleket.

—

Henry hálásan köszönte a gondviselésnek, hogy a kezdeti kellemetlenségek után más baj nem történt. Értve ez alatt a rövid időt, ami letelt az útlevelvizsgálat ablakai és a helybeli közlekedés pultja között, mintegy százméternyi távolság és öt perc idő alatt. Felbátorodva átmeneti sikerén, Henry szinte visszanyerte önbizalmát, amikor beütött a következő katasztrófa.

Hogy eljussanak szállodájukba lefoglaltak két helyet egy mini buszon. A sofőrnek feltehetően várnia kellett volna őket a fuvarozási ablakok környékén és fel kellett volna tartani egy jelzőtáblát a nevükkel. Praktikus és egyszerű, nem?

Nem, teljesen hibás.

Repülőgépjük egy órát késett, egy másik órát elvesztegettek az útlevelvizsgálatnál és mire megérkeztek a fuvarozási ablakhoz a limuzin sofőr sehol nem volt látható. Több tucat más sofőr várakozott a közelben, és tartott maga előtt mindenféle feliratot, de egyiken sem volt rajta a nevük.

Szabina megveregette Henry hátát. — Ne félj semmitől. Van egy barátom, akit felhívhatok.

Szabina elment a legközelebbi köztelefonfülkéhez, és fáradtan nyomva maga előtt a bőröndtargoncát, Henry kereste tovább az elveszett limuzin sofőrt.

A nyüzsgő, de kedélyes várakozók kavargó sokaságának legszélén Henrinek feltűnt két végtelenül nyugodt fiatalember. Magánbeszélgetésükkel mélységesen ellátszottak foglalva és

semmi figyelmet nem szenteltek, hogy mi folyik körülöttük. A magasabbik háta mögött összekulcsolta a kezeit és a másik, valami érdekfeszítőt kellett, hogy magyarázzon, vadul gesztikulált a kezeivel. Henry odaóvatoskodott a magasabbik legény háta mögé, és íme, ott volt, ahogy azt gyanúsította, a fiatalember egy fejjel lefele tartott névtáblát markolt a kezeiben.

A betűk fordítva voltak, de Henry mégis majdnem biztos volt, hogy a jelre, Hutchinson, az ő nevük volt írva. Henry széles kört irt le a fiatalember körül és előlről közelítette meg.

— Én, Hutchinson. — mondta neki.

A fiatalember rámeredt Henrire. — Mi van?

— Hutchinson. — Henry ismételte.

Az alacsonyabb megállt beszédjében és mind a ketten türelmetlen pillantást vetettek Henrire, mintha felettébb bosszantotta volna őket ízléstelen közbeszólása.

Nem lévén egy rátarti személy Henry nem akarta elegáns angolságával terhelni őket és néhány rövid, nemzetközileg is ismert szófoszlányra akart szorítkozni, és megismételte kérdését, ezúttal vontatottan és kissé hangosabban. — Limuzin, Hotel Helios.

— Aha, igen, — a magasabbik felelte és a háta mögül előhúzta a névtáblát. Gondosan elolvasta rajta a nevet és Henrire nézett. — Mr. Hutchinson, nem?

— Éppen eltalálta. — Henry bólintott.

A feltételezhető limuzin sofőr visszafordult barátja felé és Henry megjelenését teljesen figyelmen kívül hagyva zavartalanul folytatta barátjával a társalgást.

— Örültem, hogy láttalak, öreg. Megfontolom az ötletedet. Egy hajórajnyi Mercedes taxi és utas-barát szolgálat, ez aztán kolosszálisan eredeti ötlet. Mi is a neve a barátodnak, aki be akarna fektetni egy növekvő budapesti vállalkozásba?

Henry félbeszakította a fiatalember szóáradatát és a kívánt hatás kedvéért rettenetesen eltorzította másképpen tökéletes angolságát. — Én akarok, hotel, menni minél gyorsabban.

A fiatalember bosszúsan végigmérte Henrit. — Maguk ketten kellene, hogy legyenek. Nem megyek sehova, amíg a másik személy elő nem kerül.

— Az a feleségem lenne. — Henry most már hangosan kiabált. — Elment telefonálni, mert magát sehol sem lehetett megtalálni.

A limuzin sofőr vállat vont. — Nekem mindegy. Én csak végzem a munkámat, — felelte és barátja felé fordulva újra kezdte vele a beszélgetést.

Henry meglátta Szabinát és integetni kezdett felé.

— Gyere drágám. Megtaláltam a sofőrünket.

Szabina keresztülfurakodott a sűrű tömegben és megállt férje mellett. Henry megrántotta a sofőr kabátujját és ránézett. — Ketten vagyunk. Ok. Nem látja?

— Kövessenek. — A sofőr felelte és anélkül, hogy törődött volna vele, hogy Henry és Szabina tudják-e csomagjaikat utána tologatni, toronyiránt megindult a limuzin taxisok járdaszigete felé.

Amikor hallótávolságon kívül kerültek Henry Szabina felé fordult. — Nem lenne jobb, ha inkább a barátod kocsiával mennénk? — kérdezte. — Valahogy nem bízom ebben a legényben. Nincs benne semmi figyelem és alapvetően udvariatlan a modora.

Szabina megrázta csinos kis fejét. — Nincs olyan szerencsénk. A barátom felesége vette fel a telefont és meglehetősen goromba módon beszélt velem.

— Milyenféleképpen goromba? — Henry kérdezte mialatt beemelte bőröndjeiket a minibusz csomagterébe.

— Nem szeretném megismételni, amiket mondott. — Szabina elhúzta a száját. — A barátom végtelenül aranyos egy fiú, de a nő, akit elvett feleségül egy rettenetesen nagypofájú hárpia.

Harmadik Fejezet

Henry próbált nem kellemetlen érzéssel gondolni kezdeti viszontagságaikra, és ahogy bekászálódott Szabina után a hátsó ülésre szégyenlős mosolyt erőltetett az arcára.

— Gyere, ülj le ide mellém, — felesége reagált és megveregette maga mellett az ülést. — És figyelj a látványosságokat.

A limuzin, egy tágas Nissan gyártotta furgon, Henry feltételezte a kinézete alapján, sok más műszere mellett egy szerelvényfalra szerelt GPS útkeresővel is rendelkezett. Miért lenne erre szükség? Henry tűnődött. Ha ez egy helybeli srác, jobban kellene, hogy ismerje Budapest utcáit, mint a saját tenyerét.

Egy perc múlva a sofőr rákanyarodott a főútra, ami valamiféle expressz útnak nézett ki, kivéve, Henry még soha nem látott ilyen rossz utat Floridában. Mind a két oldalán dúsan burjánzott a magas gaz. Mellettük véget nem érő sorokban vonultak a leromlott kinézetű ipari épületek, amik tele voltak aggatva ízléstelen és hivalkodó hirdetőtáblákkal. Szemet sértő képeivel a haszontalan portékáknak, amiket az átlagember soha meg nem vesz, és kiáltozó feliratokkal nyelveken, amiket Henry nem értett. Baloldalán, egy alacsony összevissza vert acél védőkorláton kívül semmi nem választotta el őket a szembejövő forgalomtól, aminek teher és személy gépkocsi nyüzsgése állandó jelleggel és nyaktörő sebességgel zúgott el mellettük.

— Nézd! — Szabina egy kiszáradt városi erdőre mutatott Henry jobbján. — Látod ezt a szépséges parkot? A neve Népliget. Egyetemi éveim alatt majdnem minden nap errefele dzsoggoltam.

Hamarosan elértek egy városiasabb kinézetű sugárútra és elhaladtak több tucatnyi szürke kinézetű és kopott századfordulói épület mellett, ahogy Szabina fejezte ki magát, de Henry szerint a szóban forgó század kettővel a mostani előtt lehetett.

Szabina méltó büszkeséggel magyarázta. — Ezek az orvosi fakultás épületei. Legtöbbjük gyakorló klinika, vagy kórház. Némelyikben vannak előadótermek és másokban dékáni és adminisztrációs irodák. Hat évet töltöttem itt életemből, hogy megszerezsem orvosi diplomámat.

Henry egy percre gondolataiba merült; egy látszólagosan értelmetlen féltékenységi roham jött rá. Hat év, mondja a felesége, egy fiatal és csinos nő egyedül egy idegen metropoliszban, ahol tanulmányoz mindent, amit lehet a különböző testrészekről és az orvos és betegek közötti viszonyokról. Mi mást csinálhatott a felesége ezekben az épületekben, azon kívül, hogy biflázta befele a számtalan emberi izmok, csontok és porcogók latin neveit?

A furgon áthaladt egy hatalmas városi placcon, ami három nyolcsávos sugárútról fogadta és irányította magába a forgalmat. A sofőr lezseren belehajtott a temérdek jármű és villamos szédítő forgatagába és egy másodperc múlva kilőtt egy keskeny oldalutcába, ahol egyirányú forgalmat jelzett egy tábla és kocsik parkoltak az utca mind a két oldalán.

— Megérkeztünk? — Henry kereste ijedten Szabina kezét.

— Még nem, — az asszony felelte. — Még nagyon is messze vagyunk. Ez Pest belvárosa, a város legkifinomultabb és legkulturáltabb része. Láttad a középkori városfal maradványait? Mindössze kétszáz évvel ezelőtt ez az utca volt a város legszélső határa.

— Lenyűgöző, — Henry mondta. Nyilvánvalóan nem akarta Szabina az özönvízelőtti épületekbe vetett nosztalgikus érzéseit megbántani, amit meglehetősen sebességgel hagytak maguk mögött és hozzátette. — Milyen messze van még a hotel?

Mielőtt Szabina válaszolni tudott, a limuzin befutott egy alagútba, kijövet hatalmas körben vargabetűt irt le és egy csodálatos híd impozáns látványa tárult eléjük.

— Nézd! — Szabina megragadta Henry kezét. — Az Erzsébet híd. Ezen fogunk átmenni a Dunán.

Henry megérintette fájdalmas orrát és kelletlenül morogta. — Tényleg kellene, hogy valami jeget tegyek az arcomra.

Szabin eleresztette füle mellett férje panaszát és balra mutatott. — Látnod ott azt a sziklakiugrást? Az a Gellérthegy, elmegyünk mellette és a következő hegy mellett és a hotelünk közvetlenül a harmadik után lesz.

Henrinek fogalma sem volt, hogy amerikai méretekben milyen messze lehet a hotel és szeretett volna valami nagyon komoly panaszt tenni a késlekedés miatt, de a limuzin felért a híd úttestének a tetejére és az előtte kibontakozó szédületesen gyönyörű perspektíva elvette a szavát. A Duna iszonyú szélesen folyt alattuk és szédítően felségesnek nézett ki. Jobb oldalukon egy meredeken emelkedő domb magasodott, tele középkori bástyákkal, tornyokkal, főnemesi palotákkal és más antik patina borította és lélegzet elállítóan szép épületekkel. Távolabb, amerre a szem elláthatott erdő borította zöld hegyek látszóttak, sűrűn megspékelve veres cserépháztetőkkel és fák szegélyezte kanyargó utakkal és lila ködbe halványodó távolságra további hegyek, amelyek mint tengeri hullámok simultak bele a horizont messzeségébe.

— Szép. — Henry csak ennyit tudott mondani ámulatában.

— Mondtam. — Szabina bátorítóan Henry térdére tette a kezét. — Életünk legszebb heteit fogjuk itt tölteni. Csak várj, amíg meglátod a panorámát hotelszobánk ablakából.

Egy véget érni nem akaró limuzin kocsizás után, ahogy Henry érezte, egy domb aljában a sofőr nem követte a serpentinút kanyarulatát. Egyenesen átvágott a főút túlsó oldalára és emelkedni kezdett egy meredek burkolat nélküli sikátoron keresztül, ami luxuskinézetű házak és sűrű védősövények védte óriási kertek között látszott felfele emelkedni.

— Ez egy szurdok kell, hogy legyen valami vízmosásos szakadék aljában. — Henry morogta a foga között. — Nagyon remélem, hogy nem fog esni. Nem szeretném, ha valami rohanó áradat elmosna minket.

Szabina kuncogott, de arckifejezése elárulta bosszankodását. — Rendszerint méltányolom szarkasztikus humorod, — mondta, — de ez nem a legalkalmasabb pillanat a nyers cinizmus gyakorlására.

— Nem vicceltem. — Henry válaszolta és kétségbeesetten kapaszkodott a vadul rázkódó kocsí ülésébe, ami keréktörésig zötyögött a sziklákon és a durva köveken. — De miért itt, drágám?

— Megvannak az okaim. — Szabina felelte. — Majd meg fogod látni.

A szakadék tetején, derékszögben a szűk horhos tengelyére egy keskeny, de egy szintben lévő utca feküdt. Az utca másik oldalán egy négyemeletes csinos ház emelkedett és egy kedves jeltábla üdvözölte őket: Hotel Helios.

— Végre, — Henry akkorát sóhajtott, mint egy északsarki bálna, aki a föld két pólusa közötti évi vándorútja után kibukkan a jéghegyek között.

A sofőr megállt egy kovácsoltvas kapu előtt, visszaballagott furgonja hátsó részéhez, kivette a két bőröndöt és rádobta a durva zúzottkő darabokra, ami az útburkolat szerepét töltötte be a hotel előtt.

Miután megtette kötelességét a sofőr kinyújtotta tenyerét és Henry gyorsan belenyomott egy ötdolláros bankót.

A fiatalember sandán megnézte a pénzt. — Eurója nincs? — kérdezte.

— Nincs, — felelte Henry és hirtelen ötletnek engedelmeskedve visszakapta a sofőr kezéből az ötöst. — Jobban meggondolva, — tette hozzá. — Már kifizettük az utazási irodát a fuvarért, és maga, drága barátom, maga nem érdemli meg a borraivalót. Maga egy tüskés és hálátlan ingrate, ha érti az idevágó angol kifejezést.

A limuzinosnak leesett az álla, megrázta a fejét és megvetően felhorkantott. — Amerikaiak, tudnom kellett volna, hogy mit várhatok tőlük.

Ezzel visszaült furgonjába, beletaposott a gázba és éles por és kavicszáport zúdítva Szabinára és Henrire otthagya őket a hotel kapujától harmincméternyi távolságra állni.

— Gyerünk, — Szabina mondta és megfogta az egyik bőröndöt. — Ne játszd meg, mintha legmagasabb méltóságodban sértettek volna meg. Szokd meg, hogy az emberek goromba megjegyzéseket tesznek és hamarosan tökéletes immunitásod lesz pimaszságuk ellen.

Szerencsére mind a két bőröndnek voltak kerekei és sima felületű betonösvény vezetett a kaputól a hotel főbejáratáig. Beléptek és egy kicsiny, de választékosan berendezett lobbiban találták magukat, ahol egy mellmagasságú recepciós pult mögött két nő várakozott. Az egyik, egy fiatal magas volt és sovány, a másik középkorú, termetre alacsony, de annyira hogy a feje alig látszott ki a masszív pult megemelt polca mögül.

De a kistermetű volt a főnök. Szemre vette a belépők szerelését, főleg a férfi kopottas hátizsákját és röviden, de annál élesebb hangon rájuk förmedt.

— Betévedőket nem fogadunk. Nincs kiadó szobánk.

— Eszter, feltételezem. — Szabina ellenállhatatlan mosollyal nézett a nőre. — Én vagyok, Szabina. Több tucat emailt váltottunk. Mennyire örülök, hogy személyesen is láthatom.

— Oh, igen. — Eszter kissé zavarban levőnek látszott és frenetikusan kutatni kezdett valami után az íróasztal alacsonyabb felületén, de hiába. Majd a magasabbik nő felé fordult és rákiáltott. — Ágnes. Hol van, egy perccel ezelőtt még itt volt előttem.

— Mi hol van?

— A Hutchinson szoba rekvirálási bárcája. Mit csináltál vele?

— Azt hittem, hogy nem jönnek és a szobát már odaadtam Csonka alezredesnek.

— Kinek? Miért? Miről beszélsz?

— A boyfriendem unokatestvérének a legjobb barátja. Már úgy értem, hogy egy barátjának a barátja. Ragaszkodott, hogy neki a sarokszoba kell a bejárat felett, amit az amerikaiaknak ígértünk.

— Buta liba. — Eszter morogta és Henry megrántotta Szabina ruhaujját.

— Mit mondott?

— Stupid goose. Népszerű magyar kifejezés, amit a mi ostoba bimbókkal vagy dumb bimbo szavunkkal is lehetne fordítani.

— Van szobájuk vagy nincs? — Henry kérdezte mialatt kérlelően nézett Eszterre és feldagadt orrára mutatott. — Minél hamarabb jeget kellene, hogy tegyek erre.

Eszter arca mosolygósra változott és tele volt bocsánatkéréssel. — Természetesen, hogy van szobánk. A legjobb lakosztályt fogjuk maguknak adni és végtelen sajnáljuk a félreértést.

Miután ezt végigmondta Eszter beledöfte könyökét Ágnes bordái közé. Ami a magassági különbség miatt formás dereka magasságába sikerült és noszogatni kezdte munkatársát.

— Ágnes, ugye sajnáljuk a dolgot. Nem?

Ágnes vállat vont. — Bármit, ha ez kell a boldogságodhoz.

— Azt hittem, hogy nincs szobájuk. — Henry összehúzott szemekkel nézegette a két nőt.
— Nem azt mondta az előbb?

Szabina félretolta Henrit. — Ne vitatkozz. Vedd el a kulcsot, mielőtt meggondolják magukat.

Eszter Szabina felé nyújtotta a kulcsot. — Ugyanaz az ár, mint a rendes szoba. A mi tévedésünk volt és nem fogunk felárat kérni, bár ez egy nagy apartmant a szomszéd épület legfelső emeletén.

— Semmi probléma. — Henry felelte. — csak mutassa meg, hogy merre van a felvonó.

— Nincs felvonó. — Ágnes jegyezte meg gorombán.

— Londiner, inas, liftes fiú. Akárki, aki segít felvinni a csomagjainkat.

— Nincs se londoner, se inas vagy mindenese. Az alkalmazottak között egyetlen férfitag van és az is csak az éjszakai váltásra jön be.

Henry erre röhögni kezdett és Szabinára pillantott. — Ez azt akarja mondani, hogy meg kell, hogy osszák az egyetlen gumipéniszt.

Ez felmérgette Szabinát. Alaposan hátba vágta Henrit és rákiabált.

— Fejezd be a disznóságaidat és mássz ki a lelki szennycsatornából. Kapd fel a bőrröndöket és masírozás előre. Egy, kettő, hoppá a ballábad, előre és felfele drága jó férjem ugam.

Henry meghúzta hátizsákján a pántot, felvette mind a két bőröndöt és megindult a lépcsőház felé. Szabina magához vette a kulcsot, ami egy hatalmas plexiüveg háromszögről lógott lefele, lezseren lóbálni kezdte a kezében és megindult Henry után.

Eszter utánuk kiáltott. — A reggeli hét óra és tíz között van. Az étkezde az alagsorban van a jobbjuk felől.

Henry bólintott és megint megindult a lépcsők felé, de Eszter másodszor is utánuk kiabált.

— Nem ez a lépcsőház. Menjenek át a játékszobán és ott látnak egy másikat. Menjenek fel azon a legfelső emeletre.

Keresztülvánszorogtak a játékszobán, ami egy átalakított garázs lehetett, mert az egyik épületből le kellett lépkedni és a másik oldalon, három lépcsőn felmenni, és mind a két alkalommal Henry meg kellett, hogy emelje a nehéz bőröndöket.

A játékszobán túl, ahol nem volt semmi más, mint egy magányos billiárdasztal és két régi flipperjáték masina valóban ott volt a második lépcsőház. Szabina felkapcsolta a villanyt és Henry ment utána keresztül az ajtón.

Mire elérte a második lépcsőház alját a bőröndök fokozatosan nehezebbek lettek és Henry teljesen kifáradt. Lihegve és pihegve meg kellett, hogy törölje izzadt homlokát, majd letette a bőröndöket a padlóra és felnézett.

A lépcsőház újnak nézett ki, jól ki volt világítva, és a lépcsőkön szőnyeg volt, és az egész valami végtelen magasságba látszott felfele tekeredni.

— A szobánk ott fenn van? — Henry sóhajtott.

— Majd én felviszem a bőröndöket. — Szabina ajánlkozott.

— Nincs szükség rá, én is fel tudom vinni. — Henry felelt kissé restelkedően, hogy ennyire hiányában látszott a brutális fizikai erőnek, de végeredményben egy komputer üzletben dolgozott és alaptermészeténél fogva nem volt mestere a súlyok emelgetésének.

Meglehetősen keserves döngetések és zajos csattogások és néhány cifra káromkodásokkal tetézt megjegyzések után a bőröndökkel felkerültek a felső emeletre és Szabina kinyitotta az ajtót.

Vagy inkább próbálta kinyitni, de a kulcs nem akart mozdulni.

— Nézzem, — mondta Henry és ismét letette a bőröndöket. — Ki fogom találni, hogy működik ez az európai vacakság, ha ez az utolsó dolog, amit teszek, mielőtt pihenőhelyünk küszöbe előtt halálos kimerültségemben össze nem esek.

Henry öt további percen keresztül próbálkozott a bízarr szerkezettel, mialatt Szabina állandó közbeszólásokkal zavarta. — Leszaladok a recepcióra és megkérem Ágnest vagy Esztert, hogy mutassák meg, hogyan működik ez a zár. — Vagy. — Csinálom én, különleges tehetségem van, hogy kibogozzak problémákat, amit senki más nem tudott megoldani előttem.

— Ne azokat. Nagyon kérlek, Szabina. Bárkit, de nem őket. Ki fogom tudni nyitni. — Henry tiltakozott makacsul.

Henry végül felfele pöccentett egy apró zárnyelvet, ami a kilincs felett volt és egyidejűleg fordította a kulcsot és csodák csodája, az ajtó kinyílt.

Beléptek és a szoba megért minden fáradságot, amit elérésért meg kellett tenniük.

Ahogy beléptek volt egy hatalmas hálószoza, egy kényelmesnek kinéző dupla ágygal, túlméretezett és puhára felvert párnákkal, frissen mosott patyolat tiszta lepedőkkel és tollas paplannal és színes ágypárnákkal és takarókkal. A fal mellett állt egy jókora ruhásszekrény, benne egy beépített TV állvány és vele szemben az ágy két oldalán egy-egy éjjeli asztalka és rajta állólámpák.

Az egyik oldalfal teljes hosszában panoráma ablak húzódott és franciaerkély és a szemben lévő fal fele nyitott üvegajtó, ami a nappali szobába vezetett.

A nappali elegáns dívánnyal és fotellel volt berendezve, mellettük még egy ruhásszekrény, polcokkal és akasztókkal és egy kisebb ebédlőasztal négy székkal.

Az ebédlőasztal mellett ajtó látszott, ami a fürdőszobába vezetett, és az ajtó másik oldalán egy kompakt konyhafal és bútorzat hűtőszekrénnel, mosogatóval, elektromos tűzhellyel, edényekkel, tepsikkel, tányérokkal és eszcájgokkal a fiókokban. Elegendő egy teljesen funkcionális háztartást vezetésére.

Szabina egyenesen a fürdőszobába rohant és ledobta magát a vécére. Egy másodperc töredék része alatt felemelte a szoknyáját, lehúzta a harisnyanadrágját és a bugyiját és csupasz feneke nagyot csattant a párnázott vécéülésen, és Henry hallhatta a megkönnyebbülés sziszegő csorgását.

— Hogy irigyellek. — mondta és körbenézett. Elegánsan kialakított és szeplőtelenül tiszta fürdőszobában voltak. Nagy kád, mosdó, tükör, egy fényezett nikkal törülközőtartó és polc kombináció, tele összehajtogatott fehér törülközőkkel, az európai luxus lehető legkiválóbb mintapéldánya vette őket körbe.

Szabina lerúgta bokáiról a harisnyanadrágot és a bugyit, szemérmesen lesimította a szoknyáját és visszament a konyhába. Ott lehajolt a pult alatti mélyhűtőszekrény előtt és automata jégkocka csináló hiányában egy tálcából kiütögetett egy maréknyi jégkockát. A jegeket belecsavarta egy konyharuhába és odanyújtotta Henrinek.

— Itt van, — mondta mosolyogva. — Ne gondold, hogy nem viselem gondodat. Szorítsd rá ezt az orrodra és tetszetős kis ormányod reggelizési időre szebb lesz, mintha új lenne.

Henry szorította a hűsítő borogatást az arcára és kimentek a teraszra, ami a nappali rész konyhával ellentétes oldaláról nyílt.

Szabinának igaza volt. A terasról eléjük táruló kilátás abszolúte, lélegzetelállítóan gyönyörű volt. A közelben láthatták a dúsan zöldellő kerteket, fenyőket, gyümölcsösöket, luxusvillákat és közöttük az ékszerdobozokhoz hasonló kis hétvégi házakat, kissé távolabbra a zöldellő hegyek panorámáját, a másik irányban a Duna kék szalagját és a világhírnek örvendő Várhegyen sokasodó palotákat, középkori bástyákat és tornyokat.

Henry szabad kezét Szabina válla köré fonta és szívüket egymáséhoz szorítva összeölelkeztek.

— Ez tényleg gyönyörű. — Henry suttogta és megcsókolta a finom bőrt közvetlen Szabina füle alatt. — Nem is bánom az összes nehézséget, amin átmentünk, hogy idáig eljussunk, erre a kincses rejtekhelyre. Úgy érzem, mintha a világ tetején lennék. Senki meg nem tud találni minket itt. Innen a magunk kényelmére fel tudjuk fedezni a város nevezetességeit és egyenként meg tudod mutatni kedvenc törzshelyeidet.

— Szeretted a cseresznyét? — Szabina suttogta vissza és rózsás ajkait Henry szájához tartotta.

Henry finoman megcsókolta feleségét. — Igen szeretem. És nagyon szerettem volna a tiedet letépni, évekkal ezelőtt.

— Csacsi, egy klinikailag megállapítható szex-betegnek az észjárása szerint gondolkodsz. Néha szinte azt hiszem, hogy nem kapsz tőlem eleget. Nem arról a cseresznyéről beszélek.

— Bármilyen cseresznye megtenné.

— Szeretnél egyet nyersen megenni.

Henry felnyögött, néha a felesége még neki is túl sok volt. Addig játszadozott, cicázott vele, amíg széjjel nem robbant a vágytól, de Henry mégis élvezte a tortúrát, amivel Szabina kínoztta és gyötörte, mert látta, hogy az mekkora gyönyört jelent feleségének.

— Igen, — Henry megadta magát és szinte elolvadt érzelmi lángjainak kohójában. — Durván és nyersen szeretem.

— Akkor fordulj meg. — Szabina kacagott. — És szakíts nekem arról a fáról.

Henry lassan megfordult és meglátta a fát. A terasz másik sarkához közel állva egy óriási magvaváló cseresznyefa tornyosodott és zöld levelei között rejtezkedve milliónyi apró kis piros gömb bújt meg, de mindegyik akkora, mint egy kisebb szilva.

Szabina leszakított egyet, ajkai közé vette és nyelvével előre tolva férje felé suttogta.

— Versenyre hívlak, hogy el tudod-e venni tőlem ezt a cseresznyét a kezeid használata nélkül.

A következő tíz percen keresztül vadul harcoltak a cseresznyéért. Ahogy Henry megérintette a nyelve hegyével, a csúszós kis gyümölcs eltűnt Szabina szájának mélyében és Henrinek mélyebbre érve kellett kutatnia utána. Majd Szabina ismét előre nyomta és az utolsó pillanatban, mielőtt Henry össze tudta roppantani fogai között, visszakanalazta és hangosan nevetett férje meglepett döbbenetén.

Szabina az ördög varázslónője lehetett angyali ruhába öltözve, Henry gondolta néha, de éppen azért szerette és olyannak, amilyen volt, gátlásoktól mentesnek, szellemes sziporkázónak, szemtelenül tiszteletlennek és olyannyira ellenállhatatlanul kíváncsnak.

—

Egy órával később, az ágy szélén üldögélve Szabina bejelentette. — Hogy állsz az evéssel? Én éhes vagyok. Szeretnél valami valódi ételt rágcálni a változatosság kedvéért?

— Hogyne szeretnék. — Henry felelte és szerelmesen bámulta felesége vállain és lejjebb a derekán, az asszony bőrének finom selymességét. — De nincs semmi étel a hűtőszekrényben és nem vagyok hangulatban, hogy kimerészkedjünk bármiféle étterembe.

— Semmi gond, — Szabina felelte búbájosan. — Van egy kis fűszeres üzlet a fő út mellett, Café Ollé. Ott minden megvan, amire szükségünk lehet. Fürödj le és egy perc múlva visszajövök egy szatyor finomsággal.

Henry engedelmeskedett, és amikor kijött a fürdőszobából, illatosan, mint egy szocialista parfüm laboratórium, Szabina már egy felséges terülj asztalkát rendezgetett a konyhában.

Felvágottak, többféle szeletelt és háromszögű sajt, házi kemencében sült kenyér, zöldpaprikák, paradicsom, és legfőképpen két palack aranylóan csillogó bor.

Szabina megforgatta a kezében az egyik üveget és megmutatta Henrinek a címkét.

— Muskotály, a Balaton déli partjáról, édesen aromás bukéval és elegendő alkohol tartalommal, hogy mind a kettőnket elaltasson.

—

Ettek, ittak a borból néhány pohárral és Henry elbódult. Rápillantott órájára. Még csak fél egy volt otthoni idő szerint, de a falióra már félhetet mutatott.

Helybeli idő, gondolta, de akárhogy is vegyük, nem alvásra szokásos idő. De annyi minden történt az elmúlt huszonnégy óra alatt, és mindent csinált, csak nem aludt eleget. Floridai idő szerint délutáni sziesztáját kellene, hogy aludja, de ha Budapest idő szerint vesszük álmodását korai ágyba menésnek is lehetne hívni.

Kint még mindig világos volt, de érezte, hogy nem tudja szemeit sokáig nyitva tartani és feleségére nézett.

— Drágám, nem tudom, hogyan érzel te, de nekem bele kellene zuhannom az ágyba.

— Semmi baj. — Szabina megcsókolta férje bortól nedves ajkait. — Feküdj le és aludd ki az időkülönbséget. Holnap reggel megkezdjük kötelező városnézésünket. Circadian ritmusod meg lett zavarva, de ha eleget alszol, és ne félj semmitől, holnap reggelre teljesen helyrejössz.

— Egy doktor mindig csak doktor marad. — Henry motyogta. — Azt akarod mondani, hogy a te circadian, mi a csudának hívják ritmusod, nem lett megzavarva.

— Némelyek inkább érzékenyek a napi életritmus változásaira, mint mások. Időzóna differenciák nem zavarják túlságosan. Gyakorló orvos koromban fejlődött ki bennem ez az immunitás, amikor negyvennyolc órás műszakokat húztunk le egyfolytában a sürgősségi szolgálaton.

— Ez azt jelenti, hogy te fent maradsz televíziót nézni, amíg én szundikálok?

— Nem. Én is álmos vagyok és jövök aludni, de egyszer le szeretnék fürödni.

— Okosnak hangzik. — Henry felelte álmosan, és eszébe jutott, hogy nem hozott pizsamát és visszabújt alsónadrágjába és felvett egy fehér pólóinget.

Az ágyban egy darabig hanyatt feküdt és próbálta hallgatni a kívülről beszűrődő apró zajokat, az idegen nagyváros csendes szívdobbanásait, ami most már minden oldalról körülvette és elzárta.

Még soha nem volt életében Floridán kívül, és ha már itt tartunk nem volt száz mértföldnél messzebb szülőhelyétől. Egyetlen kapcsolat a mostani hely és korábbi élete között felesége maradt, és hogy most Szabina nem volt mellette, a magány zavarni kezdte. Próbálta elhessegetni magát az ismeretlen iránt érzett gyerekes félelmet és bátorítani próbálta magát, hogy miután Szabina bevégezte a fürdőjét, majd megnézi az emailjeit.

Hallotta, ahogy Szabina bemegy a fürdőszobába és megindítja a kád vízcsapját. Valahol messze egy kutya tompán ugatott, de azon kívül minden ijesztően csendes volt, egy vendégekkel teljesen betelt hotelben és a hatalmas metropolisz dacára, ami csak rövid limuzin hajtásra lehetett ide.

Henry rettegve küszködött lecsukódó szempilláival, de a zubogó víz a fürdőszobában álmosítóan sustorgott és elringatta. Csak egy másodpercre csukja le a szemét. Ennyi az egész és megvárja, amíg Szabina kijön a fürdőszobából, lefekszik mellé és majd bebújik a háta mögé. És együtt fognak aludni, és olyan lesz, mintha odahaza lennének.

Negyedik Fejezet

Szabina kijött a fürdőszobából és meglátta, hogy Henry mélyen alszik.

— Hála istennek, — sóhajtotta. — Úgy nézem, hogy legalább hat-nyolc óra hosszat aludni fog. Itt az ideje, hogy megtegyem kötelező mellékkirándulásomat.

Visszaöltözött utazóruhájába, kényelmes cipőt húzott, ha sokat kell gyalogolnia, esetleg futnia, ha a szükség úgy hozza, és egy derékig érő bőr félkabátot vett magára, ha az éjszaka hűvösre fordul. Kezébe vette a szobakulcsot és mérlegelte a lehetőségeket. Nem hagyhatja az ajtót bezáratlanul, és nem zárhatja be Henrit a szobába, amikor kulcs kell, hogy kinyissa az ajtót belülről. Legjobb megoldás lenne, ha Henrit bezárja, csak egy percre és tartalékkulcsot hoz a portáról, és odateszi, ahol Henry láthatja, ha esetleg baj van, és ki akar menni a szobából.

Lement a földszintre és a bejárat pultnál egy fiatalembert látott. Valamit elmélyülten olvasott, ami egyetemi jegyzetfüzetnek látszott.

— Lenne egy tartalékkulcsa a B 302-es szobához? — Szabina kérdezte.

A fiatalember felnézett. Kissé jól tápláltnak látszott a kövérek fajtából, de okos szemei voltak és kedves nézése. — Nincs tartalékkulcsunk, — mondta, — biztonsági okokból csak egy kulcs van minden egyes szobához.

— Néhány órára ki kell mennem, — Szabina felelte, — és a férjem elaludt. Nem akarom felébreszteni, hogy zárja be az ajtót belülről, de az ajtót sem akarom záratlanul hagyni. Volna valami javaslata?

— Hagyja a kulcsot nálunk. — A fiatalember bólintott és a kulcs után nyúlt. — Ha valami baj van vagy tűz, majd mi kinyitjuk az ajtót és kihozzuk.

Nincs tűzcsengő, se füstérzékelő, és nincs csőhálózat és olvadó korongos vízszerelő-fejek és nincsenek automatikus nyíló ajtók, Szabina gondolta, de fel kellett keresnie nagyszüleit, és egyedül. Henry tudta nélkül ki kellett surrannia a szobából.

— Rendben, — mondta az éjjeliőrnek. — Férjem ki kell, hogy aludja az időzóna különbséget, ami órákig is eltarthat. Biztosan visszajövök, mielőtt felébred.

A fiatalember megértően mosolygott, nem bánta akármilyen kifogást is találtak ki ezek a külföldi hölgyek. Kalandjaik nem tartoztak rá.

— Hívna nekem egy taxit? — a hölgy kérdezte.

— Igen, madame. — a fiatalember felelte, felvette a kagylót, beszélt valakivel, majd a hölgy felé fordult. — Öt percen belül itt a taxi. — mondta.

Szabina leült az előtérben és keresztbe tette a lábait. A fiatalember szeme nem követte a mozdulatot.

— Mit tanul? — Szabina kérdezte.

— Szilárdságtant. — a fiatal férfi válaszolt, és hangja tele volt tisztelettel és büszkeséggel. — Napközben a Műszaki Egyetemre járok és szükségem van erre az éjszakai munkára, hogy fizessem a költségeket.

Szabina elismerően bólintott. — Nagyon dicséretes, fiatalember. A jövő azoké, akik megdolgoznak érte és megteszik az erőfeszítést.

A taxi megérkezett és Szabina búcsút intett a fiatalembernek, aki egy pillanatra visszapillantott, de látta rajta, hogy nagyon álmos a szeme és hamarosan le fog koppanni, és Szabinának eszébe jutott, hogy ő is hasonlóképpen küszködött egyetemi éve alatt a fáradtság ellen.

—

Hova? — kérdezte a taxis gorombán.

— Hetedik kerület, Damjanich utca 9. — Szabina felelte és hátradőlt a hátsó ülésen. — Ébresszen fel, ha odaértünk. Aludni szeretnék egy keveset.

Harminc perc múlva a taxis megállította kocsiját és hátraszólta az utasnak.

— Megérkeztünk, lady. Mit akar, hogy csináljak?

— Jöjjön vissza éjfél felé. Indítsa be az órát és várja meg, amíg kijövök. — Szabina felelte, kiszállt a kocsiból és nézte, ahogy a taxis elhajt.

Szabina egy masszív, kemény gránitkőből épített, hat emelet magas, de dupla belmagasságú régi bérház előtt állt. A homlokzaton lekopott barokk faragások domborodtak és az épületet rozsdásodó kovácsoltvas kapu zárta el az utcától.

Szabina megnézte az óráját. — Fél kilenc, — suttogetta, — helybeli idő, még fent kell, hogy legyenek.

Megnyomta a 3A lakás csengőjét, és ahogy a sustorgások és a recsegések között meghallotta, hogy valaki felveszi beleszólt. — Itt vagyok.

Az ajtó nyitócsengője zümmögni kezdett. Szabina körbetekintett, senkit nem látott az utcán és lopva becsúszott a nehéz kovácsoltvas ajtó kinyíló szárnyai között.

Nem kapcsolta fel a villanyt a lépcsőházban. Nem akarta, hogy bárki észrevegye, hogy felmegy. A nagyszüleitől tanulta az óvatosságot, és még akkor is betartotta, ha látszólag szükségtelennek volt mondható.

A 3A ajtaja lassan megnyílt és valaki beengedte.

— Szia, nagymama, — Szabina megölelte és megcsókolta a törékeny öreg hölgyet, aki az ajtó mögött állt.

— Isten hozott, drágám, — az idős hölgy felelte és szinte elveszett a fiatal nő karjaiban. — Végtelenül örülünk, hogy el tudtál jönni.

Az öreg hölgy szeme könnybe lábadt, majd elfordult és férje felé nézett, akivel már hetven éve voltak házasságok. — Miklós, nézd csak, hogy ki van itt.

— Hello, nagypapa, — Szabina intett az öregembernek, aki bizonytalanul állt a hatalmas előszoba közepén.

— Nagypád már nem tudja, hogy ki vagy. — nagymama mosolygott és arcán nem látszott neheztelés. — Vasculár demencia agyi érszükülete gyógyíthatatlanul lerombolta értelmét. Egy héttel ezelőtt kérdeztem, hogy ki Magyarország miniszterelnöke és tudod, hogy mit felelt?

— Nem. — Szabina megcsókolta az öreg férfit. — Mit mondtál, nagypapa?

— George Washington, — Az öreg morgott. — Ugye milyen nagyszerű ember.

Nagymama bólintott. — Most már láthatod, hogy miről beszélek. Kilencvenhét éves és megy el az esze. De sok szempontból jobb is, hogy a nagypád nem emlékszik mindenre.

Továbbmentek, be egy tágas szobába, ami valamikor elegáns társalgó lehetett, de most összevissza dobált és egymáshoz nem illő és kopott bútordarabokkal volt telezsúfolva.

— Hozhatok valamit? — nagymama kérdezte és leporolta az egyik méretes fotel ülését. — Ülj le. Van likőrünk, csokoládénk, akármi, amit mostanság kedvelsz. Ma már nem annyira rossz a helyzet, mint a kezdetben.

— Egy konyak jól esne. — Szabina felelte. — De mond, nagymama. Mi ez a nagy sietség, és miért nem mondhattad meg telefonon?

— Az én koromban már nem tudom, hogy holnap reggel felébredek-e, — az idős hölgy a háromrészes vitrinből kivett egy üveg Hennessy konyakot, — és minden sürgős és azonnal elvégezendő, mielőtt kifutok az időből.

— Hallgatlak. — Szabina felelte és rámosolygott a nagypapára, aki tüzetesen tanulmányozta és érdeklődve méregette.

Nagypapa megérintette Szabina arcát és motyogni kezdett. — Brigitte Bardot, az vagy, ugye? Tudtam, hogy az vagy. Ismerlek, te vagy az a híres francia színésznő.

— A festmény, — nagymama türelmetlen pillantást vetett gyengülő elméjű férjére. — Azt hiszem, hogy tudjuk, hogy hol van a festmény.

— Milyen festmény? — Szabina aprót kortyolt a konyakból. — És miért olyan fontos, hogy egy héten belül át kellett, hogy repüljek érte az óceánon?

— Azt hittem, hogy örülsz, hogy láthatsz minket, — a nagymama zsörtölődött durcásan. — Egyszer öt évben, nem gondolod, hogy ideje volt, hogy idedugd az orcádat?

— Nagymama. Dolgozni kezdtem, mint orvosnő és férjhez mentem. Nagyon sajnálom, de semmire sem volt időm.

— Igen, sajnálod és hallom, amit mondasz, bár a hallás segítő fülbetéteimből hiányzik az elem.

— A festmény, nagymama. Miféle festményről magyarázol?

Nagypapa közbevágott. — Erzsébet arról a festményről beszél, amit Monsieur Renoir festett Katinkáról 1897-ban, Franciaországban. Már 1936-ban megért egy millió dollárt.

Szabina kétkedően rázta a fejét. — Ki az, vagy ki volt ez a Katinka? Tudnátok könnyíteni az emlékezetemen?

Nagymama felemelt tenyerét férje felé tartva csendre intette. — Miklós, hallgass. Engedd, hogy elmondjam Katinka történetét Szabinának.

Nagypapa összeráncolta a homlokát. — Szabina? Ez nem Szabina. Ez Brigitte Bardot, a francia szex bomba. Miért érdekelné őt Katinka?

Ráncos csuklójának gyors legyintésével nagymama másodszor is leintette az öreg bolondot és újra kezdte a történetet.

— Katinka, született Eötvös Katinka bárónő dédnagypapa édesanyja volt. Katinka 1878-ban született és később a néhai Ferecsény Emil bárónak, a te üknagyapádnak a felesége lett, és bizony mondom neked, Katinka vadóc egy teremtés volt fiatal korában. Egy igazi szabadelvű kalandvágyó szépség, rakoncátlanabb, mint bárki is valaha. — Itt nagymama rosszálló, bár szeretetteljes pillantást vetett unokájára és folytatta. — Éppen olyan, mint te azzal az orvosi diplomáddal. És sülyedjek el, ha nem igaz, azon a festmény alapján nagyon nehéz lenne kettőtöket megkülönböztetni.

Szabina kacagott. — Ne dicsérgess, nagymama. Inkább térj a lényegre.

Nagymama nagyot sóhajtott. — Ahogy mondtam, az a vén pervers piktor, Renoir, már akkor világhírű festőművész volt, rávette Katinkát, hogy álljon neki modellt meztelenen. A család, amikor Ferecsény gróf eljegyezte 1905-ben, ötmillió aranykoronát kellett, hogy fizessen a gyalázatos ecsetkezelő örököseinek, hogy visszaszerezzék azt a fertelmességet.

Szabina hangosan kacagni kezdett és fehér gyöngyfogai csillogva ragyogtak a szoba félhomályában.

— Mekkora volt a festmény? És kiakasztották-e a nappali szobában?

— Életnagyságú, — nagymama sóhajtott felháborodottan, — és bedugtuk az ágy alá.

Szabina csuklott a nevetéstől, ahogy forgatta és nézegette a kezében lévő konyakospoharat. — Nagymama, valami nevetőport tettél az italomba, vagy csak én vagyok ilyen jókedvű? Nézem, csak hogy is van ez. A festményt az ágy alatt rejtegettétek, és elfelejtétek róla és most megtaláltad. Erről lenne szó?

Nagypapa megrázta a fejét. — Erzsébet, mond meg ennek a Brigitte Bardotnak, aki teteti, hogy a mi unokánk, hogy az oroszok lopták el a festményt. Te vádolsz, hogy elfelejtetek dolgokat, de én soha nem felejttem el az a két méter magas egyenruhába öltözött gazembert, Mikhail Kozakovot, a vörös hadsereg ötcillagos generálisát, aki 1945 márciusában, temérdek más értékkel együtt elrabolta, bocsánat rekvirálta Breznói kastélyunkból a festményt, Bogyoszló mellett.

Szabina felemelte a két tenyerét. — Álljunk meg egy pillanatra. Hogy került elő a festmény megint? El kell, hogy menjek Oroszországba, hogy megtaláljam?

— Nem, — nagymama felelte keményen. — Nincs szükség rá. Saját magam láttam a festmény egy Kígyó utcai galériában.

Szabinának leesett az álla és elhallgatott. Ha nagymama ezt a hangnemet használta, tréfáról szó sem lehetett és nagymama nem másította meg, amit kimondott. Édesapja történeteiből eszébe jutottak a családi legendák, hogy menyire szigorú fegyelmező volt Breznói Erzsébet és Szabina tudta, hogy meg kell adnia a kijáró respektust.

Breznói Erzsébet, alias, nagymama észrevette, hogy megszerezte unokája osztatlan figyelmét, rosszálló pillantás vetett nagypapára, régebben Ferecsény Miklós von Tolna gróf úrra, és folytatta.

— Többé nincs pénzem, hogy festményeket vegyek, de szeretek nézegetni és szeretem megjátszani a gazdagot. Körülbelül egy hónappal ezelőtt bementem egy antikoszhoz a Kígyó utcában és megnézegettem, ami ki volt téve, de semmit nem ismertem fel a régi szép napokból. Mélyen el vagyok foglalva a magam dolgával, amikor egy ösztövé ember egy rosszul szabott öltönyben előjön hátulról és nekem szegezi a kérdést.

— Valami speciálist keres?

Mondom neki kapásból. — Nem látom, hogy magának lenne, amit én keresek. Ezek itt mind hamisítványok, turistáknak kirakott kommersz gyártmányok, valószínűleg Kínából ömlesztve ide.

Nagymama megforgatta a szemeit. — Tudod, Szabina drágám. Lehet, hogy egy aranyos öreg néninek látszom, de azért még mindig szeretek beszúrni az embereknek. Leginkább az érzéseikben szeretem megbántani őket. Ismerem ezt a szemét gazemberfia típust az antik üzletben. Fellengzős és megjátssza, hogy a nagyúri modort, de senki más, mint egy nemtelen senkiházi, aki sokat gondol magáról, mert némi aprópénz csörög a zsebében. Tehát kérdezlek én, látsz a valami rosszat abban, hogy tetetem a szuper gazdag özvegyet?

Szabina megrázta a fejét. — Nem, amíg jó mulatságod telik benne.

Nagymama kicsit felemelkedett a székéből, amibe szinte félig besüllyedt és egy színes borítás terjedelmes könyvre mutatott a koktél asztalon. — Drágám, ide tudnád adni azt a könyvet?

Szabina odaadta a könyvet.

— Hol is tartottam? — Nagymama matatni kezdett a könyvvel, de a rossz oldalról próbálta kinyitni, ahol be volt kötve, és nem ment neki. — Oh, igen. Az ösztövé férfi az antikosnál, nem szól semmit, csak néz rám azokkal a cápaszemeivel, tehát odamondtam neki.

— Annyi pénzem van, hogy nem tudok mit kezdeni vele. Lenne valami titkos hátsó szobája, ahol igazi értékeket árul, ami megéri a fáradságomat?

Erre azt feleli. — Mire méltóztatik gondolni, nagyságos asszony és mennyit szándékozik költeni?

— Százezer német márkát, — mondom neki. — De valami eredeti művész tárgyat szeretnék, ami régebben valami gazdag család tulajdonában volt és nem mutatható meg a közönséges vásárlóknak.

— Bezárom az utcai ajtót, — mondja erre az ösztövé, — és felmegyünk az emeletre.

— Nagymama, — Szabina közbevágott. — Könnyen megölhetett volna és elvehette volna a pénzedet.

Breznói Erzsébet megrázta a fejét. — Pénz nem volt nálam, de még egy hitelkártya sem, és mindamellett, nem olyan alaknak nézett ki, aki bántana egy öregasszonyt. Tehát felcsoszogunk az emeletre és ott megláttam. A nagyteremből nyíló egyik ajtó félig nyitva állt és Eötvös Katinka ott feküdt mezítelenül. Be akartam menni, hogy közelebből szemügyre vegyem, de az égimeszelő becsukta az ajtót és azt mondja. — Ez itt egy magánkiállítás. Csak előzetes megbeszélés alapján lehet megnézni és az árak egymillió eurónál kezdődnek. Nem hiszem, hogy lenne ott valami, ami megfelelné a maga pénztárcájának. Nézze meg inkább kollekciónkat a főteremben és válassza ki, ami megfelel az ízlésének és a lehetőségeinek.

Nagymama abbahagyta a történetet. Végre kitalálta, hogyan nyissa ki a könyvet és elmélyülten forgatni kezdte a lapokat. Kevéssel később megállt egy oldalnál és megmutatta Szabinának.

— Nem találom az olvasószemüvegemet, — mondta, — felolvasnád, hogy mit mond az apró betű.

Szabina figyelmesen szemügyre vette az oldalon lévő képet, és nem akart hinni a szemének. Saját magát látta, anyaszült meztelenül és kacér testhelyzetben kinyúlva egy díványon. Mintha valaki csak tegnap festett volna róla egy aktképet.

— Ez lenne Eötvös Katinka? — hebegte. — Drága jó, micsoda gyönyörű egy festmény. Katinka valóban egy erotikus istennő volt fiatal korában.

— Olvasd fel hangosan a feliratot. — Breznói Erzsébet parancsolta.

— Eötvös Katinka grófnő fürdő után pihen; 1897-ban készült eredeti Augusté Renoir olajfestmény vásznon. A festmény röviddel a második világháború után elveszett. Jelenlegi holléte ismeretlen.

Amikor Szabina befejezte az olvasást megfordította könyvet és megnézte a borítót.

— Miféle könyv ez? — kérdezte. — Ki adta ki és hogyan jutottál hozzá?

— Murray Pista, egy kurátor a Szépművészeti Múzeumból adta nekem. — Nagymama köhentett és apró kezeivel élénken gesztikulálva magyarázni kezdett. — Murraynak mániája, hogy lenyomoz régen elveszett műtárgyakat. A könyv maga is egy ritkaság, mindössze egy tucat példány maradt meg belőle, a többit mind bezúzták. Olyan vitatott politikailag kényes a tartalma, hogy egyetlen kiadó sem akar az óta hozzányúlni. Murray kivételes szakértelemmel több száz festmény és pénzben ki nem fejezhető értékű más művészeti munka dokumentációját gyűjtötte egybe, amik eltűntek a magyar arisztokrácia palotáiból és kastélyaiból. Legtöbbjüket az oroszok kobozták el a háború alatt vagy a háború után. Némelyik megmaradhatott Szentpéterváron, az Ermitázs pincéjének archívumában, vagy a Szovjet birodalom volt országaiban szerteszéjjel, titkos rejtekhelyeken el lettek dugva. Valószínűleg legtöbbje el lett adva magángyűjteményekbe és örökre eltűntek. Másokat, az új orosz maffiának lelkiismeretlen tagjai még mindig árulják.

— Nahát, — Szabina kifújta a levegőt és megrázta a fejét. — Mit akarsz tenni mindez ellen? Keresetet akarsz benyújtani a Hágai Nemzetközi bíróságon?

— Nem, — nagymama végre kievickélt a fotel rugóinak karmai közül. — Azt akarom, hogy keresd meg a festményt és lopd vissza.

Nagypapa, egykori gróf Ferecsény Miklós von Tolna közbevágott. — És még Erzsébet tart engem bolondnak? Lehet, hogy okosabb az én előrehaladott demencia elmeállapotomnál, de nem fog semmire sem menni a nagy eszével, amikor az orosz művészeti maffiával kenyértörésre kerül a sor.

— Mit fogok csinálni a festménnyel miután visszaszereztem. — Szabina kérdezte, miután látszólagosan magához tért kezdeti döbbenetéből. — Akasszam ki a hálósobámban?

— Nem. Meg kell, hogy semmisítsd ezt a fertelmes szörnyűséget.

— Miért ne adnám el?

— Lopott áru.

— Tőlünk lopták el. El kellene tudni adnunk, ha bebizonyítottuk a tulajdonjogot.

— A festmény meg van átkozva. — Nagymama kiáltotta és dühödten rázta apró kis ökleit. — Az ördög alkotása és semmi mást nem hozott a családukra csak szégyent és tragédiát. Képzeld el magad mezítelenül feküdni az árverező asztalán. Szabina, te ennél különb vagy. Te a mi vérünk és örökségünk vagy. Soha ne felejtkezz el arisztokrata származásodról.

— Tehát, — Szabina felelte elgondolkodva, — abban az esetben, ha semmi jobb dolgom nem akad a vakációm alatt és úgy határozok, hogy utánajárok a dolognak, hol kezdeném el a kutatást?

Nagymama kinyújtotta a kezét és megveregette Szabina arcát. — Drágám, két szílat is követhetsz. Az egyik nyilvánvalóan az antikos üzlet, a másik Murray a múzeumnál. Válaszd, amelyiket akarsz elsőnek. Ne vádolj engem, hogy utasítalak, hogy mit csinálj és hogyan.

Szabina karórájára pillantott és kissé gúnyos aggodalommal a hangjában válaszolt.

— Nem akarom lerázni magamról a kötelezettségeimet, de néhány millió euró nélkül a zsebemben, kinek a hadserege fog mellettem állni, hogy a festményt csakugyan visszaszerezem a jelenlegi tulajdonosoktól, akik felfegyverzett moszkoviták is lehetnek?

— Az ígézetes bájosságoddal, — nagymama parancsolta, mintha még mindig egy millió katasztrális hold grófnője lenne, —és azokkal a pompás kebleiddel. Könnyen le tudsz venni a lábáról néhány erkölcstelen semmirevaló értéktelen férfit, akiknek reagálását játszi könnyedséggel tudod előre látni.

— Magamhoz vehetem legalább a festménykönyvet?

— Ha megígéred, hogy nem hagyod el.

— Mennem kell. — Szabina felállt és kebleihez szorította a könyvet. — Férjem van, aki bármelyik pillanatban felébredhet és kérdések tehet fel, amikre jelenleg nincs akarásom válaszolni.

— Menj, — nagymama felelte olyan pátosszal és testtartással, ami kétségen kívül bizonyította, hogy egy másik világból származik ide, ebbe a jelenbe, — de légy nagyon óvatos. Nem szeretném, ha szitává lőnének. Legyél okos, szerezd meg a festményt és égesd el. Ígérd meg úrinői becsületszavadra, hogy megteszed.

— Még valami mást nem szeretnél, hogy csináljak? — Szabina felelte és fényes szemeiben izzott a megközelíthetlenség és a józan ítélet. — Esetleg egy ezüst tálcán hozzam le neked a csillagokat?

Nagymama szorosan magához ölelte Szabinát. — Az én vérem és génjeim. Olyan boldog vagyok, hogy visszamersz beszélni. Ez bizonyítja, hogy nemzetségünk túlélte a történelmet és bosszút fogunk állni. Itt vannak a tartalék kulcsaim és akkor jössz és mész, amikor akarsz.

Ötödik Fejezet

Amikor Henry felébredt az ágya melletti ébresztőóra kivilágított számlapja éjjel féleget mutatott. A szobában koromsötétség uralkodott, kivéve a hold elszórt halvány sugarait, ami az éjszakai szellőben titokzatosan susogó függöny csipkés paneljai között beszűrődött.

Valaki, gondolta, Szabina vagy a takarítónő kissé nyitva hagyhatta az ablakot, hogy bejöjjön a friss levegő.

A nyitott francia duplaajtón túl egy kis olvasólámpa égett és a konyhaasztal mellett ülve egy sűrke öltönybe öltözött idegen férfi egy vastag dossziét lapozgatott.

Henry szólni akart Szabinának, hogy egy idegen van a szobájukban, átnyúlt az ágy másik oldalára, hogy felébressze, de Szabina nem volt ott. A felesége nem feküdt mellette.

A férfi észrevette, hogy Henry megmoccan az ágyban, felnézett és intett.

— Helló, — mondta, — Csonka alezredes vagyok.

— Hol a feleségem? — Henry kérdezte vigyázva, pontosan nem tudta, hogyan vegye a helyzetet.

— Mi is azt szeretnénk tudni. — Csonka alezredes felelt és becsukta az előtte lévő dossziét.

— Ki az a mi? — Henry felemelte a hangját. — Ki a fészkes fene maga, és hogy került a szobánkba?

— Ha a maga helyében lennék, megválogatnám a szavaimat. — Az alezredes felállt, és ahogy beszélt sötét bajjóslat festette alá a hangját. — A maga feleségének a neve Ferguson Szabina?

— Többé nem. Amióta férjhez jött hozzám Hutchinson Szabina a neve.

— A feleségének megrögzött szokása, hogy félrevezető álneveket használ. Tisztában van maga ezzel?

— Több kérdésre nem válaszolok, — Henry a telefon után nyúlt és rámeredt az éjszakai látogatóra. — és távozzon, mielőtt hívom a rendőrséget.

— Nincs szükség, hogy hívja. — a férfi felelt és megvillantotta az igazolványt, amit kabátja belső zsebéből húzott elő sietve. — A rendőrséget én képviselem. Ahogy mondtam a nevem Csonka alezredes és az Államvédelmi Hatóság tisztje vagyok, és jobban tenné, ha válaszolni kezdene a kérdéseimre, mielőtt elveszítem a türelmem.

Henry nem vette le a szemét az alezredesről és óvatosan felemelte a telefonkagylót. A füléhez tette, hallgatott egy darabig, de nem volt vonal. Az alezredes izmos alaknak látszott, és körülbelül vele egykorúnak. Nézegette az éjjeli lámpát és latolgatta. Felkaphatná és fejbe

vághatná a pimaszt. És akkor mi van? Egyenesen rohanjon vissza az államokba? Kell, hogy legyen valami elfogadható magyarázat. Szabina tudná, hogy mit kell ilyenkor tenni. De hol van Szabina?

Csonka sandán vigyorgott Henry felé. — A maga felesége, Hutchinson Szabina. — Itt felemelte a kezét és ujjaival idézőjeleket csinált és gúnyos hangon folytatta. — Hívjuk ezen a néven egyelőre. Néhány órával ezelőtt elhagyta a hotelt és ismeretlen helyre távozott.

Henry megtalálta a nadrágját és felhúzta. Végére fog járnunk ennek a dolognak. Még tizenkét órája sincs ebben az országban és feleségét máris elrabolták, vagy még rosszabbat, eladták szex rabszolgának. Fel kell vennie a kapcsolatot az amerikai követséggel. Semmiféle harmadik világbeli aljas rendőr sem fogja megijeszteni. Férfiasan kell, hogy viselkedjen, és elbánik a megvetésre méltó gazemberrel. Csak keménységet kell, hogy mutasson és bátran kell hozzáállnia a dologhoz.

— Honnan tudja maga ezt? — kérdezte és fenyegetően közelebb lépett az alezredeshez és öklével többször belecsapott nyitott tenyerébe.

Csonka alezredes sajnálkozó pillantást vetett rá és nem hátrált meg. — Még nincs okom, hogy letartóztassam magát, — mondta, — de ha továbbra is fenyeget és nem hajlandó segíteni minket egy fontos államvédelmi vizsgálatban, meg fogom tanítani magát a tisztességre.

— Beszéljen. — Henry mondta szigorúan. — Magyarázza meg, hogy hova akar kilyukadni.

Az alezredes merevsége felengedett. Felemelte a félig üres muskotályos üveget és rávigyorgott Henryre. — Kezdjük az egészet előlről. Ezúttal ne ilyen harciasan. Hadd kínáljam meg egy pohár borral és beszélgessünk tovább barátságos alapon.

— A bor az enyém. — Henry felelte figyelmeztetően.

Az alezredes elengedte Henry megjegyzését a füle mellett. Öntött egy pohárral magának és beszélni kezdte, mialatt Henry emlékezetébe véste, hogy a poharat dobja ki a szemébe.

— Kémelhárítási információ szolgálatunk jelentette, hogy Ferguson Szabina Magyarországra érkezik, hogy létrehozzon egy kormányellenes agitációs sejtet és ebben a hotelben szándékszik megszállni. Partnerem és én megfigyelőállást létesítettünk, — az alezredes itt szünetet tartott és az önelégült nárciszizmus dicsőséges nimbusza fényesítette be az arcát. — A bejárat felett sarokszobát bérelt, ahonnan szemmel tarthatja, hogy ki megy, és ki jön ebbe az elszigetelt privát szállodába, amit nyilvánvalóan azért választott, hogy észrevétlenül maradhasson.

Az ezredesnek nyilvánvalóan krónikus szóbeli hasmenése lehet, Henry gondolta, de a magyarázat felkeltette az érdeklődését. Ez megnyugtatta és próbált odafigyelni.

— Ahogy fentebb említettem, — Csonka alezredes folytatta. — Ferguson alkonyattájt hagyta el jelenlegi rezidenciáját. Taxiba ült és nyomát veszítettük. Ennél a pontnál, és ezt kizárólagosan, mint végső lehetőséget léptettem életbe, elhatároztam, hogy feljövök és körülnézek és elbeszélgetek magával. Minden különös szándék nélkül, csak annyit akartam kideríteni, hogy maga mennyit tud a feleségéről.

— Hogyan jutott be a szobámba? — Henry kérdezte, és ha nem lett volna erős gyomorsav túltengése, a fűszeres felvágottaktól, amiből este bőségesen beevett, megfontolás alá vett volna, hogy igyon egy második pohárral is a muskotályból.

— Nem volt nehéz, — az alezredes kiöntötte a maradék bort a poharába és megértően vigyorgott Henrre. — A maga felesége mániákus figyelmet szentel a részleteknek. A kulcsot leadta a recepciónál és az éjjeli portás elaludt. Magamhoz vettem a kulcsot és egyszerűen bejöttem. Tudja követni a gondolatmenetemet idáig?

Henry bólintott.

Az alezredes ivott, megtörölte a száját és folytatta beszédjét. — Ahogy beljebb kerültem, láttam, hogy maga alszik és merő tiszteletből amerikai állampolgársága iránt és idáig büntetlen előélete végett, úgy döntöttem, hogy nem ébresztem fel. Magammal hoztam a Ferguson dossziét és éppen kezdtem az érdekes részhez érni, amikor maga felébredt és kikezdett velem.

— Mi van a dossziében?

Az alezredes rátette a kezét az asztalon kiterített papírhalmaz tetejére és testtartása felvillanyozódott, ahogy válaszolt. — Sajnálom, hogy kipukkasztom illúzió gömbjét, de ezekben a dokumentumokban evidencia van, ami csúnyán beimplikálja a feleségét és magát sírva és káromkodva a válóperes ügyvédhez szaladni kényszeríti. A felesége nem egy ártatlan angyal, ahogy maga képzei.

— Erről majd én döntök. — Henry az asztalhoz lépett és balkezének hüvelykjével és mutatóujjával összecsípte a vastag adattömeg szélét. — Egyszer lássam, hogy miket rejteget itt maga.

Csonka alezredes benyúlt a kabátzsebébe és kihúzott egy pisztolyt. A cső végét Henry mellkasa ellen tartotta és felordított.

— Megállj, lépjén vissza.

Henry elvesztette a fejét. Jobbjával megragadta az üres boros palackot és teljes erőből fejbe vágta az alezredest.

Szerencsés egy ütés lehetett, mert Csonka alezredes lecsúszott székében és lassan oldalra dőlve lefordult a padlóra.

— Na, ezt megérdemelted. — Henry magához vette a pisztolyt. — Besurranni a szobámba az éjszaka közepén és alávaló dolgokat mocskolódni feleségem tisztességével kapcsolatban.

Az alezredes fejéhez tartva a pisztolyt és félresöpörve a törött üvegdarabokat Henry a dosszié után nyúlt, ami a dulakodás közben az asztal túlsó szélére csúszott.

Mielőtt meg tudta fogni a papírokat hangos dörömbölést hallott a lakosztály ajtaján és meghallotta Szabina kiabálását.

— Nyisd ki, bogárkám. Én vagyok.

Henry egy pillanatig habozott, majd hallotta, ahogy Szabina belerúg az ajtóba.

— Mire vársz? Ne csináld, hogy felébresszem az egész hotelt.

— Egy perc. — Henry kiabálta vissza és egyik szemét a padlón heverő eszméletlen férfin tartva átment a másik szobába és próbálta kinyitni az ajtót.

Az ajtó be volt zárva belülről.

— Nem tudom kinyitni. — kiáltotta a feleségének.
— Kulccsal kell kinyitni. — Szabina mérgesnek hangzott. — Ebben az országban kulcsot kel használni, hogy belülről kinyiss egy ajtót.
— Kulcsot, milyen kulcsot?
— Igen, a kulcsot, ami egy tömör műanyag szobaszám nyelvre van ráerősítve, és nálad kell, hogy legyen, mert nincs lent a portán.
— Oh, az a kulcs. Azt hiszem, hogy az a betörőnél van.
— Betörőnél? Henry, hagyd abba. Ízléstelen tréfáid túlmennek a határon és nagyon rosszul vannak időzítve
— Komolyan beszélek. Van itt egy betörő és tényleg annál van a kulcs.
— Henry! Eszednél vagy? Hogyan van, hogy ez a te betörőd nem szól semmit? Azért csinálod ezt velem, mert egy pár órára kimentem nélküled? Akarod, hogy lemenjek a portára és hívjam a rendőrséget?
— Felesleges. A betörő a rendőrségről van és eszméletlenülre ütöttem a borospalackkal.
— Ügyes, Henry. Nagyon ügyesen csinálod, de az isten szerelmére vedd már el tőle a kulcsot és vagy gyere ki, vagy eressz be.
— Mi lesz, ha felébred?
— Egyszer rúgd jól fejbe. Aztán vedd el tőle a kulcsot és utána engedj be.
Az alezredes nagyot nyögött a padlón és ébredezni kezdett. Henrinek cselekednie kellett. Visszament a nappaliba, kétszer fejbe rúgta Csonka alezredest és a reggeliző asztalról magához vette a kulcsot.

— Na, ezt már ügyesebben csináltad, Henry. — Szabina megveregette férje arcát, ahogy beljebb került. — Tudtam, hogy végre tudod hajtani. De most nézzük meg, hogy ki is ez a te betörőd.
— Csonka Tibor, alezredes, a hotelnek egy másik vendége. — Henry átirányította Szabinát a nappaliba. — Emlékszel? Ez vette ki a szobát, ami eredetileg a mienk volt. Azt is mondja, hogy van egy partnere, szintén vendég a hotelnél. Van valami bizalmas dosszié náluk, amit meg akart nekem mutatni.
Szabina lehajolt és megnézte a földön heverő férfit. — Csonka Tibor, — mondta és egyáltalán nem látszott meglepettnek. — Ez aztán tényleg feljebb lépett a ranglétrán. Igazán a becsületére kell, hogy írjam.
— Ismered? — Henry kérdezte és valami nagyon sanda gyanú kezdett ébredezni bensőjében. Lehet, hogy az alezredesnek valami fontos mondanivalója volt és túl hamar vágta fejbe a borosüveggel.
— Igen, — Szabina felelte. — Tibor is hallgató volt az orvosin, ahova jártam, de a második év utáni anatómia szigorlaton megbukott és beállt a rendőrséghez. Amikor utoljára hallottam felőle, még csak hadnagyi rangban volt.

— Volt boyfriend-ed ez az alak? — Henry kérdezte és most először gondolt rá, hogy ez az utazás nagy tévedés. Nem volt benne biztos, hogy hogyan fogja elviselni felesége előző szerelmi életéről kiderülő részleteket.

— Nem egészen. — Szabina felelte és az asztalról felvette a dossziét.

— Mit értesz az alatt, hogy nem egészen? — Henry kérdezte és bágyasztó féltékenységgel puhította kocsonyássá a lábait.

— Semmi komoly. — Szabina felelte és a haja tövéig elpirult. — Egyszer, elsőéves gólyakorunkban, a bonctani laboratóriumban ledudliztam és azóta sem tudok megszabadulni tőle.

Henry nem volt hajlandó maga elé képzelni a jelenetet. Megvakarta a fejét és lassan, nagyon nem tudva, hogyan fogja megállni, hogy ne kezdjen el ordítani arra a személyre, akit az életében mindennél jobban imádott, inkább más tárgyra tért.

— Össze kellene, — javasolta, — hogy ragasztószalagozzuk a kezét és be kellene tömnünk a száját.

— Remek ötlet, Henry, — Szabina felelte szarkasztikusan. — Kezembe adnád a duct tape szalagot?

— Kell, hogy legyen egy karikával a konyhafiókban. — Henry felelte.

— De nincs. Ebben az országban nem tudják, hogy mi fán terem a duct tape. Próbálkozz valami más ötlettel, Henry. Tétélezzük fel, ha te volnál én, és én volnék te. Mit javasolnál a helyemben?

— Valamivel össze kell, hogy kötözzük.

— Vedd le az övedet és kösd össze a lábát.

— Nem az én övemmel.

— Henry! — Szabina felemelte a hangját.

— Rendben, — Henry vonakodva kioldott övének csatját. — Összekötözöm, ha te is összekötöd valamivel a kezét. — Itt Henry beharapta a szája szélét, a körülmények között éppen ezt a szót utálta a legjobban, de nem talált szubsztitúciót helyébe, — és betömőd a száját.

— Tisztességes alku, — Szabina felelte és kezeivel hátranyúlt és kikapcsolta melltartójának a csatját. Néhányszor megforgatta a fekete nylon anyagot és kötelet csavart belőle. — Ez megteszi a kezeknek — mondta, — és most jön a...

Henry a mondat közepén félbeszakította a feleségét. — Na, nem azt. Ezt nem engedem meg. Kell, hogy legyen valami más.

— Például?

— A zoknijaim.

— Mit gondoltál, hogy mit akartam használni? — Szabina kuncogott.

— Ki ne mond. — Henry rázta a fejét, — nem akarom hallani.

A zoknik az ágy alatt heverték összegyűrve és csurgott belőlük a lábgombával teli nedvesség, amit Henry az óceán feletti repülés alatt izzadt ki. Henry kisebb csomóba szorította az egyiket, gondolta egy térdzokniból egy is elég lesz egy szájba, de a növelt hatás kedvéért Szabina ragaszkodott mind a kettőhöz.

— Így, — Szabina mondta, ahogy leporolta a tenyerét. — Így legalább csendben fog maradni, amíg átnézzük dossziéjának a tartalmát.

Szabina leült a konyhaasztalhoz, a dossziét maga elé húzta és Henry melléje kuporodva hozzásimult.

— Kíváncsi vagy? — Szabina kérdezte és megcsiklandozta férje állát.

— Aha, — Henry bólintott izgatottan. — Rendkívülien érdekes lesz megtudni, hogy miféle kalamajkába keveredtél bele egyetemi éveidnek kezdete óta.

— Az én életem egy nyitott könyv, — Szabina kacagott, — bár néhány oldal elolvasásához húsz éven aluliaknak szülői engedély kell, de te nem kell, hogy bármi miatt is aggaszd magad. Mert, ahogy feltétezem, nem olvasol magyarul és úgysem értenéd meg.

— De te lefordítod nekem, vagy nem?

— Többnyire, — Szabina a szívére tette a kezét. — Ígérem és esküszöm az életemre, kizárólag csak az erkölcsileg betiltott részekben fogok átugrani.

Szabina kinyitotta az első sárga borítékot. Eltolta magától az alezredes pisztolyának oldalát bökdöső csövét, ami jelenleg Henry dinamó nadrágjának gatyamadzagjába volt bedugva és az olvasás megkezdődött.

A fejlécen ez állt: Belügyminisztérium III/II Csoportfőnökség 5-a alosztálya. Szigorúan Titkos. A BM III/II-1 Osztály vezetőjének.

Szabina egyenesbe fordított és hangosan olvasta a szöveget angolul.

Tájékoztatásul közöljük, hogy Ferecsény Jenő, /Bogyoszló 1942, anyja leánykori neve Breznói Erzsébet, a Budapesti Csőszerelő Ipari Vállalat korábbi mérnöke és nemrégiben megszökött államilag lefogott rab kijutott az országból. Ellenőrzött adatok szerint a megnevezettet a trieszti menekülttáborban, Olaszországban jegyzőkönyvileg kihallgatták. Letételezésében a fenti egyén lemoskolta volt munkahelyének párttitkárát, gyalázta az építkezési munkálatok főigazgatóját és becsmérő módon elemezte a mátyásföldi szovjet katonai objektum központi kazánházában uralkodó állapotokat.

— Ki ez a Ferecsény Jenő? — Henry suttogta a feleségének. — Egy öreg boyfriend alias, professzorod az orvosin?

— Nem. — Szabina könnyedén meglegyintette Henry arcát. — Az édesapám. És ne legyél olyan veszetten féltékeny Otelló.

— Azt hittem, hogy a családi neved Ferguson, — Henry dörzsölte az orrát, a dagadás még nem múlt el egészen és Szabina hozzáérthetett egy ideghez, mert a kis pofon pokolian fáj.

— Amikor születtem a nevünk Ferecsény volt, — Szabina a következő oldalra fordított és mialatt szemével pásztázta a sűrűn gépelt sorokat magyarázott tovább. — Édesapám, amikor 1978-ban megkapta amerikai állampolgárságát megváltoztatta nevünket Fergusonra. Így lettem, amikor egy éves voltam Szabina Ferguson. Remélem, hogy az információ kielégíti minden lében kanál kíváncsiságodat.

Henry morgott valamit, amit némi liberális szabadossággal bocsánatkérésnek is lehetett venni, de amikor ismét felmért nézni, meglátta, hogy Szabina áll a leesik, és felesége meredten bámulja a következő irományt.

— Ezt soha nem tudtam, — Szabina rebegte megijedve. — Édesapa soha nem említette, hogy két évet töltött a börtönben, mielőtt kiszökött Magyarországról.

Csonka ébredezett. Henry Szabinára pillantott, hogy egy jól irányzott szíven rúgással ismét elaltassák az alezredest, de felesége megrázta a fejét.

— Ne, ezt személyesen akarom megkérdezni tőle.

— Honnan tudna édesapád bebörtönzéséről?

— Itt van egy másolat édesapám elfogatási parancsából. Csonka István rendőr alezredes írta alá. Ugyanaz a családi név és rang. Ez több kell, hogy legyen, mint véletlen.

Hatodik Fejezet

Csonka alezredes megmoccant és kinyitotta a szemét. Kiáltani akart, de a szája tele volt tömve valami szálás anyaggal, aminek felettébb rossz íze volt.

Majd nyögött és bandzsított, és rájött, hogy hanyatt fekvé hever egy poros szőnyegen, és temérdek széklábat lát maga körül. Ismét nézett és egy pár nylonharisnyás lábat látott és öt lábujjat egy lábfejen, ami erősen hiányolta a pedikűrözést és egy boka felett vakargatott egy szőrös lábszárat.

— A pökhendi lotyó, — mérlegelte dühödten. — A fejemre fogadom káposztafejek ellenében, hogy ezek az ő lábai azokban a harisnyákban. Hol van Szabó hadnagy? Ha Szabina bejött a főbejáraton, kellett, hogy lássa és fel kellett volna már jönnie ide, hogy mi késlelteti főnökét. Jó lett volna tudnom, hogy ki volt az apja, amikor még csak egy egyetemi hallgató volt és állandó lakos volt ebben az országban. Soha nem fejezte be volna, az orvosin előírt tantervet. Tényleg azt hitte, hogy a párt valóban elvesztette hatalmát és futni hagyja a gyilkosokat? Soha. Harmincöt évembe került, hogy kinyomozzam apám titokzatos halálát a Sztálin úti AVH főközpontban. Ma már tudom, szinte egészen biztosan, hogy Ferecsény Jenő szökése, ami apám halálával egy időben történt, nem volt két egymástól független esemény. Ferecsény egészen biztosan eldicsekedett leányának a részleteket, hogyan szökött ki az országból. Szabina kell, hogy tudja, hogy mi történt, és beszélni fog, ha annak rendje-módja szerint kivallatjuk.

Valaki kopogott az ajtón, és megpróbálta a kilincset. Csonka alezredes megkönnyebbülten sóhajtott. — Ez Szabó lesz. Végre felébredt és rájött, hogy még nem jöttem vissza a harmadikról. Erről még majd beszélek vele a központban. Hanyagság vagy hozzá nem értés, akárhogy is vesszük, sokba fog ez még neki kerülni.

A harisnyanadrágos lábpár megmozdult, egy szék valami fal ellen vágódott, puha léptek elcsoszogtak az asztaltól és kisebb távolságból hallotta Szabina hangját.

— Ki az?

Némi tétovázás után egy reszketeg és bizonytalan hang válaszolt kívülről. — A rendőrség, madame. Kérem, nyissa ki az ajtót.

— Mit akarnak? Tisztában van azzal, hogy mennyi az idő?

Úgy tűnt, mintha valaki az óráját próbálta nézni az ajtó külső oldalán, mert kevés hallgatás után a hang ismét megszólalt. — Bocsánat, asszonyom. Itt túl sötét van. Nem látom a számokat. Kinyitná az ajtót és megmutatná, hogy hol a villanykapcsoló?

— Nem fárasztja magát. — Szabina morogta. — Csak mondja, hogy mit akar. Mi nem hívtuk se a szervet se a szobaszolgálatot. Tegnap este bejelentkeztünk, és ha nincs ellene kifogása, szeretnénk aludni.

— A partneremet keresem, Csonka alezredest.

— Úgy érti, hogy Csonka Tibort, volt egyetemi kebelbarátomat. Tibor tényleg itt van, de pillanatnyilag sakkozik a férjemmel és nem lehet őket zavarni. Vissza tudna jönni reggel?

— Madame!

— Hordja el magát, különben hívom a rendőrséget.

— Madame!

— Már úgy értem, hogy az igazi rendőrséget.

— Asszonyom, mi vagyunk az igazi rendőrség.

— Na, igazán, tényleg? Akkor miért van a barátjának hamis rendőrigazolása?

— Asszonyom, az igazolvány valódi.

— Tárcsázok.

Csoszogó lépteket lehetett hallani, valaki mehetett elfele, de a lépcsőház sötét maradt. Csonka nyögött és homlokát többször a szőnyeg ellen ütötte. — Micsoda egy semmire se való idióta. Lehet, hogy valaki tényleg ennyire ostoba?

— Hívjuk a rendőrséget. — Szabina ránézett Henrire. — Szeretném megtudni, hogy volt barátom egy különleges egyéniség vagy egy excentrikus gyengeelméjű.

— Nincs vonal. — Henry meredten bámult vissza Szabinára.

— Nézzem csak. — Szabina kezébe vette a telefonkészüléket, megrázta a fejét és közelebb lépett Csonkához. Terpeszállásban megállt felette, lehajolt és kihúzott egy zsinórt az alezredes zsebéből. Henry megdöbbenve bámulta a zsinórt. A végén jégheki koronghoz hasonló négyenlélvű nagydarab valami volt és egy hasonló, de kisebb a másik végén.

— Amikor bejött a szobádba kihúzhatta a dugaszolóaljzatból. — Szabina mormolta mialatt a nagyobbik korongot bedugta a falon lévő aljzatba és a kisebbiket a telefonkészülékbe.

Henrinek kikerekedett a szeme és leesett az álla. — Erre soha nem jöttem volna rá. — mondta. — Biztos voltam benne, hogy a falon lévő korong valami központi pórelszívó rendszer kelléke.

Szabina lekicsinylő pillantást pöccentett férje felé, majd tárcsázta a központot és bejelentette.

— Kérem, kapcsolja a rendőrséget. Betörőt fogtunk.

Egy darabig csend volt, majd ismét Szabina beszélt. — Hogy mit csinál most? Összekötözve fekszik a földön és nem tudjuk, hogy mit tegyünk vele.

Ismét csend lett egy darabig, majd megint Szabina beszélt. — Hogy hogyan került be a szobánkba? Nem tudom. Mutatott valami hamisított rendőrigazolványt, de nem a rendőrségtől van. Az egyik volt imádóm és állandóan követ. El tudnák vinni innen és meg tudnák neki magyarázni, hogy hagyjon nekem békét?

Szabina visszatette a kagylót a telefonkészülékre és Henry felé fordult. — Öt percen belül itt kell, hogy legyenek. Emeljük fel a földről Tibort és ültessük le a díványra. Még lehet, hogy tudunk egy kis értelmet csöpögtetni az agyába.

—

Csonka alezredes érezte, hogy felhúzzák a földről, néhány méterrel arrébb rángatják és leejtik az ülepére. Még mindig összekötözve és a szája még mindig betömve Szabinával és Henrivel szemben ülve a díványon találta magát.

— Add ide azt a pisztolyt. — Szabina utasította Henrit. — Elvégre én vagyok itt a hölgy és nekem van szükségem egy kis erőkiegyenlítőre, amikor szemtől szembe beszélgetek egy brutális alakkal.

Henry engedelmeskedett és Szabina leellenőrizte a tölténytárt. Tele volt golyókkal. Henry széket húzott feleségének. Az asszony leült és keresztbevetette a lábait. Csonka szemei automatikusan követték a mozdulatot és a purparlé kezdetét vette.

— Miket nem gondoltál, Tibor? — Szabina indított és a pisztoly csövét, mintha egy oktatói mutatópálcát használna, fenyegetően lengette Csonka arca előtt. — Hogy betörjél hotelszobánkba és megijesz a férjemet? Nem csodálom, hogy kupán vágott a borosüveggel.

Csonka elveresedett, a szemei szikrát szórtak és kitágult az orrlüke. De nem tudott érthető választ adni, csak hörgött és vonaglott, mint egy ártánydisznó, ami beleesett a krumpliverembe.

— Ez egy hipotetikus kérdés volt, és nem kell válaszolnod, — Szabina folytatta gúnyosan, — de ha megígéred, hogy nem ordítasz, kiveszem a szádból a zoknikat és előadhatod, hogy, mit akarsz tőlem, miután évekkel ezelőtt tudtadra adtam, hogy nem vagy az esetem.

Csonka bólintott és a pisztoly csövét használva Szabina kipiszkálta a zoknikat a szájából. Csonka néhány bent maradt szálat kiköpött a szőnyegre és morogni kezdett és recsegő hangja tele volt gyűlölettel és ördögi gonosszággal. — Ezt könnyen is végrehajthatjuk, vagy választhatod a nehéz utat. A végén mindenképpen ki fog derülni az igazság.

— Beszélj hangosabban. — Szabina Csonka homlokához tartotta a pisztolyt. — Nem értem, hogy miféle badarságokat motyogsz itt össze vissza.

— Az apád, — Csonka szemei kezdtek erősen kifele guvadni üregükből és üvölteni kezdett. — Az apád amerikai kém volt és mielőtt megszökött az országból meggyilkolta az én apámat.

— Lehetetlenség. Az én apám egy becsületesen dolgozó mérnök. Soha életében nem bántott senkit.

— Az apád a nép ellensége, egy kizsákmányoló, egy volt arisztokrata és revizionista és rokonaidnak a fele jobboldali reakciós. Hazudott a káderlapján, hogy bejusson a Műszaki Egyetemre, és amikor egy jó állást adtunk neki szabotálta építkezéseinket és fontos államtitkokat lopott el.

Szabina szeme kikerekedett. — Ezt mind megtette? Nagyon jól csinálta. Tudtam, hogy remek ember.

A lakásajtón kopogtak és az ügyeletes portás hangja beszólt.

— Mr. és Mrs. Hutchinson. Borzasztóan sajnálom, hogy zavarok, de itt van a rendőrség. Önök hívták őket. Úgy hallottam, hogy hívatlan vendég van a szobájukban, akit el akarnak távolíttatni.

Szabina intett Henrinek. — Engedd be őket, mielőtt lelövöm ezt a koszos patkányt a szófán.

—

Az éjjeli portás, két fegyverét villogtató egyenruhás rendőr és egy kuka külsejű ember polgári ruhában betolongett a lakosztályba és Szabina a szófára mutatott.

— Ott, vigyék el azt az imposztort.

Az őrmester, egyike Budapest egyenruhás rendőreinek összevágta a bokáit és kezét sapkájához emelve szalutált. — Csonka alezredes elvtárs, — kapkodott a levegőért meglepetésében, — nem tudtunk, hogy ön az. — Majd az őrmester, ahogy észrevette Csonka elvtárs kezeit összekötő csipkés melltartót bocsánatkérő hangon folytatta. — Ha tudtuk volna, nem avatkoztunk volna bele privát gyönyöreibe.

Szabina belevágott az őrmester hízelgő tirádájába. — Egy csupasz pávián hajszálat sem adom a rangjáért vagy a gyönyöreiért. Ellopta a kulcsot a recepció íróasztaltól, besurrant a szobánkba és fenyegette a férjemet. Amerikai állampolgárok vagyunk és jogunk van, hogy zavartalanul pihenjünk a hotelszobánkban.

Csonka alezredes az őrmester felé villantotta a szemét. — Vegye vissza a pisztolyomat ettől a nőtől és adja ide azt a dossziét ott az asztalon. Ma éjszakára befejeztük, de ezek még hallani fognak felőlem. Ez a nő semmi jó okból nem jött ide ebbe az országba, és ki fogom deríteni, hogy miért.

Szabina magasba emelte a kezét, megrázta a fejét és ártatlanul lebegtette a szempilláit.

— Nincs nálam a pisztolya. Nem emlékszem, hogy lett volna nála egy, de ha volt, minimum huszonöt év börtön fegyveres betörésért.

— Hagyjuk, — az alezredes csikorgatta a fogát és arca elsötétedet. — Oldozzon ki, vegye magához a dossziét és már itt sem vagyunk.

A második egyenruhás a konyharész felé lépett és a fiókból kivett egy kést. A késsel visszajött, az alezredes fölé hajolt és próbálta elnyiszálni a kötelékeit.

— Nem. Nem vághatja el. — Szabina sikított. — Ez nagyon drága Victoria Secret melltartó. Majd én kibogozom.

Hosszú körmeit használva Szabina munkálkodni kezdett a melltartón. Kedves arccal nézegetve a közelébe került nőt Csonka alezredes magabiztossága visszatért és Szabina fülébe súgta. — Idefigyelj, Szabi. Tudom, hogy ez most egy kicsit furcsának hangzik, hogy illet javasolok a történetek után, de ha néhány órára le tudnád rázni ezt az amerikai férjedet, találkozhatnánk egy kávéra és egy szelet süteményre.

— Hol? — Szabina suttozta vissza és lehajolt, hogy Csonka Tibor lábait összekötő szíj csatját megoldja.

— Callas kávéház az Opera mellett. — Csonka masszírozta elzsibbadt csuklóit és szemeit Henrin tartotta, aki felettébb bosszankodónak nézett ki, hogy nem értette, hogy miket karattyol mindenki körülötte magyarul. — Holnap délután négykor. El tudsz jönni? Szeretnék egy jó barátomnak bemutatni. Nagyon jóképű orosz milliárdos és egy amerikai nőt keres, akit elvehet feleségül.

— Rendben. — Szabina felelte. — De egy feltétellel, elhordod innen azt a bűdös potrohodat és kiparancsolod ebből a hotelből a zombi barátaidat, és a továbbiakban békét hagytok nekünk.

—

Csonka felvette az aktacsomót, hóna alá vágta és mind az öt látogató elhagyta a szobát. Henry bezárta az ajtót az utolsó után és egy darabig hallgatták a fülüketítő csörömpölést, amit a négy rendőr véghezvitt, mire kimentek a hotelből. Hálószoja ablakukból Szabina és Henry még látták, ahogy Csonka üvöltve lebaltazza Szabót, a két egyenruhás szerv ordít velük, hogy legyenek csendesebben és nézték, ahogy legalább egy tucatszor bevágták rendőr kocsijuk ajtaját és egyszer rövid időre teljes hangerővel rátették a szirénát.

Végül is a zaj nagy sokára elhalt és félelmetes csend ereszkedett a dombtetőre.

— Mit csináltál a pisztollyal? — Henry kérdezte aggódóan.

— Az ágy alá rúgtam. Gondoltam később esetleg szükségünk lesz rá.

Henry összeráncolta a homlokát. — Jobb lett volna, ha visszaadod neki. Én inkább a dossziét tartottam volna meg, hogy legyen az ágyban mit olvasni.

Szabina kacagott. — Tibor értéktelen információkat vitt magával. Leginkább orvosi indexem másolatait, útlevelekérelmemet, az összes rezümét, amiket valaha email-en kiküldtem, bank kimutatásaimat, adóbevallásaimat, és minden szemetet, amit a nyilvános adattartásból össze tudtak szedni.

— Vagy amit illegálisan le tudtak tölteni a komputeredről. — Henry tette hozzá. — Százszor megmondtam neked, hogy használj kissé komplikáltabb jelszavakat és használj jobb vírus protekció szoftvereket.

— Értem, de ez már eső után köpönyeg. Ami megtörtént az megtörtént. A lényeg az, hogy kivettem az összes fájlokat, ami édesapámra vonatkozott és a körülményekről, ahogy fiatal korában elhagyta Magyarországot. Majd elolvassuk, ha lesz rá időnk.

— Elképesztő, — Henry mormolta. — Utálom a közhelyeket, de te soha nem szűnsz meg meglepetésekben bővelkedni. Végtelenül boldog vagyok, hogy a feleségem vagy és nem valamelyik ellenségem.

Szabina pukedlit vágott és beismerően mosolygott, és lefeküdtek, végre, mert már reggel három óra felé lehetett. A takaró alatt összebújtak. Szabina körbefonta lábait Henry combjain és turbékolni kezdett a fülébe.

— Még egy valami, cukormogyoróm. Holnap délután szeretném, ha álruhát viselnél.

— Miről beszélsz? — Henry nyögött álmosan.

Szabina ásított. — Ne akard, hogy elmagyarázzam. Randevúm van Csonkával egy felkapott cukrászdában és szükségem van rád, hogy vigyázd a hátamat.

— A pisztollyal?

— Igen, Henry. Az isten szerelmére, a pisztollyal.

Henry szembefordult feleségével. Számos kérdése lett volna, de az asszony már mélyen aludt. Fárastó napja lehetett, Henry gondolta és nagyon goromba lenne tőle, ha most felébresztené.

—

Másnap reggel kilenc óra felé Szabina és Henry együtt reggeliztek a földszinti étkezde külső teraszán.

— Nem hiszek a véletlenekben. — Szabina magyarázta mialatt bőségesen kente a krémsajtot egy félbevágott zsemle közepébe.

Henry arca kiemelkedett a rogyásig megrakott tányér mögül, amire idáig mélységes figyelemmel látszott rákoncentrálni. A választék bősége valóban meghozta az étvágyát, ami felettébb vidám hangulatba varázsolta. Szabina megrendelésére egy bögyös-faros konyhalány rántottát kavart nekik, mialatt Henry a hosszú asztalra kirakott felvágottakból szedegetett.

Henry visszajött az asztalhoz, hörpintett egyet mennyien illatozó kávéjából, szippantott hozzá egy kortyot a helybeli különlegességből, a kajszibarack gyümölcsléből, és felemelt villáját felesége felé szegezte.

— Miféle véletlenekben? — kérdezte és beleharapott pirított kenyérszeletébe. — Világosságot tudnál gyújtani az agyamban?

— Van valami lopott festmény és Tibor egyszer csak szeretné tudni, hogy miért jöttem Magyarországra.

— Ez aztán tényleg világosságot derít sok mindenre. — Henry felelte és figyelte a természetes konyhalányt, aki, mialatt az asztalukra tette a gőzölgő tányér rántottát kedves hangon javasolta.

— Tegyenek rá sok pirospaprikát. Az hozza ki belőle az igazi magyaros ízt.

— Ez afféle nemi izgatószer. — Szabina kacsintott. — Tüzes karikákon fogsz átugrálni tőle, ha megkóstolod.

Henry bőségesen megszórta a rántottáját a veres porral, jókora adaggal lapátolt a szájába és ordítani kezdett, mint egy üvöltőmajom a kókuszpálma tetején.

— Segítség, hívjátok a tűzoltókat. Kigyulladt a szám.

A szomszéd asztalnál egészen mostanáig békésen eszegető idős francia házaspár rosszállóan csóválni kezdte a fejét. Egy négyes csoport drabális német turistánő felháborodottan morgott és egy falka seregély felrepült a közeli vadcseresznyeferől.

— Amerikaiak, — hallották több irányból is.

— Megérdemelted, — Szabina kuncogott. — Egyél hozzá kenyeret és öblítsd le kávéval és következő alkalommal ne harapj le többet, mint amennyit meg tudsz rágni.

Véget nem érő csínyjei, állandó kihasználása, hogy ismerős területen volt, és feltehetően, hogy az agykapacitása nagyobb, mint Henrié, lehűtötte Henry kezdeti lelkesedését, hogy szokatlan dolgokat tapasztaljon. Végeredményben meg kellett, hogy mutassa feleségének, hogy a házban ő viseli a nadrágot és Szabina nem volt senki más, mint egy egekig dicsőített ágytál specialista.

Gondolta, hogy keresztkérdéseket fog feltenni és csapdába csalja feleségét. Jobbját előredugta és ujjain számolni kezdte szóbeli lövedékeit.

— Numero unó, ki lopta el a festményt? Numero duó, mennyit ér a festmény, és harmadszor, mi köze van Csonkának a festményhez? Negyedszerre, miért éppen egy cukrászdában és ötödszörre, nem szeretem a fegyvereket. Komputer szakértő vagyok és nem mesterlövész.

Henry szünetet tartott, nagyot lélegzett és kihasználva férjének pillanatnyi indiszpozícióját, hogy megtalálja a helyes kifejezést, összehúzta a szemét és Henrire szegezte mutatóját.

— Pontosan ezért van szükségünk egy testőrre. Csonka egy korrupt oportunista, és fegyvere van és veszélyes. De szükségünk van rá, hogy megtaláljuk a festményt. Elvégre Csonka rendőr alezredes és kell, hogy legyen némi befolyása, ha lopott holmik jogos újrabirtokolásáról van szó.

Henry rázta a fejét. — Nem akarom, hogy segítsen. Felettébb zavar, hogy még mindig szerelemben van veled.

— Nincs szerelemben velem.

— Rendben. Akkor koslat utánad. Belopódzik a hálósobánkba az éjszaka kellős közepén, és az a hullaboncolási scénárió. Az aztán tényleg undorító. Valahogy szeretném lerázni magunkról.

Henry hiába érvelt Szabinával. Szabina jóval előtte nyargalt azon a közmondásbeli lóversenypályán és terveket eszelt ki, anélkül, hogy vesztegette volna drága idejét Henry beleegyezésének megnyerésével.

— Telefonálni fogunk Kulcsár Andrásnak. — Szabina csacsogott zavartalanul, mialatt odatartotta csészéjét a bögyös konyhalánynak, hogy újratöltse kávéval. — András mindennél boldogabb lesz, hogy társaságot élvezheti a Callas kávéházban, mialatt Tibor bemutat engem az orosz milliárdosnak.

— Ki ez a Kulcsár? És hol van a Callas kávéház?

— Kulcsár a Miami Delfinek hátvédvonal védője, akivel a repülön találkoztunk, és aki ideadta a névjegykártyáját. Callas meg egy patinás kávéház az Állami Operaház mellett.

— Ez túl bizarr nekem, járdamelletti kávéházak, az Opera fantomja, és alezredes ex-szeretők. Ez már túl sok a melodramákból. — Henry próbálta lekaparni a paprikás zsírt rántottájáról és egy másik falatot igyekezett a szájába rakni az égető dologból. — De gondolom, hogy azért jobb, mintha egyedül nézegetném a város nevezetességeit.

— Látod. — Szabina előrehajolt és cuppanós pusztit nyomott Henry arcára. — Mindennek van oka és értelme, amit csinálok. Többen mondogatták, hogy semmi okom nem volt, hogy feleségül menjek hozzád, de éppen hogy te vagy az élő bizonyíték, hogy igazam volt.

- Ami lenne? — Henry kérdezte és szégyenlősen elpirult.
- Hogy rád mindig számíthatok. Te soha nem vonod kétségbe, amit elhatározok. Henry ragyogott a boldogságtól, de volt még egy kérdése.
- Azt hittem, hogy én fogom védelmezni a hátadat.
- Persze, hogy te fogod. Te vagy az első vonalbeli védelmezőm. Nálam minden szempontból te vagy az első. Ezzel remélem tisztában vagy.
- Akkor mi András szerepe.
- András a védelmezőnek a védelmezője. Nem kellene, hogy miatta fájjon a fejed.
- És az orosz milliárdos?
- Azt én is szeretném tudni, hogy kicsoda. Legalább olyan kíváncsi vagyok, mint te.

Hetedik Fejezet

Ahogy Henry feljött a Kis Földalatti, a Smithsonian múzeumba illő XIX. századbeli relikvia lépcsőin, leesett az álla. A széles sugárút másik oldalán ott állt előtte az Állami Operaház csodálatos építménye és vele szemben egy egyenlő mértékben impozáns márvány és gránit palota, a Nemzeti Balett Intézet.

Az Opera baloldalán, egy keskeny macskaköves oldalutca túloldalán, Henry meglátta a Callas kávéház cégérét és ugrálva és kerülgetve a városi autóbusz és túlkölő automobil forgalom áradatát merészen keresztezte a hatsávós út szélességét.

Szabina utasította, hogy üljön le bent és ott várjon, és Henry figyelmen kívül hagyta a járdára kirakott apró asztalokat és bement a kávéház mélyen árnyékolt belső terébe. A létesítmény elfojtott és elegáns atmoszférát sugárzott, ami legjobban egy nyomasztó, földalatti katakombára, elmúlt dicsőségek síremlékére és ősrégi emlékek letétraktárára emlékeztetett. Henry körbetekintett és elvárta, hogy a penészes patina borította falakat Ferenc József császár és más Habsburg uralkodók arcképei kellene, hogy díszítsék.

Ahogy szemei hozzá szoktak a sötéthez Henry észrevette Kulcsárt egy asztalnál üldögélni. A férfi karizmai húsvéti sonkákkal vetekedtek, és ahogy meredten bámult el mellette a semmibe nem látszott a legélesebb jancsiszögnek a szerszámos ládában.

Mi lehet Kulcsár problémája? Henry tűnődött egy percig majd eszébe jutott. Nem ismerhette meg, hiszen ügyes álruhát visel. Henry nem engedte, hogy Szabina leborotválja aranyzőke göndör haját, és így, szükségmegoldásként gyapjas afrikai parókát vett fel és alágyúrta engedetlen tincseit, és a furcsa hajviselet úgy ült a koponyáján, mint egy kivirágzott rohamsisak. Szabina ráadásul sötét sminkkel kente be arcát és meztelen bőrfelületeit és Henrit egy jóképű cserediákká változtatta, aki Etiópia déli részének magas fennsíkjairól nemrégiben érkezhetett magyarba.

És az a sietség, ahogy elrohant vele a szépművészeti galériába, valahol Budapest belvárosában, közel a 18-as autóbusz végállomásához, ami veszélyesen gurult lefele velük a meredeken, le a széles és zavarosan sárgálló folyó partjai felé.

Henry megértette, hogy felesége valami festményt keres, ami nagyon hasonlított rá. A litográfia alapján, amit megmutatott neki a könyvben, Henry jogosan gondolhatta, hogy a festménynek felesége állt modellt, néhány évvel ezelőtt, mert a legapróbb részletekig élethű hasonmását láthatta benne. Nem csoda, hogy ennyire örülden kétségbeesett, hogy valahonnan előkerítse, Henry fontolgatta szomorúan. Ha bárki is tudni szeretne volna, ő, Henry, soha nem

hallott semmiféle Augusté Renoir nevű festőről, vagy valami hasonló nevűről, de még egy vele rimelő névről sem.

Természetesen a galéria tulajdonosa, egy aszkétakülsejű férfi tele mosolygással és kedves szavakkal, kijelentette, hogy ő maga sem tud egy ilyen festményről.

— Madame, — a tulajdonos, akinek beszéde egy szakállas kecske mekegésére emlékeztetett, tájékoztatta Szabinát angolul, miután Szabina megmutatta neki az aktfestmény színes másolatát a könyvben. — Tudomásom szerint ennek a festménynek a létezése üres misztikum. Ha tudnám, hogy hol van gazdag emberként mehetnék korai nyugdíjba. Többek között a Magyar Nemzeti Galéria, a Párizsi Louvre és a British Múzeum, és több magángyűjtő Németországból ötmillió eurót ajánlottak fel a megtalálónak, ha valaha is létezne egy ilyen festmény. Megtalálói jutalékom legalább ötszázezer lenne, és már kaptunk is ajánlatokat, — tette hozzá az ösztövérférfi és itt szinte kettőbe harapta nyelvét, hogy visszavonja, amit mondott. — Természetesen elméleti értelemben véve, mert 1945 óta senki nem látta a festményt, és higgye el, asszonyom, rettenetes kutatás folyt utána. Kiválónál kiválóbb akadémikus kutatók joggal feltételezték, hogy a festmény soha nem is létezett. Mások ragaszkodtak hozzá, hogy egy neves arisztokrata család tartja a festményt eldugva, és ha megtalálnák, mérhetetlen értékű részét képezhetné az egész világon bármely legjobb Renoir kollekciónak.

— Az utcán az a kósza hír járja, — Szabina összehúzta a szemét és olyan pillantást vetett a férfire, hogy annak szinte leégett az arcára, — hogy valaki meglátta a festményt a maga üzletében, a második emeleten egy magánbemutató teremben kiállítva. Feltételezhetném, hogy ön esetleg tudna erről valamit?

Szabina olyan közel lépett a tulajdonoshoz, hogy az megugrott és beszorult két teafa keretes, de Kínában tömeggyártott és tintával selyemre nyomtatott bambuszerdő és vízesés tájkép közé, amit a terem oldala mentében műanyag állványokra feszítettek ki egymás mellé. A tulajdonos tiltakozóan felemelte a kezét, de szemei visszavonhatatlanul odaragadtak Szabina szépséges keblei közötti vágás elbűvölő látványához.

— Kérem, — ragaszkodott a tulajdonos. — Az emeleten mindössze a restauráló műtermünk van és a raktár, ahol a képeket tároljuk, amiket nem lehet elég gyorsan eladni.

— Megnézhetnék, amije van? — Szabina kérdezte és mialatt baljában tartotta nagymama festménykönyvét, jobbjával figyelmesen megigazította a férfi nyakkendőjét, ami kissé meglazult izgatottan ugráló ádámcsutkája alatt. — Lehet, hogy lenne egy kliensem, aki felettébb nem kíváncsi természetű a festmény tulajdonjogi eredetét illetően és hajlandó megfizetni bármely összeget, amit magának eddig vagy esetleg később kitesznek az asztalra.

— Lady, — a tulajdonos kiszabadította magát és keresztülcsúsza a hatalmas Ming dinasztiai váza és egy festőállvány közötti résen, az emeletre vezető lépcső előtti térségbe pozícionálta magát. — Maga egy nagyon finom fiatal úrnőnek néz ki és hinnem kell becsületes őszinteségében, de nem tudjuk tovább folytatni ezt a beszélgetést, amíg meg nem tudom, hogy maga ki és, hogy ki küldte ide. A képzőművészeti remekművek kereskedelmében, legalább is nem itt Kelet Európában, nincsenek utcai rémhírek és nincsenek véletlen találkozások. Adja ide business kártyáját és filantropikus mecénásának a nevét. Leellenőrizzük adatainak hitelességét és fel fogjuk magával venni a kapcsolatot.

— Tehát a festmény a birtokában van. — Szabina kétszer pattintott az ujjával és mutatóujját rászegezte a tulajdonosra. — Információm, bár nem az utcáról szedtem fel, mégis igaz. A boyfriend barátom egy orosz milliárdos. Feltűnt neki, hogy a festmény megszólalásig hasonlít rám. Megrögzött rabja lett a képnek és mániákusan ki akarja akasztani a falra a budoárunkban. Az árat a mellényzsebéből kifizeti. Remélem, hogy ez kielégíti magas igényeit, hogy előre megszűri potenciális vásárlóit és a műgyűjtők temérdek hadát.

A tulajdonos megdöbbszent és leesett az álla. — Egy orosz milliárdos, fiatalasszony, maga fel nem tudja fogni a vizeknek a mélységét, amibe bele akar ugrani. Ha a maga helyében lennék, én nem kutatnék elveszett művészeti alkotások után. Maga egy olyan kedves teremtnak látszik. Nagyon sajnálatos lenne, ha magára haragítaná a gengsztereket és valami baja esne.

Szabina rájöhetett, hogy a kiéhezett külsejű butiktulajdonossal mindent megbeszéltek, amit lehetett és többet nem erőltette a dolgot.

— Magam és művészeti szakértőm, — Szabina Henrire mutatott, aki összezavarodva és restelkedve állt mellette, — holnap reggel visszajövünk a boyfriendemmel és leteszünk, mennyit mondjak, egy millió eurót, amit odaadunk magának, miután megengedte, hogy megvizsgáljuk a festmény valóságát és a barátom megbecsülte eladhatási értékét.

— Madame, — hebegte a tulajdonos. — Megteszem, amit tudok.

— Fogadom, hogy megteszi. — Szabina utolsó végpillantást vetett a férfi felé mielőtt kiment a galériából és szemei tele voltak buja csillogással és gyönyörűek voltak és végtelenül elégedettek.

Az antiküzlet galérián kívül, ahogy Henry most visszaemlékszik rá, és ahogy latolgatja, hogyan közelítse meg az izomembert, a járdán sietve próbálta utolérni feleségét és dicsérni akarta remekbeszabott szerepléséért.

— Szabina, drágám, te rá tudsz beszélni egy szamarat, hogy adja el a hátsó lábait, de ha nincs ellenedre a kérdésem, hogyan gondolod az orosz milliárdost huszonnég órában belül a boyfriendeddé varázsolni és hogyan akarsz belőle kifejni néhánymillió eurót?

— Könnyen, — Szabina kacagott. — Nem minden férfi anatómiájuknak egyetlen kicsiny részével gondolkodik? Miért lenne egy orosz kivétel, még ha gazdag ember is?

Henry sóhajtott. Nem látott semmit, amit felhozhatott volna felesége női logikája ellen. Lemondóan vállat vont és morfondírozott. *Senki nem megy paplanos ágyban a mennyekbe*, és engedelmesen bólogatott a fejével. — Legyen úgy, ahogy lesz. Eljátszom a szerepet, ha az éppen az, ami legjobban csiklandozza a hónaljadat.

Szabina cuppanós puszit nyomott férje fülébe. — Ne zsörtölődj örökké. Engedd, hogy emelkedjen az áradat és mi ketten meglovagolhassuk a hullámokat.

—

Henry megigazította gyapjas frizuráját és próbálta elűzni aggályoskodó gondolatait. Egy nagyon nagytermetű férfit kellett meggyőznie, hogy az idegen, aki ismeretlenül közelít hozzá nem valamelyik nigériai svindlerművész, és valami testhezálló nyitómondatot kellett kitalálnia.

— Nem vagyok idevaló. — kezdte.
— Veszem észre, — az óriás türelmetlen pillantást vetett felé.
— Ugyanabból az okból vagyunk itt; uh-uh, már úgy értem, hogy egy cipőben járunk.
— Kopj le. — Kulcsár akkorát csapott a márványasztalra, hogy hajszálrepedés hasadt végig rajta. — Várok valakit.
— Én is. — Henry mosolygott szégyenlősen. — Micsoda furcsa véletlen.
— Utoljára figyelmeztetek, — valami mélyről jövő harcias düh lángja lobbant Kulcsár szemében. — Nem vagyok homokos. Tűnj el, mielőtt letépem a tőködet, csak azért mert hozzám mertél szólni.
— Szabina. — Henry felelte reszketegen és idegesen pásztázta a helyiséget, hogy bárki a közelben emlékeztet-e valamiféle orosz milliárdosra.
— Honnan ismered? — Kulcsár mélyen tüdőre szívta a levegőt és úgy feldagadt a mellkasa, mintha valamiféle korallzátony körülötti vizekben lenne egy gigantikus puffancshal.
— A feleségem. — Henry válaszolta, és kérelem és szenvedély csillogott könnyek nedvesítette szemében. — Azért vagyok itt, hogy védelmet biztosítsak neki és te kellene, hogy legyél az én hátvédbiztosításom.
— Ismerem Szabinát. — Kulcsár felállt és egy fejmagassággal tornyosodott Henry felett. — És ismerem a férjét is. A férje egy szöke, félig visszamaradott komputerstréber és nem egy ilyen ideges dzsungelmajom, mint te.
— Perfekt. — Henry mosolygott. — Pontosan ez lennék, kivéve az álruhámat, ami annyira jól bevált, hogy még egy ilyen tökéletes percepciójú egyént is megtévesztett, mint te.
Kulcsár lehuppant a tomporára és látszólag elvesztette a hangját.
— Idenézz, — Henry mustrálta Kulcsárt és kigombolta ingén a két felső gombot.
— Ne merd megmutatni a melledet. — Kulcsár visszahőkölt. A gondolat, hogy egy valódi homoszexuális megnagyobbodott bimbóit meglátja rettenetesen megrémíthette.
— A bőröm fehér. — Kulcsár nyilvánvaló rémülete ellenére Henry odamutatta neki szőrös mellkasát. — Henry Hutchinson vagyok és mi már találkoztunk a New York Budapest közötti légi járaton.
— Feladom. — Kulcsár hörögte. — Ül le, ha annyira muszáj.
Ahogy Henry letette fenekét a Kulcsár András melletti ülésre két férfi jött be az utcáról.
— Ez Csonka alezredes, — Henry suttogta Kulcsárnak. — Szabina kulcsembere a budapesti alvilághoz.
— És a másik?
— Az kell, hogy legyen a célemler, a feltételezett orosz milliárdos.
Acélkék szemei kígyóhasítékra keskenyedve, az orosz magas férfi volt széles vállakkal, egy szemrevaló ördög, aki ravasz, örökké felmérő és ítélkező tekintet sugárzott és hordott magával, bármerre, amerre ment. Pontosan a könnyű céltárgy ellentétének látszott, egy embernek, aki szemrebbenés nélkül beléd vágja a kést. Szabina feladata derekasan ki lett szabva, Henry gondolta megtörtén és nézte, ahogy az orosz az egyik sarokasztalnál ledobja magát a bőrülésre és dupla vodkát rendel jégkockákkal.

Ebben a pillanatban Szabina száll ki egy járdamelletti taxiból és bódító illatfelhőt húzva maga után bekeringózik a cukrászdába.

Igazság legyen mondván, gondolta Henry egy farmer büszkeségével, akinek házasított östulka éppen megnyerte a kék szalagot a megyei állatvásáron, Szabina valóban a legcsinosabb urológus orvosnő a földgömb akármelyik oldalán.

Szabina toronyíránt tartott Csonka és az orosz asztalához és a két férfi azonnal lebilincselődött nőies varázslatosságától. Percek teltek el mialatt az italokat kihozták és Szabina máris lábnyomogatást játszott, pironkodott és kacarászott és az orosz megigézetten bámult vissza a szemébe.

— Mit iszik? — az orosz kérdezte Szabinát, és dölyfös fennhéjázás és felfújta egoizmus volt testtartásában, ahogy lötyögtette poharában a vodkát, amit szemével egy magasságban tartott Szabina és maga között.

— Köszönöm, — Szabina felelte. — Nem vagyok szomjas.

— Megelőzés jobb, mint a baj gyógyítása. — Az orosz vigyorgott. — Nem kell az esőre várni, amíg szikes lesz a föld.

— Gyönyör elodázva, gyönyör megnövelve. — Szabina válaszolta incselkedve és kecses fejének kacér rándításával vállá felett hátradobta gesztenyebarna haját és hozzátette. — De máskülönben is, jobban szeretek olyan férfiakkal inni, akiknek tudom a nevét.

— Nevezhetsz Jurijnak, tubicám. — Az orosz gyorsan lehajtotta vodkáját és intett a pincérfiúnak. — Még két vodkát, öcskös. De duplázd meg az alkoholt és, hozz egy csésze meleg kakaót a ladynek.

— Jurij? — Szabina ráncolta a homlokát. — Van családi neve is?

— Nincs, amit magának tudnia kellene.

— A diagnózis alapján ítélve, — Szabina mosolygott gúnyosan, — és egyedül a hivatásos orvos beszél belőlem, magának idült HMSZ esete van, vagy köznyelven, humán modorhiány szimptomája. Szeretném tudni, hogy így született vagy később sajátította el kommunista neveltetése alatt.

Jurij nyeríteni kezdett, mint egy ló és lábával verte a padlót. — Ez rettenetesen vicces. Kezdelek kedvelni, kislány. Hallom, hogy nem vagy elégedett a férjeddal és minőségi javításról tervezgetsz. Szeretnék feleségül venni. Akármikor, amikor készen állsz a frigyre, csak bólintsd rá az igent.

A pincérfiú kihozta a két vodkát Jurijnak és egy porcelán pohárban a forralt tejet, és egy kistányéron egy-egy csomag kakaóport és porcukrot hozzá, amit letett Szabina elé.

— Vigye vissza a tejet. — Szabina nézett a pincérfiúra. — Én még nem rendeltem semmit, de ha nagyon akar, hozhat nekem diétás kólát és egy szelet marcipános gesztenyetortát.

Jurij keményen ivott, de Tibor gondterhelten kavargatta vodkáját egy műanyag kavarával.

— Húzd be a féket, Jurij, — figyelmeztette a barátját. — Felejtsd el, amit mondtam. Ez nem egy hétköznapi bártünder.

— Alezredes. — Jurij egy megrögzött alkoholista megjátszott józanságával meredten bámulta a barátját. — Mi van veled? Nem látom, hogy innál eleget.

— Idefigyelj, elvtárs. — Tibor a férjévé irányába pillantott. — Beszédem lenne veled.

— Nyugodtan beszélhetsz a kislány előtt. — Jurij fenéig ürítette poharát. — A kislány az én jövődöbelim és megbízható konfidensem.

— Komoly dologról lenne szó. — Tibor rázta a fejét. — Vízelnem kell és szeretném, ha velem tartanál.

Jurij gyilkos pillantást vetett Tiborra. — Ember, gyümölcstésztá lett belőled, vagy mi? Mióta akarod, hogy fogjam neked, mialatt ereszted?

Szabina kacagott és hangja egy jázminbokr ágán daloló csalogánymadár reszkető trillázására emlékeztetett.

— Fiúk. Fiúk. Ne vitatkozzatok. Természetemnél fogva nem vagyok kíváncsi. Majd én megyek a lady mellékhelyiségbe és bepúderezem az orromat. Annyit pletykázhattok, amennyit akartok. Mi kislányok mindig így csináljuk, — tette hozzá és megveregette Tibor kezét, — nem?

Ezt kimondva és királynőien magasra tartva fejét és előredugva kebleit Szabina megindult a toalett helyiségek felé és, ahogy elhaladt András és Henry asztala mellett, a fogai között odamorongta nekik. — Ideje, hogy végezzétek a feladatokat. Hangoljátok be azokat a lehallgató füleiteket.

Ahogy Szabina eltűnt a szoknyás figurával kicirkalmazott ajtó mögött, Tibor forgatni kezdte a szemeit, felemelte a hangját és próbálta meggyőzni Jurijt.

— Ma reggel, férjének a kíséretében ez a nő látogatást tett az antikgalériában és érdeklődést tanúsított a Renoir festette mezítelen női akt után, amit kijelöltél eladásra. Bizony mondom neked. Ez a nő egy amerikai kém. Ismerem az egész családját. Valószínűleg valami háborús bűnöket vizsgáló vagy nemzetközi kárpótlási ügynökségnek dolgozik. Ki kellene húznod a Renoir aktot az eladandó festmények listájáról.

— Sajnálom. Szó sem lehet róla. Azonnal szükségem van az összegre és gyorsan meg kell szabadulnom tőle. Ebben a mai depressziós gazdaságban fantasztikus lehetőségek vannak. Ha összeszedek tízmilliót amerikai dollárt, meg tudnám vásárolni a régebbi Hatvani palotát, a Bajza és a Benczúr sarkán. Ha helyreáll az ingatlanpiac a tízszereséért el tudom adni. Előlegezd a bizalmat ennek nőnek. Még lehet belőle komoly vásárló.

— Lehetetlen. Azt állította, hogy van egy milliárdos orosz boyfriend barátja, aki megvenné neki. Holtbiztos vagyok benne, hogy téged értett alatta.

— Teljes abszurditás. Ez a nő vagy elmebeteg, vagy nemtörődöm, mint egy pincsikutya, aki megugat egy hatméteres krokodilt.

— Akárhogyan is van, jobb lesz, ha elimináljuk.

— Majd én elintézem, bízz bennem. De ha megengeded, szeretnék egyszer vele egy kicsit elszórakozni, mielőtt megetetjük Misával, a kamcsatkai medvénkkel. Csak akkor nyírhatod ki, ha én befejeztem vele.

Szabina már jött visszafele. Úgy rémlett, mintha túsarkú cipőjében elvesztette volna egyensúlyát és, hogy visszanyerje stabilitását tenyerével megtámaszkodott Henry asztalán. A pohár bor, amit a fiúk rendeltek megbillent, Henry utánakapott és a veres nedv kiömlött és ráfolyt Szabina fehér selyemruhájának has alatti elejére.

Szabina visszakézből hatalmas pofont kevert le férjének és hangosan ráordított. — Idióta, — majd halkra fogva hangját odasuttogta neki. — Beszélj. Tíz másodperced van.

— Jurijnál van a festmény. — Henry százötven szótag per perc sebességgel hadart mialatt egyetlen molekula levegőt sem szívott le a tüdejére. — Tudja, hogy hazug csaló vagy és miután kiszórakozta magát veled megetet egy medvével.

— Értem. — Szabina felelte és balkezeivel lekapta a damaszt szalvétát Henry öléről, törölgetni kezdte magát vele és a fokozott hatás kedvéért jobb öklével belevágott Henry arcába és a foga között odasúgta neki.

— Úgy ragadjatok hozzám, mint két pilótahal egy nősténycápához.

—

Jurijnak a szájától a füléig ért a vigyora és a szemei kigyulladtak, mint cirkuszban a rivaldafény. Egyik szemszögből nézve a váratlan balesetet bizarr humora sajátos változatának tekinthette, másik szempontból felettébb tetszett neki Szabina vitriolos reagálása.

— Baby, majd én letisztítom, — ajánlotta fel neki a saját szalvétáját. — Kiváló munkát csinálok, ha finom selymeket kell dörzsölni puha dombokkal fedett érzékeny testrészek felett.

— Vedd le a kezeid rólam. — Szabina elugrott Jurijtől és körbehordozta kutató tekintetét. — Nincs szükségem a segítségedre. Egy amerikai mosógépre van szükségem, amin van delikát szövetmosó ciklus és valami megbízható mosószerre, mielőtt megszárad a ruhám.

— Ezt könnyen megszerezhetem neked, — felelte Jurij és pattintott egy vaskos férfi felé, aki idáig magában üldögélt egy sötét sarokban és egy üveg Smirnoff vodkát dédelgetett ujjai között. — Borisz, állítsd elő a Mercedest, de futólépésben, te tudatlan fajankó. Hová lett az udvariasságod? Nem látod, hogy a ladynek azonnal szüksége van a segítségünkre?

Borisz feltápászkodott. Egy felületes megfigyelő, akinek elfogulatlan véleménye lehetett, egy ostoba falusi bunkónak ítéltette volna, aki inkább otthonosan érzi, ha furkósbottal egy csorda elvadult házi disznót kell hajtania, minthogy egy komplikált német luxusautomobil volánja mellé üljön és egy gazdag embert sofőrözzön, akinek felmérhetetlen értékű műtárgyak vannak a birtokában.

Zömök és széles vállú alak, Borisz legszembetűnőbb vonása óriási feje volt. Ami, ha nagy részét nem borította volna valami torzonborz szakáll, beleértve kiugró pofacsontjait és lapátnagyságú füleit, egy csontokból formált tökéletes kocka lett volna, nem kevesebbel, mint egy láb hosszú mérettel mindegyik oldalán. Ellentétben gigantikus méretével Borisz koponyája meglepően kevés agyvelőt tartalmazott. Ez alatt elsősorban értve, hiányzott belőle az a rész, ami egy átlagembert saját akaratával és egyéniségével lát el. Ameddig megengedték, hogy Borisz igya a vodkáját, alázatosan engedelmeskedett főnökének és követte parancsait, legyenek azok bármennyire is szeszélyesen önfejűek és lehetetlenek, ami olykor azt is magába foglalhatta, hogy kicsináljon egy kellemetlenkedő versenytársat, vagy bárkit, aki keresztezni merte az orosz maffia kegyetlen törzsfőnökének, Jurij Kozakovnak elhatározásait.

Jurij Szabina felé fordult és bocsánatkérő hangon szabadkozott szolgálja eszének hiánya miatt.

— Borzasztóan resteltem ennek a félkegyelmű orángutánnak a viselkedését, de az én business vonalamban az egyik az ész kell, hogy legyen, a másik az izom.

Szabina egy pillanatra felnézett. A szeme kacér kihívással villant Jurij felé, ahogy viccesen beszúrt neki a mérgezett tört. — És a maguk esetében, maga képviseli az izmot és Borisz a szuperértelmet.

— A kommunizmus bukása után, — Jurij nem vette észre Szabina szavában a szarkasztikus gúnyt és nem látszott sértődöttnek, — Nincs közbiztonság Magyarországon. — Itt szünetet tartott és Csonka alezredes felé fordította a tekintetét és becsmérően összeráncolta a homlokát. — A helybeli rendőrség korrupt és erőtlen. Oroszország édesanyánkból kellett importálnom védelmet magamnak.

— Gondolod, hogy érdekel? — Szabina mormolta. — Ami engem most sokkal jobban érdekel, ha tíz percen belül nem mosom ki a ruhámat, kidobhatom, és mit fogok felvenni, ha ilyen kiváló úriemberekkel kell összejönnöm, mint maguk.

— Ahogy mondtam, — Jurij vigyorgott, mint a mesebeli macska az egérre. — A segítség mindjárt itt lesz. A palotám két percre van és Maytag mosógépeim állnak készen az alagsorban. Mindannyian beugrunk Daimler-Benz járművembe, elgurulunk a kéglimhez és iszunk egy koktélt, amíg a gép kilötyköli a ruhádat, azon a mosási cikluson, amelyiken akarod.

Szabina gyors oldalpillantást pöccentett Henry és András felé, akik baráti csendben üldögéltek és füleikkel lapátszám nyelték el a szomszéd asztalnál kialakuló purparlé hangfoslányait, amik az éter hullámain keresztül elsórv sodrótak feléjük. Majd visszafordult Jurij felé, egy pillanatra farkasszemet nézett vele, és a legkisebb aggodalom nélkül a hangjában kijelentette.

— Jurij, ez rémségesen kedves tőled. És ez, — itt Szabina szónoki szünetet tartott, — köteteket mesél jó tulajdonságaidról. Alig várom, hogy megláthassam, ahogy az úgazdagok élnek Magyarországon, és készen állok az indulásra, feltéve, ha Tibor jelentkezik kísérőmnek.

— Igen, lehet, hogy új vagyok, bizonyos értelemben, — Jurij válaszolt és szemérmes álnoksággal szégyenkezően pislogott néhányat. — De a gazdag jelző az, ami egyedül számít. És ha már kiemelkedően kiváló rendőr alezredes barátunkról beszélünk. Ő nagyon szereti betölteni az ötödik kerék szerepét, és fel kell, hogy tételezzem, hogy nem bánja, ha bezárjuk a ruhásszekrénybe, amikor a nemzetközi ki-marad-a-tetején játékot játsszuk el a lepedők között.

Egy fél perccel később egy speciális rendelésre gyártott Mercedes limuzin húzott a járdához. Jurij előreengedte Szabinát és egy lépésre a háta mögött maradv nézte ringó derekának vékony vonalát, ahogy selyemruhája hozzáragadt hullámozó csípejének és fenekének játékos idomaihoz.

Szabina a Callas kávéház szélesre tárt ajtajából kacéran visszanézett Jurijra és leplezetlen csodálattal az arcán kerekre nyitotta a szemét.

— Ez aztán egy vagány automobil, Jurij. — Szabina mondta levegőért kapkodva és látszott, hogy keresi a legjobban ideillő szót. — Te aztán tényleg tudod, hogyan söpörj le a lábáról egy egyszerű leányt.

— Még sok más meglepetés van a kabátujjamban. — Jurij felelt és sietve futott a kocsi körül, hogy kinyissa a hátsó ülés ajtaját Szabinának. — Várd meg, amíg megmutatom klasszikus

festménygyűjteményemet és a zenegépeket és szórakoztató bizgentyűimet, amiket összehalmoztam a házamban.

Nyolcadik Fejezet

Lomhán settenkedve Szabina étvágygerjesztő feneke mögött, kilógó nyelveikkel és nyáltól csöpögő szájaikkal, Jurij és Csonka kitántorogtak a Callas kávéházból. Ahogy az orosz és rendőralezredes banditátársa látótávolságon kívül került, Henry az asztalra dobott egy húszdollárost, talpra ugrott és meglökte Kulcsár Andrást, aki jóval nehezebb testsúlya végett kissé lomhán mozdult és nem emelkedett fel ültéből elég gyorsan.

— Követnünk kell őket. Intsünk le egy taxit.

— Kerülnünk kell a feltűnést. — Kulcsár bólintott mialatt nehézkesen a talpára emelkedett. — Távozzunk az oldalajtón és észrevétlenül kövessük őket.

Kulcsár és Henry az oldalutcai kijáraton hagyták el a kávéházat és rohantak előre az Andrássy sarkáig. Ahogy odaértek, testük megnyúlva, mint a bungee gumi, és egyik lábukkal a járdán és másikkal az úttesten, Henry azonnal a magasba lökte a kezét és vadul integetett.

Szabina szeme sarkából észrevette testőreinek vészes szükségét, hogy késleltess az orosz és néhány másodperc időt behozhassanak. Felemelte fenekét a hátsó ülésről, előrehajolt és gyakorlatilag a holdvilág kerekességét mutatva a közelben lévő járókelőknek, ránehezedett az első sorbeli utas ülés fejtámlájára, ahol Jurij foglalt helyet és magabiztos lezserséggel elnyújtani látszott magát.

— Jurij, — turbékolta neki hízelgően. — remélem, hogy nem akarod, hogy kettesben üljek itt hátul ezzel a pávián barátoddal, Csonka alezreddessel. Belém van bolondulva és képtelen nyugton tartani a kezeit. Ülhetnék az első ülésen és ti ketten férfiak hátul, ahol megtárgyalhatnátok a délutáni futball eredményeket vagy beszélhetnétek üzleti ügyekről?

— Okosabb ötletem van, baby. — Jurij hátrafordult, elvigyorodott és egy töredék másodpercre mélyen Szabina szemébe nézett, bár rövid, de intenzív és mámorító lelki összeakadásuk idejét inkább a fiatalasszony melltartója csipkés szélének tanulmányozásával töltötte, ami ruhadarab a nő alabástrom kebleinek kíváncsatos fehérségét látszott fogságban tartani.

— Inkább Csonka üljön elől. — Jurij röhögött szégyentelenül. — Annyit tapogathatja Boriszt, amennyit akarja, mialatt én hátul elszórakoztatom magát. De egyébként is, a házam csak néhány utcasarokra van. Itt most rögvést megfordulunk, átmegyünk néhány közlekedési lámpán és máris otthon vagyunk. Nem kellene, hogy számítson, hogy ki kivel ül.

Ahogy Szabina és a két fertilemes ragadozó helyet cseréltek, ki és be a Mercedesből egy üres taxi bukkant elő az Andrássy másik oldalán. A sofőr meglátta Henry felemelt kezét és rátaposott a fékre. Mögötte egy városi busz hirtelen megállására kényszerült, utasai ide-oda

bukdácsoltak és kegyetlenül káromkodtak és egy hatalmas falka ijedt galamb felrepült és szinte elfeketítette az eget, de a taxis abszolúte nem zavartatta magát. Lehajtotta az ablakot és kiordított.

— Mi lesz? Jön, vagy nem jön?

Ezt követően Kulcsár András végre bemutatta, hogy nem semmiért volt első ligás futball hátvéd. Ügyesen cselezve lábaival és művészien egyensúlyozva hadonászó karjaival kikerülte a rohanó gépkocsik tömegét és keresztezte a széles sugárutat. Henry egy lépéssel utána követte és beugrottak a taxiba, épen idejében, mert a Mercedes elhúzott a járda mellől és kettőbe szeletelve a tömött bulvárforgalmat széles kört irt le az Andrásy közepén.

— Kövesse azt a Mercedest. — András lihegte a taxis szőrös fülébe. — És ne engedje, hogy észrevegyenek és megduplázom, amit az órája mutat.

A taxi nem mozdult. A sofőr, egy természetes kopasz a malacszerűen kövérkés fajtaból, tiltakozóan feltartotta tenyerét és recsegő hangon horkantott.

— Húsz euró előleg. Utoljára, amikor felvettem egy csokoládészínű utast turbánnal, amikor megérkeztünk, a pasasnál nem volt pénz. Egy üvegcsé kristálykokaint ajánlott fizetés helyett.

— Csak menjen, — András érvelt, — Higgye el, nálunk nincsen semmiféle illegális kémia.

— Értsem azt? — A taxis kényelmesen hátradőlt, parkolóba csúsztotta a sebváltót és kivett egy csomag rágógumit a mellényzsebéből. — Hogy semmi fizetséget sem kapok?

Henry angolul kezdett ordítani. — Ez nem turbán a fejemen. Gyapjas afro frizurám van és az is csak egy páróka. Itt van húsz amerikai dollár, de taposson bele, mielőtt lelövöm, maga személtáda dög, és átveszem magától ennek a négy keréken járó fokhagymaszagú koporsónak az irányítását.

A közlekedési lámpa váltott és a Mercedes megindult. A taxis gyorsan begyűrte a húszast kabátja felső zsebébe és három kocsival a Mercedes után hirtelen bevágott a forgalomba.

— Rendben, elfogadom a pénzét, — morogta mérgesen és sértődötten rázta a fejét. — Nem vagyok rasszista fajúldozó. Soha semmi ilyesmi eszébe ne jusson. Ebben az országban mi éppen úgy imádjuk a négereket, mint a zsidókat.

Henry, mialatt idegesen nézte Jurij kocsijának a hátsó lámpáját oldalba lökte Andrást és aggodalmaskodóan kérdezte. — András, te ugye nem vagy zsidó. Vagy igen?

— De az vagyok, — András morogta az orra alatt. — És nagyon próbálom visszatartani magamat, hogy ne kezdjem el fojtogatni.

A taxis hátrafordult és úgy kezdett beszélni Andrásához, mintha Henry ott sem lenne.

— Mondja meg annak a bennszülött őslakó sovány barátjának, hogy minden szót értek, amiket ugat. Mielőtt visszatelepültem drága szülőházamba, a Ferencvárosba, a Bronxban kézbesíttem az A&P szupermarketnél és tíz évig hordoztam New York közkönyvtári igazolványt a zsebemben. Azt is mondja meg neki, hogy az én angolom jobb, mint az ő undorító halandzsázása. Különben is, hol tanult meg angolul? A csimpánzoktól a Kongó őserdejében?

A Mercedes keresztülhajtott egy tökéletes nyolcszög alakú hatalmas téren, hat és nyolcemeletes barokk építészet stílusú házakkal körbeépítve minden oldalon és, alul a

földszinteken, mint egy körben forgó ringlispíl, színes üzlethomlokzatok kavalkádjával, és az idáig impozánsan belvárosias Andrássy út jóval elegánsabb és lenyűgözőbben grand külső szakaszán folytatta útját. A széles főút mindkét oldalán, óriási platánfák és öntöttvas gázlámpák díszes sorával gazdagon kiszegélyezett sétáló promenád húzódott. Az épületek fokozatosan alacsonyabbak lettek és a magas kovácsoltvas kerítésekkel elkerített dús lombosított kertek és különleges fák és bokrok ékesítette előkertek védelme mögött lassú metamorfózissal exkluzív palotákká változtak. A taxisofőr, minden faragatlan bunkóssága és civilizálatlan politikai nézetei ellenére ügyesen követte céltárgyukat és a Mercedes után észrevétlenül befordult a jobboldali utcába, ahol egy utcatáblán fekete betűkkel fehér alapon Bajza u. látszott kiírva.

A Mercedes lelassult és bal fele tartva a sarok utáni második épületnél megállt. Borisz, a zömök végrehajtó a temérdek arci szörzettel, előbukkant, sietve kizárta a kaput és volánja mellé visszamászva behajtott az épület alatti mélygarázsba. Az automata redőnykapu gyorsan megcserélte menetirányát, bezáródott és Szabina és a három férfi eltűntek a közönség szeme elől.

Henry intett a taxisnak. — Látja azt az utcát ott a baloldalon? Forduljon be oda és a sarok után álljon meg. Ott kiszállunk.

A taxis befordult, megállt és bezárta az ajtókat.

— Az óra öt eurót mutat, — mondta hidegen. — Adja ide a megígért tízest és mehetnek.

— Már adtam magának húsz amerikai dollárt. — Henry összehúzta a szemét. — Az jóval több, mint tíz euró.

— Nem vitatkozom az átváltási rátákról. — A taxis felelte éles hangon. — Amit először adott, az csak a foglaló volt, hogy meginduljak. Fizesse ki a fuvart, különben visszaviszem magukat az operához, ahol addig macerálhatják egymást ketten, amíg a kövér nagysága kijön a színpadra és elénekeli a finálét.

— Fizesd ki az embert, Henry. — András mondta figyelmeztetően. — Magam afféle hitelkártya mániákus vagyok, és sosem hordok magamnál készpénzt.

— Rendben, — Henry farkasszemet nézett a taxissal. — Itt van még egy húszas. A feleségemnek az élete van kockán és maga, uram. Maga úgy viselkedik, mint egy tenyérbe mászó természetű volt kommunista, akinek modora egy csatornapatkány mocskosságával vetekedik.

— Lehet, — a taxis vállat vont. — Valamikor párttag voltam, de nem voltam soha meggyőződéses és soha nem dőltem be a doktrínájuknak. Az én káderlapommal, hogy éveket töltöttem Amerikában? Uram, a veres tagsági könyv nélkül, ami igazolta becsületességemet és hithűségemet, ki bízott volna meg bennem, hogy olyan állást adjanak, ami nekem volt disszidálásom előtt?

Addigra már a járdán állva, Henry megigazította afro frizuráját és még egyszer ránézett a tuskófejű kövéres sofőrre és közömbös hangon kérdezte. — Ami volt?

— Sírásó voltam a szegények köztemetőjében, — felelte a taxis büszkén. — Ami nagyon is tiszteletreméltó foglalkozásnak számított azokban az időkben, — tette hozzá és nosztalgikus visszaemlékezéssel a hangjában nagyot sóhajtott és kettesbe téve a sebváltót elhajtott az utca vége felé, a csendes szellőben gyengéden ideintegető Városliget dús lombú zöld fáinak irányába.

— Most mi van? — András kérdezte és megérintette kabátjának belső zsebét. Mindig tartott magánál egy csomag szárított cserkészkolbászt, bármi előre nem látott vészhelyzetre. Az

adott pillanatban nem volt benne biztos, hogy ez egy ilyen lesz, de a kockázatos felderítés, gondolta, máris nagyon közel érződik egy indokolható katasztrófahelyezethez.

— Be kell, hogy jussunk a házba és meg kell néznünk, hogyan áll Szabina ügye. — Henry fontolgatta. — Még belekerülhet valami kompromittáló helyzetbe, és ha szüksége lesz ránk, segítenünk kell rajta.

— Szabina? — András rázta a fejét. — Kétlem.

— Én jobban ismerem. Csak adj neki elég idő és benne lesz nyakig. — Henry felelte és méregette a derékmagasságig érő kőfalat és rajta a kovácsoltvas kerítés kihegyezett rúdjaival. A porta vége felé a kerítés megszűnt és helyet adott egy dupla vaskapunak, amin kikopott és rozsdás lánc és lakat kötötte össze a szárnyakat.

— Ott, — Henry a kapu felé mutatott, ami erősen labilis lazasággal látszott billegni eresztékein. — Azon keresztül törünk, és keresünk egy pinceablakot, amin bemászhatunk. Ha egyszer bent vagyunk a házban, elrejtőzünk, és nem mutatkozunk, amíg nem adódik azonnali szükségesség.

Kulcsár bólintott és odalépett a fél tonna súlyú kapuhoz és térdeit kissé meghajtván az alsó záróretesz dugattyúját könnyedén kiemelte földbesüllyesztett csaplyukából.

A két bátor testőr átnyomta magát a megnyílt hasadékon, körbenéztek és egyenesen a pinceablak felé igyekeztek, amit a sűrű sövény mögött messziről megláttak. Ugyanabban a pillanatban, a kanyarból teljes vágtában előbukkanva, és a sarkot éles szögben bevéve két goromba természetű és bedühödött Dobermann pinscher kutya került elő és egyenes vonalban rohant feléjük. Kivicsorított pofájukból hosszú csomókban csurgott a nyúlós nyál és a délutáni napsütés fényes sugara vakítóan villant meg hatalmas metszőfogaik marcangoló élén.

A vezérkutya ugrott és ruganyos testét, mint egy páncéltörő rakétát elnyújtotta és fenyegetően hörögve, mint egy erdei szürkefarkas, állkapcsának csontroppantó erejét egyenesen a vonalhátvéd nyaki ütőere felé célozta. Kulcsár András, a vonalhátvéd, egy gépfegyver kattogó sebességgel topogtatta a lábát a kemény földön, behajlította felső testét és fojtogató harapófogót csinált izmos karjaiból és masszív vállainak iszonyú rántásával telibe kapta a feléje ugró kutyát. A hatalmas Dobermann leesett hátsó lábaira, fájdalmasan nyöszörögni kezdett és sértett büszkeség fénylett cipőgombszerű szemeiben.

Nem kellene, hogy bántsál, az eb sértődött nézése látszott mondani. Nem akartalak megharapni, csak védtem a saját grundomat.

A másik kutya megállt, leejtette a fejét és többször megpróbált beleharapni Henry bokájába, ahogy a vékonydongájú komputerstréber bölcsen Kulcsár András széles háta mögé igyekezett rejtőzködni.

András benyúlt a kabátzsebébe és kivette a kolbászos zacskót. Feltépte a lezárt csomagolást és a két kutya azonnal szaglászni kezdett. Abbahagyták a morgást és fejüket oldalvást tartva alázatos szemekkel méregették az erősen fűszeres szagú finomságot.

— Na, nesze. — András kivett egy rúd kolbászt és odatartotta a vezérkutyának. — Adj pacsit és megkapod.

— Add oda neki az egész csomagot, — Henry nézte a jelenetet aggódalmasan, — és tűnjünk el innen, mielőtt bezabálják az egésztestet és minket kezdenek enni.

— Szeretem a kutyákat. — András magyarázta könnyed modorban és adott egy rúddal a második pinscher kutyának is, aki a füleit hegyezve türelmesen várta az ízletes adományt. — Grossmutter egy egész falka vérebet tart balatonföldvári uradalmában és néhány pohár bor után gyakran gondolja, hogy én is közéjük tartozom. De ami a szárazkolbászt illeti, a javát szeretném eltenni magamnak. Még megéhezhetek és szükségem lesz néhány szálra, hogy csillapítsam az étvágyamat.

— Felejtsd el, hogy említettem. — Henry megérintette az övébe dugott pisztolyt. — Kerüljünk beljebb és tapasztaljuk ki a dolgok állását.

Leguggoltak és beeröltették testüket a sűrű bokrok alá. A gallyaktól félig eltakarva és két bottal felleckelve az ablak teljesen nyitva tátongett és fojtogató puffancsokban penetráns vizeletbűz áradt feléjük a pince sötétségéből.

Henry rögtön tudta, hogy valami baljóslatú ólalkodik az ismeretlen mélység fenekén, a szálkásra repedezett ablakkereten túl, de Szabina sorsa iránt érzett mély aggódása, ami jó adag féltékenységgel is meg lett spékelve elhomályosította értelmét, hogy józanul becsülje meg a kialakult helyzetet. Elszánt szögben előredugta állát és halált megvetően morogta.

— András, te kint maradhatsz a kertben és játszatsz a kutyusokkal, de én megyek be. Ha egy órán belül nem kerülök elő Szabinával, értesítsd az amerikai követséget.

Rögvest követnélek, — András felelte, és ahogy restelkedve vakarta koponyáját szomorú bánat érződött ki gazdagon rezonáló basszusából. — De nem hiszem, hogy beférek ezen a lukon.

— Értem, — Henry válaszolta gúnyosan. — Akkor csöngess be a frontajtón és jelentsd be, hogy te vagy az új inas, akit az ügynökség küldött.

— Milyen ügynökség? — András kérdezte érthetetlenül.

— Ne fáraszd magad ilyen bonyolult dolgok megértésével, csak csináld. — Henry sóhajtott és lábai a levegőben kalimpálva és kezeivel kapkodva az ablak kerete után fejfelé előre buzuht az alatta tátongó sötét, és erősen bűdös semmibe.

Sima, de kemény felületre esett és valamiféle mély állati morgás görgött felé a kavernás szoba ismeretlen mélyéből. — A medve, — suttozta, — elfelejtkeztem a medvéről. Nagyon remélem, — próbálta csillapítani rémítő aggodalmát, — Csonka pisztolya elegendő kaliberű, hogy megállítson egy ötszáz kilós támadó vadállatot.

A morgás enyhült és valamiféle szexuális gyönyörhang keveredett bele. Henry pupillái lassan tágultak és a szaggatott árnyékok és az elmosódott kontrasztok, mintha a bibliai teremtés kezdetén, a hold és a kontinensek emelkednének ki a vizekből, alakot kezdtek felvenni és kifomálódtak. Hatalmas acélketrec látszott a sarokban és benne egy összemocskolt szalmakupacon egy természetes barnamedve ült.

— Misa, — Henry mormolta rettegve. — A kamcsatkai vérmedve.

A medve meghallhatta a nevét, mert felnézett, megforgatta a szemét és véres hajszálerekkel és lila idegszállakkal keveredett szeme fehérje szánalmas szenvedést és ketrecbezárt boldogtalanságot tükrözött. Szomorú tekintetével felmérte a hívatlan látogatót, de nyilvánvalóan nem talált semmi érdekeset benne, mert elhatározhatta, hogy nem érdekli jelenléte. Másfele nézett és folytatta, amit a nap minden órájában már hosszú idő óta egyfolytában csinált.

Henry nem hitt a szemeinek és hitetlenkedve rázta a fejét. Egy merev sárgarépa, mint egy vékony gyertyaszál ágaskodott felfele a medve alhasa felől. Mellső mancsaival, éles karmok és szőrrel teli párnázott tenyér beleértve, a medve gyengéden simogatta a répát és hosszú nyelvével nyalogatta gombaszerű karimás végét.

— Mit látsz? — Kulcsár leszólt a nyitott ablakból.

— Egy medvét a ketrecben, — Henry suttogta, — és dudlizza magát.

— Baráti, — Kulcsár András próbálta keresztülnyomni fejét a nyíláson. — Bár én tudnék ilyet csinálni.

— Igen, nagyon. — Henry felelte. — Neked meg a medvének sok közös tulajdonságotok van. Ha minden elvégeztetett és befejeztetett, majd bemutatlak kettőtöket egymásnak és a medve majd bemutatja neked a szükséges tornagyakorlatokat.

— Képletesen beszéltem. — András tiltakozott. — Miért kell, hogy mindig te állj az erdő felől és mocskold a karakteremet. Nagyon is elégedett vagyok azzal, amit a fenn való adott nekem és nem adnám oda a futballmérkőzés izgalmát a te vírusfertőzte komputereidért.

— Csend, — Henry válaszolta rekedt, aggodalomtól elfojtott hangon, — egy hangot se. Valaki jön lefele a lépcsőn.

Kilencedik Fejezet

Szabina körbenézett. Egy földalatti mélygarázsban volt és több márkás gépkocsi sziluettjeit tudta kivenni maga körül.

— Hol van a Maytag mosógép? — követelte és rámeredt Jurijra.

— Menjünk fel a házba és megmutatom. — az orosz felelte, kiugrott a kocsijából és a kocsi fara körül körbeszaladva a másik oldalon kinyitotta Szabinának a kocsiajtót.

— Kösz, — Szabina szemérmes mosolyt vetett Jurij felé, ami tele volt ígéretekkal és kacér célzásokkal, — de a ruhám már majdnem száraz. Azonnal ki kellene mosni. Mutasd meg, hogy merre van a mosoda és majd mosás után feljövök.

— Arra, — Jurij egy keskeny vasajtó felé mutatott, ami egyedül látszott állani a sarokban. — Menj be, kövesd a folyosót és a végén menj fel a lépcsőkön. A mosógépek ott vannak, és rögtön küldöm Babuskát, hogy segítsen neked a mosószerrel és állítsa be a gombokat. Vagy talán jobb lenne, ha egyszerűen odaadod neki a ruhát és majd ő kimossa.

— Babuska. Ki ez a Babuska?

— A háztartásbelim. Végtelenül aranyos, tökéletesen megbízhat sz benne.

— Talpig úriember vagy, Jurij, — egy másodperc töredékéig Szabin ujjainak hegye megérintette a természetes orosz arcát. — Ne hagyd, hogy bárki is másként állítsa.

— Látod, — Jurij felelte és nézte Szabinát, ahogy eltűnik a vasajtó mögött. — Mi oroszok mégsem vagyunk azok a maffiózó gengszterek, akiknek a kapitalisták próbálnak minket beállítani mostanában.

Szabina egy pillanatra visszafordult. — Nem, természetesen, hogy nem. Hiszen volt Puskin, Csajkovszkij, Tolsztoj és Karenin Anna, ami nem lekicsinyelendő, ha meggondoljuk a hideg teleket és, hogy mennyi vodkát megisztok, hogy el tudjátok egymást túrni.

Az ajtó becsukódott és Szabina eltűnt. Jurij arca elsötétedett és dühösen morogta. — A mocsok lotyó, erre a megjegyzésre semmi szükség nem volt. Beszéljünk inkább a szőnyegbombázásokról és a polgári lakosságra ledobott atombombákról. Az én hazám soha nem tett ilyet. Mi szemtől szembe harcoltunk ellenfeleinkkel, nem úgy, mint ti gyáva szemetek, akik fehér foszforral teli gyújtóbombákat dobtatok le tízezer méter magasból és mindent a földre leromboltatok, mielőtt egyetlen amerikai katona is ellenséges földre tette a lábát.

Szabina követte a folyosót. A sötét helyiség néhány kanyarulatot csinált, de a végén egy kivilágított szobában találta magát, ahol több mosógép állt, különféle nagyságú szárítók, egy hosszú ruhafogas és egy ingatag lábú vasalódeszka és egy kövérkés középkorú nő üdvözölte mosolyogva.

— Léna, — mondta a nő. — Én vagyok Léna. Jurij mondta, hogy kiömlött a ruhájára a veresbor és sürgősen ki kellene mosni.

Léna csiszolt és elegáns angolsága kellemesen lepte meg Szabinát és lompos külseje, legfeljebb százötven centi magas alacsony termete, széles csípői és iszonyatos nagyságú tompora ellenére azonnal rokonszenvet érzett iránta, bár nem tudta elképzelni, hogy sajátságos természetével hogyan tudta Léna magát áterőltetni a mosodához vezető keskeny ajtón.

Furcsa külsejét megtetézve, Léna veres fejkendőt viselt, aminek csücske hátul leért vastag, behízott derekáig. A frontális vonalon, Léna oly bőséggel volt megáldva, hogy egy egész hadseregbe való cuclis babát tudott volna szoptatni. Arca kerek volt és zsírosan fénylett, mint egy frissen öblített tányér, és szemei mélyen besüllyedtek szarkalábakkal körülaggatott szemtasakjának redői közé. Szemeinek egymás közelében való állása, és közöttük a mély barázdák, természetesen joviális és egyúttal bensőségesen gyanakodó arckifejezést kölcsönöztek karakterének.

Mindezt összegezve Léna szingulárisan ihlettelen jelenségnek látszott, de precíznek, mint a pokol könyörtelen erői.

— Szabina vagyok, és Babuskát keresem. — Szabina mondta óvatosan és barátságos arcot vágott.

A fejkendős néni nagyot sóhajtott. — Jurij kezdte el és az óta mindenki Babuskának hív, ami tiszta sértés. Egyáltalán nem nézek ki úgy, mint egy babuska. — Babuska gyanakodva leste Szabina reagálását. — Vagy igen?

Szabina tépelődő fintort vágott, néhányszor megpattintotta ujjait és mutatóujjával többször Léna felé mutatott. — Határozottan nem, maga inkább emlékeztet, mi is a neve? Egy amerikai mozicsillag és popzene énekesnő, segítsen ki. Oh, igen, Bette Midler, természetesen amikor Bette fiatalabb volt és életvidám, mint maga.

Léna-babuska elégedett áldásossággal vihogott. Úgy látszott Szabina jó húrt pendített és megtalálta a jó oldalát. — Adja ide a ruháját, — tartotta előre a kezét és mosolygott. — Félórán belül szebb lesz, mint újkorában.

Szabina kibújt a selymes ruhadarabból, odaadta Lénának és aggódva körülnézett. — Remélem, hogy nem jön be ide, mialatt bugyiban vagyok és melltartóban.

— Ki? — Léna beindította a mosógépet és igazgatni kezdte a kapcsolókereket. — Jurij? Miatta ne aggódjon, az nem jön le ide. Legalább is nem, amíg én vagyok itt a parancsnok, és különben is, mind a két biztonsági reteszt bezártra húztam.

Hallgatták, ahogy a víz tölti fel a mosógépet és Léna kimérte a mosószert. A zubogó mosóvíz sistergő hangja betöltötte a helyiséget, megnyugtató atmoszférát teremtett és a két nő leült egy oldalpadkára, hogy csevegjenek egy keveset.

— Mesélnél valamit erről a Jurijról? — Szabina kezdte. — Rokonszenves férfinak néz ki, de csak egy órával ezelőtt ismertem meg, és ha nincs ellenére, hogy kifaggatom, legyen olyan kedves, és mondjon el néhány dolgot róla.

— Jurij, — Léna megigazította a kendőjét és egy rendetlen hajtincset félrefésült a homlokából. — Jurij nagyon kiváló és megbízható businessember.

— Milyen businesssel foglalkozik?

— Leginkább ingatlanokkal. Hatalmas hoteleket add és vesz Moszkva és a Boszniai tengerpart között.

Egy másodpercig Szabinának eszébe ötlött, hogy kétségbe vonja az állítás valóságát. Amennyire ő ismerte a földrajzot, Boszniának nem volt tengerpartja; ha volt is, csak egy nagyon kicsi és sziklás, egy hatalmas horvát sziget mögött eldugva az Adrián. De nem akarta felfűjni a dolgot. — Mi más? — kérdezte inkább, mialatt játékosan elbiggyesztett a száját és egyik gesztenyebarna hajtincsét göndörítgette begömbített mutatóujja körül.

— Jurij nemzetközi elismerésnek örvendő műtárgy és festménykereskedő is. — Léna folytatta álmatagon, mintha ő maga lenne szerelemben a sötét gazemberrel. — Gyűjteménye világhírű és Jegorjevskaja városbeli raktárában több felbecsülhetetlen értékű művészeti alkotás van, mint bármely leghíresebb európai múzeumban.

— Hogyan került be a műkereskedő szakmába? — Szabina kikerekítette a szemét és hangjában leplezetlen kíváncsiság érződött. — Olyan fiatalnak néz ki és sportosnak. Nem nézem annak a tipikus művészeti szakértőnek, aki a múzeumok poros pincéjébe rejtőzködve éli életét.

— Jurij elvtárs, — Babuska felállt, megnézte a vízhőmérsékletet és szemeiben kigyúlt a régi idők dicsősége és imádatos tisztelete. — Jurij apja a Vörös Hadsereg kiváló generális volt a Nagy Honvédő Háború alatt. Jurij apja Mihail Kozakov tábornok, a Szovjetunió kitüntetett hőse.

— Kozakov! — Szabina kapkodni kezdett a levegőért és szája elé kapta a kezét, mintha köhögnie kellene. Eszébe jutott, hogy ez volt a név, amit nagyapja említett. A magas kozák katonatiszt, aki ellopta üknagymama, Eötvös Katinka, Madame Récamier jellegű aktfestményét. A festményt, amit nagymama, Mrs. Ferecsény, született Breznói Erzsébet látott a Kígyó utcai művészeti galériában. A festményt, amiért ez az egész kalandos hajtóvadászat folyik. Most már világos. Helyes nyomon van. Mostantól le a kesztyűkkel, érezte, és bármilyen ügyeskedés, csalás és álnokság, és a legvisszataszítóbb hazugságok is indokolhatóak.

— Hallott róla? — Léna-Babuska észrevette Szabina megrettenését. — A történelemkönyvek tele vannak a nevével és a fényképeivel.

— Nem. — Szabina rázta a fejét. Érzései előre lendültek, majd lefulladva megálltak és ujjai idegesen szorongatták és pattintgatták egymást az ölében. Nem szerette volna, ha Lénának bármilyen sejtelme is keletkezik, hogy a családja értékes műtárgyakat veszített el és minden más tulajdonukat a nagy felszabadítók jóvoltából. Lehetetlen lenne, hogy bárkit is, mint Kozakov tábornok, bármiféle hősnak tartana. Gyorsan döntött, hogy témát változtat.

— Jurij nő?

— Pillanatnyilag nem, — Léna-Babuska leült és a kemény fapad nyögött a súlya alatt, — De régebben már volt, körülbelül nyolc alkalommal, legalább is amennyiről én tudok.

— Egy valódi Nyolcadik Henry, — Szabina visszanyerte lélekjelenlétét és mosolyogni kezdett.

— Ki? — Babuska Szabina felé pillantott.

— Senki, felejtse el, hogy említettem. — Csalódva és nem hajlandóan, hogy elmagyarázza, az angolszász műveltségű nő örömteljes arckifejezése egy pillanatra savanyúra változott.

— Igen. Jurij szereti a nőket. — Léna mellkasa megemelkedett, bánatosat sóhajtott és ábrándosan bólintott. — Több száz csinosabbnál csinosabb nő áll a rendelkezésére.

— Jurij egy sikeres nőgyógyászorvos? — Szabina kérdezte és lelki szemei előtt saját urológia praxisának részletei futottak át.

— Nem. Természetesen, hogy nem. — Babuska rázta a fejét. — Hogyan juthat eszébe egy ilyen kitekeredetten bizzar gondolat?

— Azt hittem, hogy azt implikálja, hogy Jurij rengeteg nőt lát mezítelenen és mindegyik széttárja a lábát neki.

— Hát, széttárják, igaz. Bármit, ami van nekik. — Babuska dörmögte az orra alatt, majd felállt és lágyítót töltött a gépbe. A víz ismét zubogni kezdett és rövidesen, a csavaró ciklus végén a lefolyó nagy zajjal mindent magába szívott.

A ház elcsendesedett, kint kutyák ugattak, majd nyüszíteni kezdtek, mintha kegyetlen fenyítést kapnának mesterüktől. Szabinának eszébe jutott Henry figyelmeztetése és aggódó hangon kérdezte. — Lenne egy medve ebben a házban?

— Nincs doktor. — Babuska csoszogott körbe, nézte, hogy maradt-e valami a szárítóba, ami nem tartozik oda, majd folytatta. — Mi az orosz követségen lévő klinikára megyünk, ha betegek leszünk.

— Nem doktor, medvét kérdeztem. — Szabina szeme megrebbent és kellemetlen érzés kezdett belevegyülni az idősebb nő iránt érzett eddigi szimpátiájába.

— Igen, van itt egy medve. — Léna-Babuska mereven szemezte Szabinát. — Minden valamirevaló orosz otthonban van egy medve. Misa a neve. Szeretne vele összeismerkedni?

— Na, nem. — Szabina megrettenten hátraugrott. — Köszönöm, de nem kedvelem a szőrös mancsú és borotvaéles karmú ragadozókat. Még kutyát sem tartok.

Léna hosszasan kacagott. — Ne ijedjen meg. Misa nem olyan fajta medve. Vásári ünnepségeken táncolt kötélén és évekig a Moszkvai Nagycirkuszban lépett fel és ugrált át a tüzes karikákon. Várjuk meg ennek a csavaró ciklusnak végét, betesszük a ruháját a szárítóba és elviszem magát Misa ketrecéhez. Nagyon egyedül érzi magát a pincében és mindig szereti, ha meglátogatják.

— Nem, köszönöm. — Szabina összerázkódott. — A meghívást inkább tegyük el máskorra.

— A maga dolga. — Léna vonogatta a vállát. — Maradhat itt és hallgathatja, hogy csattog a ruhája a szárítóban, de nekem meg kell etetni Misát. Majdnem délután fél hat, és Misa nagyon mérges, ha nem kapja meg idejében a vacsoráját.

— Mit eszik? — Szabina suttogta és érezte, hogy hirtelen szemölcsnagyságú libabőrök tömege terjed el egész testén.

— Húst. — Léna felállt és fenyegetően morogta. — Misa nyers húst eszik, főleg lóhúst, de akármi mást, ami éppen szezonban van és beszerezhető.

Szabina szíve megugrott és kihagyott néhány dobbanást. Szinte elájult és térdhajlata alatt idegesen megragadta a pad szélét.

A végső csavaró ciklus beindult és a mosógép rázkódni kezdett, mint valami szeparátor egy szennyvíztisztító telepen. Léna merev szemekkel bámulta a zötyögő gépet és tűkön ülni látszott. Nagyon rettegett szembenézni a medve vérszomjas dühével és vicsorgó fogaival, ha későn hozza a vacsoráját.

Szabina meg szeretne volna törni a kialakult kellemetlen patt helyzetet és túlkiabálva a zajt még feltett egy semlegesnek gondolt kérdést. — Ha szabadna kérdeznem, hol tanult meg ilyen jól angolul?

— Washingtonban. — Léna kiabált vissza meggörbült háta felett. — A papám tíz évig volt kulturális attasé Gromyko elvtárs mellett az amerikai orosz követségen. A legjobb angol nyelviskolákba jártam azokban az években. Jurij apja szintén a követségen dolgozott, mint katonai attasé. A két idős férfi rengeteg idő töltött együtt és innen van kapcsolatam a generális ígéretes magzatjához, Jurijhoz.

— Tiszteletreméltó diplomaták. — Szabina bólintott s kissé jobban kezdte magát érezni.

— Maga viccelődik velem? — Léna megállította a mosógépet és kiszedte a fehér ruhát. — Mind a ketten trükkökkel teli alattomos kémek voltak. A Bay of Pigs invázió után Kennedy elnök kiutasította Mikhail Kozakov elvtársat. A CIA tetten érte őket, hogy megvesztegettek több kongresszusi képviselőt és néhány szenátort.

Léna-Babuska formába rázta a ruhát és az elejét odamutatta Szabinának. — Látja, olyan szép fehér, mint a frissen esett hó a moszkvai Arbat kerületben, a legkedvencebb helyemen, az egész világon.

— Hihetetlen, — Szabina bólintott beleegyezően. — Tiszta újnak néz ki.

Léna betette a ruhát a szárítóba, alacsonyra állította a hőmérsékletet és Szabina felé fordult. — Hús perc bőségesen elegendő. Bármilyen hosszabb idő tönkreteszi az anyagot. Kissé nedvesen vegye magára, ha muszáj, hogy viseljen valamit, — tette hozzá és tetőtől talpig elismerően végigmérte Szabinát. — Vissza fog ugrani a formájába, és tetszetősen hozzá fog simulni az alakjához, hogy tökéletes legyen az összehatás.

Léna ment kifelé, de Szabina még egy kérdéssel megállította. — Hova ment Kozakov tábornok, miután kipellengéreztek Amerikából?

— Budapestre, — Léna visszafordult és olyan tekintetű vetett Szabinára, mintha az amerikai nő gyengefelfogású lenne. — Hova máshova? Bárkit, aki nagy szolgálatot tett a Szovjetunióért, valami kiemelkedő és biztonságos pozícióval jutalmazták. Kozakov tábornok Andropov magyarországi szovjet nagykövethoz beosztva dolgozott tovább és mind a ketten beleszerettek a cigányzenébe és a magyar főváros szépségébe. Kozakov generális 1989-ben halt meg, hála istennek a kommunizmus összeomlása előtt, hogy nem kellett látnia azt a fertelmes becstelenséget.

Szabinának még rengeteg kérdése lett volna, de az orosz matróna kiment a mosodából és a csörömpölés és tányércsapkodás hangjaiból ítélve egy elektromos bontókéssel Misa vacsoráját készítette elő a szomszédos szolgálati konyhában.

Tizedik Fejezet

Kulcsár András csöngetett a front ajtón és fülelte a csengettyű fémes csörgését, ami hosszan visszahangozva halkult el odabent, mintha távoli echó lenne egy feneketlen barlangban. A hang lassan és fáradtan végre elhalt és kísérteties semmi követte. Füleit hegyezve és állát leejtve András feszült türelmetlenséggel várt, de ahogy az idő múltott a magányosság és elhagyatottság keserű érzése vette hatalmába. Régi, de fájó emlékek jutottak eszébe; első felesége két évvel ezelőtt elvált tőle. A nő minden addig összegyűjtött vagyonából kifosztotta. Futball okozta sérülései és kora köszvény kínozza kegyetlenül meggyötört csontjait, és most itt vesztegette idejét, egy férjezett nőn, aki egy másik férfival volt találkán, egy idegenszerű orrossal, akiről úgy látszott, hogy bármerre megy, tonnányi tesztoszteront hordoz az ereiben.

Mit keresek itt? Vonta kérdőre saját elméjének épségét.

Lehangoltan maga elé idézte saját szándékát és célkitűzéseit. Azért jött Magyarországra, hogy új asszonyt találjon, aki tud magyarosan főzni, megcsinálja a gulyáslevest és a paprikás csirkét, és a töltött káposztát, és aki tud diós és mákos patkót sütni, és akit nem kell naponta háromszor megdugni, hogy kielégítse igényeit.

— Ah, kínos élet, — András sóhajtott és morgott elégedetlenül és folytatta önnyaggató visszaemlékezéseit. A kéznél lévő szituáció már most túlment a groteszk bizarrság határain, de azért végigcsinálhatja, mint egy autómata, és majd meglátja, hogy mi jön ki a végén. Talán Szabinának van egy ikertestvére, vagy esetleg felbukkanhat a láthatáron egy volt évfolyamtárs. Kellett, hogy legyen valami nyomós oka, hogy olyan aranyosan kérlelte ma reggel, hogy legyen a segítségére. András nagyon is akarta a projectet együtt csinálni, ami, ahogy Szabina fejezte ki magát, nagyon közel áll a szívéhez.

Ismét meghúzta a csengőt. Tudta, hogy Szabina, Jurij és még legalább két másik bent kell, hogy legyenek az épületben. De miért nem jönnek az ajtóhoz és miért nem mondanak valamit? Hogy ki maga és mit akar? És nagyon köszönjük, de nem vásárolunk semmit.

Alapvető udvariasság végett és megjátszva a jó fiút, András még várt két percet és utána rátette kezét a kilincsre. Tisztán megszokásból. Előre megfontolt szándék, vagy tervezés nem volt akciójában, de lenyomta és a kilincs engedett. Gyengéd érintését követve a művészien kicirkalmazott bejárati portál lassan megmozdult és egy lépésnyi résre megnyílt.

András óvatosan belépett. Templomhajó nagyságú kétemeletes teremben találta magát. Középen, egy fenséges méretű ólomkristály csillár alatt állt egy fényűzően kárpitozott sarokdívány, és egy élő palmafát látott kinőni a két rész közötti négyszögből. Jobbján bőrfotelek

csoportja vesztegelt, és egy plüss rekamié és előttük alacsony koktélasztalok, fényezett intarziás faberakásokkal és művészién faragott lábakkal. A kosárlabdapálya nagyságú perzsaszőnyegek között, és széleiken körül, egy márványpadló fekete-fehér kockás mintája villant ki keskeny, fényesre sikált csíkokban.

Durván faragott és kézzel rakott terméskő kandalló foglalta el a terem túlsó oldalát. A falakat mind a négy oldalon festmények borították, és a sarkokban, és minden beugrásban és szegletben mezítelen nimfák és szeráfok bronzszobrai álltak. András megfélemlített tiszteletet érzett az összegyűjtött festmények, antik bútorok és ritka képzőművészeti alkotások extravagáns sokasága iránt, de sok ideje nem volt csodálkozni és felfogni a látvány csodálatosságát. Egy fiatal nő jelent meg egy jobboldali ajtó irányából és határozott modorban és éles hangon kérdezte, ami tele volt parancsolni tudással és hatalomhoz való jogosultsággal, de mégis az udvarias érdeklődés nyomait, üdvözlést és nőies jóindulatot is tartalmazott, és kezét nyújtotta András felé.

— Mi késeltette? Éppen itt az ideje, hogy megérkezett.

András leplezetlen áhítattal nézte a nőt. Magas termet, természetes szőke, hihetetlenül vékony derék, és széles és formás, bármelyszámú ikreket kihordani képes csípő, és felül, elegánsan szabott kosztümének pruszlikja kapacitásig rakva a lehető legkísértőbb gömb alakú két égitesttel, amik méltóan manifestáltak alatta rejtőzködő pompás kebleinek kerek halmait.

— Madame, — András mélyen meghajtotta a fejét és térdei megbicsaklottak. — Az ügynökség, — hebegte és próbálta megcsókolni a fiatal nő kezét, — mondta, hogy késő délután jöjjen ide, miután a háziak befejezték a teázást, de még jóval vacsoraidő előtt.

— Ami megtörtént, az megtörtént, — a fiatal nő felelte tegezve. — Nem fogok ügyet csinálni a késlekedésedből. A lényeg az, hogy megérkeztél. Elég megfelelőnek nézel ki a feladatra.

— Milyen feladatra? — András szeme kikerekedett.

A fiatal nő furcsálló pillantást vetett a kérdezőre. — A feladat alatt azt értem, hogy szembe kell állnod a bátyámmal, Jurijjal. Jurij rettenetesen basáskodó és elegem van, hogy kényére-kedvére lökdös ide-oda. Nagyon kérlek, hogy ne mond meg neki, hogy egy eszkort szolgálattól vettelek fel. Megduplázom a honoráriumodat, ha megjátszod, hogy a valódi fiúbarátom vagy és igazából randevúzunk. Meg akarom értetni vele, hogy nem vagyok többé a kis ebadta, szükségtelen féltestvére. Meg akarom kapni atyai örökségünk reám eső részét.

Lehengerelve a váratlanul rázúdított információ súlya alatt András megzavarodott és az orra alatt meglepetten morogni kezdett. — Biztos vagy benne, hogy nem fordítva van? Talán inkább én fizetek neked, és nem te engemet dupla rátával. Van nálam hitelkártya, amit totálíg leterhelhetünk.

— Mit mondasz? — a nő kérdezte kissé értetlenül, de alapjában véve teljesen semmibe véve András motyogásait. — Sose boncolgasd a problémákat, amelyek ismeretlenek számodra és nem lépnek elégséges hajlandósággal elébed, hogy megmagyarázzák magukat. Játssz a szerepedet és hálás leszek. A nevem Vera, de a bátyám előtt hívhatsz cukorbarackodnak vagy kedvesednek és viszonzásul hívni foglak...

— András.

— Értem, Andrej.

— Nem. András vagy Andy.

— Angol vagy?

— Nem, amerikai.

— Azért még hívhatnák Andrejnek. Nem?

— Természetesen, hogy hívhatsz Andrejnek, ha a név kedvedre van.

— Rendben, akkor megegyeztünk. Most gyérünk és bemutatlak a többieknek.

András-Andrej és Vera elhagyták a háznak azt a részét, amit Szabina nagymamája bizonyára a grand szalonnak nevezett volna és beléptek egy még nagyobb terembe, amit Vera szépséges kezének kecses intésével mutatott be.

— Ez a mi táncteremünk. Nagyobb kommunista ünnepeken Jurij meginvitálja a budapesti orosz kolónia crême de la crême elitjét és leisszák magukat a sárga földig és trojka táncot lejtenek, egy kevés kalinka-malinkát, de főleg gopakot.

— Mi az a gopak? — András körbenézett. A hatalmas szoba közepén nem volt bútor, csak a fal mellett egy sorozat szék és előttük hosszú asztalok. — Soha nem hallottam róla.

— A gopak nagyon hasonlít a kalinka-malinka tánchoz. — Vera felelte és, hogy bemutassa kecsesen lejtett néhány lépést és egy párszor körbefordult. — A név a hopp szóból ered, ami ugrást jelent. A táncosok kitűnő fizikai kondícióba kell, hogy legyenek. Nem elég, hogy fel és alá ugrálnak, de le kell guggolniuk és a ritmikusan ki kell rugdosniuk a lábukat, amíg össze-vissza nem bukácsolnak a táncterem padlóján. A koreográfia nagyon igénybe veszi a térdeket. — Vera itt elhallgatott és kételkedő pillantást vetett Andrára. — Az ügynökség biztosított, hogy kiváló népi táncos vagy és gyakran felléptél a Nikolajevsky palota előadótermében, Szentpéterváron.

— Igen, természetesen. — András bólintott. — Ismerem a táncokat és többször felléptem azon a hogyishívják palota színpadon. Csak vicceltem, hogy nem ismerem a gopakot.

— Nálam nem számít, — Vera vállat vont, — de Jurij előtt jobb lesz, ha ismered a legbonyolultabb szólófigurákat is, különben lelő, mint egy kutyát.

— Jurij itthon van? — András kérdezte aggódóan. — Fogok vele ma találkozni?

— Itthon van, hogyne lenne, és fogsz vele találkozni. — Vera bólintott és fitymáló grimasz jelent meg máskülönben aranyos kis szája sarkában. — Jurij és ocsmány tányérnyalói jelenleg a dohányzóban füstölnek, és ahogy valami nő, akinek nem jegyeztem meg a nevét, befejezi a tolláskodását, mindannyian összejövünk a könyvtárban vagy az ebédlőben. Nem mondták biztosra, hogy hol, de meg fogjuk találni őket.

A táncteremből beléptek egy hasonló nagyságú terembe, ami nyilvánvalóan a könyvtár lehetett. Rogyásig rakva könyvekkel a padlótól a mennyezetig érő polcok körbefutottak a falakon és minden lehető felületet beborítottak, kivéve egy pár ajtót és két ablakot. Középen hatalmas faragott tölgyfaasztal állt, bőrrel párnázott magas hátú székekkel, és a sarokban egy impozáns íróasztal, két LCD komputer képernyővel és csiszolt velencei üveglappal a tetején.

— Hó, baráti, — András állta leesett és felkiáltott. — Micsoda kiváló kollekció. Maguk aztán rengeteget olvashatnak.

— Senki nem olvas ebben a házban. — Vera felelte és könnyedén libbenve, mint egy jól képzett balerina, körbetáncolta a hatalmas asztalt és a túloldalán lévő ajtó felé tartott.

— Akkor minek a könyvtár és a rengeteg könyv, ha senki nem olvas? — András kihúzott egy kötetet és belelapozott. A XIX. század késői évtizedeiben nyomtatva régimódi fametszetek ábrázoltak benne elegáns épületeket és kerteket, úriemberek és úrinőket lóháton, fajakutyákat, pónilovakat és vörös kabátos rókavadászokat zöldellő ligetekben.

— A könyvgyűjtemény a házzal jött. — Vera megrándította a vállát. — Valami grófé vagy báróé volt, akinek a nevére nem emlékezem.

Vera benyitott a következő szobába és András követte. Ez a szoba, ha lehetséges még nagyobb volt, mint a másik kettő együttvéve. A négyszög alakú épület közepén lehetett. Valószínűleg tetőt építettek egy nyitott udvar felett, mert üvegtető fedte, amin bőségben özönlött be a napfény és megvilágította a grandiózus, patina sötétítette festmény kollekciót a falakon és a márvány piederstálokon álló bronz szobrokat a terem közepén. Andrásnak nem volt ideje a kiállított értékeket bámulni, egy oldalajtóból négy személy tódult be és András felismerte Jurijt, Csonka Tibor alezredest, és Boriszt, a bunkót és végül Szabinát fehér selyemruhájában, ami makulátlanul tisztának látszott és folt nélkülinek.

Szélesen lengő karjának intésével és az életnél is nagyobb pátosszal a hangjában Jurij az egyik festményre mutatott és valamit magyarázott. András követte Jurij kezét és ránézett a képre, ami a legfontosabb helyet foglalta el pontosan közepén, a többi idillikus pásztoréletet vagy vadászati jeleneteket ábrázoló képek, a gyümölcs és virágcsendéletek és komoly arckifejezésű grófok és grófnők és kuncogó grófkisasszonyok festményei mellett, és mit látott?

A központi festményen, Szabina feküdt egy díványon mezítelenül.

— Az ördögök incselkednek velem? — András hihetetlenkedve rázta a fejét. — Mikor állt modellt ehhez az aktfestményhez.

Jurij Szabina felé fordult. — Ez lenne a festmény, ami érdekelné magát? — kérdezte.

Szabina felhúzta az egyik szemöldökét és gyanakvóan vicces mosolyt vágott. — Miből gondolja, hogy bármilyen festmény is érdekel?

Csonka közbevágott. — Mindent tudunk. Tudjuk, hogy ma délelőtt látogatást tett egy exkluzív belvárosi művészeti galériában és kérdéseket tett fel egy Renoir akt festménnyel kapcsolatban és célzásokat tett, hogy a festményt nem lehet legálisan forgalomba hozni. Ízléstelen vádaskodásaival valósággal bántalmazta a tulajdonost.

— Uraim, — Szabina kerekre nyitotta a szemét, széttárta a karjait és tenyerét kifelé fordította. — Uraim, kérem. Nő vagyok. Hogyan tudnék bántalmazni férfiakat?

Borisz horkantgatott, mint egy felbosszantott vaddisznó, Jurij felé sandított és alázatosan kérlelő szemei engedélyéért látszottak esdekelni. *Megtaníthatnám ezt a nőt egy kis mőresre, és elkezdhetném arcvonásainak átrendezését?*

— Még egyszer kérdezem. — Jurij mondta sztentori baritonján és labdába szorított jobb öklével beleütött bal tenyerébe. — Ez az a festmény, ami után maga érdeklődött ma reggel?

Szabina csalafintán kuncogott, de a szemeiben kigyúlt a fény, mint a piros lámpa a rosszhírű ház előtt. — Ez az. — felelte. — Miért csinálnék titkot belőle? Beismerem, hogy megfogott.

— Ötmillió euró? — Jurij hahotázott és összeszorított öklével játékosan bepancsolt Csonka alezredes bordái közé. — Mit gondolsz, elvtárs? Hogyan fog a fiatal hölgy fizetni érte?

— Van egy orosz milliárdos cukros bácsija. — Csonka röhögött megvetően és nézte Boriszt, aki vasbokszt húzott a jobb kezére. — A cukros bácsi majd kifizeti az árcédulát. Hacsak nem jön létre köztünk valami más megállapodás, ami magába foglalhatja, hogy kémkedésért és államellenes szervezkedésért, és végül, de nem utolsósorban fertelmes árulása és hazugsága miatt, letartóztatom, hacsak nem lesz hajlandó természetben fizetni és legjobban kíváncsi nőies értékeit megosztani velünk és felajánlani a népköztársaság közjára.

Szabina Kulcsár felé nézett. Kulcsár szeme kétszer megrebbent, előrelépett, majd hirtelen megállt. Szabina laposan tartott tenyere alá csúsztatta hüvelykjét és csípője mellett vízszintesen tartott összeszorított ujjával jelképezett békítő mozdulattal lefele intett, hogy Kulcsár abortálja előre is vesztésre kárhoztatott felmentési kísérletét.

— Nem gyötörtem az agyát annak a vén csontváznak a művészeti galériánál. — Szabina kezdte megbántott hangon. — De, amit mondtam, az igaz. A festmény el lett lopva és a jogos tulajdonos tudja, hogy nemrégiben előkerült és eladásra van kínálva.

— Na, és? — Jurij mérgesen pattintott az ujjával. — Mit bizonyítana ez? Ötven évig a festményt elveszettnek hitték vagy a háborúban elégettnek és most előkerül az egyik tárlaton. Az érték azé, aki megtalálja. Nem kell megmagyaráznom, hogyan került a tulajdonomba. Nemzetközileg ismert műkereskedő gyökök és műgyűjtő.

Szabina begörbítette a mutatóját és mutatta Jurijnak, hogy hajoljon közelebb hozzá és tartsa fülét a szájához. — Idefigyelj, nagymester, — suttogta, de mindenki más a szobában hallhatta. — Van egy jobb ötletem. Másolatot csinálunk a festményről és mélyen lehozott akciós áron eladjuk a tulajnak. Úgyis csak el akarja dugni a magángyűjteményébe, és mindamellett, olyan öreg, hogy úgysem tudná megkülönböztetni az eredetit a hamistól.

Csonka alezredes a magasba lökte a kezét és hangosan felkiáltott. — Baráti, Jurij, idehallgass, elvtárs. Ez egy fantasztikus lehetőség. Az új Oroszország legkiválóbbnál is legkiválóbb képviselőinek jóvoltából régen elveszett ritka műértékek visszatérnek Magyarországra. Nagybetűkkel minden magyar napilap első oldalán.

Szabina megrázta a fejét. — Semmi nyilvános hírverés. A tulajdonos ragaszkodik, hogy a festmény a legnagyobb diszkrécióval legyen kezelve és szigorúan bizalmas titoktartással.

Jurij állához tette a kezét és simogatni kezdte az arcára lassan kiülő ötórás borostát. — Várjunk, — mondta, — Szabina ötletében még lehet valami fantázia.

Ebben a pillanatban az egyik oldalajtó kitárult és valami nagyon furcsa kinézetű emberpár bukkant elő. Veres fejkendőben egy alacsony és kövérkés nő maga előtt nyomott és taszított egy fekete bőrű ösztövérférfit, akinek jókora gyapjas frizura éktelenkedett a fején. Kegyetlenül csavargatva hátra az afrikai kinézetű kezét, a kendős nő egy jókora fakanállal sűrűn ütögette a foglyának lábszárát és fenekét.

Úgyszintén, a nő egy hatalmas vérfoltokkal teli fehér köpenyt viselt és iszonyatos düh torzította el az arcát, ami akkor is meglehetősen ocsmány lehetett, ha tele volt mosollyal és kedvességgel. — Nézzétek, — kiáltotta, — mit kaptam el Misa ketrece körül ólálkodni. Először, minden kérdés nélkül meg akartam etetni a medvével, de aztán valamiféle titkos misszióról kezdett makogni, hogy valami küldetésben van, és majd mindent elmagyaráz, ha esélyt adunk

neki. Elhatároztam, hogy felhozom ide és ti döntsétek el, hogy a többi megfogott betolakodóval együtt felakasszuk-e egy kampóra a húsfagyasztó kamrában vagy sem.

Jurij a veres kendős matróna felé fordult és magából kikelve ráordított.

— Babuska, nem látod, hogy dolgom van. Csinálj vele azt, amit akarsz és tüntesd el, oda ahova akarod, de az isten szerelmére, végy magadra egy tiszta köpenyt, mielőtt bejössz festmény kiállítási termembe.

Szabina felemelte a kezét. — Jurij, — kiáltotta. — Várj egy percet, én ismerem ezt az embert.

Minden jelenlévőnek leesett az álla és mindenki Szabina felé fordult. — Mit mondtál? — Jurij harsogta Szabina felé mialatt Babuskára mutatott. — Asszony, húzd csak be a kötőféket.

— A neve Yitzhak Medinat. — Szabina figyelmeztetően meredt férjére. — Az izraeli védelmi erőktől van, vagy a Moszadtól, ha úgy jobban tetszik. Egy szót sem előtte arról, amit javasoltam.

— Mit keresett a pincémbe? — Jurij rázta a fejét kételkedően.

— Medinat kapitány szabadságon van és ő képviseli az állítólagos tulajdonosát a kérdéses festménynek. Parancsa van, hogy szerezze meg pénzzel, vagy ügyeskedéssel, de ha kell erőszakkal. Nagyon elővigyázatosan kell bánnunk vele.

— Inkább egy kiéhezett afrikai menekültnek nézem. — Csonka vigyorgott. — Még csak egy tisztességes pocakja sincs, mint egy valamirevaló jól táplált zsidónak.

Az összes jelenlévő szem egyszerre bámulta Szabinát.

— Etiópiai zsidó, — Szabina rögtönzött. — Azokból lesznek a legjobb titkos ügynökök. Ők a legravaszabbak és a legkegyetlenebbek. Medinat kapitány a sátoros beduinoktól is kapott kiképzést a Negev sivatagban. Kiváló képességgel tudja forgatni a görbeszabályt és a teveösztrékkelő petrencét. Majd én érvelek vele.

— Na, erre befizetek. — Csonka hahotázott.

Medinat-Henry kapitány csikorgatta a fogait és tekergette magát, de Babuska erősen tartotta, mialatt kérlelően nézett Jurijra és szemérmes mosollyal bejelentette. — Még nem kutattam át mindenütt. Még mindig lehet nála valami veszélyes csempész holmi. Elkezdhetném azt a nevezetes, minden testüreget befoglaló átvizsgálásomat?

— Várjatok. — Szabina mutatóujját Jurijra szegezte. — Hidd el, ha bántódása esik, vagy fogva tartod az egész izraeli hadsereg lesz a nyomodban. Vagy elfelejtetted, hogy az izraeliek soha meg nem bocsátanak, és soha nem felejtenek. Sokkal jobb tervem van, ami mindenkinek a lehető legjobb. Engedjétek el és mindent megmagyarázok. — Szabina itt Medinat-Henry kapitány felé fordult és folytatta. — Kapitány, minden a legnagyobb rendben van. Bízson bennem. Megkapja a festményt a megállapodott áron és két héten belül kézbesíteni fogjuk cionista filantrópusához, Beer Sheva városba. Semmi szükség, hogy személyesen irányítsa tranzakciónkat.

— Engedd el. — Jurij intett Babuskának. — Én bízom Szabina szavában.

Babuska elengedte foglyát, de ahelyett, hogy az méltányolta volna az idős orosz matróna grand gesztusát, Medinat kapitány olyan erősen meglökte az öregasszonyt, hogy az megbotlott és hátratántorodott, egészen a legközelebbi sarokig. A makacskobakú korábbi fogoly lehajolt,

csizmaszárából előrántott egy pisztolyt, és széles körben pásztázva vele, egyenként ráfogta mindenkire a szobában. — Senki ne mozduljon, — harsogta fülrepesztő oktávon. — Szabina, akaszd le a festményt és tűnjünk el innen.

Tizenegyedik Fejezet

Mielőtt Henry egyet is tudott pislogni három löfegyver irányult rá. Egy AK 47 nyomódott a mellkasához, egy másik a homloka ellen és érezte, hogy egy Luger hideg csöve csiklandozza a tarkóját.

Vera rémült sikoltást nyomott el és megragadta Kulcsár-Andrej kezét. Babuska felállt és méltóságában megsértve megigazította fejkendőjét, mialatt Csonka alezredes kiengedte géppisztolyán a závarzat biztosítóját és ujjával idegesen kattintgatta a ravaszt.

— Semmi lövöldözés. — Jurij kiáltott. — Mindenki nyugodjon le. Nem szeretném golyókkal telespékelni több millió euró értékű festményeimet. Csonka, kísérd ki az izraeli úriembert és magyarázd meg neki, hogy ez a Bajza utca és nem a Golan Heights és mi nem vagyunk arabok. Üzletemberek vagyunk és nem terroristák.

Szabina egyszer krétafehérre sápadt, de egy másodperc múlva sikerült neki visszaszereznie az aranyos kis gödröcskéket, amik szokás szerint mindig díszítették az arcát, majd csinált egy mesterkélt grimaszt, amit mosolynak is lehetett venni és ellentmondást nem tűrő hangon beszélni kezdett. — Henry, legyen eszed. Menj vissza a hotelbe és néhány órán belül csatlakozom hozzád jelentéstételre.

— Henry? — Csonka alezredes összeráncolta a homlokát. — Úgy érted, hogy Hutchinson Henry?

— Nem, — Szabina dacosan elhúzta a száját és megrázta a fejét. — A kapitány teljes neve Yitzhak Ben-Zvi Enoch Medinat. Csak az egyszerűség kedviért hívom Henrinek. Nem akarom, hogy véletlenül összekeverjem a férjemmel, az igazi Henrivel. A férjem nagyon féltékeny lenne, és kellemetlen kérdéseket tenne fele, ha akaratlanul megemlítenék valakit, akit Yitzhak Ben-Zvi Enoch Medinat-nak hívnak.

Henry leeresztette a pisztolyát, összeszorította a fogát és dacosan morogta az orra alatt.

— Hívhatsz, aminek akarsz, arany kis pinyókém, de maradok. Akarom látni, hogy miféle businesseket kotyvasztasz a hátam mögött ezekkel a kriminális trógerekkel.

— Henry, — Szabina felemelte a hangját. — Tűnj el! Megértetted?

— Nem, — Henry toporzékolt. — Elegem van, hogy basáskodsz felettem és nem mondasz el semmit.

Szabina bocsánatkérően vállat vont és széttárta a karjait. — Medinat kapitány számos rendellenességben szenved, legtöbbjük háborús sokkolásokhoz vezethető vissza. Klinikailag instabil és rögeszmés látomásai vannak. Gyógyszerének hatóideje lejárt és ideje, hogy bevegye a

következő adagot. Elnézést kérek a viselkedéséért. Engedjétek, hogy kikísérjem és hívjak neki egy taxit. Egy borbélymásodperc alatt visszajövök, de be kell, hogy vegye tablettáit, lenyeljen két aszpirint, igyon egy forró teát citrommal és elegendő éjszakai alvás után, holnap reggel sokkal jobban fogja magát érezni.

Jurij meredten nézte Szabinát és kéjsóvár szemeiben buja vágy csillogott és érzékiség. — Te maradsz, drágám, — mondta. — Még nem fejeztük be a businessünket. Gondom lesz, hogy a kapitány távozik, akár a saját lábán akár a lábaival elől egy hullaszállító hordágyon.

Szabina állta az orosz tekintetét. A helyzet irányítása kezdett kicsúszni a kezei közül. Éppen a helyes úton haladt, hogy beugrassa az orosz, hogy másolatot csináljanak a festményről, de egyetlen drága férje, a férfi, akit legjobban szeretett, bedobta a közmondásbeli franciakulcsot a fogaskerek közé. Nem kockáztathatta férjének testi épségét, hogy egy nyavalyás svindlit ügyeskedjen ki. Ki kellett találnia egy értelmes megmentő akciót vagy mind a kettőjüket megölik. De elmúlt az idő, hogy csodálkozzon a miérteken és találgassa az okokat, és nem volt több lehetősége, hogy elmélkedjen és fontolgasson.

Néhány másodperc feszült szemezés után Jurij abbahagyta a bámulást. Csonka felé fordult és parancsoló hangon utasította. — Alezredes, kísérje ki ezt az úriembert. Tegye fel az első városi buszra vagy, ha ellenkezik, löje le.

Csonka megragadta Medinat-Henry kapitány könyökét és feltűnően durván nagyot rántott rajta. — Gyerünk, Medinat, — vicsorította ki szájbetegségek rombolta ínyeit és rothadó zápfogait. — Majd én eligazítom magát.

Henry dühödten lerázta Csonka kezét. — Hozzám ne nyúljon. Megyek magamtól. — mondta majd pisztolyának csövét, mint tanári pálcát használva Szabina felé hadonászott. — És maga, Szabina Hutchinson főügynök, maga vigyázzon magára. Ha maga becsap engem, zsidó ügyvédek által álló csapatom kapcsolatba fog lépni magával és biztosíthatom, hogy szíjat fognak hasítani szépséges irhájából és cipőket és kiegészítőket fognak csinálni a bőrből, amit kívágnak abból a csókolnivaló hátából.

Ezt megmondván, Henry, mint egy mérges tarisnyarak, kezdett kihátrálni a szobából, egyenesen bele egy ajtóba, ami egy beépített szekrénybe nyílt. Többet visszafojtott lélegzettel lesték, mások próbálták elfojtani kitörő röhögésüket, ahogy Henry, feje vörös, mint a főtt cékla, egy másodperc múlva előbukkant és ordított, mint egy megvadult üvöltőmajom az állatkertben.

— Valaki, a Jehova szerelmére, végre valaki, megmutatná melyik az a kívülre vezető rohadt kurva ajtó.

— Kérlek, mellőzzük a durva szavakat, — Szabina mondta rendreutasítóan.

Vera felemelte a kezét. — Kövessen engem, kapitány, akármi is a neve, én és a boyfriendem, Andrej megmutatjuk magának a rózsakertünkön keresztül az utcára vezető utat. — Itt Vera Szabina felé fordult és folytatta. — Ne félj. Nem lesz semmi bántódása a kapitánynak. Ígérem, hogy nem fogjuk vele megásatni a saját sírját.

Szabina Andrej felé vetette a szemét. — Andrej, ugye ez a neved, drágám. Kérlek, hogy nagyon vigyázz a kapitányra és szerezz neki egy megbízható taxit és egy barátságos sofőrt hozzá. Utána gyere vissza szépséges menyasszonyoddal és ismerkedjünk meg az úri etikett igazi szabályai szerint.

Vera elől, Henry középen és hátul Andrej-András bezárva a sort, a trió kimasírozott a szobából, és ahogy kiléptek az ajtón egy pazarul virágzó gyönyörűségees rózsakertben lelték magukat. Vera Henry Yitzchak Ben-Zvi Enoch Medinat kapitányhoz fordult és a bokrok között egy ösvényre mutatott. — Ott, ennek az ösvénynek a végén van egy sikátor közöttünk és a szomszéd épület között. Lakatold ki az ajtózárat belülről és kint vagy a Bajza utcán és az Andrassy csak egy fél utcahosszra van. Szállj fel egy autóbuszra, vagy a kis földalattira, vagy ints le egy taxit. Vigyázz magadra és maradj távol tőlünk. Nagyon nem szeretném, ha a bátyám ex-izraeli kommandó tagokkal kezdene seftelni és üzérkedni.

— Majd én elkísérem a kertkapuig. — Andrej-András ajánlkozott. — Ha kiment visszareteszem a zárat a helyére. Feletébb ellenemre lenne, ha esetleg visszajönne.

— Siess vissza, — Vera felelte és megindult a ház felé vissza. — Szeretném minél hamarabb bejelenteni a bátyámnak, hogy te meg én elkötelezett jegyesi viszonyban vagyunk.

Ahogy Vera hallótávolságon kívül került András sietve oktatgatni kezdte Henrit.

— Idefigyelj brúder, ne félj semmitől. Menj vissza a hoteletekbe és majd én vigyázok Szabinára.

— Igazán, te? — Henry felelte és baljóslatú méreg és féltékenység hallatszott a hangjában. — Nem akarom, hogy még csak a közelébe se menj.

— Nem azon a módon. — András visszakozott. — Nincs okod, hogy féltékeny legyél rám. Szerelembe estem Verával és úgy látom, hogy ő is kedvel engem. Szabina tudja, hogy mit csinál. Meg kell, hogy játssza az izraeli tikos ügynököt, vagy egy híres náci vadászt. Akármilyen is vissza fog térni hozzád. Semmi szükség nagy féltékenységi jelenetekre és vádaskodásokra, amit később megbánsz.

— Megvan a határa, amit képes vagyok eltűrni. — Henry morogta.

— Még egy dolog. — András mondta, mialatt kilakatolta a kertajtót. — Szeretném, ha megtennél nekünk egy szívességet. Nekem meg Verának. Maradj még itt a ház körül egy keveset. Ha valami jólöltözött gigerli erre jön és keresi a Kozakov rezidenciát, küld el valami melegebb éghajlatra. Megtennéd?

— Hogyan gondolod, hogy csináljam? — Henry felelte és egyik lábát óvatosan kitette a járdára.

— Tanácsold neki, hogy nem szeretne egy ilyen állást. Mond meg neki, hogy egy csomó örült pszichopata lakik ebben a házban és pornó videót forgatnak, amiben lehet, hogy valakiből kitapossák a szuszt. Valószínűleg ő lesz az illető, akit szadista nézőgyönyörökért megölnék.

— Ez nagyon megnyugtató, — Henry akart volna tovább vitatkozni, de hirtelen egyedül találta magát a járdán és a tömör vaskapu bezáródott mögötte.

Henry dühöt érzett, zavarodottságot, vissza akart jutni felesége mellé, de szegény agyveleje annyira tele volt fojtogató gondolatokkal, hogy elszédült és képtelen volt normálisan gondolkodni és bosszút tervezni. — A pokolba vele, — káromkodott és letépte fejéről a gypjas frizurát és bedobta egy utcai szeméttartóba. Miután megszabadult alteregójának evidenciájától rögtön jobban kezdte magát érezni és sietve megindult az Andrassy út fele, ahol megállított egy taxit.

— Hova? — kérdezte a sofőr.

Henry hátradőlt az ülésben, mintha kényelmes, hátrahajtható foteljében lenne odahaza és rezignált hangon válaszolt. — Vigyen valahova, ahol vásárolhatok egy palack Bourbon viszkít.

Időközben bent, Jurij privát képcsarnokában Szabina tovább szőtte hazugságainak fonalát. — Hol tartottam? — kérdezte vidáman. — Oh, igen. Másolatot akartunk csinálni egy Renoir festményről és el akartunk adni, mint eredetit valamiféle cionista náci vadászoknak.

— Mi a kereseti felsőhatár lehetőség? — Jurij összehúzta a szemét öklét ütögette tenyerébe mialatt beszélt. — Már idáig is hadseregnyi ellenségem van, és nem szeretnék egy tálból cseresznyézni a Moszaddal és fizetségként dicséreteknek kapni, kitüntetéseknek és újságban kitett elismeréseknek.

— Az ajánlat anyagi potenciálja korlátlan. — Szabina keblei büszkén megemelkedtek és a nézése súlyos lett, mint a nehéztüzérség csövének célkeresztje. — De gyorsan kell cselekednünk. Az izraelieket felveti a pénz és tucatszámú üres múzeumuk van, amit szeretnének megrakni elveszett és megtalált festményekkel és műtárgyakkal. Ha ma nem teszed meg lépésed, holnapra már valaki elődbe vág és lefelezi az összes lehetséges szuperhasznot. Nincs idő a gondolkozásra, és nincs idő az álmodozásra és lazálásra.

— Nem finanszírozok semmit. — Jurij rázta mutatóujját Szabina arca előtt. — Nem érdekel semmiféle plebejus gyalogforgalom. Ne próbálj kiszámlázni nekem művészeti anyagokat és kellékeket, vagy, hogy fizessek egy drága utazást oda és vissza a szentföldre. Ha ez egy svindli nem fogom humorosnak találni. Nincs semmi humorérzésem és főleg akkor vagyok komoly, amikor arra kerül a sor, hogy megtartsam a pénzemet és csináljam a profitomat.

— Emiatt nem kell aggódnod, — Szabina mosolygott örömtelenül. Egyre mélyebben és mélyebben került bele a veszélyes mocsárba, ami a saját hibája volt. Még ha sikerül is neki, hogy másolatot csináljon az aktfestményről és megcseréli az eredetivel, hogy kielégítse nagymama örültségét, és feltéve, hogy Jurij nem veszi észre, hogy mi folyik a szeme előtt, mi lenne az értelme erőfeszítésének? Anyagi? Szó sem lehet róla. Semmivel sem tudná könnyebben értékesíteni a Renoirt, mint Jurij. Nagyszülei olyan sokat veszítettek a háborúban és a kommunizmus alatt, hogy nincs olyan svindlizó a világon, aki kárpótolni tudná érte. Lehetetlen lenne a történelem kakukkos órájának kerekét visszaforgatni.

Hirtelen kétségei támadtak, hogy meg tudja-e nyírni Jurij burjánzó kapzsiságát? Ha a szökőár hullámain akart lovagolni, nagyon ügyesen kell tartani magát a surfdeszkán, mindig egy lépéssel a feneke után dübörgő taraj dühödten habzó korbácsa előtt.

— Jurij, — Szabina próbált kicsúszni, mint egy moréna a halászháló kötelékéből. — Semmi szükség, hogy vesztegesd az idődet részletekkel. Engedd meg, hogy felvegyek egy festőművészt és majd én modellet állok neki. Két hétnél semmi esetre sem lesz több. Elkészíti a másolatot és egyikünk sem fog zavarogni nálad többé. Miután átadtam a Renoirt Beer-Sheva városban és megkaptam a pénzt, táviratilag azonnal küldöm a részedet. Bármilyen számlára, amit megadsz, és többé nem kell tudnod, hogy valaha is voltam.

— Ne próbálj átverni, mintha rövidlátó falusi idióta lennék, aki még beszélni sem tud. — Az orosz egyre fenyegetőbbben ütötte öklével a tenyerét. — Nem szeretek egy éjszakás viszonyokat venni aprópénzért. Nem vagyok semmiféle balek műértő, aki megapénzeket otthagya az asztalon, de tetszik nekem kicsinyes ötleted, és alapozni fogok rá. Mivel szeretem minden vállalkozásomat saját, szigorú ellenőrzésem alatt tartani, és mivel ismerem a legalkalmasabb embereket, akik segíteni tudnának nekem ebben a projectben, én leszek a főnök, saját magam. Bízom benne, hogy vezetésem alatt sikerre fogunk menni, és könnyítve elosztási gondjaikon, kiszedjük részünket az izraeli kincstár külföldi segélyalapjából.

Szabina ettől félt a legjobban, egy aljas fosztogató, akiben némi magas fokú intelligencia is fellelhető. Jurij hajthatatlansága megkocsonyásította bensőjét és jeges remegéseket futatott végig minden porcikáján. Az orosz szemei kovakő keménnyé változtak és türelme erősen fogyónak tűnt.

— Ismerek valakit a Szépművészeti Múzeumnál, — Szabina kezdte tétovázva. — Az illető már ismeri a festményt és készségesen hajlandó lenne a feladatra, természetesen némi tiszteletdíjért, amit sürgősen mondanom, a saját zsebemből fizetnék ki, vagy a kézitáskámból, ahogy éppen esik az eset.

— A Szépművészeti Múzeum, — Jurij ismételte és lefele nézve úgy méregette Szabinát, mintha keresztbe akarná lenyelni. — Maga nem az én businessstársamról és bizalmasamról beszél, Doktor Murray István úrról?

Mintha végszóra lenne, Vera és András-Andrej léptek be a szobába. Egymás kezét fogták és intenzív vonzalom nimbusza ragyogott körülöttük és ragasztotta őket össze, mint egy csípőnél összeforrt sziámi ikerpárt.

Nyilvánvalóan felbosszankodva a félbeszakítástól, és fél nővérenek pusztá létezésétől. A fél nővér készségének hiányától, hogy nem volt hajlandó kiköltözni a házából, hogy önálló legyen és elartsa magát, és el nem felejtkezve éles nyelvéről. Amivel gyakran hangoztatta feminista véleményeit idősebb testvérenek, és ami magatartásbeli problémát többszörösen megtéte, hogy nem volt hajlandó együtt inni Jurij barátaival és szórakoztatni az összes többi ismerőst, rokonokat és üzletfeleket, Jurij Vera udvarlójára mutatott és követelő hangon Verára förmedt.

— Egy boyfriend? Hát itt tartunk? Vera Mikhailova, drága kis húgocskám, hogy merészelsz összegabalyodni egy idegennel az engedélyem nélkül?

Lángoló tűzvész gyúlt ki Vera szemében. Felemelte összeszorított kezét és kinyújtott mutatóujját vadul rázni kezdte és úgy elkezdett sikítani, mint egy mezítlábás boszorkány, aki rozsdás szögbe lépett.

— Huszonkét éves vagyok. Add ki atyai örökségrészem, amit a családi bíróság nekem ítelt, és kiköltözöm a házadból. Ez itt nem Oroszország, és nem leszek többé a személyes tulajdonod. Független nő vagyok és leszek valaki nélkül is. Ha akarsz, élhetsz továbbra is a középkorban, de nem fogom többet apró bikiniben húzni az ekédet.

— Semmit nem változtál, amióta kitoccsantál anyádnak a szennyéből. — Jurij ordította. — Apámnak soha nem lett volna szabad feleségül vennie azt a lengyel ringyót, anyádat. Semmi

más nem vagy, csak egy zabigyerek. Havi apanázsodat megkapod a vagyonkezeléstől, de azon kívül semmivel sem tartozom neked.

Kulcsár előrelépett. Kidüllesztette hordónagyságú mellkasát, Jurijhoz nyomta és beleordított az arcába. — Nem beszélhetsz így hozzám. A hölgy velem van.

— Ki a hétcsillagos ménkő vagy? — Jurij megragadta pisztolyát. — Egyáltalán, muszáj beszélnem veled? Különben is, ki merészt beengedni ebbe a házba?

— Andrej a nevem, és ha nem mutatsz kellő tiszteletet. — Kulcsár András harsogta. — Perecbe kötöm lerágott csontjaidat és visszapostázlak Szibériába.

— Takarodj a házamból. — Jurij ordított tovább és felemelte pisztolyát. — Tiszta respektusból nem lölek le azonnal, de ha egy másodpercen belül nem tűnsz el innen, úgy fejbe váglak, hogy szétreped a koponyád, mint egy görögdinnye, ami leesett a fataligáról.

Andrej-András körülnézett. Vera védelmezően a dereka köré fonta a karjait. Szabina ijedten rebegtette a szempilláit és közel állni látszott egy pánikrohamhoz, miközben a másik részről, Csonka alezredes és Borisz nyalogatták a szájuk szélét és örvendezve várták a véres jelenetet és a fékezhetetlen verekedést.

Vera nyerte vissza elsőnek a szavát. — Ha Andrej távozik, én is megyek. Örökre. Ne várd, hogy valaha is visszajövek.

— Nekem nagyon jó, — Jurij meredten nézte féltestvérét. — Hagyd meg az új címedet a követségen, hogy utánad küldhessük a dolgaidat. Borisz majd összepakolja a rongyait és kikézbésíti. Úgyis szükségünk volt a szobádra. Már régen kimerítetted házamnál a vendégszeretetet.

— Én is megyek. — Szabina mondta félszegen, — Éppen eszembe jutott, hogy várnak az Amerikai Követségen. Minden 55 év feletti férfialkalmazottnak ingyen prosztata vizsgálatot ígértem. Ha neked is jó, holnap itt leszek Doktor Murray István úrral a Szépművészeti Múzeumból és megkezdhetjük munkálatainkat a másolaton, amit az izraelieknek akarunk elsózni.

Jurij tekintete megennyhült. Valami sötét nyugalom látszott rajta, ami két adrenalin csúcs között képezhetette a csendesség völgyét. Szabina felé fordult és egy higgadt hóhér barátságos hangján közölte vele. — Maradj itt, tubarózsám és légy a vendégünk a mai éjszakára. Borisz majd idehozza Murray doktor urat és holnap, privát műtermemet használva, a mi kényelmünk és kedvünk szerint, megkezdjük munkálatainkat. Az én kontóm végett nincs semmi ok a sietségre.

Csinos fejét és hosszú orrocskáját magasra tartva és kék szemei gyilkos villámokat szórva Vera kimasírozott és Andrej-András követte, mint egy francia pudli a pórázon. Borisz betette az ajtót utánuk és Szabina úgy érezte, mintha valaki a temetőben rálépett volna a sírhalmára.

Tizenkettedik Fejezet

Henry már félig kiitta az üveg vizskit, amit felszedett egy belvárosi turista kelepcében és alaposan be volt kávézva, amikor hotelszobájában csörögni kezdett a telefon. Az éles hangban baljóslatú aláfestés remegett, de torkán gyorsan leeresztve még egy kupicával elegendő bátorságot öntött magába és felvette a kagylót. — Ha te vagy az Szabina, — morogta bele a beszélőbe. — Nem vagyok hajlandó beszélni veled.

— Nem ő vagyok, — egy női hang felelte a vonal másik végéről, — de szeretnék beszélni a férjével. A felesége komoly bajban van.

— Ki maga? — Henry próbált kitalálni a gomolygó ködből, ami a vizskivel együtt aláereszkedett az agyára. — Nagyon ellenére lenne, ha visszahívna reggel? Pillanatnyilag kissé indiszponáltnak érzem magam.

— Vera a nevem, — a hang makacskodott, — és nyomós okom van feltételezni, hogy a bátyám, Jurij valami ismeretlen helyre vitte a feleségét akarata ellenére.

— Hívja az Amerikai Követséget, vagy a CIA ügynökséget, esetleg az FBI-t, talán a Mossad-ot. — Henry felelte gorombán. — Majd azok megtalálják. A feleségem általában nagy patáliát csap, ha valami az akarata ellenére történik.

— Várjon, — a hang közbevágott. — Maga nem aggódik a felesége biztonsága miatt?

— De igen, — Henry böffentett, — de ha imádatra méltó fenségessége megengedi, nem vagyok olyan állapotban, hogy bármelyiket is teljesítsem sokféle házastársi kötelezettségeim közül.

— Felmehetünk a szobájába? — Vera ragaszkodott. — A helyzet sürgőssége megköveteli az azonnali akciót. Ha elveszítjük a nyomot, Szabina lehet, hogy örökre eltűnik a volt Szovjetunió érdekszférájának véghetetlen hátországaiban. Még ma éjszaka ki kell találnunk valamiféle használható tervet.

— Nem tudom elképzelni, hogy egy ilyen bölcsesség szikrája, és ennek okáért bármilyen értelmes ötlet, jöhetne vagy jönne tőlem. — Henry dűnnyögte az orra alatt, majd érthető hangon hozzátette. — Ok, jöjjenek fel, ha muszáj. De hol vannak, máskülönben is? Lesz elég időm, hogy másik alsónadrágot húzzak? Ami rajtam van kissé összepiszkolódott.

— Itt vagyunk a lobbiban. Egy percen belül fent vagyunk.

— Az alsónadrágom. — Henry hápogta.

— Sose aggassa magát ilyesmi miatt, — a hang lassan elhalt a vonal másik végén. — Akármilyen kacsaszíros is a gatyája, láttam már sokkal rosszabbakat is a bátyám házibulijainak következményei után.

—

Néhány rövid perc után Henry, András és Vera Henry kéglijében ültek a konyhaasztalnál. Biztosra menve, hogy senki nem csakláz el viszkijéből Henry ceruzával bejelölte a palackon a folyadékszintet és ártatlan vigyorral az arcán körbehordozta a tekintetét. — Tehát, — kérdezte. — Mi is ez a nagy fejvesztettség a feleségem hollétéről?

— Baráti kapcsolatba keveredett a bátyámmal, — Vera kezdte, de egy penetránsszagú böffentést modortalanul útjára engedve Henry belevágott a szavába.

— Köszönöm a kurrens tájékoztatást, — mondta mély iróniával, — de semmi szükség a személyeskedésekre és a kompromittáló feltételezésekre. Szabina nem az a fajta asszony, aki házasságon kívüli kalandokat keres és jelenlegi viszonya a maga ellenszenves brúderével, semmi más, mint business. Higgye el nekem, Szabina magánéletében urológiai vizsgálóorvos és több péniszt látott életében, mint elegendőt.

Vera meredten nézte Henrit. — Találkozott maga már az én testvéremmel, Jurijjal? Van bármi fogalma, hogy mi folyik a kettő között?

— Féltestvér. — András közbevágott. — A hiteles tények rögzítése kedviért.

— Igen, találkoztam vele és tisztában vagyok, hogy mi történik. — Henry felelt és mivel kényelmetlenül érezte magát alsónadrágban próbált magára ráncigálni egy nadrágot, amit sietve rántott elő bőrröndjéből. Rájött, és a felismerés veres pírba borította az arcát, mintha Kuka lenne a szegénylős törpe, amikor Hófehérke bűvös pálcája megérinti az arcát. Véletlenül Szabina nadrágját húzta magára. Azt, aminek a fenekén nagy betűkkel volt kiírva, és az egész világgal tudatva, *Rossz Kislány*.

Hogyan és mikor találkozott Jurijjal? — Vera keskenyre húzta a szemét. — Nem maga az a komputernímand Floridából?

— Az vagyok, de ma este ott voltam a maga testvérenek a házánál, egy afro parókával a fejemen és azzal vádoltak, hogy egy Mossad ügynök vagyok.

— Igen, tényleg, egy és ugyanaz? — Vera felelt méltatlankodóan. — Valahogy tudtam, hogy svindli az egész. Az egész jelenet az volt, ha megengedi, hogy megmondjam az igazat. Hogy mondják maguk angolul? Amatőrös dolog, ugye? Nagyon félek, hogy a felesége fogja megfizetni az árát a saját vérével és húásával.

András ráhunyorított a viszkire és morogni kezdett. — Én is akarok abból. Képtelen vagyok többet elviselni a támogatás nélkül, amit egy palack italból jönne a segítségemre.

— Van Viagránk, — Henry Szabina orvosságos doboza után nyúlt. — Vegyél be kettőt és mindjárt konfidensebbnek érzed magad. Nagyon sokszor van, hogy az első alkalommal lekonyul.

Vera arca kicsit rózsaszínre pirult és megsimogatta András kezét. — Nem velem. Mi orosz lányok ebből a szempontból kissé rosszcskak vagyunk és nagyon is elismerésreméltó sikerrátánk van.

— Sose aggasszák magukat, — Henry vakarta a fejét. — A kérdés az, hogy ez a téma, hova vezet minket és mik a lehetőségeink? A rendőrséghez nem mehetünk, egy rendőr alezredes

asszisztálja Jurijt, hogy végrehajtsa azt, amit kieszel. A követség meg túlságosan el van foglalta a közelgő vakációszezon tervezésével. A magunk erejére vagyunk hagyva.

— Okosan előadott összegezése a tényeknek. — Vera bólintott. — Lenne valami írókönyv és egy ceruza, hogy pontokba foglalva le tudnám írni, hogy mit kellene tennünk.

Henry egy darabig matatott a lakosztályban, de egy perc múlva a telefon mellett talált egy jegyzetfüzetet és egy golyóstollat és odaadta Verának.

— Numero unó. — Vera simogatta az állát elgondolkodva. — Meg kell találnunk Murray István urat, aki egy neves kurátor a Szépművészeti Múzeumnál.

— Mi lenne a kettes numero? — Henry felnézett, mert Vera egy kissé hosszabb ideig elcsendesedett, mint a helyzet sürgőssége végett várható lett volna. Amikor Henry észrevette, hogy András rágcsálja Vera fülét és Vera veregeti el tapogató kezeit, úgy tett mintha nem látott volna semmit és másfele nézett.

Vera végre kiszabadította magát a gigantikus férfi amorózós harapófogójából, felállt és fel alá sétálva méregetni kezdte a szobát.

— Numero duó, — jelentett ki merészen. — Meg kell, hogy győzzük, hogy a saját jól felfogott érdeke, hogy segítsen nekünk.

— És? — Henry kérdezte.

— Lóra, legények. — András kiáltotta. — Itt jön a felmentő huszárság.

Verácska rosszálló pillantást vetett a férfire. — Ne olyan sietve. Nem tudjuk, hogy hol lakik Murray és a múzeum csak reggel tízkor nyit.

— Kitűnő. — Henry felelt. — Ebben az esetben mind ágyba megyünk, holnap reggel finom reggelit eszünk és tíz órakor kipihenve és jóllakottan tiszteletünket tesszük a múzeumnál.

— Hála a fent valónak, — Vera rázta a fejét, — hogy nem én vagyok házasságban önnel.

— Senkivel sincs házasságban. — Henry vágott vissza.

— De szerelemben vagyok. — Vera küszködött a könnyeivel. — Ami koncepcióról önnek halvány fogalma sincs.

— És magának bizonyára van. — Henry makacsul védte erkölcsi magaslatát. — Néhány órai udvarlás után szerelemben esik egy férfivel, aki kitüntetett tagja a mértföld-magas klubnak.

— Ugyan, mit bizonyítana ez, hogy az én szeretőm népszerű személy és előkelő klubokat frekventál.

— Nem, — Henry csuklott a nevetéstől. — Azt jelenti, hogy repülőgépeken szexezik.

Vera pofonvágta Henrit. — Ebből elég. Jobb lesz, ha megkeresi a feleségét, különben rövidesen tagja lesz a kizárólagosan férfiakkól álló török gőzfürdő társaságnak.

— Ne vitakozzatok. — András próbálta simítani az elfajuló élcélődést és nagyot ásított. — Inkább aludni kéne és holnap reggel tiszta lapot kezdünk.

— Ki alszik kivel? — Henry széjjeltárta a karjait. — Itt csak egy dupla ágy van és egy dívány minden ágynemű és párna nélkül.

— Én biztosan nem alszom veled, — András felfújta a mellkasát, — és te meg nem alszol Verával.

— Ami azt jelenti. — Vera ismét elpirult. — András és én alszunk egy ágyban és maga meg, Henry alszik a díványon.

— Rendben, — Henry morogta, — de nem akarok hallani semmiféle ágyrecsegést. Nem repülön vagyunk és tíz kilométer magasban. Nem akarok pajzán huncutkodást hallani a ti feletekről.

Tizenharmadik Fejezet

— **B**orisz, még mindig itt vagy? — Jurij nézte mérgesen faragatlan bizalmasát. — Indulj, elvtárs és minél előbb állítsd elő Doktor Murrayt.

— Miattam nem kell sietni. — Szabina rázta a fejét. — Már itt sem vagyok, de ígérem, hogy holnap reggel visszajövök és elkezdhetjük a mezítelen alvó nő festmény másolását. Nem hiszem, hogy egy két napnál tovább tarthat. Még szeretném kihasználni vakációm hátralévő napjait és kiszórakozni magamat, mielőtt a jövő hét vége felé vissza kell mennem a klinikára dolgozni.

Jurij az alezredes felé villantotta a szemét és az Szabina mellé lépett és könyökénél fogva megragadta. — Szabi, ugye nem utasítod vissza vendégszeretetünket. Vagy igen? Igazán örömmel invitálunk, hogy maradj nálunk éjszakára. Nagyon kellemesnek fogod találni itt tartózkodásodat.

Szabina elsápadt és kapkodott a szavakért, hogy tiltakozzon. Jurij észrevette hajlandóságának hiányát és barátságosan vigyorgott rá. — Semmi szükség, hogy pánikba ess, cukorfalatom. Borzasztóan nem szeretném, ha kényelmetlenül éreznéd magad miattam. Murray félórán belül itt lesz, és ha itt a Bajza utcában nem szereted, mindannyian indulhatok ki a hegyekbe. Van egy kis vadászházam a Kárpátok rengetegében. Ott nyugodtan készíthetünk egy másolatot a festményről.

— Te szemétláda, — Szabina sikított és mozdulni akart a kijárat ajtó felé. — Vedd érvénytelennek az egész javaslatomat. Nem akarok semmiféle másolatot a Renoir festményről. Azt hittem, hogy neked teszek szívességet vele, és most el akarsz rabolni.

— Pofa be. — Csonka megrándította Szabina könyökét, elkapta mind a két karját, hátracsavarta a kezét és csuklójára bilincset kattintott. — Itt az ideje, hogy megfizess, — ordította, — te kis burzsuj lotyó. A te apád megölte az enyémet és eljött az alkalmam, hogy bosszút álljak haláláért.

Jurij is rázta öklét Szabina orra előtt, és ha szavai nem is, de hangjának tónusa semmi kétséget nem hagyott szándékai felől. — Tibor, bánj kesztyűs kézzel vele. Nem szeretnék kék foltokat és véraláfutásokat látni a bőrén. Egy egész sorozat festménynek fog modellt állni, amiket a Londoni Christie's Művészeti Akcióháznak megígérttem volt.

Dr. Murray István vékonydongájú, kicsi ember volt. Életében nem volt magasabb százhatvan centinél és még a legbőségesebb ünnepi étkezési szezon alatt sem lépte túl az ötvenöt kilót és nem a földi gyönyöröknek, de inkább a kifinomult művészeteknek szentelte életét. Kötelező fekete micisapkájával a fején és színekkel telemázolt palettája szinte odaragasztva baljába, Dr. Murray, talán, hogy megmeneküljön gigantikus feleségének örökké domináló és irritálóan heveny eszességétől, szokása szerint késő esti órákig dolgozott múzeumi műtermében, ahol régi mesterek és reneszánsz alkotók munkáit restaurálta fáradhatatlanul.

Jelen pillanatban, derékból előrehajolva és kínos figyelemmel a homlokára erősített nagyítóüvegén keresztül, egy apró, de bonyolult részletet vizsgálgatott egy erotikus mestermunka, a Vénusz és Amor festmény kieső sarkában.

Dr. Murray nem látott, nem hallott és még kevésbé törődött a külvilággal. Teljesen elkerülte a figyelmét, hogy Borisz a bunkó belépett padlástéri műtermébe, a Szépművészeti Múzeum Zsolnay cserepekből kirakott tetőzete alatt, közel a Budapesti Állatkerthez.

— Jurij üzent magáért, Murray. — Borisz kezdte, anélkül, hogy udvariasan köszöntötte volna a híres restaurálót. — Tegye le az ecsetet és jöjjön velem.

— Előzetes kötelezettségeim vannak. — Dr. Murray nem zavartatta magát, hogy felnézzen. — Be kell fejeznem ezt a pénzben ki nem fejezhető értékű alkotást. Be kell töltenem a repedéseket és ki kell javítanom a kárt, amit központi kiállítási termünkben a légkondicionálás hiánya okozott.

— Jurij nem szeret várni. — Borisz mondta figyelmeztetően. — Kövessen engem és majd ő eligazítja a többi.

— Sajnálom. — Murray István végre felnézett. — Nem tehetem.

— Idefigyeljen, — Borisz ujja hegyével megérintette a még mindig nedves festéket a középkori remekműn és kissé elmázolta. — Én finom úriember vagyok, de az én türelmemnek is van határa. Csinálhatjuk ezt a könnyű úton vagy a nehezen, de a végén maga úgyis eljön és felkeresi Jurijt és új modelljét, akit nemrégiben fogadott alkalmazásba egy festménysorozat elkészítésére, amit előzetesen, *Mezítelen nő pihen a díványon*, témának titulál.

— Egy új modell, — Murray belemártotta ecsetét egy csésze vékony terpentinbe, óvatosan letörölte a maszatolást és nekiállt szerszámaint elrakni. — Ki az illető? — kérdezte. — Fiatal és szép teste van? Egyike a helybeli hivatásosoknak? Azokat mind ismerem és egyik sem üti meg a mércét, hogy megfestésükkel érdemes lenne vesztegetnem az időmet.

— Sokat nem tudok róla. Lehetne vonzó külsejűnek mondani, ha kedveli az ostoba libákat és a buta szökeket. — Borisz mondta és türelmetlenül intett, hogy Murray fejezze be kellékdobozának rendezgetését. — Egy fiatal amerikai nő széles csípővel és kiálló keblekkel.

— Perfektnek hangzik, — Murray lecsukta festékes ládájának a fedelét. — Mondja meg Jurijnak, hogy érdekel a dolog és valamikor majd holnap telefonálok neki és megbeszélhetjük a részleteket és a feltételeket. Úgy nézem, hogy a jövő hónaptól kezdve esetleg tudnék hetente pár óra időt szakítani, hogy dolgozhassak a projectjén.

— Tartozol Jurijnak pénzzel, nem? — Borisz felemelte a hangját. — Sok pénzzel, ha egy vulgáris egyén lennék, az is mondhatnám, hogy a töködnél fogva a markában tart. Fizetned, kell vagy viselned kell a következményeket.

— Éppen ellenkezőleg. — Murray felelte makacsul. — Jurij tartozik nekem. Még mindig nem fizette ki az utolsó restaurációs munkát, amit csináltam neki.

— Még nem adta el a festményt. — Borisz felelte védekezően.

— Az Augusté Renoir darabról beszélek. Eötvös Katinka grófnő pihen a fürdő után. Nem volt benne a megállapodásunkban, hogy csak akkor fizet, ha eladta a festményt. Nem tud eladni egy ilyen nemzetközileg ismert ritkaságot, anélkül, hogy hivatalosan igazolná provenanciáját.

— Provenanciáját? — Borisz zavarodottnak látszott. Fogalma sem volt, hogy mit jelenthet a szó.

— A származási helyét, az isten szerelmére. — Murray sóhajtott és a tetőablakra nézve konstata, hogy odakint sötétedik. — Nem konzultálhatok művészetről egy tudatlan fajankóval. Mondja meg Jurijnak, hogy tárcsázzon fel. Holnap délelőtt tizenegyig odahaza vagyok.

— A nő, — Borisz kezdet tétován.

— Az amerikai, — Murray felelte és türelmetlenül rámeredt Boriszra. — Mi van vele?

— Túlságosan sokat látszik tudni az Eötvös Katinka festményről. Először meg akarta venni, de kiderült, hogy nincs pénze rá. Utána másolatot akart csináltatni róla és a maga nevét említette. Ráadásul, mindennek a tetejében, megszólalásig hasonlít Eötvös Katinkára a festményen. Tudom, hogy hazudik meg egyebet, de ez már túl sok lenne a véletlenekből.

— Már megyek is. — Murray felelte és kibújt festőköpenyéből. Az összefestett ruhadarabot a többi kellékkal együtt begyűrte egy sportzsákba, megragadta festőládáját és befejezte a mondatot. — Feltétlen szeretnék megismerkedni ezzel a nővel. Érdekes személynek hangzik, akárki dédunokája legyen is.

—

Borisz, a Bajza utcai palota udvara végében lévő parkolónál, kíségette Dr. Murrayt a Mercedes furgonból. A segítség olyan módon történt, egy elfogulatlan megfigyelő szemszögéből nézve, hogy Borisz nyakánál fogva durván kirángatta a neves restaurálót, de olyan erősen, hogy a kis ember megbotlott és az elvirágzott aranyesősvény alatt orrával felszántotta a puha talajt.

— Ügyetlen balek, — Borisz morogta megvetően. — Hagyd abba a vonakodást és igyekezz. Nem lenne ajánlatos tovább váratnod Jurijt, mint abszolúte szükséges.

Bent a házban Jurij és Csonka lezseren elengedték magukat és céltalanul heverésztek a szalonban. Jurij utasította Babuskát, hogy készítsen elő egy piknikkosárra való hideget, kenyeret és bort hozzá, elegendőt öt személynek három napra. Babuska eltűnt a konyha fele és szalámi rudakat nyiszálva, és balóit és sajtokat szeletelve csendesen elfoglalta magát.

Amikor Borisz megjelent Murrayval, gyakorlatilag, mint egy köteg szénát a hóna alatt cipelve a doktort, Jurij talpra ugrott és széles mosollyal üdvözölte a professzort.

— Micsoda öröm, hogy láthatom mester és kimondhatatlanul boldog vagyok, hogy ilyen váratlan értesítésre el tudott szakadni bokros teendőitől. Remélem, hogy az a falubolondja degenerált udvariasan bánt magával. Hihetetlenül csodálatos üzleti javaslatom akadt, amit a legbarátságosabb körülmények között, amit szerény otthonomban nyújtani tudok, szeretnék megtárgyalni magával.

— Ah, oh, — krákogott Murray. — Látom, mindent megteszel, ami erejéből futja. De most hagyjuk a halandzsát. Hol van az amerikai nő? Látnom kell, mielőtt választ adok.

— Pillanatnyilag a hölgy indiszponálva érzi magát. — Jurij kacsintott. — Kissé tiszteletlenül viselkedett, szidta a fajtámat és a vallásomat és becsmérelte a családomat és nem hagyott nekem más választást, minthogy bezárjam a magánzárkába, ahol újraértékelheti viselkedését és elgondolkozhat lehetőségeiről.

— Beszélhetnék vele? — Dr. Murray kérdezte.

— Nem javasolnám. — Csonka rázta a fejét. — Jelenleg a fiatal nő olyan, mint egy betörtetlen pusztai kanca, aki még meg kell, hogy szokja a háts-nyerget és a szájablát.

— Mennem kell, — Murray megfordult és szemei a kijáratot keresték. — Nem szeretnék semmiféle emberrablásba és fiatal nőknek prostitúcióba való kényszerítésébe belekeveredni. De, ha most rögtön menni enged, és azonnal szabadon engedi a fiatal hölgyet, nem jelentem be a hatóságoknak.

— Én vagyok a hatóság. — Csonka hahotázott megvetően. — A kéznél fekvő probléma sokkal komplikáltabb ennél. Semmi szükség nincs vádaskodásokra és nem szükséges egymást neveken nevezni. A hölgy gyilkosságban bűnrészes és származása miatt a büntetthez kapcsolható, és az ország idevonatkozó törvényei szerint szabályszerűen le lett tartóztatva.

— Akkor miért akarja modellnek használni? — Murray kérdezte. — Talán női börtönlakókról akar festménysorozatot csinálni?

— Pista, drága Pistám. — Jurij mondta tegezve és masszív bicepszét és vastag alsókarját a kis ember törekeny háta köré fonta, gyakorlatilag fél nelsonfogást adva neki. — Te mindig a legrosszabbat tételezed fel. Ne hallgass erre a korrupt volt kommunistára. Személyes neheztelése van a mi amerikai hölgyismerősünk ellen. Tévelygött agyában, negyven évvel később, még mindig apjának a gyilkosa után kutat. Ennek a nőnek semmi köze hozzá. Még meg sem volt születve, amikor Csonka alezredes öregét a rabok sorzuhanyozójának közepén a Kőbányai börtönben halva találták. Megfejtethetetlen rejtélyesség, ami történt vele. Legjobb lesz, ha hagyjuk az egészet.

Murray Pista tétovázott. Egyik oldal felől nem akart elmenni, anélkül, hogy a fiatal nőnek a helyzetét, akinek a nevét még nem is tudta, de máris nagyon aggódott a sorsa miatt, le ne ellenőrizze. És mindamellett, mélyen lent a lelke fenekén, amit magának sem volt hajlandó beismerni, imádott volna aktfestményt készíteni egy díványon heverő mezítelen nőről élőben. Elhatározta, hogy veszi az esélyt, fogadta a tegezést és bólintott.

— Beszélj, Jurka. Hallgatlak.

— Pista, — Jurij felfigyelt Murray hajlandóságára és hízelgő modorban folytatta. — Te mindig híres festő szerettél volna lenni. Itt az esélyed, hogy világhírű legyél. Igen, a festmény a hölgy akarata ellenére lesz elkészítve és dühe kell, hogy látszódjon a vásznon. Mindegyik

festmény ritka mestermunka lesz, kínzás, szenvedés, indulat, egy elfogott boszorkány gyilkos haragja, az elítélt szenvedése, teljes szívárványskálája a megkínzott érzelmeknek. Drága professzorom, te vagy a legalkalmasabb személy erre a feladatra és milliókat fogok áldozni, hogy munkádat megismertessem a leghíresebb és leggazdagabb nemzetközi műgyűjtőkkel. Óriási piac van az ilyen beteges cuccra. Egyik honfitársam vezető beosztású beszerző a Christie's Akcióházánál és segíteni fog nekünk a festményeket eladni.

— Megállj. — Murray közbeavatkozott. — A fiatal hölgy be fog perelni.

— Dehogyan fog, — Jurij felelt és rövid, kijelentő mondatában valami nagyon félelmetes aláfestés érződött.

Babuska dugta be a fejét az ajtón. Kerek feje veres volt, mint csipkebogyólevár az átlátszó nejlonzacskóban. Egy méteres szalámi rudat tartott a bal kezében és egy hosszú szeletelőkést a jobbában, és dühödten hangja méltón demonstrálta felbőszült dühét.

— A szemét szuka túl nagy patáliát csinál. Elvághatnám a hangszálait? Fűlsértő sikításával az egész területben felébreszti a kutyákat.

— Ahogy mondtam volt előzőleg, — Csonka öklével dühödten beleütött a levegőbe. — Elővigyázatos óvintézkedésnek előre be kellett volna kötnünk a száját.

— Kösd be, — Jurij Csonka felé bökte mutatóujját. — Még nem késő. Menj és tegyél valami a szájába, bilincseld össze a lábait, vagy tekerd körbe a végtagjait ragasztószalaggal.

Csonka már indult is útjára, de Murray esdeklő hangon kérlelni kezdte Jurijt. — Várjatok. Semmi szükség, hogy durváskodjatok egy gyönyörű modellel. Engedjétek meg, hogy beszéljek vele és próbáljam jobb belátásra bírni.

— Te tudod. — Jurij Murrayra pillantott és felemelt tenyerével mellbe taszította Csonkát. — A te modelled, és beszélhetsz vele, de menj tutira, hogy valahogy közös nevezőre jussatok.

— Kövessen, Murray. — Babuska kiáltott győzedelmesen és a szalámit, mint csatabárdot, magasba tartva masírozni kezdett a ház belseje felé.

Murray Pista professzor utána csoszogott és Jurij az üveg vodka után nyúlt, amit mindig a közelben és készenlétben tartott.

— Erre iszunk, — Jurij ajkaihoz tartotta a tüzes nedvet tartalmazó kétliteres palack száját és a kezébe került hatalomtól elbűvölten meredten bámulta Csonka alezredest.

—

A tehetetlen düh kimerítette Szabina energiatartalékjait. Többet sikított és magasabb oktávon, mint egy szopránénekesnő. A szobában, ahova egy órával ezelőtt belökték, párnázott falakat látott, vastag szőnyeget és semmi olyan éleset, amivel kárt tudott volna tenni magában, vagy akárki másban. A legtávolabbi sarokban kuporgott és gondolkozott, hogy milyen is lenne kivenni Jurij és Csonka tojásait és altatás nélkül leoperálni péniszüket. Operálókéssel a kezében játszi könnyedséggel tudná végrehajtani a lenyisszantást.

Amikor ahhoz a részhez ért ábrándozásában, hogy az operáló asztalon hagyná őket elvérezni, anélkül, hogy összeöltögetné a vágásokat és nem érdekelné, ha meghalnak, észrevette, hogy börtönének ajtaja megnyílik és egy kistermetű ember, akit még soha nem látott jön be rajta.

Szabina talpra ugrott és próbált elsiklani a nyápic férfi mellett és egyenesen az ajtót vette célba, de a kijárat bezáródott orra előtt.

— Dr. Murray István vagyok, — a férfi mondta finom hangon és kérlelő szemekkel nézett Szabinára. — Tőlem nem kell félnie. Nem vagyok közülük való. Barátként jövök magához.

— Dr. Murray, — Szabina iszonyatos megkönnyebbülést érzett. — Nagymamám említette a maga nevét és ő tanácsolta, hogy maga segítene nekem visszaszerezni a festményt, ami a kommunizmus előtt családunk birtokában volt.

— Ki ön? — Murray kérdezte.

— Leánykori nevem Ferguson Szabina. Édesapám neve, mielőtt Amerikában megváltoztatta Ferecsény Jenő volt, és az ő szülei pedig Ferecsény Miklós és Breznói Erzsébet voltak.

— Mélyen tisztelt, drága grófnőm. — Dr. Murray István fél térdre ereszkedett és alázatos tisztelettel megcsókolta Szabina eléje tartott kezét. — Végtelen megtiszteltetés találkozni önnel és borzasztóan resteltem, hogy ezek az alávaló szemetek ilyen aljasul bánnak magával. Mindent megteszek, hogy megmentsem, úgy segéljen engem az Isten és nemzetünk összes védőszentjei.

— Nem látom, hogy lenne magánál valami komolyabb fegyver. — Szabina visszanyerte vidám diszpozícióját és kacagni kezdett. A kicsi ember látványa és odaadó csodálata nagyon szívet melengető érzés volt, de sajnos be kellett vallania magának, szánalmasan hatástalan. — Vagy valami titkos hadsereg áll a rendelkezésére? — folytatta. — Ami erősebb, mint az orosz maffia, és amit akcióba tud parancsolni a blackberry software mobilprogramján keresztül.

— Ilyesmire nincs szükség. — Murray körbenézett, hogy lenne-e egy szék ahova le tudna ülni, de nem látott semmit. — Inkább az eszünket kell használnunk, hogy legyőzzük ezeket a vad barbárokat. Javasolhatnék egy akció utat, amit követnünk kellene?

— Nem szexezek velük. — Szabina kifordított tenyerét a magasba emelte. — Semmi körülmények között nem fogok lefeküdni nekik, — tiltakozott könnyekkel küszködve. — Inkább meghalok, mintsem alávessem magam szennyes vágyaiknak.

— Meg fogom védeni a becsületét. — Dr. Murray kiáltotta. — Itt az ideje, hogy megfizessünk az összes kegyetlenkedésért és az atrocitásokért, amiket elkövettek ellenünk. Bízson bennem. Én éppen úgy gyűlölöm őket, mint ön.

— Rendben. — Szabina kihúzta magát. Most úgy nézett ki, mint az Orleansi Szűz, aki felszabadítja nemzetét. — Előre a bástyákra, — kiáltotta. — Drága honfitársaim, eljött az idő, hogy győzedelmeskedjünk a betolakodók felett.

— Ez nagyon bátor és vitéz. — A restauráló művész mosolygott belegeyezően. — De az adott helyzetben jobb lenne, ha valami ügyes ravaszághoz folyamodnánk.

— Ami lenne? — Szabina megigazította a ruháját és tíz ujjával megfésülte a haját.

— Szeretném, ha együttműködne velük.

— Éppen ettől féltém a legjobban. — Szabina elbiggyesztette a száját, sóhajtott és vállai észrevehetően megroskadtak.

— Ígérjük meg nekik, hogy megcsináljuk a festményeket, amit Jurij ígért a Christie's Akció háznak. Festés időt vesz igénybe és nagyon megnyugtató elfoglaltság. Ha megnyerjük a bizalmukat, nem lesznek annyira éberek, és amikor eljön az alkalom, megteesszük, amit tenni kell.

— Rajta hát, — Szabina odanyújtotta enervált kezét Dr. Murraynak és fenséges fejtartással bólintott. — Játsszuk meg, hogy belegyeztem a tervükbe.

Murray válaszul meghajtotta a fejét és alázatos csókot nyomott Szabina két ujjának hegyére. Szabina hosszasan nézte a festőművészt, összehúzta a szemeit és mélyen elgondolkozva kérdezte.

— Nem találkoztunk mi már valahol?

— Nem. — Murray elveresedett. — Nem emlékszem, hogy igen.

— Ismerősnek látszik.

— Sok embernek van hozzám hasonló arca. — Murray kerülte Szabina szemét.

Szabina kinyúlt és könnyedén megérintve a doktort felemelte az állát.

— Nem utazott maga a napokban a New York Budapest légi járaton? — kérdezte.

— Be kell vallanom, — a kis ember motyogta szégyenkezve. — Utaztam. Előadás tartására hívtak a New York University egyetem szépművészeti fakultására, a Dorisz Duke palotában, a Fifth Avenue sugárúton. Onnan jöttünk hazafelé a feleségemmel.

— Egy nagytermetű nővel.

— Igen, a feleségem elég nagy. Nagyon egészséges étvággal van megáldva és étteremtulajdonos. A többit elképzeli.

— Vicces kis cirkusz volt. — Szabina mosolygott.

— Nagyon sajnálom, hogy a feleségem megütötte a maga férjét. — Murray mormogta restelkedően. — Nejem általában nem ennyire agresszív. A vacsora a repülőn rettenetes volt és a lehető legrosszabb oldalát hozta ki a feleségemből. Odaadtam neki az én részemet is, de az sem segített. Nyolc óra hosszat ülni összezsúfolódva és megtagadva tőlünk a szükséges táplálékot, szegény nejem nagyon ideges lett, és teljesen ki volt fordulva a formájából.

— Felesleges szabadkoznia. — Szabina mosolya egyre vidámabb lett és szépséges gyöngyfogainak fehérje fényesen csillogott a párnázott szoba félhomályában. — Az én hibám volt az egész. Nem lett volna szabad megjegyzést tennem, és kiprovokáljam a haragját. De hogy is mondják errefele, lefolyt víz a Dunán. Azért még lehetünk barátok.

— Ha közelebről megismeri, — Murray arca felderült, — nagyon kellemes személynek fogja találni. Természetes adottsága van, hogy mindenkihez kedves legyen.

— Magával hozza erre a festménymásolási utazásra is? — Szabina kérdezte

— Nem. — Murray kacintott. — Nem ezzel az alkalommal és ez az, ami az egész megállapodásban a legjobb rész. Bármely nejemtől távol töltött napot vakációs kikapcsolódásnak veszem.

— Értem. — Szabina felelte. — Akkor megegyeztünk. Gyerünk és jelentsük be Jurijnak, hogy elvállaltam, hogy modellt állok a pihenő nő a díványon festménysorozatnak, amit Christie's Akcióháznak ígért.

— Az ön óhaja az én parancsom, grófnő. — Murray bólintott alázatosan. — Bízzon bennem. A maga oldalán vagyok.

— Még egy dolog. — Szabina kezével egy másodpercre megállította Murrayt. — Az orvosi táskám. Valahol a szalonban hagytam. Amikor nem látja senki, kérem, vegye magához és rejtse el festészeti kellékei közé. Valahogy az a gyanúm, hogy még szükségem lesz medikai kellékeimre, amit éppen ilyen alkalmakra mindig magamnál hordok.

Tizennegyedik Fejezet

A múzeumőr meredt szemekkel nézte a szedett-vedett kinézetű korai látogatókat. — Mit mondtak, hogy kit keresnek? — kérdezte a nyilvánvaló szóvivőt, egy hatalmas legényt olyan bicepsszel, ami bármilyen sonkát, föttet vagy pácoltat, szupermarketben vagy egy hentesnél, eltörpített volna maga mellett.

— Dr. Murray Istvánt keressük. — Az óriás felelte valami kifordított kiejtéssel, ami rögtön elárulta, hogy nem a helybeli fiúk közül való.

— A doktor úr, — a kockafejű és savanyú kinézetű őr csúfondárosan megforgatta a szemeit. — Még nem jött be. — tette hozzá, mialatt gyanakodva megbecsülte a feltételezett veszély nagyságát, amit a csoport többi tagjai jelenthettek.

Bármi is volt titokzatos benső okuk, a többiek hallgattak. Ami kissé szokatlanak érződött, mivel az egyiknek, egy fiatal szőke nőnek normális körülmények között heveny szöömlesi problémája kellett volna, hogy legyen. *Jó, hát mit várhatnék, idegenek, az egyenruhás férfi vállrandítással elűzte gyanúját. Miért lenne az én bajom? Előjoguk, hogy belépőjegyeket vegyenek, és ha akarnak, bemehetnek. A múzeumot tíz perc múlva ki kell nyitnom, tekintet nélkül arra, hogy miféle dolguk van ezeknek a külföldieknek az excentrikus restaurátorral.*

— Mikorra várják Dr. Murrayt? — az izomember makacskodott.

— Talán déltájban. Murray úr szeret későn kelni és szokása szerint hosszasan reggelizik.

— Meg tudná mondani, hogy hol szereti elfogyasztani sonkástojasát? — A gusztusos fenekű szőke végre összehozott egy mondatot és megkérdezte.

A szőke nem hangzott kivételesen butának, esetleg csak egy kevéssel az átlag alattinak, de az őr nem bánta se így, se úgy. Eszébe jutott, hogy már évekkal ezelőtt feladta a bögyös emlősök rendje után való kujtorgást, de ez itt tetszetősnek nézett ki. Mégiscsak, gondolta, megerőlteti magát egy keveset és kisegíti a kicsi nőt, akit nyilvánvalóan valami problémába keveredhetett.

— Dr. Murray a felesége éttermében lehet. — Az őr az órájára nézett és hangja melankolikus baritonra lágylt. — Majdnem tíz óra, feltehetően még mindig ott van. Általában tizenegy óra harmincig olvassa az újságokat és kávézik.

— Hol van az étterem? — a csudabogár trió harmadik tagja, egy kiehézt külsőjű, de öntudatos kinézetű intellektuális is végre beszélni kezdett és felköhögte néhány szótagnyi kérdését.

— A Nádor utcában a Zrinyi és Mérleg között. — a múzeumőr kiguvadt szemeit a változatosság kedvéért a szőke kibuggyanó dekoltázsán nyugtatta, és ahogy beszélt senkire sem nézett rá, egyedül a nő szépséges kebleit csodálta. — A belvárosban, közel a Lánchídhhoz, egy bölénybika kitömött feje alatt van egy rusztikus étkezde. Dr. Murray felesége a tulajdonos, és egy személyben a mosogatófőnök, a principális palackmosó és a főszakács. Szokás szerint férje ott lézeng egy darabig, mielőtt bejön ide dolgozni.

— Köszönjük, — a trió tagjai kiáltották egyszerre és sarkukon körbefordulva, elsiettek a legközelebbi földalatti állomás irányába.

Murray Istvánnénak, született Domján Brigittának több nyomós oka is volt ma reggel, hogy boldogtalannak érezze magát. Nem boldogtalan boldogtalannak, hogy nem tudott semminek sem örülni, inkább ingerlékenynek és veszekedősnek. Legelől járóban, az ominózus események tegnap este kezdődtek, amikor email üzenetet kapott a férjétől, ami nyilvánvaló hazugság volt, hogy váratlanul egy határozatlan időtartamú és halaszthatatlan utazásra kellett mennie.

„Egyszer az életben adódó lehetőség” a terjengősen fellengzős mondatok között. „Bőkezű ajánlatot kaptam egy dúsgazdag mecénásunktól, hogy jelenlétem megköveteltetik egy, a Líbiai sivatagban lévő archeológiai ásatásnál. Kérlek, semmi szükség miattam aggódni. Ahogy többet tudok, azonnal jelentkezem.”

Másodjára, senki sem jött be reggelizni éttermébe és tegnap este óta egy óriási üst gulyásleves rotyogott a sparhelten, valljuk be a múlt hét óta, amit el kellene adnia, mielőtt ráromlik.

— Nem ehetem meg az összes maradékot és a vakarékokat. — Brigitte morogta és a bejárati ajtó felé tekintett. Valahogy az az előérzete támadt, hogy egy csoport vendég be akar jönni és elmélyülten tanulmányozzák a menüt, a kinti viharlámpa alatt, ami a derült napfény ellenére napközben is örökké égett.

Hárman jöttek be az éttermébe, két férfi és egy fiatal nő. Az egyik férfi hatalmasnak nézett ki, Brigitta sóhajtott megkönnyebbülten, ennek jó étvágya lehet.

— Ebéd vagy reggeli, — rohant előre üdvözlésükre, egy csomó étlappal az egyik kezében és a másikban egy torony tányért balanszírozva. — Hol szeretnének ülni? — Brigitta kérdezte, körülnézett az üres étteremben és szarkasztikus hozzátette. — Meggondolva a sokaságot, ami itt van, odaülnek, ahova akarnak.

Hátulról bezárva a menetet Henry is beóálkodott az étkezdébe. Kint a rusztikus zöldre festett homlokzat és a sűrűn befüggönyözött ablakok melegséget sugároztak és vendégszeretetet és ez elegendő bátorságot kölcsönzött neki. Miután beljebb került, kilesett Kulcsár széles lapockái mögül és szinte becsinált a nadrágjába. Az álla leesett és levegőért kapkodva vacogtak a fogai. A terebélyes nő a repülőről, aki, az ő szempontjából, oly kegyetlenül behúzott neki, rohant feléje és fenyegetően csattogtatta odvas zápfogait és sietve hadart valami idegnyelvű szöveget, amiből egy szót sem értett.

— Bocsánat, — Henry morogta és fejét lehajtva megpróbált megfordulni és el akart osonni. — Én már ettem és nem vagyok éhes. Kérem, ne vegye sértésnek, és ne üssön meg megint. Nem volt szándékomban, hogy becsmérően véleményezzek konyhaművészetéről. Egyszerűen csak meggondoltam a dolgot, és éppen eszembe jutott, hogy sürgős dolgom van. — itt Henry szemérmesen néhányat hunyorított és hozzátette. — Egy egészen más részében a városnak.

A terebélyes hölgy és Kulcsár András egyszerre beszéltek.

— Nem, dehogy mész el innen. — András mondta és megragadta Henry karját. — Maradsz. Ha elkezdünk valami, be is kell, hogy fejezzük.

— Miért ütném meg magát? — Brigitta, a terebélyes nő közelebb lépett és kikerekítette a szemét. — Borzasztóan finom gulyáslevesünk van kedvezményes áron. Két porciót kapnak egynek az árért.

— A repülön, — Henry makogott kérlelően. — Egyenesen belevágott az arcomba, olyan okokból, amit még ma sem értek.

Brigitta keskenyre húzta a szemét, az étlapokat bevágta a hóna alá és mutatóujját felemelve gyanakvó rosszállással rázta Henry arca előtt. — Az ördögök incselkednek velem. Maga az. Nem magát akartam megütni. Azt a beképzelt primadonnát akartam azzal a szennyes szájjal, aki maga előtt állt, de az utolsó pillanatban lehúzta a fejét.

— A feleségem volt, Szabina, — Henry hebegett. — Meg kell, hogy bocsásson neki. Néha én is nagynak találom a száját, de mindenek ellenére, mindannyian szeretjük őt, mert olyannyira csinos.

Brigette körbenézett és a szemei szikrát szórtak. — Hol van az a nő? Nem látom sehol. Lenne hozzá egy-két keresetlen szavam, de egyszer szeretném az öklömet ledugni a torkán.

— Nem tudjuk, hogy hol van Szabina. — András vetette közbe. A konyhában rotyogó gulyásleves illata elérte az orrát és erősen meg szeretne volna ízlelni. — Javasolnám, hogy üljünk le, — tette hozzá. — Hozzon nekünk egy-egy mélytányérral abból a felséges magyar levesből és engedje meg, hogy elmondjuk, hogy miféle páchordó aljában van ez a Szabina, — András itt Henrire mutatott, — a mi kis barátunk bűbajos felesége jelenleg beleesve.

— A férje itt van? — Vera tolta előre szépséges orrát. — Szeretnénk beszélni vele. Van egy érzésünk, hogy a férje tudja, hogy Szabina hol van.

— A férjem? — Brigitte félredőlt és tántorgott, mint földrengésben a Pizzai ferde torony és majdnem eldobta a kezében lévő tányérokat. — Ez mindent megmagyaráz, — sikította tele torokból. — A férjem, az én egyetlen drágaságom, tegnap este dezertált.

— Ez azonnali akciót kíván. — Vera kiáltotta izgatottan. — Lenne valami fogalma, hogy a férje merre van? Holléte könnyen Szabinához vezethetne minket.

— Ez nem jelenti azt, hogy ne ehetnénk egy kisebb bográcsra valót a gulyásból. — András ismét közbeszólt és az asztal felé kezdett nézegetni, ami hívogatóan állt egy ablakmelletti sarokszeparében. — Olyan rémségesen furcsa, hogy mennyire szeretem a gulyáslevest.

— Teljesen egyetértek. Legjobb lesz, ha eszünk egy keveset, mielőtt bármit is cselekszünk. — Brigitta végre letette a tányérokat egy közeli asztalra. — Az üzenet, amit a férjecskémtől kaptam azt állítja, hogy valami szafarira kellett mennie a Szaharába. Tudom, hogy

ez hazugság, de a sorok között lehet egy kód, ami kulcsot ad nekünk, hogy kikeressük valódi hollétét. Istenemre mondom, remélem, hogy ezt a Szabina nőt eladják a szaharai Tuareg nomádoknak.

— Nem hiszem. — Vera leült az asztalhoz a sarokszeperében. — Amit hallottam, és csak elejtett morzsáit egy valószínűleg jóval nagyobb csalásnak és a többit fel kell tételeznem. A maga férje másolatot készít egy klasszikus festményről, valami *Mezítelen Nő Pihen a Díványon* dologról és a hamisítványt el akarják adni az Izraelieknek, mint valódit.

Brigitte arca a szokásosnál is lilábbra sötétedett és a hajszálerék, mint egy sorozat dülöfélben lévő dominó egymásután kezdtek kipattanni a bőrén. — Hadd hozzam a levest, — mondta. — Mindenkinek dupla adagot. Étkezés alatt mindig jobban vág az eszem és ki fogom találni, akcióknak legjobb irányvonalát.

A hatalmas nő visszacsoszogott a konyhába és egy perccel később megjelent egy jókora fekete kondérral, amit szorosan markolt mind a két kezében. A kondért letette az asztalra, kendőt kötött a nyakába és szinte az egész duplaülést elfoglalva leereszkedett Henry mellé.

— Amikor Szabinát utoljára láttuk. — Henry bepréselte vékony csontjait a sarok végébe, óvatosan beletunkolt egy darab kenyeret a tányér levesébe, és nyelve hegyével megnyalta és folytatta. — Kozakov Jurijjal volt a Bajza utcai palotában. Még lehet, hogy mindig ott vannak. A múzeumot leellenőriztük és Dr. Murray nem volt ott. A múzeumőr irányított minket ide.

— Ezt könnyű lesz kikutatni. — Brigitte felszűröcsölte az utolsó kanálra valót is első tányér leveséből. — Miután itt befejeztük az evést, mindannyian beugrunk a Suzukimba és tiszteletünket tesszük orosz barátunknál.

— Verának a féltestvére. — András jegyezte meg büszkén és Verára mutatott, mialatt harmadszor is megöltötte tányérját levessel.

— Kellemetlen, de nem baj. — Brigitte dünnyögte. — Ismerem ezt az alakot. Gyakran eszik itt a barátaival és soha nem fizet. Azt hiszi, hogy még mindig a Varsói Szerződés megszálló csapatait képviseli.

— Jurij temérdek pénzzel tartozik rengeteg embernek. — Vera arca elsötétedett. — Adósainak a listája olyan hosszú, mint a telefonkönyv névjegyzéke. És a lista sajnos engem is magába foglal.

A kondér gyorsan kiürült. A tegnapi maradékok nagy része elfogyott, a gyomrukat megtömték, Brigitte mindjárt jobban kezdte érezni magát és tette késznek. Pattintott az ujjaival és beordított a konyhába.

— Maris, Jancsi, szedjétek le az asztalt és készüljétek fel az ebédidői rohamra. Nekem mennem kell és le kell, hogy vadásszam a férjemet. Valami mezítelen nőt akar megfesteni, anélkül, hogy egy lukas rézkrajcárt kapna érte. A fülénél fogva fogom ide visszarángatni, ahova tartozik, a mosatlan edények konvejere és a padlóba épített zsírfogó közé. A búzzárókat is ki kell tisztítani és a ki kell hordani a szemetet. Amilyen rosszul megy a business, ne várja tőle senki, hogy további kisegítőket alkalmazok.

—

Kevesebb, mint félórán belül a Suzuki lehúzott az úttestről és fülsértő csikorgással megállt a Bajza utcai palota zúzottkő szolgálati behajtóján.

— Majd én beszélek velük, — Vera mondta és lábait széles mozdulattal ollóba rakva fenekét ráeresztette András ágyékára. Innen kinyúlt, nyitottra húzta a csúszó-ajtót, és egy ügyes macska kecses mozdulatával kiugrott a furgonból. — Akárki is lesz otthon, — Vera visszanézett és Brigitte felé beszélt, aki kérdő szemekkel meredt rá a vezetői ülésből. — Azt fogom mondani, hogy a dolgaimért jöttem. Ti próbáljatok ne mutatkozni, de legyetek elkészülve a legrosszabbra.

Vera a konyha cselédbejárójához libegett és megnyomta a csengőt. Csoszogó lépéseket hallott, egy fazék hatalmas csörömpöléssel leesett a kőpadlóra és az ajtó kicsapódott.

— Nézzenek már ide, mit rángatott be a macska a küszöbön. — Babuska ráförmedt a látogatóra és hitetlenkedve nézte. — Azt hittem, hogy magát kitiltották ebből a házból.

— Jurijjal akarok beszélni, — Vera mondta és lábfejét betette a küszöb és az ajtó közé, amit Babuska éppen rá akart vágni. — Megmondaná neki, hogy össze akarom szedni személyes ingóságomat és emléktárgyaimat.

— Jurij nincs otthon, és szigorú utasításom van, hogy ne engedjek be senkit a házba. Hord el magad vagy riasztom az öröket, akik a ház első részében tartózkodnak.

— Hol van Jurij? És hol vannak a többiek? Együtt mentek el valahova?

— Nem mondhatom meg. Gyere vissza, amikor itthon vannak.

— Mikor?

— Holnap. Néhány hét múlva. Jövőre. Mit érdekel engem.

Ebben a pillanatban Babuska hatalmas lökést érzett. Egy nálánál végtelenül erősebb erő belökte az ajtót és nem számított mennyire erősen belevájta sarkait a fényes márványpadló csempéibe, hátrafele csúszott és egy óriási marok a nyakánál fogva felemelte. — Maga nem egészen segítőkészen viselkedik. — Egy mély, de határozottan nőies hang harsogta alá legalább egy fél méterrel magasabbról, mint ő. — Vagy igen? Jóval több tiszteletet kellene, hogy mutasson a barátnőm iránt, és válaszolnia kellene a kérdéseire.

Babuska felnézett és egy nálánál jóval magasabb nő tornyosodott felette. A félbevágott törpe nagyságú orosz háztartásbeli rugdalódzó lábai felemelkedtek a földről és azonnal érezte, hogy a nyakizmai nem elég erősek, hogy elbírják terjedelmes fenekének és vastag lábainak súlyát.

— Miféle ördögszerzet vagy? — Babuska próbálta kérdezni, de minden egyes szótag után szinte megfulladt.

— Murray Istvánné vagyok, és a férjemet keresem és az amerikai tramplit. Válaszolj, de sietve, mert kirázom belőled a szuszt.

— Elmentek, ma reggel korán. Az összes együtt.

— Hova mentek? Beszélj. Belőled kiszedni valamit, olyan mintha fogat húznék.

A torkát megszabadítani akarván Babuska belevájta körmeit a hatalmas nő fojtogató kezébe. — Engedje el, te túlméretezett Jezabel, — sikította, — hogy mondjak el neked bármit is, ha kitéped a hangszálaimat.

Brigette elengedte Babuskát. Babuska tántorogva talpra egyenesedett és keserves pofával dörzsölte légző csöve körül a véraláfutásos bőrt. Beszélt, de dacos fény villant a szemében, ami elárulta, hogy nem mond igazat. — Kimentek a Férihegyi repülőtérre. Ennyit tudok, többet nem.

— Melyik járáttal mennek? — Brigitte elkapta Babuska kezét és egyenként törögetni kezdte az ujjait. — Kellett, hogy halljad. Akkora füleid vannak, mint egy kíváncsi vadszamárnak.

— A Budapest Bengázi járatra. — Babuska vigyorgott. — Meg van elégedve? Most már mindent megmondtam. Mehetek most már megetetni a medvét?

— Ez hihetőnek hangzik. Nem? — Brigitte visszanézett a többiekre, akik egy halomba zsúfolódva vártak hatalmas háta védelme mögött.

— Igen. — Henry bólogatott. — De miért vigyorg úgy, mint a rajzfilmbeli kandúrmacska? Jobb lenne leellenőrizni az információt, mielőtt szabadon engedjük.

— Vigyük ki magunkkal a repülőtérre. — Vera javasolta és gyanakvó szemekkel mustrálgatta Babuska arcát. — És nézzük meg az összes Líbia felé menő mai járaton az utas listát. Nem lehet olyan sok belőlük, ha egyáltalán van egy is.

— A medve. — Babuska tiltakozott. — Meg kell etetnem a medvét. Már felvágtam és előkészítettem a táplálékát.

— A medvét magunkkal visszük. — Brigitte kijelentette. — Van egy hordozható ketrec a furgonom hátuljában. Ott rághatja a cubákjait, mialatt tranzitban vagyunk.

—

Babuska betett egy mosódézsza nagyságú pléhlavórt a furgon csomagterébe, megtöltötte véres lóhússal és törött lábszárcsontokkal és láncánál fogva rángatva Misát belökte a járműben lévő ketrecbe.

— Itt van, — mondta és véres kezét beletörölte amúgy is piszkos kötényébe. — Én megtettem a magamét. Hadd szóljak az öröknek, hogy valami vérszomjas hajtóvadászatra megyünk és az ebédjük késni fog.

— Nem szólsz senkinek. — Brigitte felemelte Babuskát és ledobta a hátsó ülésre. — Ne háborítsd őket, nagyon elfoglaltak lehetnek, hogy párosával vigyázzanak a főbejáratnál és a kiállítási nagyteremben.

—

A repülőtérre vezető út eseménytelenül telt. Egy vezető, akit jobboldalukon lehagytak lópikulát mutatott de, amikor Misa kidugta óriási állkapcsát az ablakon és megmutatta vérben forgó szemeit, a potenciális bajkeverő elhatározta, hogy mégiscsak nem kezd ki a furgonban utazó örültekkel.

A terminusnál András, Babuska, Brigitte és Vera bementek az információs kioszkhoz, ahol az utas listával és a repülőmenetrenddel kapcsolatban a szokásos köntörfalazást és a felelősség hagyományos áthárítását kapták.

Időközben a furgonnál egy egyenruhás parkolási rendész észrevette a leparkolt jármű nyitott hátsó ablaka mögötti ketrecben üldögélő medvét. Méltóságteljes hosszú léptekkel, kihangsúlyozva saját fontosságát, a rendész az utas oldalról közelítette meg a járművet, ahol egy lehajtott ablak mellett, mivel a bűz elviselhetetlen volt, ideges Henry ült tükön és éles jancsiszögeken.

— Ez magánterület. — A rendész közölte Henrivel rideg hangon. — Nem hozhat egy veszélyes vadállatot a nemzeti légikikötő parkolójába.

— Ez nem egy veszélyes vadállat. — Henry nézett vissza a rendészre és a szemébe jövő erős napsütés miatt furcsán hunyorított. — Ez egy cirkuszi medve, és nem is az enyém. Éppen most szeretnénk megtalálni a tulajdonosát. Azzal kellene, hogy beszéljen.

— Nem számít, — a rendész felemelte a hangját. — Mozdítsa a kocsiját. Maradjon forgalomban vagy vigye el máshova a medvét.

— Szabadon is engedhetnénk. — Henry felelte, gondolván, hogy ő a furgonban maradna és bezárná az ajtókat. — Szép kis látványosság lenne, nem?

— Mozduljon tovább. — a rendész pisztolytáskájára tette a kezét.

A három nő és András csattogtak visszafele az információs kioszktól és észrevették a kialakulófélben lévő összecsapást és Babuska meghallotta a rendész arrogáns szavait.

— Hé, maga. — Babuska kiáltotta és könyökénél fogva hátulról megragadta az egyenruhást. — El a kezekkel a medvémtől. Ez egy orosz medve és nem vesz be semmi szemetet ilyen sertészabáló magyaroktól, mint maga. Tűnjön el innen, mielőtt belököm a ketrecébe.

A medve kivicsorította a fogát és meredten bámulta a rendész. A nyála hosszú fürtökbe csurgott és ijesztő hangon morogni kezdett.

— Látja, máris kedveli magát. — Vera mondta. — Szimpátia első látásra.

A rendész kivette URH rádióját és belemorgott.

— Parkoló területi rendész, SGF69 azonnali segítséget kér. Medve probléma alakult ki a keleti parkoló távoli végében.

A rádió légköri zavarok idézte recsegése között a diszpécser röhögését világosan lehetett hallani. — Zsiga, már megint anyósproblémáid vannak. Hagyd abba az ivást, brúder és meg fognak szünni a hallucinációid.

Időközben a három nő és András betömörültek a kocsiba és Brigitte hátramenetbe csúsztatta a sebváltót. — Gyerünk, — mondta, — el kell kapnunk a férjemet és az amerikai szukát, mielőtt megkezdik a nudista fázist.

— A feleségemről beszél. — Henry tiltakozott.

— Tudom, — Brigitte arca elsötétedett. — Pontosan. Ha a maga helyében volnék, azonnal beadnám a gyorsított elválási kérelmet.

— Nem találom helyénvalónak, hogy ilyeneket javasol. — Henry felelte. — Inkább azt szeretném tudni, hogy merre fele tartunk. Remélem, hogy nem akar kocsival hajtani Líbiába?

— Líbia nem aktuális. Nincs semmiféle repülő Budapestről Bengáziba vagy Tripoliba. Babuska hazudott.

Henry az orosz háztartásbelihez fordult. — Maga tényleg hazudott?

Babuska vállat vont. — Egy kicsit füllentettem. Jurij utasított, hogy mondjam ezt a Líbiát mindenkinek, aki keresi.

— Két órát elvesztegettünk Babuska miatt. — Henry mondta aggódva. — És még mindig fogalmunk sincs, hogy hol kezdjük a keresést.

— Nem éppen. — Brigitte vigyorgott. — Babuskát bevitettem a női vécére és egy párszor beletunkoltam a fejét a kagylóba és ráhúztam a vizet. A végén nagyon készségesen bevallotta, hogy két napra való hideg élelmet pakolt fel négy embernek, ami csak egyetlen dolgot jelenthet. Jurij, Borisz, az amerikai és a férjem, Jurij vadászházába mentek, északkeletre innen a Kárpátok rengetegébe.

— Tudja Babuska, hogy hol van ez a vadászház? — Henry kérdezte.

— Itt van a kutya elásva. Babuska megesküdtött unokái életére, hogy fogalma sincs.

— De én tudom. — Vera kiáltotta. — Már voltam ott néhányszor. Pontosan tudom, hogy milyen házról beszél. Jurij kedvenc rejtékhelyéről. Messze van és lehetetlenül eldugva, de egy kevés szerencsével megtaláljuk, ha egyszer a környéken vagyunk.

— Milyen messze?

— Nem olyan rettenetesen messze, a Keleti Kárpátokban, legfeljebb nyolc óra autót, hacsak el nem veszünk és Erdélyben kötünk ki. Onnan aztán néhány napig eltart, amíg kikeveredünk.

— Szuper. Információ a tudás és a tudás hatalom. — Kiáltották mind egyszerre, kivéve Babuskát, és természetesen a medvét.

— Menjünk? — Brigitte kérdezte és megragadta a kormánykereket.

— Indulj, — Henry kiáltotta. — Nyolc óra hosszú idő, nincs okunk további tétovázásra.

— Tegyen hozzá egy óra ebédidőt egy tisztességes étteremben. — Brigitte bólintott és a kormányt az M3 szuperműút felé forgatta. — Teljesen használhatatlan vagyok, ha nem ettem eleget.

— Nagyszerű. — Henry sóhajtott. — A feleségem élete kockán és a testi épsége veszélyeztetett, és maga még mindig meg akar állni, hogy ebédeléssel egy órát elvesztegessünk?

— Csend. — Brigitte nyalogatta a száját a finom étel gondolatára. — Egy óra ide vagy oda nem számít. Magának fogalma nincs, hogy Tokaj vidékén milyen jó a koszt, és a borok, azok nem is erről a földről valók.

Tizenötödik Fejezet

Szabina ki volt készülve és teljesen kimerültnek érezte magát. Tegnap este Jurij elegendően úriembernek érezte magát és megengedte, hogy kiválasszon néhány dolgot Vera szekrényéből. Figyelmeztette, hogy az idő hideg lehet kint a hegyekben és Szabina beburkolta magát egy ennivaló farmerba, talán egy számmal kisebbbe, mint az ő mérete és felülre kötött pólóinget húzott és egy vastag gyapjúpulóvert. Ez elegendő volt átmeneti szerelésnek, de jelenleg, ahogy egekig érzően bűdös szaga kezdett lenni, fürdőre lett volna szüksége és szagos samponra, hogy ismét illatos legyen és visszanyerje elbűvölő diszpozícióját.

Kinyújtózkodva harmadik ülésen, a Mercedes furgon hátuljában és Kozakov Jurij éber szemeitől vigyázva Szabina átaludta az éjszakai hosszú utazás nagy részét. Amikor felébredt egy résnyire félrehúzta a függönyt és az erős napfényben vaksin hunyorítva, kinézett az ablakon. Keskeny hegyi úton hajtottak, védőkorlátok nélkül és háromszáz méteres szakadékkal az út jobboldalán és tornyosodó sziklakkal és égig érő fenyőkkel balja felől.

Megdörzsölte a szemeit és álmosan kérdezte. — Hol vagyunk? Még sokat kell mennünk?

— Majdnem ott. — Jurij felelt és bátorítóan Szabina vállára tette a kezét. — Szerény kis vityillóm már csak néhány mértföldre van innen, a Vereckei hágó innenső oldalán.

Szabina lefele nézett és párás ködöt látott felszállni a mélyből, egy zabolátlan folyóról, mely sisteregve sietett előre sekély medrében és kerülgette az útjába kerülő szanaszéjjel dobált sziklákat.

— Az ott odalent, — Szabina lefele mutatott. — A Latorca folyó lenne?

— Igen. — Jurij bólintott büszkén. — Már átjöttünk Ukrajnába.

— Tudom pontosan, hogy hol vagyunk. — Szabina felelt. — Nem kell, hogy magyarázza. Nagyapám sokat mesélt erről a megszentelt földről. Az ezeréves magyar határnál vagyunk, ahol honvédeink 1944 nyarán visszaverték a hódító oroszokat.

— Milyen mulatságos, — Jurij hahotázott. — Maguk magyarok soha nem adják fel. Még mindig nosztalgiáznak egy elveszett ügyért. Ha a maga ősei visszaverték katonáinkat ezeken a hegygerinceken, akkor mégis hogyan volt, hogy elfoglaltuk származásuk országukat és negyven évig maguknál maradtunk.

— Elfelejtette megemlíteni, — Szabina szemei könnybe lábadtak, — hogy a maguk részeg katonái megbecstelenítették fiatal nőinket, kirabolták országunkat és elhordták nemzeti kincseinket.

— Jurij arca elsötétedett és hangja goromba lett. — A vitaalap értelmetlen. Hagyjuk, hogy ki mit csinált és kinek. A lényeg az, hogy vállalkozásom a maga zsákjába is pénzt hoz, ami örömet kellene, hogy okozzon magának, és el kellene, hogy felejtse évezredes neheztléseit.

— Pontosan, — Szabina felelte. — Nagyon is gyötrelmesen a tudatomban van a maga fajtájának legendás bőkezűsége, amit minden elfoglalt országban gyakorolnak.

Ez a rövid, de kiélezett vita elfojtotta a jókedvet és megállította a beszélgetést. Senki nem szólt egy szót sem, amíg a furgon keresztül nem hajtott egy kovácsoltvas óriási kapun és megállt egy középkori várszerű épület előtt. Egy hatalmas sziklaorom tetején gubbasztva, ami mint egy magányos vártaőr állt ki éles kontrasztban a hegy oldalából, az erődítmény egy keskeny völgy bejáratát látszott védelmezni mind keletről és nyugatról.

A völgy panorámájának legmegrázóbb perspektívájába beleépítve a citadella ősrégi falai és karcsú tornyai újabb keletű javítások eredményeit mutatták, élénkpiros tetőcserepeket, friss maltert a kövek repedésein, színes üveggel ellátott ablakokat és gondosan karbantartott arborétumot és kertet a kökerítés mögött.

— Csodálatos, — Szabina kiáltott. — Ez Erdély utolsó fejedelmének, Thököly Imrének a kastélya lehetett.

— Akárkié is volt, — Jurij vállat vont és megvetően beleköpött a hegyi szél hideg hűvösébe. — Most az enyém. És itt fogjuk megkeresni vagyunkat a szépművészet jól jövedelmező szakmájában.

Jurij Borisz felé villantotta a szemét. — Mutasd meg Szabinának a szobáját és mond meg neki, hogy legyen kész. Nincs vesztegetni való időnk. Azonnal el kell kezdenünk a festmények készítését.

— Miért? — Szabina vitakozott. — Bár nekem sincs valami sok időm, ahogy egy héttel a következő hétfő után vissza kell érnem a munkahelyemre, de azért, az isten szerelmére, meg kellene fürödnöm, kellene ennem egy keveset és néhány órát kellene aludnom valami tisztességes ágyban. Talán akkor alkalmazkodó hangulatba kerülnék és visszatérne a munkakedvem.

— Kövesd Boriszt, — Jurij krákokott, — Ne kezd előlről az akadékoskodást, mintha megint ballábbal keltél volna fel.

Miután Szabina és Borisz távoztak Csonka alezredes Jurijhoz fordult. — Mire ez a nagy sietség? Tényleg, olyan szép és arisztokratikus itt. Már most úgy érzem magam, mintha valami kutyabőrös főnemes lennék.

— Ostoba, — Jurij szétfeszített két ujjával szembökölte a barátját. — Nem látod az erdőt a fáktól. A pénz a modern arisztokrácia. Azt hittem, hogy Lenin elvtárs egyszer és mindenkorra már eldöntötte ezt a kérdést.

— Igen. Igen. — Csonka morogta. — De nem értem, hogy mi köze van a dialektikus materializmusnak ahhoz, hogy egy pár napi nyugodt vakációt élvezhessünk itt. Egy könnyűvérű szépséges nő áll a rendelkezésünkre. Belegyezett, hogy mezítelenül modellt áll és egy kis rábeszéléssel csoportos szexre is hajlandó. Akarhatnánk ennél többet?

— Az amerikai nővel más terveim vannak. — Jurij fenyegetően rászegezte mutatóujját a modern magyar törvénybetartatás prominens képviselőjére. — Ami minden bizonnyal nem foglalja magába, hogy engedjem, hogy beszennyezd.

Dr. Murray István meghallotta a beszélgetés végét és nagy füleit felcsapva figyelni kezdett.

— Miféle tervek? Valami elkerülte volna a figyelmemet?

— Hallgass. — Jurij és Csonka egyszerre ordítottak rá Murrayra. — Szedd össze a festő cuccodat és hurcold fel őket a műterembe. A műterem a padlástérben lett kialakítva és nincs működőképes felvonónk. Remélem, hogy a lábaid elég erősek, hogy többször is megjárd a lépcsőket.

— Jurij, — Csonkának végre eszébe jutott és bátortalanul megkérdezte az orosz. — Akarnád, hogy beindítsam a generátort? Még szükségünk lehet az elektromos áramra. Nem?

— Még nem. — Jurij türelmetlenül legyintett. — Egyszer be kell küldenünk Boriszt Munkácsra néhány hordó fűtőolajért. Úgy nézem, hogy az olajtartály üres. Amikor utoljára itt voltam az egész átkozott dolog leállt mialatt mentünk kifelé.

—

Egy meredek és kanyaros lépcső tetején, ahol nem voltak pihenők és a lépcsőfokok olyan keskenyek voltak, hogy alig fért el rajtuk egy lábfej, Borisz és Szabina feljutottak egy emeletre, ahol a homályban néhány zárt ajtó látszott és a kormos falakra erősített vastartókban szurkos fáklyák.

Borisz gyufát sercintett és meggyújtotta az egyik fáklyát és halovány fény vetődött egy pazarul berendezett széles folyosóra. Perzsaszőnyegek a padlón, középkori páncélzatok a sarkokban és a fordulóknál, ősrégi muskéták, agancsok és kitömött állatfejek díszítették a falakat és lobogó lidércfény vetett ijesztő árnyékot, és ígézett elő rémképeket Szabina képzeletében. Borisz matatott a kulcsaival és kinyitotta az egyik ajtót és sziporkázó napfény özönlött be és szinte elvakította őket.

— A maga szobája. — Borisz mondta és előreengedte Szabinát. — Ott van egy kényelmes ágy, két szekrény tele ruhákkal, rengeteg cipővel és egy sifonér tele alsóneművel, törülközőkkel és piperecikkekkel, hogy otthon érezze magát.

— Pazar, — Szabina felelte, — nagyon fellengzős lenne tőlem feltételezni, hogy van egy fürdőszoba is.

— Nem. Nem lenne fellengzős, — Borisz ravaszul vigyorgott. — Oldalról egy fürdőszoba is nyílik. Nézze meg.

Szabina belépett a fürdőszobába és felettébb kellemesen meglepődött. Fényesre sikált fürdőkádat látott, két mosdót, foncsorozott üvegfal mögött külön zuhanyozót, egy bidét, vécét és frissen mosott és vasalt frottírtörülközőkkel teli rozsdamentes acélrudakból készült törülközőtartót.

— Szuper, — Szabina mondta, száját kissé eltátva, — de Borisz, ha nincs ellenére. Szeretnék megfürödni és lemosni bőrömről az út ragadós piszkát.

— Nincs rá idő. — Borisz rázta a fejét. — Jurij már vár minket a műteremben, egy emelettel felettünk, amit a vénséges gerendákból kialakított tetőtérbe nemrégiben bevágatott.

— A fogamat azért megmoshatom? — Szabina kérdezte és szemei kutatón jártak körbe egy új fogkefe és egy tubus fogkrém után.

Borisz nem válaszolt, csak folytatta fellengzős szavait. — Fent a műteremben hatalmas panoráma ablakok foglalják el a nyugati és a keleti falat és bőségesen elegendő fényt adnak a legigényesebb művészeti munkára is és onnan láthatja a hófedte hegyek lélegzetelállító koronáját. Nagyon meg lesz elégedve az alkotói körülményekkel.

— Hol a fogkefe? — Szabina kérdezte és közelebb lépett a pipere polcokhoz. — Egy perc az egész, de meg kell mosnom a fogamat. Rettenetesen büdös lehet a leheletem és elrontaná az összhatást, amit egy ilyen kiváló művész, mint Dr. Murray igényel.

— Csinálja, ha muszáj. — Borisz türelmetlenül megrándította a vállát. — De ne húzza az időt.

Szabina megforgatta a meleg vízcsapot és várt, hogy a víz folyni kezdjen. A fogkefére krémet nyomott a tubusból és ismét a csap felé nézett. A vízcsap száraz volt, mint a sivatagi homok. Megcsóválta a fejét és Borisz felé fordult. — Víz? Meleg vagy hideg? Van itt víz egyáltalán?

— Borisz megrázta a fejét. — Nincs víz. Nem addig, amíg meg nem indítom az elektromos generátort és lesz elegendő nyomás, hogy feljöjjön ide.

— Meleg víz? — Szabina kérdezte. — Mikor lesz itt elegendő meleg víz?

Borisz vigyorgott. — Soha. Jurij nem fizette ki a bojlerszerelőt és a szaki soha nem fejezte be a munkát. Mindamellet, nincs használható csatornarendszerünk sem. Valahogy megakadtunk a modernizmus és a primitív között. De ha lenne is csatornázás, az új környezetvédelmi törvények miatt nem bocsájthatjuk szennyvizünket bele a folyóba.

— Hogyan húzzuk le a vécét? — Szabina kérdezte és kissé könnyűnek kezdte érezni a fejét.

— Könnyen. — Borisz felelte, még mindig vigyorogva, mint az utcai verklis majma, aki mesterének engedélyét lesi. — Napjában egyszer felhozok egy vödör vizet a ciszternából és beleöntöm a kagylóba.

— Végtelenül megnyugtató, — Szabina sóhajtott, — de mi lesz a fürdőmmel? Felhordana egy kádra való meleg vizet is? Napjában legalább egyszer?

— Nem. — Borisz csóválta hatalmas fejét. — Arra nincs szükség. Ha muszáj magának, megfürödhet az esővizes hordóban. Több is van belőlük. A főbástya és a mellékbástyák sarkaiba helyeztük el őket és szabad a használatuk.

—

Időközben lent a földszinten egy helybeli, egy öreg Hucul pásztor jött az ajtóhoz. Levette kalapját és két markában alázatosan szorongatva, rekedtes hangjával, ami leginkább vitatkozó varjak recsegő káromlására emlékeztetett, köszöntötte a kastélyba hazatért urakat.

— Méltóságos urak, — kezdte, — van kefirem, juhtúróm, frissen szedett zöldségeim és áfonyabogyóim. Méltóztatnának venni belőle maguknak és mélyen tisztelt, szépséges hölgyvendégüknek.

— Honnan tudja? — Csonka csodálkozott Jurijra.

— Mindent tudnak. — Jurij bólintott és megpattintotta ujjait az öregember felé. — Tata, cipelje be a portékáját és mostantól kezdve a következő néhány héten át hozzon tejet, kenyeret, zöldségeket és gyümölcsöt minden reggel. Írja fel, majd a végén fizetek.

— Még mindig nem értem, — az alezredes rázta a fejét. — Honnan a pokolból tudja ez az ember, hogy női vendégünk van a házban.

— A nyár folyamán, — Jurij nézte az öreget, aki sietve szedte le és hordta be portékáját szőrös kis hegyi lovának a hátáról. — Fent a havasi réteken legeltetik nyájaikat, közel a hófedte csúcsokhoz és mindent megfigyelnek, ami alatt történik. Semmi nem kerül el szemüket és kíváncsiságukat.

—

Később mind az öten, Jurij, Csonka, Borisz, Murray és Szabina együtt reggeliztek a hatalmas ebédlőteremben. Az asztal elegendően hosszú lett volna huszonnégy személynek, és temérdek ezüst evőeszköz és porcelán tányér állt a szekrényekben, de az ebédelők a kezüket használták és kezük fejével törölték tisztára a szájukat.

Ebéd után Szabina bejelentette. — Egy férfi esetleg, de egy nő soha nem tudná megtenni, hogy kizárólag szárazkolbászon, ementáli sajtokon és ízléstelen tréfákon is megéljen, de én, és borzasztóan sajnálom, nekem le kell fürödnöm.

Meglepett csend követte Szabina szavait és Jurij kérdőleg nézett Csonkára és az alezredes bólintott. — Már említettük neki az esőhordókat és megnéztem őket. A legtöbb csordulásig van telve esővízzel.

Jurij Szabina felé nézett. — Mire vár? Menjen. Ne kérje mindenre az engedélyemet. Csak fogja rövidre, mert még ma el kell kezdenünk a munkát.

Szabina elpirult. — Szappan, törülköző, és talán némi szemérmes egyedüllét.

— Szappan? — Jurij hitetlenkedve rázta a fejét. — A víz olyan lágy, hogy nincs szükség szappanra. De ha nagyon akarja, markoljon fel egy adag iszapot. Nagyszerűen bugyborékol, és könnyen habzik, helybeli különlegesség, amit egyszer a marketre kellene dobnunk.

— Valami privátság? — Szabina kérdezte aggódva.

— Senki nem fogja magát lesni, talán a madarak vagy a méhek, de ha még mindig takargatni akarja magát, kölcsönveheti az egyik frottírköpenyemet.

— Mennyire nagylelkű, — Szabina morogta az orra alatt, — de egy dolgot, még mindig nem foghatok fel. Hogyan van az, hogy egy szót sem hiszek el abból, amit a maga herpesz dekorálta szája kiöklendezik.

—

Szabina beledugta ujját a legnagyobb esőhordó fekete vizébe. Közvetlen a víz felszíne alatt moszkitolárvák milliói úszkáltak és a hatalmas tölgyhordó háta mögött menedéket keresve szemölcsök borította varangyos békák százai zsúfolódtak egymás hátába és hegyibe.

— Nagyszerű, — Szabina suttogetta és fürdőköpenyét ledobva belépett a vízbe. — Melyiketeket kell megcsókolnom, hogy daliás hercegem legyen belőle és megmentsen erről a gyönyörű, de istentől és embertől elhagyott átokhelyről?

A békák egyszerre brekegtek. — Engem. Engem csókolj meg. Leszek én a szépséges herceged.

A víz puha, selymesnek érződött, bár kissé hidegnek, de életre keltően frissítőnek. Szabina alábukott, és mint egy mélyből előbukkanó habléány, tüdejéből széles ívben kifújva a levegőt bukkant elő. Felnyomta magát, fel a hordó peremére és hasának alsó részén egyensúlyozva lenyúlt, két békát arrébb nyomott és felvett egy maroknyi iszapot.

A hordó teteje félig le volt takarva egy deszkával. Felhúzta magát a deszkára, mezítelen fenekével ráült, és az iszapot széjjelkente a karjain, lábain és a keblein.

A sötét, olajosnak érződő sár, kellemes meglepetésére sűrű habbá formálódott és rémségesen kellemes csiklandós érzéssel töltötte el.

— Hejh, — kiáltotta. — Nem csoda, hogy Katinka üknagymama fiatal korában annyira tele volt ifjúi energiával és gátlástalan kalandvágygal.

Nem törődött az idő múlásával. Megmosta a haját és miután kijött a vízből felvette a köpenyt, kiült a napra és széjjelrázva hosszú tincseit szárítgatta a frizuráját.

Boldognak érezte magát, örült az életnek és énekelni kezdett.

Egyszer volt egy kemence,
Belebújt a kis Bence.
Kormos volt a kemence,
Kormos lett a kis Bence.

Meglátta a mamája,
Nem ismert a fiára.
Becsukta a kemencét,
És megfürdette kis Bencét.

Tizenhatodik Fejezet

Ezekies Demetriousnak műtárgy és antikkereskedése volt a Via Dolorosa utcában, Jeruzsálemben. Üzletének tágas és kirakatnélküli nyitott bejáratánál hivalkodóan kirakta görög istennők és mezítelen szeráfokból álló szoborválasztékát, amiből némelyiket, legalább is ő úgy állította, az Égei-tenger fenekén találták a helybeli szivacshalászok. Elismerésre való készletet halmozott fel etiópii Coptic keresztény festményekből és faragásokból, ikonokból a cárok földjéről, és az Arab szimbolizmus és a zsidó kabala tanításainak bonyolult cirkalmazásaival teleírt bronz és rézedényekből.

Ha a szükség adódott, el tudott neked adni egy Tora tekercset egy kirabolt és leégetett lengyel zsinagógából, beszerzett egy aktfestményt vagy egy mahagóni faragást egy ismeretlen Kelet Indiai vagy Indokinai szultán háreméből. Ezekies eladott és kereskedett mindenben, amin pénzt tudott csinálni.

Üzletének barlangszerű hátuljából indulva alagút vezetett le a jeruzsálemi szikla mélyébe, a felfedezetlen katakombákba és az ősrégi temetkezési kamrák rejtett üregeibe.

Az egyik ilyen alagút, ottomán katonai bányászok vájták ki még a török időkben, a város falain kívülre vezetett, ki a nyitott mezőkre, egy kis olajfaliget fáinak közepébe, ahonnan poros gyalogút vezetett tovább a távolabbi vidékekre és megkerült minden ellenőrzési állomást.

Rengeteg turista, zarándokok, városnézők, vakációzók és mézeshetezők, közöttük sok szép fehér nő látogatta és nézte meg Ezekies üzletét, és éles szemeivel Ezekies mindegyiket gondosan szemügyre vette.

Az óváros keskeny utcáin és rejtett sikátoraiban hébe-hóba kósza hírek jártak, hogy fiatal nők néha minden nyom nélkül eltűntek a Via Dolorosa környékén. Lehet, hogy csatlakoztak a Carthusian nővérek rendjéhez és szent fogadalmat tettek, hogy többet egy szót sem beszélnek, de az is lehet, és Isten ezt ne engedje meg, a női test lelkiismeretlen kalmárjainak gonosz kezébe kerültek.

Amikor a rendőrség kérdőre vonta, Ezekies semmiről sem tudott semmit, nem hallott semmit, és nem emlékezett az arcra, amikor megmutatták neki a vonzókülsejű eltűnt fiatal nő fényképét.

Ezekies Demetrious jóképű férfi volt és anyagilag felettébb sikeres, zsenge, alig harminc éves kora ellenére. Dús göndör fekete haj, tömött, de gondosan rendben tartott szakáll, bozontos szemöldökök és a szemei. Oh, drága jó teremtető istenem, micsoda egy lángoló szenvedély égett

azokban a feketegyémánt tűzében tündöklő éjfekete szemekben? Ezekies bármikor le tudott venni bármilyen csinos szőkét vagy szenvedélyes barnát, ingatag lábaikról.

Ezekies minden szoknyával flörtölt, aki útjába került, de mélységesen sajtószerű érzést táplált Hanna, a fiatal zsidó pincérlány iránt, a helybeli kávéházból. Oh, igen, Hanna valóban szépséges volt, a maga szegénység sújtotta módján, és örökké kedves mosolyt hordott gesztenyebarna fürtökkel koszorúzott ovális arcán és érzékiséggel teli duzzadt ajkain, ahogy azok olyan hívogatóan nyíltak széjjel, ha megszólalt.

A fiatal kalmár minden reggel kávévett, ahol Hanna dolgozott, mákos süteményt kért hozzá, és annyi dicsérő bókot és kedvességet poccentett a leány felé, amennyi csak eszébe jutott.

— Elbűvölően szépek néz ki ma reggel. — Ezekies kezdte és próbálta megfogni a pincérlány kezét, ahogy az letette elé a kávévált.

— Valóban? — Hanna kérdezte és aggódva tekintett főnöke felé, aki szarkasztikus mosollyal a szája sarkában leste őket a pult mögül. — Nem ugyanezt mondta tegnap is?

Ezekies megpihentette szerelmes nézését Hanna arcán. Felidézte maga előtt, hogy mennyire elképesztően szexinek néz ki Hanna az Izraeli Honvédelem egyenruhájában, és milyen bájosan lóg le a válláról a géppisztoly, és ahogy a cső vége szinte sepi a földet.

— El szeretném venni feleségül, — mondta a leánynak. — Legyen a feleségem és egész életemben a tenyeremen fogom hordani.

— Magának nagyon rossz híre van a nők körében, — Hanna felelte, — és soha nem teljesített katonai szolgálatot a hadseregünkben. Az a hír járja, hogy maga a Beduinokkal kereskedik. Soha be nem lépnek még csak az üzletébe sem.

— Szóbeszéd és üres fecsegés. — Ezekies vigyorgott. — Nekem akar hinni vagy az utcai szennycsatorna szemét pletykázásainak?

— Hagyjuk, — Hanna felelte. — Nem látja, hogy sok a dolgom?

Ezekies mobiltelefonja muzsikálni kezdett. A férfi hagyta kicsöngeni néhányszor, mialatt Hanna felé fordult. — Gondolja meg, — mondta. — ha hozzám jön maga lesz a leggazdagabb nő az egész szentföldön. Holnap jövök a válaszáért. — Ezzel kinyitotta a telefonját és arrogáns hangon beleordított. — Itt Ezekies. Mit akarsz? Beszélj.

Hanna visszalibegett a kiszolgáló pult mögé, megállt főnöke mellett és ennivaló fenekét a likőrvitrin alatti fapolt széléhez támasztotta. Érdeklődése Ezekiesben, amennyire átmeneti volt és felületes, hogy pillanatnyilag elégedetté tegyen egy fogyasztóvendéget, annyira valóságos volt és életképes és próbálta kihallgatni a beszélgetést, ami bizonyára egy másik lánnyal folytatott le, de legalább is tárgya egy másik lányt foglalhatott magába.

Hosszú és egyoldalú csend állt be a vonal innenső oldalán és Hanna kihasználta az alkalmat, hogy megfigyelje és analizálja véleményét erről a fiatalemberről, erről a fiatal és jóképű nőcsábászcseréről, aki olyan heves érdeklődést mutatott iránta. Semmi esetre sem volt zsidó, bár minden sábeszkor megjelent a nagy zsinagógában és selyem yarmulke kendőt viselt, elvégezte a rituális fürdőt, gyakran imádkozott és kézzel írt összehajtogatott cédulákat dugott bele a Nyugati Szent Fal repedéseibe és hézagaiba. Ezekies nem lehetett az Iszlám követője, Mohamed próféta odaadó híve, bár péntekként levette a cipőjét, bement a Nagy Mecset főtermébe, ahol fenekét az égnek mutatva homlokát órákig a szőnyegen nyugtatta, néhány centiméterre az előtte kuporgó

arab férfinak bűzös zoknijától. Nem, Ezekies nem követett semmiféle vallásos doktrínát, de barátságot kötött és kapcsolatokat alakított ki akárhova is ment.

Mint lelkes híve a keresztény szertartásoknak, és alázatos csodálója a Rómában székelő szent atyának, Ezekies rendszeresen meggyóna a bűneit, ha volt is neki valaha. Jeruzsálem püspöke saját fiának nevezte és a nagyobb ünnepek délutánjain gyakran kávéztak együtt ökegyelmessége rezidenciájánál és ettek hozzá mazsolás kalácsot.

Nem, Ezekies megjárta az egészet. A Szentföldön és a világ legvallásosabb városában, ahol három világvallás találkozik, és legszentebb ereklyehelyeik vannak, Ezekies volt a szimbóluma, a megszemélyesítése és aljas csatornaszemét kutyája az agnosztikus ateizmusnak.

Legalábbis így gondolta megdöbbenően szép és formásan egészséges Hanna, aki semmi közelebbi kapcsolatot nem akart a megvetésre méltó trógerrel.

— A nő harminckét éves, — Ezekies mondta nyers hangon a telefonba. — A Közel keleten nincs semmi kereslet semmiféle petyhüdt vén húsrá.

— Nahát, persze, hogy egy nőről van szó. — Hanna gondolta és közelebb lépett a kávéfőző masinához, kevesebbre, mint egy méterre Ezekies fülétől. — Egy idősebb nő. Hát ez az. Miben nem sántikál az az Ezekies? A helybeli orosz kuplerájba akar beszervezni?

Ismét hosszú szünet a beszélgetés innenső oldalán, de a másik oldalon, egy mély hang magából kikelve zúdította Ezekies felé a gáncsoskodó szidalmazások és ordenárén szitkozódó meggyőzés áradatát.

Ezekies arca elsötétedett. Visszafojtott dühe szinte elvette lélegzetét. Hosszú percben került mire megszólalt és hangja ellenséges volt és fenyegető.

— Nem jelenthetsz be az izraeli hatóságoknak, vagy igen? Jobb lesz, ha nem fenyegetsz.

További csend a vonal innenső végében, majd dühödt kitörés Ezekies részéről. — Az Interpol! Jurij, a pokol fenekére az Interpollal. Inkább utazom hozzád és felmarkolom a szukát.

Hanna visszahökken és védelmet keresve főnöke felé nézett. Ezekies felemelte a kezét és intette Hannának, hogy álljon meg. — Bocsáss meg, cukorbarackom. — mondta. — Business az business és az ember nem lehet gyengéd a vetélytársakhoz. Remélem, hogy megértesz.

Hanna hitetlenkedve rázta csinos kis fejecskéjét, de Ezekies folytatta. — Szeretnél velem jönni szépséges Budapestre? Néhány nap hivatalos vakáció és az összes költségeket fizeti az üzlettársam. Kellene, hogy láss egy kis világot. Mit mondasz? Akarnál jönni?

A cukrászda menedzsere, egy alacsony termetű, de nagyon izmos idősebb férfi Uzi géppisztolyt húzott elő a pult alól, előrelépett és Hanna és Ezekies közé állt. — Hord el magad, punk. — mondta ingerült hangon és szemeiben izzott a düh és a megvetés. — Hagyj Hannának békét. Vidd el valahova máshova a mocskos businessedet, és azt az ocsmány pofádat soha többet ne lássam a kávéházamban.

Hanna odébb nyomta a fegyver csövét. — Aba, ne, — mondta. — Szeretném megnézni Budapestet. A nagyszüleim éltek ott és szeretném felkutatni a családjunk gyökereit.

— Nem ezzel, — Aba rázta a fejét. — Ez olyan lenne, mintha széllal szemben pucolnál csirkét. Csak egy marék toll fog ragadni az arcodba.

— Akkor kinek a költségén? — Hanna kezdte kioldani a kötényt. — Maga nem ad nekem elegendő fizetést, hogy autóbuszjegyet vegyek Eilat-ba, a Vörös tengeren.

— Látja, — Ezekies vigyorgott és hangja a felsőbbrendű magabiztosság tónusát öltötte magára. — Hanna tudja, hogy bennem megbízhat. Egymás kimondatlan nyelvét folyékonyan beszéljük. Hanna az én életre szóló lelki társam.

— Én nem mennék el ennyire a dologgal. — Hanna felelte és nyaka alá hátranyúlva kioldotta kontyát és fejét megrázva szabadon engedte gyönyörűséges gesztenyebarna fürtjeit. De egy feltétellel magával megyek. Külön szobát bérelünk mindenütt és maga megtartja a három lépés távolságot.

— Ezt nem tudom elhinni. — Aba széjjeltárta a kezét. — Hanna, pont te az összes lányok közül. Nem látod, hogy ez az alak kicsoda? Egy személy irgalmának leszel kiszolgáltatva, akinek fogalma sincs, hogy mi az irgalmasság koncepciója.

— Csak egy hétig lesz távol. — Ezekies hátradőlt a székében és farkasszemet nézett Abával. — A sok év után, amit itt ezen a szemétdombon dolgozott, ennyi vakáció időt kellene, hogy adjon neki.

— Azért megy oda, hogy találkozzon egy másik nővel. — Aba kérlelőre fogta a dolgot. — Hanna, aranyos leányom, van neked valami fogalmad, hogy ez az ember miféle alak?

— Nincs. — Hanna felelte, — de szeretném megtudni.

—

Következő vasárnap, Izraelben a sábesz utáni első napon, a Tel Aviv és Budapest közötti légi járat egy órával később szállt fel a Ben Gurion repülőtérrel. Kristálytisza délutáni ég ragyogott a Mediterrán tenger felett, egyetlen más bejövő vagy kimenő repülő sem volt, és mégis, semmi érthető vagy felfogható okból a Malév gép egy órát vesztegelt a felszállópályán. A turistaosztályon Hanna és Ezekies a hetedik sorban ültek, Hanna az ablak mellett és Ezekies középen, és jobbra tőlük egy szószátyár néember, aki öt percen belül a tudtukra adta, hogy öröklakása van Haifában és politikailag befolyásos nővérét látogatja a magyar fővárosban.

Az első hat sort a Lubavitcher ortodox zsidó szekta tagjai foglalták el. Mind férfiak, fekete kaftánokban, széles karimájú fekete kalapokban, hosszú és göndör pajeszokkal, és imádkozó zsinórok kötegei lengedezve lefele öveikről. Elhízott, zajos és bosszantóan nyughatatlan társaság, de senki sem mert, egy panasz szót sem emelni a korlátozatlan kavarodás ellen, amit véghezvittek.

— Nem dolgoznak, és nem teljesítenek katonai szolgálatot. — Ezekies szomszédja suttogta Ezekies fülébe. — És mégis ők akarják nekünk kiszabni, hogyan éljük életünket, hogyan öltözködjünk, mit együnk, hogy elkerüljük Jehova haragját. Közlik velünk, hogy melyik napon és hogy hova tegyünk megszentelt tárgyakat és áldozati ételajánlásokat a saját házukon belül.

— Tartsa meg a véleményét, hölgyem. — Ezekies felelte éles hangon az intrikáló néembernek. — Sokféle különböző fajta kell, hogy egészek legyünk. Még az excentrikus bolondoknak is van helyük a mi végtelen világegyetemünkben. Én szeretem az ortodoxokat, főleg szeretem fokhagymaszagukat, izzadtságukat és rothadó hagymaillatukat.

A repülő végre megmozdult. Hanna az ablakon nézett ki és Ezekies, hátrafordítva fejét, mintha csapágyon járna, a hátuk mögött lévő üléseket vizsgálgatta, és elégedett mosoly terjedt el nagyjából vonzó, de alapjában véve megvetésre méltó arcán. Három sorral mögöttük egy arab család ült, egy férfi és több lefátyolozott feleség, és mögöttük egy gurulószemű szakállas briganti és annak a nője, tetőtől talpig beburkolva egy bő burkába, ami csak egyetlen szemnek hagyott nyitott helyet.

— Szuper, — Ezekies vigyorgott. — Éppen ez az, amit imádok a magyarokban. — Rémségesen igyekeznek, hogy mindenkinek megadják a szabad vallásgyakorlást. Eszembe lesz, hogy a Magyar Nemzeti Légitársaságot használjam Tripoliba is.

Hanna felfigyelt Ezekies félhangos elmélkedésére és kérdően nézett rá. — Tripoli? Én nem megyek Tripoliba.

— Nem te, cukorfalatom, — Ezekies nyugodtan tűrte, hogy a gyorsulás ereje az ülés támlájához szorítsa. — Csak én megyek. Jurijnak kell valamit kézbesítenem. Egyszerű kereskedelmi árucseré. Holnap reggel indulok, hogy felvegyem a portékát, utána átviszem a Berber partvidékre és másnap este már jövök is vissza egy zsák lóvéval a hátamon.

— Mit csinálok én, amíg te odavagy? — Hanna tehetetlennek érezte magát, ahogy a repülő felszállt és hatalmas félkört leírva az azúrkék ég burája alatt egyre emelkedett a sztratoszféra felé.

— Megszállhatsz Jurij palotájában és kihasználhatod vendégszeretetét, vagy végezhetsz városnézést a saját magad kedve szerint. Jurij lakása, legjobb információim szerint nincs messze attól a városrésztől, ahol nagyszüleid laktak.

— Ki ez a Jurij? — Hanna kérdezte. — Megmondanád végre.

— Jurij az én orosz businesspartnerem. Végtelen szimpatikus ember és igazán számíthatsz udvarias előzékenységére. Egyike a legismertebb műkereskedőknek egész Európában.

— Műkereskedő? Azt hittem, hogy ez az egész utazás azért volt, hogy valami nőt megszerezze neki.

— Nem egy valódi hús és vér nőt. — Ezekies lehunyta a szemét és alvóhelyzetre igazította ülését. — Egy nőt ábrázoló festmény, amit megígértünk Fezzab szultánjának.

— Akkor miért magyaráztál valamiféle petyhüdt vén húsról, amikor Jurijjal beszéltél a telefonon? Ezekies, te itt nem hazudozol nekem. Vagy igen?

— Soha nem hazudnék neked. Minek nem nézel engem? Csak afféle szójáték volt, hogy félrevezessem a lehallgatókat. Valami aljas csatornaszemét értesíteni akarja az Interpol és meg akarják akadályozni tisztességes business akciónkat.

— Ezekies, nem valamiféle lopott holmikkal kereskedsz. Vagy igen?

— Lopott? Lehet, hogy valamikor egyszer régen az volt, de ma pénzben kifejezhetetlen értékű amerikai hús, ami nagyon is legitim, és rettenetes összeget fogunk csinálni rajta, ha eladjuk. Neked is le fogok kanyarintani egy szeletet a haszonból és az több lesz, mint amennyit Abánál görnyedezve tíz év alatt keresnél a cukrászdában.

— Azt mondtad, hogy amerikai hús. — Hanna faggató pillantást vetett a fiatal férfire. — Ezekies, te mibe akarsz engem belekeverni.

— Ismételten, csak egy fordultatos metaforát használtam. Semmi szükség, hogy idegbecsípődést kapj egy nyelvbtlás miatt. Bízz bennem és minden rendben lesz. Remek vakációnk lesz kettesben.

— Éppen ettől félttem. — Hanna válaszolta, de Ezekies már nem hallotta. Már három lepedőhosszra bent járt az álmvilágban. Legalább is megjátszotta, hogy mélyen alszik.

—

A repülő átrepült Törökország felett, kijutott a Fekete tengerre, majd ismét föld felett szállt Románián keresztül. Kevéssel később, lefele dübörögve a Déli Kárpátok legmagasabb csúcsairól egy véget nem érő sík területet ért el, ami békésnek és kulturáltnak nézett ki a magasból.

— A Nagy Magyar Alföld, — Ezekies mutatott lefele a sakktábla kockáihoz hasonlóan elrendezett zöld lucerna és az érett kalászbba szökkent aranyszőke búzamezők szalagjaira. — Rövidesen kezdünk lefele ereszkedni és hamarosan földet érünk a Férihegyi repülőtéren, Budapest alatt. — Mondta és táskájából kivette mobile laptopját és hozzátette. — Megnézem az emailjeimet. Remélem, hogy minden úgy lesz, ahogy terveztük.

Ezekieshez két üzenet jött. Mind a kettő Jurijtől és egyik sem hordott magában jó híreket. Az első ezt írta: Menetrendváltozás, portéka nem áll rendelkezésünkre, legalább is a következő néhány hónapban nem. Kézbesíts valami hasonlót a szultánnak, és még mindig megkapod a fizetséged.

Ezekies Hannára nézett. Lehet, hogy kissé nehéz lesz megfékezni, gondolta, de képzeld el a kellemes meglepetést, amikor a szultán megtudja, hogy a nő az Izraeli Honvédelmi Erők katonája. A hatás megéri az extra erőfeszítést.

Az elképzelés sikamlós gyönyört okozott Ezekiesnek. Izgató érzés futott végig a nyakán, és le a gerincén, egészen a lábujja hegyéig. Imádta a kihívásokat. Majd rákattintott a következő üzenetre, ami nemrégiben jött be, körülbelül három nappal az első után.

— Kellemetlen balhelyzet alakult ki. — Jurij írta. — Készíts nyomtatott másolatot a mellékelt fotográfia portréről és várj a repülőtéren. A célszemély nő rövidesen keresztülhalad a repülőtéren és fel kell, hogy tartóztassuk. Valamit ellopt, ami nagyon kedves nekem és állati dühös vagyok. Figyeld az összes Nyugat Európába vagy Amerikába tartó járatokat.

— A pokolba ezzel az Izraeli ellenőrző biztonsággal, — Ezekies füstölgött magában, — amíg a légi területükön vagyok, képtelen vagyok megnézni az emailjeimet. Most mit csinálok Hannával? De igazán.

— Rossz hírek? — Hanna kérdezte. — Úgy nézel ki, mint egy korcskutya, akit elkapott a városi sintér.

— Semmi különös, — Ezekies idegesen dobogtatta ujjait a karfán. — Az én üzleti vonalamon valaki mindig meg akar dugni és szokás szerint egy méteres bikacsökkel. De ki tudom védeni, bár lehet, hogy egy keveset várnod kell a repülőtéren.

— Milyen keveset?

— Nem tudom. — Ezekies morogta és rosszalló pillantást vetett Hannára. — Attól függ, hogy milyen gyorsan alakulnak az események.

— Igen? Mi lenne, ha inkább vacsorát vennél nekem és beregisztrálnál egy tisztességes hotelbe? — a leány felelte és már nagyon kezdte megbánni, hogy vállalkozott ezzel az alakkal erre az európai utazásra.

— Egyelőre nem. — Ezekies mondta, és ahogy a repülő megállt a kiszálló kapunál és az utasok tömörülni kezdtek az ülések közötti keskeny folyosóra ő is felállt és hozzátette. —

Egyszer találnom kell egy komputerállást és ki kell nyomtatnom két másolatot a szökevény fényképéről, akit el kell fognunk.

— Én nem fogok el senkit. — A leány a kézicsomagja után nyúlt. — A múltamat jöttem ide felfedezni.

— Arra is sor fog kerülni, — Ezekies vigyorgott alattomosan, — de egyszer ki kell, hogy segíts egy kicsit.

— Hogyan?

— Majd meglátod. Légy türelemmel.

Keresztülmentek az útleveél ellenőrzésén és felvették a bőröndjeiket. Senki nem ellenőrizte le őket a vámvizsgálatnál vagy a biztonsági ellenőrzésnél. Ezzel a fáradsággal egy egész arzenál csőre töltött fegyvert hozhattak volna magukkal. Ezekies talált egy komputerszobát, ahol kinyomtatott két színes fényképet. Egyet adott Hannának és a leány kezébe nyomta a mobil telefonját.

— Menj a Delta légitársaság várótermébe; az egyik bárszéken helyezd magad kényelembe és figyeld, hogy jön-e ez a nő. Ha meglátod, telefonálj. Ő a mi madarunk. Kövesd, és nagyon figyelj, hogy ne veszítsd nyomát.

— Mit csinálsz, és hol leszel te, amíg én őrt állok? — Hanna kérdezte és fontolgatta, hogy felül a Tel Avivba visszainduló gépre.

— Mindenütt leszek és én is keresni fogom. Valaki hamarosan meg fog jelenni. Lehet, hogy Jurij, de lehet, hogy az egész bandája. Ha észreveszel valamit, csöngesd meg a mobil telefonomat. — Ezekies felelte és búcsúcsókot intett Hannának.

— Végtelenül megnyugtató, — Hanna sóhajtott és kísértve érezte magát, hogy beintse neki a nemzetközi lópikula jelt, de elkésett. Ezekies egy másodperc alatt eltűnt a tömegben

Tizenhetedik Fejezet

A felfrissítő fürdő után Szabina visszajött a házba. Ahogy a konyhán keresztül belépett a hatalmas ebédlőbe ott találta Boriszt, aki valódi ezüst evőeszközöket szedett ki egy börröndnagyságú ládából és rakta bele egy bonyolult fafaragásokkal díszített háromrészes vitrin fiókjaiba.

Szabina szorosra húzta köpenyén az övet, és amerre lépett és ment, örökké egy felsőbbbséges atmoszféra gőgös miliójét hordozta magával. Bárkivel szemben, első pillanattól fogva, elégedettnek és boldognak nézett ki, mint akinek terve van, és aki aggodalmaskodások nélkül bízik magában.

Borisz megpöccentette a kalapját a vendég hölgy felé, de nagyon észrevehetetlenül és valami ellenszenves és végtelenül utálatos módon. — Az emeleten, — mondta. — Mindenki magára vár. Jobb lesz, ha siet.

— Azt hittem, — Szabina felelte, — hogy a generátor reparálásával fogja magát elfoglalni. Hagyja az eszcájgok rendezését a női cselédségre, és hasznosítsa magát, mint egy igazi férfi.

Borisz megrázta a fejét és valami választ morgott, ami, bármilyen nyelven is ugatta haragját, rettenetesen ocsmánynak hangzott.

Szabina fellábujjhegyezett a keskeny garádicsokon, rémségesen bezártnak érezte magát a sötét és kanyargós lépcsőházban, és nagyon megkönnyebbült, amikor a fenséges palota legtetején belépett a napfényes stúdióba.

Jurij és a többiek már ott voltak. A természetes orosz nekitámasztotta hátát az üveglak kovácsoltvas keretének és keresztbefonta karjait a mellén, mely süllyedt és emelkedett, mint egy teljes erővel taposott falusi kovács-fujtató.

— Mi késleltette ilyen sokáig? — kiabált Szabinára. — Nem áll az egész nap a rendelkezésünkre, hogy tollázkodjon, mint egy cifrakakadu. Dobja le a köpenyét, nyújtózkodjon ki azon a díványon és nézzük meg, hogy milyen is a mezítelen bőre.

Szabina megvető oldalpillantást vetett Jurij felé. — Szó sem lehet róla. — mondta. — Maguk kislányok menjenek ki a műteremből. Egyedül Dr. Murraynak vetkőzöm le és nem két ilyen semmirekellő szégyenteljes szélhámosnak, mint maguk.

Jurij felemelte a jobb kezét, előreleandult, hatalmasat ugrott és arcul csapta Szabinát. — Fogd be a mocskos pofádat, te trampli, — ordította. — Csináld, amit mondok. Soha többet ne merj ilyen hangon beszélni hozzám és nem merd többé megtagadni egyetlen parancsomat sem.

Csonka belegyezően pislogott és Murray rettenetesen ijedtnek nézett ki és gyámoltalannak.

Szabina visszaugrott, elfordult és lángba borult arcán ujjai hegyével megérintette a máris fájdalmasan feldagadt bőrt. Tekintete egy pillanatra megállt a csomagok halmazán, ami három réteg magasságban volt összedobálva a hatalmas padlásterem sarkában. Konstatálta, hogy vállra akasztós alligátorbőr táskája ott feküdt a többi festészeti kellékek és személyes ingóságok tömege között.

Jurij Szabinához lépett, gyengéden megérintette a vállát, és halk, kedves, bocsánatkérő hangon kezdett beszélni hozzá.

— Sajnálom, baby, hogy eljárt a kezem. Legtöbbszörre nem vagyok durva és indulatos a nőkkel. Itt vagy ott felemelem az öklömet, de mivel könyörületes természetű ember vagyok, nem ütök azonnal.

Szabina vállat vont, ajkai megvető mosolyba húzódtak, ami kérdőre vonta elhatározását, hogy türtőztetni fogja magát. Nem látszott az alkalmas pillanatnak, hogy cirkuszt csináljon és helyreállítsa tiszteletreméltó nőnek kijáró jogait. — Ne mutass dühöt, de fizess meg nekik, — gondolta és könnyek áztatta szemeivel Dr. Murray István felé pillantott, aki szinte észrevétlenül bólintott neki. — Minden rendben lesz, csak játszd meg, hogy kooperálsz velük, — Murray arkifejezése látszott mondani és szomorú szemeiből egy halovány, de bátorító ektoplazma felhő rémlett előgomolyodni.

Szabina Jurij felé fordult, aki mögötte állt és bocsánatot próbált kierőszakolni belőle.

— Jurij, — mondta, — maga egy olyan elragadóan primitív öslény, hogy nincs más választásom, minthogy elfogadjam a maga nézetét a férfiak és nők közötti örök vitában. Semmi szükség, hogy bocsánatot kérjen. Nekem kellene vezekelnem, hogy örökké engedetlen vagyok és folyton sértő szavakat használok. Kérem, hogy bocsásson meg nekem, végtelen védelmezőm és nagykegyelmes, bőkezű mecénásom.

Csonka alezredes elgondolkozva megigazította fenekét a kényelmes fotelban. Kezdte kedvelni Szabina megváltozott hozzáállását és gondolta, hogy végre a helyes irányban haladnak.

— Hozzam a Smirnoffot? — kérdezte és szemei kutatva keresték főnöke jeges arca mögött az engedélyt.

Jurij bólintott. — Hozd. És keress hozzá két három-decis kristály poharat a Zrinyi Ilona kollekcióból, a kedvencemből.

— Miért csak kettőt? — Csonka bámult ostobán.

— Murray dolgozik és Szabina, — Jurij felelte, a szükségtelen kérdés nyilvánvalóan bosszantotta, — Szabina nem szabad, hogy így legyen. Legalábbis egyelőre nem. Nem szeretnénk egy zavaros szemű kaptos modellt lefesteni mesteralkotásunk vásznára.

Csonka elhúzta a csíkot, hogy hozza a vodkát, Jurij leült egy kis kerek asztal mellé, egy fonott nádszékbe és Szabina ledobta a köpenyét.

Jurij álla leesett és szája tátva maradt a csodálkozástól és a tisztelettől. Szemei odaragadtak az isteni látványhoz, Szabina alakja maga volt a tökéletesség. Alabástrom keblek egyenes szögben álltak előre, keskeny dereka alatt finomvonalú csípő kanyarodott és gyengéden

pihegő hasacska tövében sűrű bozót, ami összhatást kellő helyeken rugalmas húsi egészített ki, valami örjítően szenzuális és zabálnivaló módon.

Murray és ránézett a mezítelen modellre. Szemei felmérték az elébe tárult testet, valami művésziesen elismerő szakmai módon, mialatt alig hallhatóan rebegett szokatlanul hosszú orra alatt. — Éppen úgy, ahogy gondoltam. Az unoka tökéletes reinkarnációja Eötvös Katinka grófnőnek.

A neves restaurátor páncélökölszerű hosszú csövet húzott elő és kigörgetett belőle két feltekert festővásznat. Az egyiket ráerősítette egy festőállványra, ami a jobbra állt a kanapétól, ahova Szabina leereszkedett és kényelmesre igazgatta elfekvő pozícióját. A nap sugarai, ahogy az égitest lassan felhágott látszólagos pályájának mennyei zenitjére, visszatükröződtek a fényes vászonnál és szinte megvakították a mestert és modelljét.

Az állványra felerősített festmény az eredeti Renoir festmény volt, egy, még a feketepiacon is több millió euró értékre becsülhető, párját ritkító kincs.

Murray kibontotta a második tekercset is és felerősítette egy második állványra és egy alacsony suszterszéken leült mögéje. A műteremben lévő többiek nem láthatták, hogy a restaurátor előtt kifeszített második vászon mit rejteget.

Hunyorítva és hüvelykjével és mutatóujjával méregetve az arányokat Murray utasítgatta Szabinát, hogy hogyan feküdjön, és hogyan támassza meg felső testét a könyökén.

— Egy kicsit a balja felé, kedves, — mondta, — és emelje feljebb az állát egy kicsit, és nézzon egyenesen felém, azokkal a fényesen ragyogó szépséges szemeivel.

Csonka alezredes visszajött a kétliteres palack 120 fokos Smirnoffal és a két kristálypohárral.

— Hoztál jeget? Te tökkelütött idióta. — Jurij megvetéssel meredt Csonkára és ordított. — Minden istenverte szót a szádba kell, hogy rágjak.

— Nincs jég, Jurij. — Csonka tiltakozott. — Az az esetlen falubolondja, Borisz, még nem javította meg a generátort. Még nincs áram és a fagyasztót is ki kellene tisztítani.

— Majd én beszélek a fejével. — Jurij felállt. — És elmagyarázom neki a prioritásait. — Itt Jurij szünetet tartott és egy vékony mosoly, mintha ott sem lett volna, kezdett a szája sarkában bujkálni. — Tibor, gyere velem, elvtárs. Megmutatom, hogy hol vannak a jégkockák. Egy láda szárazjeget vettem tegnap este. A csomagtartóban van a Mercedes furgon aljában.

A két férfi kiment, és ahogy eltűntek Szabina leugrott a díványról.

— Ne mozduljon, drágám. — Murray szízegett rosszállóan és a csöpögő ecset, amit figyelmeztetően felemelt kezében tartott, úgy érződött, mint egy álmodóan inspirált, de befejezetlen szimfóniakompozíció megfoghatatlan látomása. — Maradjon a helyén. Most vázolom fel alakjának igazi arányait, ami feltétlen szükséges, mielőtt egy ecsetnyi festéket is felrakhatok a vászonra.

Szabina elengedte füle mellett Murray szavait, és úgy ahogy volt, anyaszült mezítelenen, odafutott alligátorbőr táskájához és leguggolt melléje. Sietve kutatott a táska belsejében, és néhány rövid másodperc múlva kihúzott egy tablettákkal teli kicsiny üvegcsét. Megnézte rajta a címkét, bólintott és felugrott, majd a kis asztalkához lépett, a két nádszékkal, és a tablettáknak a felét beleöntötte a vodkásüvegbe.

Erőteljesen megrázta az üveget, pucérfenekűen és szépségesen az egész idő alatt, és nézte a pirulákat kegyelemteljesen elolvadni és nyomtalanul eltűnni a tüzes ital átlátszó semmijében.

— Ez meg kell, hogy tegye a hatást, — mosolygott és miután a megmaradt pirulákkal együtt a fiolát visszatette a táskájába, gyorsan visszasietett a díványhoz és újra felvette a pozitúrát, amiben előzőleg feküdt.

— Folytassa dolgát, mester, — mosolygott Dr. Murrayra. — Teljesen a magáé vagyok és tegye, amit tennie kell.

—

Tíz perc, ha eltelhetett és hallották, ahogy három emelettel alattuk, a furgon kerekei pörögnek a zúzottkő behajton. — Borisz, — Szabina gondolta reménykedve, — elment, legalábbis néhány órára. Na, nézzük csak, hogy is bontakoznak ki a dolgok, és remélem az isten kegyelmére, hogy nem kell drasztikus tettekhez folyamodjak, mint például az a pisztoly a táskám fenekén.

Jurij és Csonka jelentek meg és egy pezsgősvödörben jégkockákat hoztak. Beléptek a műterembe és kényelmesen elhelyezkedtek a két fonott gyékényszékben, a kis asztal mellett, a vodkásüveggel a tetején. Szabina komoly arcot vágott, és merev Mona Lisa mosollyal az arcán szemlélte a vászon hátát, ami még elrejtette a csodálatos képet, ami lassan formálódott elő a művész palettájáról és minden egyes ecsetvonással tökéletesebb lett.

Jurij a vodkásüveg után nyúlt. Öntött egy kristálypohárral magának és utána büntársának is, Csonka Tibornak, a posztkommunista törvényerő illusztris képviselőjének. Szabina lassan mozdította szemének írisztét, de a feje mozdulatlan maradt, és szeme fehérjének előbukkanó csillanása huncut fényt vetett Murray felé, aki arcát eltakarva, lehajtotta fejét. Murray ebben a pillanatban jött rá, soha senki ki nem fogja fizetni neki ezt a festményt. Mostantól fogva többé már semmire sem számíthat.

A két férfi összekoccintotta poharait és lekortyoltak egy teli szájra valót, és hirtelen sötét felhők úsztak át a háromezer méter magas Vihorlát hegygerinc hófödte csúcsai felett, eltakarták a napot és a műterem baljóslatú, sötét árnyékba burkolta magát.

Csonka megdörzsölte a szemét. — Felséges ital, a legjobbak legjobbjá, — mondta, de amennyire értelmesnek és éles eszűnek kellett volna éreznie magát, a magasságos józanság déli órájában, egy furcsa érzés kezdett csúszni és sikamlani beléje, befele értelmének szürke hasadékaiba, egyéniségébe, ami agya tekervényeinek legmélyében élt és lakozott.

— Igyál, testvér. — Jurij újratöltötte poharaikat. — Használd ki a pillanat varázslatát. Igyál a jövőre, ami a napok múlásával visszavonhatatlanul vonul vissza előttünk, és amit utol kell érniünk és tulajdonunkba kell vennünk, hogy kiélvezhessük a tobzódó gyönyöröket, amit az élet maga ajánl nekünk.

Szabina nem tudta megállni. Kacér oldalpillantást vetett Jurijra és halovány mosolyt kockáztatott feléje.

— Látod, — Jurij emelte poharát a mezítelen modellre, alias, urológus orvosnőre diplomával és respekálható praxissal. — Még a hölgybarátnőnk is felfogja gondolatom horderejét és egyezik velem. Egyetlen szót sem kell, hogy megnézzem az értelmező szótárban.

Ismét ittak, ünnepélyesen és komolyan, mintha felsőbbrendű elrendeltetésük lett volna és mennyei istenségek irányították volna tetteiket. Szabina odanézett, a palack már félig üresen állt, bármelyik pillanatban, gondolta, a hatásnak meg kell jönnie, vagy be fogja perelni a gyógyszergyár képviselő ladyjét, aki a most felhasznált ingyen mintát adta neki.

— Oh, csodái a droggyártó konglomerátumoknak, — Szabina ábrándozott és végtelenül meg volt elégedve, ahogy Jurij lecsúszott székében, kezei lelógtak a szék karfájáról, és feje oldalvást gurult és természetellenes pozícióban lelte meg nyugalmát, mintha egy kegyelettel teljes hóhér máris eltörte volna a nyakát. Csonka követte a példáját, kivéve neki kijött a nyelve és hosszú csomókban kezdett a nyála csorogni, és ahogy elérte állának csücskét, ragadós csermelyt formált és alácsöpögött a mellére.

Szabina leugrott a díványról és csomagjából felragadott egy kék farmernadrágot és egy operáló köpenyt. — Gyorsan, — kiáltotta Dr. Murraynak, — segítsen. Valami alkalmasabb helyre kell mozdítanunk ezt a kettőt.

— Jobb lenne, ha most rögtön elmennénk innen. — Murray halára sápadt és kezei idegesen reszkettek. — Nem lesz túlságosan széles jókedvük, amikor felébrednek és rájönnek, hogy elaltatta őket.

— Ott, — Szabina két összehajtható asztalra mutatott a fal ellen támasztva. — Hozzuk ide középre azokat és állítsuk fel őket. Operálnom kell és maga lesz az asszisztensem.

— Én nem. — Murray István dadogta. — Nem tudom, hogy mit forgat az eszében, de semmi részt nem akarok vállalni belőle.

—Függetlenül attól, hogy most mit csinál, — Szabina kihajtotta az asztalok lábait és a két mozdulatlan férfi mellett felállította a terem közepén. — Hajlandó kisegítőnek fogják tartani és le fogják vadászni, mint holmi dúvadat. Jobban tenné, ha most segítene nekem leoperálni valami fontos testrészt, egy font élő húst és nem többet, amire szükségem van ezektől az öntelt zsarnokoktól.

Figyelemre méltó erőt mutatva, vagy ügyességet, esetleg mind a kettőt, Murray segítségével Szabina átgördítette a két elaltatott alakot az asztalokra és pantallójukat és alsónadrágjukat félig lehúzva szabaddá tette hasuk alját és combjuk felső részét.

— Idáig jó, — Szabina mondta és egy közeli székre helyezte alligátorbőr szatyrát. —A többi már csak rutin. Már sok alkalommal csináltam, hermafroditákon és szálnalmas férfiakon, akik jobban szeretnék élni életüket, mint egy csúnya nő és nem, mint egy szex hormonok gyötörte férfi. Természetesen az összes eddigi esetben, egészen mostanáig, megfizették a munkámat és államilag kiadott sebészeti engedélyem volt, de most, itt ebben az esetben jószolgálati alapon és a társadalom javára csinálom ezt a szex-csere műtétet.

Szabina gyorsan leborotválta a két férfi nemi szőrzetét és alkoholos vattával fertőtlenítette a közeli testfelületet és a zacskók tömött bőrredőit. Majd Dr. Murray felé fordult. — Legyen olyan drága angyal, — mondta és hangja zengve-bongva muzsikált, mint a templomi orgonabúgás éghoz fohászkodó zenéje. — És keressen nekem egy kis hűtődobozt és hozzon hozzá néhány műanyag zacskót a konyhából. Minden háztartásban kell lennie ilyen cikkeknek és valahol ott kell, hogy legyenek az egyik fiókban. Töltse meg a hűtőládát szárazjéggel, abból, amit Jurij említett és siessen vissza, mert még temérdek a dolgunk.

Mire Dr. Murray, kifulladásra és lihegve, és arca veres, mint pácolt cékla a befőtt üvegben, visszajutott a padlásterbe, Szabina el kellett, hogy végezze munkája javát és késznek látszott, hogy lezárja a procedúrát és feltakarítsa a rendetlenséget, amit csinált.

Rövid bemetszést csinált mindegyik herezacskóba, megnyitotta őket, kivette a két pár herét és rátette a pezsgős vödörben lévő jégre. Kör alakú vágást metszett a tövüknél és kihúzta mindegyik péniszt, a bőrkét kifordította rajtuk és kezének gyors rántással kiszabadította őket az alsó hasizmok szorításából.

Gondolatban jegyet csinált, hogy melyik tartozik kihez, és a péniszeket is rátette a jégre, a tojások mellé.

Szabina nyugodtnak látszott, mint egy háziasszony, aki a karácsonyi húsos lepényhez darálja a karajt. Munkáját élvezni látszott és a sebészeti álarc alatt, amit felvett magára, vidáman dudorászott egy csacs dalocskát.

— Perfekt, — bólintott, egy ütemet sem kihagyva a ritmusból. — A kiszedési procedura átütő siker; álljunk neki a kialakításnak és a helyreállítási műveletnek.

A herezacskókból bőséges bőrt gyömszőlt mélyen bele a hasi üregbe, egy szinte tökéletes szerelmi alagutat képezve belőlük és egyes kis csiklót formált a fitymabőrökből, amiket olyan gondosan megmentett.

— Készen áll a mű, — csodálta saját alkotását, — olyan tökéletes hölgyekké lettetek, jobbakká, amilyent valaha is lehetett remélni. Már csak egy dolgot kell csinálnom. Biztosítanom kell, hogy húgycsővetek működik, hogy ki tudjátok üríteni hólyagotokat és prosztatátokat.

Kivett egy hermetikusan lezárt kis nylonzacskót a táskájából és kivett belőle két vékonyka csövet.

— A miniatűr prosztetikus szervek csodája a Pfizer cég jóvoltából, — mondta és a fény felé tartotta a két átlátszó csövecskét. — Ezen keresztül, amíg a vágás összeforr, majd tudtok pipilni és utána maguktól kiesnek és megmarad a luk.

— Mit tettél, nőszemély! — Dr. Murray, ahogy felfogta a rettenetes látványt, kapkodni kezdett a levegőért. — Ahogy felébrednek, megölnék ezért.

— Sajnálom, — Szabina felelt és a verejtéket letörölte homlokáról, — de nem fogom megvárni az ébredést. Öltöztessük fel és tegyük vissza őket a gyékényszékekbe. Még két óránk lehet, amíg a külsődleges anesztézia tabletták hatása elmúlik. Nem lenne tanácsos, ha még mindig itt lennénk, és legjobb lesz, ha sehol sem találunk, amikor a felismerés bekövetkezik, hogy nőkké lettek átoperálva és leállt a tesztoszterontermelés.

— Ezzel egyetértek, — Murray sóhajtott és bánatosan bólintott. — Ez valóban nagyon kihozhatja őket a sodrúkból.

Szabina nem felelt. Az egyik pár herét és az egyik péniszt beletette az egyik zacskóba és a másik készletet a másikba. Utána filctollat vett elő táskájából és egy pillanatra eltűnődött.

— Oh, brúder, melyik lehet melyiké? Remélem, hogy nem kevertem őket össze. — Majd megrándította a vállát és suttogva folytatta. — Majd kiválogatják, mielőtt visszavarrják, — és az egyik zacskóra ráírta, hogy Jurij és a másikra, hogy Csonka. Ezt bevégezve a zacskókat betette a hűtődobozba és erős ragasztószalaggal légmentesen lezárta a fedelet.

Tíz percen belül Szabina és Murray készen álltak, hogy fussanak. A két férfi, Jurij és Csonka kényelmesen ültek székeikben és a kellő hatás kedvéért Szabina ujjai közé helyezte az üres poharakat. Az üveg vodka szintén kiürült, bár nem a szájukba, de ez az ablakon keresztül kiöntve, és le a puha anyaföldre.

Szabina gondosan feltisztította az összes többi nyomot. Jókora batyut kötött a véres rongyokból, beletette elhasznált gumikesztyűjét, és mind az üres pakolásokat, használt gézeket és dobozokat és az egész halmazt begyúrte hátizsákjába.

— Ahogy kifele igyekeznünk ezekből a hegyekből, ezt majd bedobjuk valami sziklahasadékba, vagy egy mély szurdokba, — magyarázta. — Ez biológiailag veszélyes matéria és esetleg felhasználhatják, hogy visszavonják orvosi engedélyemet.

— Ezt nyilván nem szeretnénk, ha megtörténne, — Murray rázta a fejét szarkasztikusan. — Hatalmas veszteség lenne a világ összes betegeinek és szükségben szenvedőinek.

Attól eltekintve, hogy alkalmaként elejtett egy elitélő megjegyzést, amit éppen utoljára csinált, Murray is szorgoskodott. Feltekerte mind a két festményt és visszatette őket a rajztokba. Elpakolta festőszereit, a keféket és a tubus festékeket és a palettát és kijelentette. — Készen állok az indulásra. Ahogy megadja a szót, mehetünk.

Szabina még egyszer utoljára körülnézett. — Minden rendben. — sóhajtott, szinte megbánóan. — Egyszer minden jó dolognak véget kell érnie és az életnek mennie kell tovább. Gyerünk.

Hegymászó bakancsokkal a lábukon és alkalmas turistaruhába öltözve, amiket szobájában talált, Szabina és Murray átvágtak a kastély előtti nyílt mezőn és eltűntek a sűrű őserdőben. Szabina egy helybeli térképet tartott a kezében és nézegette a nyakában lógó iránytű mutatóját.

— Ki kell kerülnünk az összes országutat és minden földutat, ami szélesebb, mint egy ló feneke. Nem szeretném, ha Borisz utánunk hajtana és a Mercedes ablakából lövöldözne ránk.

— Mit gondol? Mennyit kell még gyalogolnunk? — Murray kérdezte és lazábbra igazította a tartószíjak tömegét és a zsákok hevederjeit, amiket a hátára és vállaira aggatott.

— Nézzem csak, — Szabina megállt egy magas hegygerincen és végigpásztázta a lábuk alatt kitaruló fantasztikus panoráma távlatait. — Kissé keletre vagyunk a Latorca folyótól, ami nyugat-északnyugat irányban folyik. Ez az útirányt el kell kerülnünk. Ez lesz az első zóna, amit Jurij lezár. Dél-délkeleti irányban kell mennünk és meg kell próbálnunk elérni a Tisza felső folyásának mellékfolyóit és tutajon le kell ereszkednünk Magyarország irányába.

Hagyományosan szálfákat úsztattak alá erről a vidékről a végtelen magyar alföld szívébe. — mondta és kevés gondolkodás után hozzátette. — Remélem, hogy még mindig csinálják.

— Milyen messze lenne az? — Murray kérdezte, és gondolatban hozzátette. — Már éppen eleget gyalogoltam idáig is.

— Még ötven mérföld.

— Oh, Jehova. — sóhajtott az öreg.

— Az út végig lefele ereszkedik, — Szabina rosszalló pillantást vetett Murrayra, — ha megfontoljuk a kockázatokat, csak egy kellemes nyári séta a Városligetben.

— Hiábavaló erőfeszítés. — Murray akadékoskodott. — Nem számít, hogy mennyire akarjuk őket elkerülni, előbb utóbb úgyis elkapnak. Juriynak egy egész hadseregére való bűnöző áll rendelkezésére. Mit fogunk csinálni, ha értünk jönnek?

— Remek adukártyám van. — Szabina mosolygott enigmatikusan. — Valami felettébb értékes dolog. Legalábbis számukra.

— Ne merje mondani, hogy az, amire gondolok. — Murray hosszú, elnyújtott és ijedt szótagokban beszélt és szinte összezsínálta a nadrágját.

— Pontosan, hogy az. — Szabina felelte. — Szárazjégen nálam van a péniszük és a tojásaik, és csak akkor adom vissza, ha szabadon kiengedtek ebből az országból és megígérik, hogy nem üldöznek tovább a tengerentúlon.

Tizennyolcadik Fejezet

Jurij megmoccant. Megdörzsölte a szemét és ásított. — A rosseb egye meg. — morogta. — Elaludtam. Hol vannak a többiek?

Maga mellett meglátta a cimboráját, Csonka alezredest. Székében lustán elnyúlva, Csonka horkolt, mint egy szőrös vadkan a pocsolyában. Jurij rápillantott az üres Smirnoff palackra és úgy oldalba vágta Csonkát, hogy szinte a fele bordája eltörött.

— Te, eszetlen vodkakazán, — ordította. — Az egész istenverte üveggel megittad. Mi az ördög problémád van? Ha nem bírod az italt, miért iszol?

Ezt kijelentve Jurij megvakarta a tarkóját és meredten bámulva, mint egy falu idiótája hozzátette. — Talán én is ittam eggyel-kettővel, de ki számolta? Egy tucat ládával van belőle a pincében. — Majd érezte, hogy feszül a hólyagja és káromkodott. — A pokolba, eresztenem kell.

Álomtól még mindig ólomnehéz szempillái alól kilesett, feldagadt ajkait összecücsörítette és haragosan nézve ide-oda egy alkohollal teli hatalmasat böffentett. — A mosdó, ezen az emeleten van egy luxusmosdónk. Belevizelhetek a saját márványmosdómba, nem? Ki tiltaná meg?

Megemelte a fenekét, szokatlanul érzékenynek és merevnek érezte, és kiegyenesítette langaléta termetét, és próbálta megtalálni egyensúlyát. Majd toronyirányban a tágas műtermen keresztül, egyenesen a fürdőszoba ajtaja felé tántorgott, ami félig nyitva állt. Ahogy beért, nem gyújtotta fel a villanyt, egyelőre úgysem volt elektromosság a házban, de teljesen nyitottra rúgta az ajtót, ami akció, ahogy a napvilág megtört fényei beszűrődtek a kinti műteremből, a szürke ötven árnyalatába burkolták a szobát.

Bent a fürdőszobában kioldotta kígyóbőr övét, lehúzta sliccén a zipzárt és a földre leengedve nadrágját a márványmosdó hideg pereme ellen nyomta combjának felső részét. Magas termetű férfi volt, de a tojásai mindig nagyok voltak és lelógtak, és normális körülmények között, ha hasonlóképpen pisilt, a kellő magasságra kellett igazítania petyhüdt pipijét. Ami rendszerint csak egy rutin rántása volt a csuklónak, és mégis és most, ezúttal nem találta az olyan nagyra értékelt arany kulcsocskát.

Még egyszer megnézte. Lefele lesett, öklével megdörzsölte és keskenyre húzta a szemét, és mégis, semmi. — Hova lett? — morogta és részeg hitetlenkedéssel rázta a fejét.

Aggódóan és megdöbbenve, a férfi kissé széjjelebb mozdította a lábait és egy keveset hátraaraszolt a mosdó szélétől. Egész felső testét beleadva előrehajolt, meredten nézte a helyet,

ahol masszív dorongját várta látni és dús nemi szőrzetét, és semmi nem volt ott, abszolúte semmi. Kivéve valami szokatlan bőrredők és türemkedések, és egy kicsiny műanyag cső, ami kibukkanni látszott a ráncok tetején.

— Csonka, — Jurij ordított és rekedt hangjának ereje szinte darabokra repesztette a nagytükröt, és bármilyen más üveget a közvetlen közelben. — Gyere ide, te barom. Nem találok a farkamat.

Csonkának furcsa álma volt. Egy rettenetesen ronda varázslónő lábát mosta, aki varázspálcájával ritmikusán verte a fejét.

— Kiherélt eunuch leszel, — a ronda némbor vartyogott valamiféle ütemes rigmust. — „Péniszed a szatyromban,—és vissza nem adom,—hacsak meg nem bánod bűneid,— és félrelépéseidet,— a nők ellen,— listát csinálsz, — és elpostázod az összes ismerősödnek.”

— Ugyan már, — Csonka könyörgött. — Mit vétettem ellened? Könyörgöm. Légy irgalommal; mind a ketten magyarok vagyunk; ez kell, hogy számítson valamit.

— Igen, nagyon jó. — A boszorkány visított fülrepsztoén. — Gondolod, hogy érdekel? A pöcsöd vagy a lista, választhatsz.

Ebben a pillanatban a boszorkány eltűnt, mintha soha nem lett volna ott és Jurij állt a helyében, aki megragadta Csonka nyakát, vadul rázta és beleordított a fülébe.

— Ébredj fel! Le kell, hogy lőjünk a dögöt.

Csonka kinyitotta a szemét és látta, hogy egyedül van. — Hála istennek, — sóhajtotta, — csak álom volt az egész, bár szívesen részt vettem volna valamiféle hajtóvadászaton, hogy jól szórakozzak.

Az alezredes hólyagja is tele volt. A mosdó felé lesett és ott látta Jurijt, aki zavarodott nézéssel az arcán bámult vissza rá.

— Mondtál valamit? — Csonka odalépett Jurijhoz és kérdezte, — Álmodtam és álmomban ordítottál, hogy lőjünk le valami dögöt.

— Igen, kiabáltam, — Jurij felelt ingerülten. — A péniszemnek lába kelt, és el nem tudom képzelni, hogy hogyan.

— Lehetetlen. — Csonka közelebb jött és szemre vette Jurij kitakart ágyékát. — Ugyan, Jurij. Még mindig be vagy rúgva? Tökkötő van rajtad, ennyi az egész. Vedd le és alatta megtalálod a nudlidat.

— Semmi tökkötő, — Jurij nagyon idegesnek és aggódónak nézett ki. — Pisáltam és a húgy ezen a kis csövön spriccelt ki, ami látszólag itt van a lábam között, — mondta és rámutatott ágyékára. — Látod ott azt a kicsi szart? Az az.

Csonka előrehajolt, kivett egy nagyítóüveget a piperefiókból, gondosan megvizsgálta a kérdéses anatómiát és hangosan röhögésbe tört ki.

— Jurij, — Csonka tántorgott örömeiben és zabolázhatatlan jókedvében csapkodni kezdte az oldalát. — Puncid van, egy igazi puncid van bátyám, vagy inkább hívjalak nővéremnek?

— Puncim van? — Jurij kérdezte és nagyon restelkedőnek nézett ki.

— Semmi szégyen abban. — Csonka felállt és szemét továbbra is Jurij különleges nemi szervén tartva kezdte mesélni egyik hosszú történetét, amit minden alkalomra és bármi eseményre mindig elő tudott húzni emlékezetéből. — Éppen ideje, hogy előbúj a szekrényből. — nézett meredten Jurijra és szinte hátra veregette. — Semmi okod, hogy rejtegesd előlem igazi szexualitásodat. A Baskirijevics kerületben, Oshkosh tartomány központi részében volt egy harmad-unokatestvérem, Szása, aki ugyanezzel a problémával küszködött. Kívülről jól fejlett női nemi szervet hordozott a lába között, de bent a hasüregében működő heréi rejtőztek, és hozzá jókora prosztata és rengeteg tesztoszteron a vérében. Szása belsőleg teljes értékű férfi volt, ezzel nem volt probléma, és néhány lesboszi lányt fel is csinált a környéken. Képzeld el a meglepetést, amikor megtudták, hogy az unokatestvérem, egy nő, volt gyerekeiknek az apja.

— Fogd be a pofád. — Jurij figyelmeztette az alezredest. — Nem akarok semmiféle nevetséges történetet hallani semmiféle hermafroditákról és nőies férfiakról. Nem vagyok közülük való. Még ma reggel tizennyolc centis farkam volt és a tökeim akkorák voltak, mint egy strucctojás.

— Kérdezd meg Szabinát, — Csonka vállat vont és sértődött pofát vágott. — Szabina urológus és támogatni fogja elméletemet.

— Hol van Szabina? — Jurij körbehordozta a tekintetét és arca elsötétedett. — és hol van Dr. Murray és a festmények? Mi a fészkes fenő folyik itt?

— Nem tudom, — Csonka felelte és érezte, hogy mást már tényleg kell a vécére mennie, — de biztos vagyok benne, hogy van racionális magyarázat mindenre. — tette hozzá. — Csak légy egy perc türelemmel, hogy eresszek egyet és utána végére járunk a dolognak.

— Rendben, — Jurij felelte és felhúzta a nadrágját, — de végezd a dolgod gyorsan.

Csonka odaállt a vécékagyló elé, felemelte a párnázott ülést, lehúzta a zipzárt és benyúlt. Nem találta. Mélyebbre nyúlt. Semmi. — Hogy a fene, — sóhajtott. — Ez már nem lehet véletlen. Én nem vagyok hermafrodita. Ebben az egyben holtbiztos vagyok.

— Mit mondtál? — Jurij bámulta meredten Csonka hátát. — Valami nem stimmel?

— Nem, — Csonka morogta. — Csak némi privátságra lenne szükségem. Ellenedre lenne kimenni? Pottyantanom kell és le akarok ülni.

— Semmi probléma, — Jurij bólintott. — Ahogy mondják, ha csinálnod kell, akkor csináld. Kimegyek a ház elé és próbálok telefonálni Borisznak. Borisz kell, hogy tudja, hogy mi történik.

Miután Jurij elment Csonka leült a vécére. — Nyilvánvalóan, — fontolgatta. — Szabina csinálta az egészet. De hogyan? Feltehetően valami hallucinogén port kevert az italunkba és rémlátomásaink vannak. De mikor? A franc ebbe az alkoholista oroszba, miért kell, hogy örökké igyon. Ezt az egészet csak képzeljük és ki fogunk lábalni belőle. A drog hatásának előbb utóbb el kell múlnia. Remélem, — tette hozzá vágyakozóan, — az alkohol és a kábítószer kombináció nem okozott permanens agykárosodást, nekem vagy Jurijnak. Akárhogy is van, — határozta el, — senkinek sem kell tudni állapotomról. Nem fogok magamból látványosságot csinálni és nem leszek a világ röhögésének a tárgya, ahogy Jurij, aki fünek-fának és az összes rokonuknak és üzletfeleiknek panaszkodik, és a világgá kürtöli a baját. Én magamban fogom tartani, amíg ki nem derül, hogy mi is ez az egész kalamajka.

Csonka felhúzta a nadrágját és kiment a mosdóból, hogy megnézzze, hogy hogyan kezeli Jurij az esetet. A műterem közepén találta a barátját, aki már átkutatta az egész padlásteret és különféle nyelveken vadul káromkodott.

— Hol van a telefonom, te eszetlen, kopaszseggű pávián? Azt keresztre feszített pléhkrisztusát neki. Hogy az az egekhez esdeklő Szent Mikulás átkozzon le a pokolra, nem találok a mobil telefonomat. A kakas csípje meg azt az összes krizantémum rágó vadmacskát.

Ebben a pillanatban a telefoncsengő muzsikálni kezdett és az Igor herceg operából kivett Alexander Borogyin Poloveci táncainak főmotívumát ismételte háromszor.

— Ez az enyém. — Csonka Jurijra nézett és szégyenlősen billegtette szempilláit. — Felvegyem?

Jurij szüneteltette őrült tobzódását és dühödten meredt az alezredesre. — Egyszer nézd meg, hogy ki az. Van hívóazonosítód. Nem?

Csonka kivette farzsebéből az elektronikus szerkentyűt és megnézte a számot. — Főnök, — mondta. — Ez te vagy. Úgy nézem, hogy te akarsz velem kapcsolatba lépni.

— Na, ez megmagyarázza a hiányzó telefont. — Jurij horkantott. — Add ide a telefonodat. Borisz bizonyára kölcsönvette az enyémet és az idiótának most valami baja van és hív.

Jurij elvette a telefont és megnyomta a beszél gombot. A műhold alapon működő csodabigyót a füléhez tartotta és egyetlen hang kiejtése nélkül várt.

— Halló, — suttogta finoman egy kedves női hang a vonal túloldaláról.

— Halló, — Jurij válaszolta.

— Halló, — a nő ismételte csábosan.

— Halló, — Jurij kontrázott.

— Kivel beszélek? — a női telefonáló folytatta a csábítgatást, de ezúttal egy kevés elővigyázatosság is keveredett a hangjába.

— Ki az átkos pokolfajzat vagy? — Jurij felemelte a hangját és dühösen találgatta, hogy még meddig tart ez a felettébb bosszantó szóbeli huzavona.

— Itt Szabina, — Mrs. Névtelen végre bemutatta magát. — Jurijjal szeretnék beszélni.

— Hol vagy? — Jurij üvöltötte, — és hol van Murray? Ti ketten egy festményen kellene, hogy dolgozzatok, és én nem látok itt se festményt, se festőművészt és főleg sehol a modellt. Mi a kénköves pokol folyik itt, te ostoba liba.

— Jurij, — Szabina felelte, visszategezve a férfit. — Te vagy az? Te kell, hogy legyél. Senkiben nincs ilyen kifinomult megkülönböztetés és senkinek nincs ilyen csiszolt modora, hogy ilyen könnyed eleganciával tudja magát kifejezni.

— Igen, én vagyok, — Jurij ordított, — és másodjára mondom. Hol vagy? Tolasd ide vissza azt a rátarti segged és hozd vissza a telefonomat. Nem adtam engedélyt, hogy használhasd.

— Sajnálom, — Szabina felelte. — Nem tehetem. Nem vagyok abban a helyzetben, hogy eleget tegyek, és máskülönben is, drágám. Nem hiányzik neked valami, ami nagyon kedves a te szívednek? Vettél-e mostanában, tiszta véletlenül, egy új keletű leltárt fontosabb testrészeidről?

— Rohadt szuka, — Jurij felelte, még mindig ordítva, bár dühös baritonjának ereje veszélyeset zuhant. — Remélem, hogy nincs semmi közöd hozzá. Vagy igen?

— Semmi közöm, mihez? — Szabina kérdezte ártatlanul. — Ki vele, Jurij. Mond ki világosan. Ne hagyj, hogy találgassak. Orvosnő vagyok, hozzám bizalommal lehetsz.

— Némber. — Jurij mélyet lélegzett és felemelte a hangját, de legnagyobb meglepetésére orgánuma megbicsaklott é szennyes szitkozódása szálnalmas, magas oktávú nyávogássá változott. — Orvosnő vagy. Azt mondd. Az Isten szerelmére. Nem te vágta le a péniszemet. Vagy igen?

— Hát észrevetted, Jurij, — Szabina kacagott. — Remekül csinálod, ember, vagy inkább asszonynak kellene, hogy szólítsalak? Tehát átütő sikernek könyvelhetjük az operációt. Vehetném dicséretnek az elismerésedet?

— Megöllek ezért. — Jurij felelte, most már normális hangon. Többet nem volt értelme ordítania. Még nem gyakorolta be az erőteljes női sikítás művészetét, de már elvesztette hangjának férfiasan kongó rezonanciáját. — Szemet szemért, — folytatta fenyegetően, — és fogat fogért. A legmélyebb szakadék fenekén fogsz elrohadni, amit bosszúálló csapatom tagjai találni fognak.

— Vagy, ha már bibliai hasonlatokban szereted magad kifejezni, a te péniszed és tojásaid a festményért és szabad elvonulásért ebből az istenháta mögötti országból. — Szabina felelte nyugodtan, és hangjában a véglegesség aurája érződött, ami nem tűrt semmiféle ellenkezést és ahol nem volt hely disszonanciára.

— Vissza tudnád varrni őket? — Jurij felelte, szinte kérlelően. — Igazán. Nagyon aljas dolog volt, amit csináltál. Jóvá kellene tenned és bocsánatot kellene, hogy kérjél.

— Megütöttél, — Szabina válaszolta és a vonal túlsó végén durcásan elcsücsörítette a száját.

— Túlságosan komolyan vetted, — Jurij felelte. — Csak egy kis legyintés volt az egész és már korábban bocsánatot kértem.

— Ennyivel nem lehet elintézni. — Szabina mondta. — Vétkeinkért és bűneinkért vagy ezen a világon vagy a túlvilágon, de megfizetünk.

— Én inkább a túlvilágot választom. — Jurij morogta. — Ateista vagyok és pragmatikus. Hol vagy? Nincs szándékomban, hogy kioktassalak kitanult szakmád gyakorlásáról, de azt hiszem, hogy minél hamarabb helyre teszik és visszavarrják a levágott tagokat, annál nagyobb az esély a sikerre. Szépen kérlek, ne akard, hogy a térden állva könyörögjek. Gyere haza, varrd vissza, amit levágtál és egálban vagyunk. Ígérem, hogy soha nem fogom a rovásodra írni. A festményeket is újrakezdehetjük.

— Fogalmam sincs, hogy hol vagyunk. — Szabina felelte és valószínűleg körbenézett, de nem látott semmi mást, mint égig érő fenyőket és lent a mélyben egy kanyargó makadám utat. — De tudod mit? Testrészeidet szárazjégen tartom, egy legalább két napig életben lehet tartani bármi kimetszett szövetet. Egy előre elrendezett biztonságos helyen otthagynom a kérdéses darabokat, és ahogy kint vagyok az országból telefonálok neked. Már úgy értem, hogy én és a festmény ülünk egy gépmadárán és repülünk egy másik kontinens felé. Továbbá, békét hagysz Dr. Murrayinak. Semmi dolga nem volt az én bosszúmmal. Vehetjük kis javaslatomat igazságos megállapodásnak?

— Igen, legyen akkor megállapodás a neve. — Jurij hörögte rekedten. — Telefonálj, ahogy találtál egy helyet ahol átvehetjük a portékát. Garantálni fogom biztonságos utadat, bármerre is méltóztatsz menni.

—

Miután Szabina megszakította a vonalat és Jurij is összecsukta a mobilját, Csonka gyanakvó szemekkel nézte a barátját és helytelenítő hangon kérdezte. — Csak nem állapodtál meg vele? Egy szavát sem lenne szabad elhinned. Ismerem még az orvosiról. Szabina mindig bizarr és kiszámíthatatlan egy kiskutya volt.

— Nem csinállok vele semmiféle megállapodásokat. — Jurij felelte komoran. — csak akartam, hogy higgye, hogy csinállok. Hívom a Kolomea helikopter századot, az összes vérebet, és a hegyivadászokat. Elektronikus követő van a telefonomon, amit aktiválni tudok. Levadásszuk a szemét szukát és kinyírjuk. Ez a nő semmi más, mint egy eltaposnivaló poloska.

— Nincsenek hegyivadászok és a helikoptereket javítják. — Csonka csóválta a fejét. — A hegyi mentőosztag tagjai és a kutyák Svájcba mentek állást keresni, és a működőképes helikoptereket eladták a drogkereskedőknek Afganisztánból. Ne felejtsd el, Ukrajnában vagyunk. Ha szerencsénk van, találunk néhány megmaradt partizánt a Nagy Honvédő Háborúból és néhány elől töltős flintát a Krimi összetűzés idejéből.

— Akkor telefonálj Moszkvának, beszélj Putyinnal és mozgósítsd a vörös hadsereget. Nem számít, hogy kit értesítesz, de a farkamat akarom vissza. Futólépésben, és azonnal. Még mindig itt vagy?

Tizenkilencedik Fejezet

Az erdős hegyvonulat túloldalán, a sötétzöld sűrű fenyőerdőn túl és nadrágféken leereszkedve a csúszós túlevelekkel borított keskeny ösvényen, Szabina betette a mobiltelefont a farzsebébe, és éles szemekkel figyelve az alattuk kanyargó makadám utat, bejelentette. — Siessen, doki. Egy szálfaszállító szekeret látok közelíteni. A lábaimnak pihenésre van szüksége és felülünk az öreg szekeres mellé a bakra, aki a járomba befogott hat ökröt hajtja maga előtt.

Szabina olyan gyorsan ereszkedett alá a magasabb régiókból, hogy Dr. Murraynak keserves egy nehéz dolga volt, hogy lépést tartson vele, és bedugultak a fülei és az orra vérezni kezdett.

Mire leértek és előbukkantak két hatalmas szikla közül az ökrösszekér lelassult a keskeny úton és óvatosan döcögött előre az egyik hajtúkanyarban.

Szabina kiugrott a kajla szarvú szürke ökrök elé és lelkesen lengetve szépséges karjait és egyik legédesebb mosolyát poccentve az öreg felé, kérlelő hangon szólt hozzá.

— Drága, mélyen tisztelt, otyec, — szedte össze nagyon is limitált Hucul dialektusát, és olyan udvariasan szólt az öreghez, ahogy tudott. — Nagyon elfáradtunk, felülhetnénk a szekérére?

— Ülhetnek, drága édes galambom, — a fiatal nőre nézve az öregember megpödörte lelógó bajuszát. — Kivéve nem megyek nagyon messze. Le kell tennem ezt a rakományt a szálfacszúsztatónál, két kilométerre ide. Onnan megyek vissza a kerületi erdőirtáshoz, ami ugyanabban az irányban van, ahonnan jövök.

— Szálfacszúsztató? — Szabina fülei kiegyenesedtek, mint a kiskutyának, ha a hallja, hogy a gazda tölti az etetőtálat. — Mi az a szálfacszúsztató?

— A szálfákat fent a magas lejtőkön vágják. — Az öreg magyarázta, mialatt Szabina és Dr. Murray felkapaszkodtak a szekérre és leültek mellé a bakra. — Én elszekerezem őket a legközelebbi csúszdához, és ott mennek is lefele a vályúba, le a fatelepre a folyómelletti tutajkikötőnél.

— Szuper, — Szabina felelte elgondolkozva. — Melyik folyóhoz?

— A Tiszához. Az összes hegyi patakok édesanyjához. Mint anya, aki kebelére fogadja gyermekeit, a Tisza összegyűjti a kis csermelyeket és szerető gondoskodása alatt leviszi őket a Nagy Magyar Alföld végtelen síkságára.

Szabina Murrayra pillantott, és ahogy mondta neki, — látja, megmondtam, utazásunk olyan, mint egy vasárnapi kirándulás a városligeti cukrászdába, — két helikopter közelített és hamarosan a közelükbe értek.

— Általában sok helikopter repdes errefelé, — Szabin nyújtogatta a nyakát, hogy leolvassa a zajos gépek felségjeleit. — Valami katonai bázis van a közelben?

— Nincs. — Az öreg férfi morogta bele a szakállába. — Nagyon szokatlan errefele helikoptereket látni. Errefele csak sasok repkednek és keselyűk. Néha műtrágya és bogárméreg szóró kis gépek. Soha nem látunk semmi mást.

— El kellene rejtőznünk. — Szabina méregette idegesen a háta mögött ijesztően tornyosodó szálfák tömegét. — Azt hiszik, hogy Amerikai kém vagyok, és nacionalista felkelést akarok szervezni a kormány ellen.

— Ne féljen, — felelte az öregember nyugodtan. — Bújjanak be a szálfák közötti hasadékba, mint valami araszoló kukacok, ha nem sértem meg, hogy ilyesmihez hasonlítom, ami annyira nem illik magához. Senki nem fogja magukat észrevenni, és ha megállítanak, azt mondom, hogy semmiről nem tudok semmit és senkivel nem beszéltem. Ki nem állhatom az ukránokat. Magyar vagyok és ez a föld ezer évig a mienk volt. Az ükapám a Habsburgok ellen harcolt, a nagyapám az orosz cár gyilkos kozákjai ellen és az apám meg Sztálin ellen. Nem kell, hogy otyecnak nevezzen. Ez az apám szónak a szláv változata. Hívjon Béla bácsinak. Ez az én istenadta, becsületes magyar nevem.

Szabina és Murray behúzódtak a fatörzsek alá, a helikopterek áthaladtak a fejük felett és hamarosan a szálfacszúza kezdetének kockaszerű épülete tűnt elő a fák között.

Kisebb távolságból egy tucatra való állig felfegyverzett ukrán katonát láttak az épület körül. Az öregember hátrafordult és Szabinához szólt.

— Kis katicabogaram, — mondta. — Azt hiszem, hogy maga meg az édesapja jobb lesz, ha itt leszállnak és vargabetűt csinálnak az egyik ritkán használt csúszda felé. Ott ugorjanak fel egy hatalmas farönkre és félórán belül lent vannak a Tisza felső folyásának sispergő vizeinél.

Szabina kimászott a rönkök közül. Gondosan összeszedte a dolgait, kivéve a mobiltelefont, ami máskülönben is Jurijé volt. A telefont az egyik ökör füle mögé akasztotta, az ökör mellé, amelyiket a legjobban kedvelt, és amelyiknek a legnagyobb és legbánságosabb nedves tulokszeme volt.

— Gyerünk, doki, — kacsintott Murrayra. — Jó mulatság lesz. Megvadult cowboy vágát csinálunk egy falovon. Fogadom, hogy a maga kedves felesége, Brigitte már hosszú ideje nem ajánlott magának semmi ehhez hasonló.

—

A furfangos hegyi emberek elvezettek egy csobogó patakot, több ágra osztották zabolázatlan folyását és benedvesítették a gránitkőbe vésett vályúkat, amik meredeken átvágtak a sziklás gerinceken, a kiugrásokon és hegycsúcsokon és viaduktot formáltak a szakadékok felett, és néha

nyílegyenesen, néha nagy kanyarokat leírva dübörögtek alá a Magas Kárpátok vonulatának tetejéről, le a lankás dombvidékre, lent a hegyek lábánál.

— Hejh, — Szabina sóhajtott, ahogy a legtávolabbi vályú szélére lépett, biztos távolságra és egyelőre észre nem véve a fegyveres öröktől. — Drága nagymamám, Erzsébet, mit meg nem tennék, hogy helyrehozzam családunk becsületét és erkölcsi feddhetetlenségét.

— Veszélyesnek néz ki, — Murray István mondta, — és ahogy nézte az óriási rönköket végtelen sorban lassan csúszni előre a széles indító lagúnában hozzátette. — Könnyen le lehet esni ezekről a fatuskókról, és keresztül lehet repülni valami mély horhoson, és beüthetjük a fejünket egy kiálló sziklába, vagy alájuk is fordulhatunk, és véres péppé zúzódhatunk alattuk.

— Ne legyen olyan pesszimista, — Szabina mondta, ahogy a szeme sarkából figyelte, hogy az örök körbevették Béla bácsit, aki többször széjjeltárta karjait és ártatlanul rázogatta a fejét.

— Amerikában, — Szabina folytatta hanyag eleganciával. — Komoly összeget, kell fizetnünk egy ilyen lovaglásért egy Vidám parkban, mint a Busch Garden, vagy Disneyland Floridában, pedig azok a menetek olcsó utánzatok. Ez itt az igazi dolog, egyszer egy életben adódó alkalom.

A fegyveres örök észrevették némi távolságról, hogy Szabina és Murray vitatkoznak és tétováznak, és hárman belőlük, ordítva és géppisztolyaikkal hadonászva futni kezdtek feléjük.

— Nincs idő a gondolkodásra, eljött a tett ideje. — Szabina sívította és karjánál fogva megragadva Murrayt ráugrott a következő szálfára, ami az indítólagúna tölcészerű végénél lassan mozdult előre a lába közelében. A vastag fatörzs fokozatosan gyorsult, orrát déli irányba fordította és máris csúsztak lefele a meredek lejtőn. Ahogy a vadul forgó óriás bukott alá, mint egy zuhanóbombázó a célpont felett, Szabina merészen egyensúlyozott a tetején, mint egy tapasztal szörfölő a szökőár hullámain Oahu szigetének északi partjain, vagy ide-oda hajolva guggolt rajta ingatagon, ha a gyengén karbantartott vályú mentében egy-egy alacsonyabban fekvő faág alatt kellett elszáguldjanak.

— Micsoda gyönyör, — Szabina sikította, — mindig szerettem volna valami ilyesmit csinálni.

— Nem én, — Murray felelte és kétségbeesetten kapaszkodott Szabina vékony derekába, és ragaszkodott életéhez, ami az adott pillanatban csak vékony hajszálaikon látszott függeni.

Az örök megvetéssel néztek a menekülők után. — Az idióták, — szitkozódtak. — halálra fogják zúzni magukat. Telefonáljunk Jurij elvtársnak, hogy abbahagyhatjuk-e az üldözést.

Vezetőjük, Aljosa komisszár, beütötte a gyorshívó gombjait a mobilján és beszélni kezdett a telefon kihangosítójába. — Jurij, elvtárs, — kezdte, — majdnem elfogtuk őket élve, de ráugrottak egy fatörzsre, ami a legmeredekebb csúszdán száguld lefele a Verbőc-i fatelep felé. Nem fogják túlélni a zuhanást; ezer méter a magasságkülönbség, és az esési szög sehol sem kevesebb, mint harminc, de néha negyvenöt vagy hatvan. Még a véres maradványaikat sem tudjuk majd összekaparni.

Következő pillanatban a komisszár messzire tartotta a kagylót a fülétől, ahogy Jurij tele torokból üvöltött vele. — Te ostoba *huj*, élve hozd ki őket, te barom *durák*. Valami van náluk, ami az enyém, és ami nagyon kedves nekem, és épségben és sértetlenül akarom vissza.

— Mire vártok? — a komiszár ordított embereire. — Menjetek utánuk és fogjátok el őket. Az öreget lőjétek le, és a fiatal szukát hozzátok vissza.

Két egyenruhás ukrán hegyivadász, nemrégiben besorozott parasztlegények a végtelen keleti mezőkről, hasra vetették magukat a következő fatörzsön, hátukra nyomták géppisztolyukat, és keményen ráharaptak a foguk között tartott éles handzsárra, és merészen megindultak. Szemeiket Szabina alakjára függesztették, ahogy a menekülő ott állt egy szálfá tetején, talán százötven méterrel alattuk, és repültek utána, mintha ejtőernyős műugrók lennének, akiknek nem nyílt ki az ernyőjük.

Szabina hátrapillantott a válla felett és észrevette, hogy üldözőik közelednek. — Te jó ég, — sikította, — mi lesz most? Drága jó Istenem, segíts ki egy kicsit.

Az Úr más bokros teendőivel lehetett elfoglalva, mert a következő tíz perc folyamán, és hatszáz méter magasságkülönbség alatt, semmi nem történt, kivéve az üldözők még közelebb jöttek Szabinához, ahogy csomagjait tartva a fiatal orvosnő meggörbülten állt és az aerodinamikai húzóhatás erőteljes légcsavarsugár erőt formált mögötte és jelentősen lelassította ereszkedését.

A katonák kivették oldalfegyvereiket, löni kezdtek és tucatnyi golyó sívított el Szabina füle mellett. Szabina szitkozódott és halált megvető bátorságot mutatott, de Dr. Murray, akinek semmi önbecsülése nem lehetett, sírni kezdett és beletojt a nadrágjába és, mint struccmadár a homokba, beletemette arcát Szabina ruganyos fenekébe.

Ekkor az Úr felfogta a szituációt, ami igazságtalan szerencsétlenséggel fenyegetett, és gondja lett, hogy segítse az erkölcsösöket és a helyes oldalon állókat. A segítség apró kis kukacok formájában történt, akik számos generáción keresztül és néhány évszázadnyi idő folyamán elrágták egy hatalmas tölgy gyökereit. Ahogy Szabina elszáguldott a faóriás mellett, légüres térséget okozhatott, és a masszív terebélyesség hangrobbanásnyi robajjal alázuhant. A vastag ágak kikerültek Szabinát, és Dr. Murrayt, de telibe találták a két üldözőt és lefogták őket. Szabina visszanézett és ott látta üldözőit kapálódzni és teli tüdőből lihegni, mint két vonagló hatalmas hernyót, akik, mint kukac a horgászbot horgára, felszúródtak a törött ágak szálkás végére.

A következő másodpercben, ahogy meglátott egy zászlóaljra való ukrán katonát a fák közül előbukkanni, és a katonák vadul lövöldöztek rájuk, váratlanul felemelkedtek a levegőbe. Ahogy a fatörzs vette a következő kanyart, valami kiálló bütyköt üthetett meg a vizes vályú fenekén, és tangensszögben kirepült a pályájáról, és rövid időn belül, Szabina és Dr. Murray a legfelségebb kilátást láthatták sebesen kibontakozni a lábuk alatt.

Szabinának nem maradt ideje csodálkozni és gyönyörködni, ahogy minden bizonynyal meg is tette volna, hiszen vakáción volt és megymás, a hatalmas szálfá, mint egy úrrakétának a startrakéta fázisa, amiből kifogyott az üzemanyag, levált. Vadul kapálódzva, ő és a neves restaurátor fejjel előre földet értek, és egyenesen belefűrődtak egy óriási szénakazal közepébe, ami egy végtelenül szépséges zöld legelő közepében állt többedmagával.

Az illatos szénatömeg tömött vastagsága elfojtotta a külvilág zajait, lezárt minden beszűrődő fényt, és elrejtette őket az üldöző katonák szeme elől, akik teljesen elmulasztották észrevenni, a menekülők szökésének váratlan fordulatát.

Mint egy kis egér, aki alagutat váj a takarmányban, ami nálánál sokkal nagyobb állatok fogyasztására lett feltárolva, Szabina a szénakazal széléhez fúrta magát és kidugta az orrát. Mély szívott a friss levegőből és körülnézett.

— Mit lát? — Dr. Murray István dörzsölte a szemeit, allergikus volt a szénára és más szélcsorulást okozó kalászosokra, és rettenetes megbánást érzett, hogy valaha is megismerkedett Szabinával és vállalkozott erre a menekülési fiaskóra.

— Egy csoport színes ancugokba öltözött népeket látok. — Szabina jelentette vissza. — Fiatalok és öregek, legalább két tucatra való belőlük.

— Mit csinálnak? Fegyver van náluk? — Murray kérdezte. — Veszélyesnek látszanak?

— Táncolnak. Valaki fújja a flótát és hegedűt is hallok hozzá, meg egy harmonikát.

— Lőfegyverek? — Murray ragaszkodott.

— Nincs náluk lőfegyver.

— Akkor jó. — Murray sóhajtott. — Várjuk meg, amíg befejezik a dalolást és elmennek. Már majdnem esteledik. Előbb utóbb haza kell, hogy menjenek, és akkor nyugodtan kijöhetünk.

— Nem. Beszélni akarok velük. — Szabina megrázta a fejét. — Van egy megérzésem, hogy ezek segíteni fognak rajtunk.

— A maga megérzései. — Murray morogta. — Nagyon szeretném, ha nem kellene annyira számítanunk rájuk.

Murray kifogásai süket fülekre találtak. Szabina már ki is gebeszkedett a kazalból és nyílegyenesen a táncolók felé tartott.

— Milyen különleges zene és érdekes tánc, — üdvözölte őket. — Ellenükre lenne, ha csatlakoznék?

A zene és a lábak ugrándozása megállt és a csoport körbevette Szabinát. Egy kövérkés férfi, arca tele szörrel és a haja rendetlen és a szája szokatlanul duzzadt, lépett előre és kíváncsian szemügyre vette Szabinát.

— Maga gazdagnak és városiasnak néz ki, — mondta. — Melyik bandában játszik a papája?

— A papám Purcsi Feró, — Szabina szemrebbenés nélkül hazudott. — Biztosan hallottak már róla. Ő a leghíresebb cigányhegedűs egész Erdélyben. Minden valamirevaló esküvőn és temetésen ő játszik. Egyszer még az újságban is benne volt a nevünk.

— Isten hozott nálunk, drága egytestvérünk. — A férfi felelte és szutykos kezét beletörölte zsíros-kinézetű nadrágja szárába. Félig tiszta kezét Szabina felé nyújtotta és folytatta monológját. — Mi nem kérdezzük, hogy honnan jön és merre tart. Ma este velünk étkezik, tábortüzünknel alszik és a mi népünk tagja lesz. Gali a nevem, a tutajos cigányok koronázatlan királya és ez itt a családom.

— El vagyok bűvölve, — Szabina pukedlizett. — Az én nevem meg Szabina. Néha úgy is hívnak, bár inkább rettegnek tőlem, hogy a bosszúállás varázslónője, és ez itt a nagytatám, Öreg Pista, a csalóművészek fejedelme. Bármilyen aláírást vagy dokumentumot tökéletesen tud hamisítani.

— Valóban jól hasznosítható mesterség. — Egy nagyon öreg és ráncos arcú asszony szólalt meg hátulról és félrenyomva a fiatalokat előre lépett és megfogta Szabina kezét. A relikviaszerű teremtés hosszúszerű csibukot szorított a szájában, ami legalább harminc centis panyókára húzta a száját. — Az én nevem Bubamara, — közölte, — Galinak a nagynyja vagyok. Hadd mondjam meg a jövőjét, gyermekem.

A vénség hosszú slukkot szívott a pipájából, maga elé igazította Szabina tenyerét és apró, élesen megfigyelő szemeibe a világ összes bölcsességét összegyűjtve, kijelentette.

— Úgy nézem, hogy magának és a barátjának a közeljövőben száraz ruhákra lesz szüksége, különben mind a ketten megfáznak és megvevesedik az orruk.

— Igaza van, és annyi minden más szempontból is. — Szabina hangosat tüszentett. — de ami helyzetünkben még fontosabban, nem ártana, ha a változatosság kedviért úgy néznénk ki, mint maguk. Elcserélhetném a farmeromat és vászonkabátomat egy tarka romaszoknyáért és egy kivarrott selyemingért?

— Vegye megtörténtnek. — Bubamara felelte. — Menjen be abba a kalibába ott és a leányunokám, Rinza add magának egy teljes romaruházatot. Elvégre maga is közülünk való vagy és joga van, hogy úgy nézzen ki, mint mi.

— És a tata? — Szabina Dr. Murrayra mutatott. — Ki tudná állítani az öregapámat is valami alkalmas álruhával? Drága jó anyám kérte meg, hogy legyen a kísérem és ékesszóló szószólóm az úton, de nemrégiben lefolyt megrázkódtatások teljesen némává tették.

Bubamara pattintott az ujjaival és rákiabált az egyik ösztövről cigányra. — Héj, Lajcsi. Vedd le az inged-nadrágodat és a mellényed. Add oda a vendégeinknek.

— Miben járjak én? — Lajcsi tiltakozott. — Az éjszaka hideg lesz. Nem mászkálhatok gatyában.

— Tűnj el és csalj le valamit a katonákról. — Bubamara lesújtó pillantást vetett Lajcsira. — Mindent a szádba kell, hogy rágjak?

—

Mire Szabina és Murray István átöltöztek cigányruhába és csatlakoztak a többiekhez, a tábortűz már lobogva égett a félkör alakban kialakított, faágakból, nádból, vályogtéglákból és nap szárította sárból tapasztott kunyhósor közepén. Az eget nyaldosó lángok fényénél és a pislákoló csillagok alatt két fiatal cigánylegény kezelte a nyársat és egy hosszú farúdon kibelezett disznót forgattak lassú nyugalommal.

— Ma este lakomázunk, — Bubamara magyarázta. — Ma reggel hazafelé mentemben, elhaladtam egy falu mellett és megláttam egy rókát, hogy tyúkot akar lopni a csirkeólból. Farkánál fogva megragadtam a gazembert, és mit nem ad isten? Mire visszaértem a táborunkhoz a bundás tolvaj kövér disznóvá változott. Nem volt választásom. Nem akartam visszavinni a faluba, hogy bizonyíték legyen belőle. Hogy azzal vádoljanak, hogy elvettem valamit, ami nem az enyém? Elvégre egy öreg cigányasszony vagyok. Tehát elhatároztuk, hogy megesszük a

monstrumot. Nézzétek, milyen aranyosan csöpög a zsírja a tűzbe. Már majdnem megsült és ehető.

Gali mindenkinek hasított egy jókora húsdarabot. Szabina és a híres restaurátor leültek egy farönkre és harapdálni kezdték a mennyei felségességet. Hamarosan olcsó borok kerültek elő demizsonokban, valahonnan, feltehetően a helybeli mezőgazdasági szövetkezet borospincéjéből, és a zsíros étel annak rendje módja szerint és tisztességesen, temérdek alkohollal le lett öblítve.

Egy ébenfekete szemű szépség, hosszú sötét haja derekáig legöndörödve mezítelen vállalai felett és terjedelmes keblei hegyesen előre állva és szinte kiugorva elasztikus blúzából, énekelni kezdett. Gali a hegedűt vette kezébe, egy fiatal legény ritmikusan ütögette egy hatalmas bádogganna száját, és egy másik, hogy szolgáltassa az ütemet két fakanalat vert össze és hamarosan egy csapat táncos futott ki középre. Karjaikat a magasban lengetve, a mezítlábas táncosok, forogva és kerengve, mint szédült pordervisek a délibáb fátyolképe előtt és ide-oda hajolva, mint nádszálak az esti szélben, rázták magukat, dobbantottak és ugortak és kecsesen forgatták enervált kezeiket, oldalra kinyújtva, vagy az arcuk előtt.

Szabina, egy fából faragott kupából lehajtotta a maga borát és ő is csatlakozott a táncosokhoz. Senki nem tudta megmondani a különbséget közte, egy diplomás orvos és a tanulatlan cigányok között, akik évezredek óta folytatták céltalan vándorlásukat és sehol meg nem álltak hosszabb időre.

Egy fél tucat ukrán katona bukkant elő a sötét erdőből, ami körbevette a kísérteties scenáriót, és a sárga lángok remegő glóriájának korlátolt határán kívül leselkedett.

— Hej, te gané. — A patrul vezetője géppisztolyát Gali mellének szegezte. — Egy fiatal nőt keresünk, aki egy öreg alakkal bujkál. Láttatok bárki idegent errefele jönni ma délután?

— Nem, méltóságos uram. — Gali felelt és meghajította a fejét, mialatt leste, hogy Lajcsi hogyan segíti le az egyik katona kabátját és bújtatja ki nadrágjából, azzal az ürüggyel, hogy megerősít rajta néhány gombot, amik kissé lazának látszanak. — Nem láttunk senkit. Akiket látsz, azok mind mi vagyunk. Szeretnél csatlakozni vitézeiddel éjféli multságunkhoz és kedvelnéd nézni táncosainkat és hallgatni énekeinket?

— Nagyságos kapitány úr, — Bubamara lépett előre. — Megmondom a jövőjét néhány pénzéremért. Tegye le a gépágyúját és mutassa meg a tenyerét.

Az ukrán őrmester kiköpött a földre. — Hordjátok el magatokat, mindannyian, ti aljas tolvaj szemetek. Ha megfoglak, hogy valakit rejtegettek, titeket és egész megvetésre méltó cigány pereputtyotokat deportáltatni fogom Szibériába. Ki akarná hallgatni ocsmány vartyogásokat és nézni, hogy mocskos nőitek hogyan rúgják fel a port? Semmi esetre sem kószolnám meg undorító ételeket, amit valami dögléptől kiszedett disznóból kotyvasztottatok.

A katonák elmentek. Lajcsi megígérte a fiatal regrutának, hogy utána fog szaladni, ahogy ruhájára befejezte a gombok felvarrását. Gali és a többiek, amikor a katonák nem látták, beintették nekik a könyökben begörbített cigányszalutálást, és kívánták nekik, hogy szerelmi nedveiknek forrása örökre kiszáradjon és a zajos cigánybál újra kezdődött.

Szabina félrehívta Bubamarát és segítségét kérte.

— Bubamara, kedves, — kezdte, — amennyire jól érzem magamat ősrégi hagyományos ünnepségeken, futnunk kell tovább. A katonák ezúttal nagyon komolyan gondolják a dolgot.

Rettenetes dolgokat fognak tenni veletek, ha rájönnek, hogy szökevényeket rejtegettetek.

Valahogy át kell jutnunk a határon Magyarországra. Lenne módokban segíteni nekünk?

— Drága galambom. — Bubamara tovább szortyogtatta csibukjában a nyálas dohányt. — Szerencsés csillagzat alatt születhettél. Egy tutajunk éppen készen áll, hogy induljunk. Lajcsi és Rinza egy rakomány szálfát fognak leúsztatni Szolnokig, vagy Szegedig, de lehet, hogy egészen Szerbiába. Ott eladjuk a szálfákat a kereskedőknek és csinálunk rajta egy kicsi pénzt. A tutajon van egy kukoricakórókból rakott kalyiba. Ott elbújhatnak és majd Rinza beszél a folyamőrökkel, ha megállítanak. Rinza mindenkinél ügyesebb. Ha nekidurálja magát, egy szamarat rá tud beszélni, hogy adja el a hátsó lábait.

— Milyen szálfákat? — Szabina kérdezte. — Ugye nem loptátok a szálfákat, vagy igen?

— Nem, persze, hogy nem. — Bubamara rázta a fejét. — Soha nem nyúlnánk ahhoz, ami nem a mienk. Csak összeszedjük a fatörzseket, amik lerepülnek a csúsztatóról. Tutajt szegelünk belőle, leereszkedünk a folyón és vonattal visszajövünk a szálfák nélkül. Senki nem gyanúsítja, hogy minden alkalommal más tutajon csorgunk lefele a Tiszán.

Szabina kacagott. — Értem, hát ezért emelkedtünk a levegőbe. Nem ti tettétek bele azt az éket a csúsztató csatornába, vagy igen?

— Nem mondhatnám, hogy nem tettük, de azt sem hogy tettük, — csutorájának hosszú szárával Bubamara a folyó felé mutatott. — Ez egy már régen idejétmúlt téma. Inkább igyekezzenek, mert a tutaj rövidesen indul és el kell, hogy ériék, mielőtt visszajönnek a katonák. Ez most, ami jelenleg fontos.

Huszadik Fejezet

A 41-es országút, ami összeköti Nyíregyházát Beregszásszal, ahol a Kárpátok lejtői az Alföld végtelen síkságából megindulva emelkedni kezdenek, hosszú és keskeny vashídon szeli át a Tiszát, egy öreg, de festőien szép település közelében, amit a térképek szerint a helybeliek Gergelyugornya néven ismernek.

A helyiség előtt három jelentős folyóvíz jön össze, a Kraszna és a Szamos ikertestvérek Erdélyből és szépséges nővérük, az álmodó szemű szőke Tisza. A helybeli néphagyomány szerint, a Tisza legtöbbszörre egy békéstermészetű fiatal fehércseléd, de néha veszekedett fúria lesz, aki mindent lerombol útjában.

Hosszú és gerincet görbítő évtizedei alatt az elmúlt századoknak szorgalmasan dolgozó kubikos kezei milliónyi földdel megrakott fatalicskát toltak és gátakat emeltek a Tisza mindkét partja mellett és megfékezték tomboló vizeit, amikor a hegyekben esett a tavaszi eső és az ormokat borító hósapkák megolvadtak a nyári melegben.

A mostani nap egyike ezeknek az időknek. Az örülten rohanó áradat hurcolja, nyomkodja és úsztatja, elkapja és löki a hánykódó szemetet, minden mozdíthatót és a felszínén úszó roncsokat, és a nem annyira mozdítható kimosott épületrészeket. Nyakszagató sebességgel sodorva zsákmányát előre, csak a legbátrabbak legbátrabbjai merészelik hajózni a folyam ősidőkből származó elemi tombolását.

De egy terasz biztonságából, ami egy nádfedeles és rusztikus étteremnek az elejében áll mialatt jó étvággyal fogyasztják a remekül elkészített ételt és isszák hozzá a delikát bukéjú tüzes borokat, a három egyesülő folyónak örült tombolása, felemelően felséges látvány.

—

Kalandvágó utazóink, Henry Hutchinson, Szabina jelenleg nem éppen elégedett boldogságos férje, Kulcsár András és Vera, a két extázisba esett szerelemmadár, és Brigitte, Dr. Murray István örökké házastárs és folyamatosan éhes felesége, és természetesen a házas természetű és kinézetű Babuska-Léna, és a medvéje, Misa, nagy kényelemben és elégedetten üldögélnek az étterem teraszán, ami messzi környéken a legjobbak közül valónak számított. Eszegetve, iszogatva és a kilátásban gyönyörködve önfeledt gondnélküliséggel beszélgetnek.

— Tehéncsorda, — Henry néz a folyó fele figyelmesen. — Nézzétek, hogyan tódulnak lefele a homokos parton és szürcsölik fel az iszapos vizet a folyó szélből. Nagyon szomjasak

lehetnek. Még soha nem láttam ilyent, kivéve a vadnyugati mozikban, ahogy a marhatolvajok áthajtják a lopott jószágot a Rio Grande folyón.

— Én sem láttam, — Brigitte felelte. — De az ötfogásos vacsora után tényleg pihennem kell, hogy az étel lejjebb csússzon a gyomromban és innom kellene még egy kevés bort, hogy segítse az emésztést.

— Indulnunk kellene, — Babuska aggodalmaskodott. — A keskeny hegyi utakon hamarosan sötét lesz, órákkal hamarabb, mielőtt idelent beáll az alkonyat.

— Mitől fél? — Brigitte vitatkozott. — Nem kell keresztül mennünk a Borgo hágón és Drakula gróf fekete batárja éjfélkor nem vár ránk az útkeresztnél.

— Soha nem lehet tudni. — félelmetes méretei ellenére Kulcsár ijedten összerázkódott. — Nem vagyok az a fajta ember, aki szereti kihívni az ismeretlen haragját. Pihenjünk meg éjszakára, és ahogy holnap reggel felébredünk, újrakezdjük a kutatást.

— Ebben egyetértek veled. — Vera kijelentette és puha testét gyöngéden odanyomta Kulcsár izmos oldalához. — Tiszta ágyra lenne szükségem, frissen mosott lepedőkre és egy habfürdőre, ha nem kérek túl sokat?

— Nézzétek, — Henry a folyó felé mutatott. — Mi az isten áldotta furcsaság lehet, ami úszik idefele a folyó kanyarulatából. Látjátok, ahogy az áradat ide-oda dobálja, mintha egy pihetoll lenne az orkánban.

— Egy döglött tehén. — Babuska is odanézett a folyóra. — Remélem, hogy kimosódik a partra és Misának levághatok belőle egy pár kiló vesepecsenyét.

— Csak egy fa, — Brigitte legyintett. — Ne csigázd fel nagyon az étvágyát, mert egy ostoba medvének nem fogok külön tányér bécsi szeletet rendelni.

— Valami mozog a tetején. — Henry keskenyre húzta a szemét és kinyújtotta a nyakát, hogy jobban lásson.

— Kecskék, esetleg disznók. — Brigitte még egy fél liter veresbort töltött magának és egy másodperc alatt a felét leöntötte a torkán. — Valószínűleg egy vályogistálló, amit elmosott a víz egy tanyáról. Nem kellene, hogy gondunk legyen rá.

Ahogy az uszadék közelebb sodródott, Henry izgatottan felkiáltott. — Egy tutaj! Emberek vannak rajta és integetnek nekünk.

— Cigányok. — Brigitte megvetően köpött egyet és a nyál egyenesen szembetalálta a medvét. A medve dühösen kivicsorította a fogát, előre mozdult, de Babuska megrántotta a láncát.

— Nyughass, te fenevad, még nem jött el a sorod.

— Ketten kiugrottak a partra. — Vera rázta csodálkozva szőke tincseit. — Látták, hogy nézzük őket és most jönnek, hogy letarháljanak rólunk valami értékeset.

— Bele fognak fulladni a vízbe. — Babuska vigyorgott. — Rubelekben fogadok magával süteménymorzsák ellenében.

A távolság ellenére láthatták, hogy két személy, tipikus cigányrongyokba öltözve lecsúsztak a gerendákról és belecsobbantak a zúgó áradatba és a sáros víz azonnal elnyelte őket. A marhák tolongása és a tehénbögés eltakarta őket és többet semmi mást nem lehetett hallani, és többet nem bukkantak elő a vadul kavargó paták és túlkők tömegéből.

— Megmondtam, — Babuska kijelentette egy percnyi kárörvendő várakozás után. — Elmerültek, az ostobák, tiszteletben kellett volna, hogy tartsák az áradás erejét.

Körülbelül tizennyolc órával korábban, egy ijesztően fekete holdnélküli éjszakán, Szabina és Dr. Murray belegázoltak a folyóba és közeledtek a tutaj felé, ami vést jóslóan himbálódzott a zavaros hullámok tetején, és az évszázados fűzfák, amikhez nyers kenderből durván font vastag kötelekkel volt kikötve, alig tudták visszatartani.

Rinza és Lajcsi már fent hajladoztak a tutajon. Rinza lenyúlt a vízbe és egyenként a tutaj fedélzetére rántotta őket.

— Indulunk, — kiáltotta Lajcsi és Gali és egy másik füstös képű legény egyszerre mozdulva hatalmas fejszékkal elvágták a kötelet és egy másodperc töredéke alatt az óriási szálfatutaj eltűnt a sötétben.

Lajcsi keményen fogta a durván összeácsolt kormánylapát rúdját és egyensúlyba hozta az úszó alkotmányt, és belevitte a legerősebb áramlatba, az Ukrajnát és Magyarországot jelenleg elválasztó folyó közepén.

— Nem a legalkalmasabb idő az utazásra. — Murray aggodalmaskodott. — Az orromig sem látok. Könnyen nekimehetünk valami víz alatti rönknek vagy egy hajózási bójának.

— Pontosan, — Lajcsi vigyorgott. — Ha mi nem látunk, minket sem látnak a katonák, és észrevétlenül át tudunk csúszni a határon.

— Mond, hogy inkább órákig kell csurognunk a határ mentében. — Rinza tette hozzá. — Legalább tizenöt kilométeren keresztül a Tisza képezi a határt a két ország között. Ugyanez a határ szintén része a Schengen határnak, az Európai Unió és a világ többi, úgynevezett civilizálatlan része között. Ez utazásunk legveszélyesebb szakasza. Ne fájjon a fejed az áradat miatt és az alig hajózható vizek végett, a fontos az, hogy nehézgéppuskáikból ne kezdjenek löni minket foszforos nyomjelző golyóikkal.

— A csempészés kockázatos business. — Szabina bólintott mindentudóan és hozzátette. — De a jutalom felmérhetetlenül bőkezű.

— Alig tudunk megélni belőle. — Lajcsi csóválta a fejét. — A nagykereskedők és a közvetítők felezik le a hasznot. Mi végezzünk a nehéz munkát és mégis, mi maradunk szegények és ők egyre gazdagszanak.

— Nem minden nehéz munkát. — Rinza mosolygott elnézően. — Legalább nem kell, hogy mi vágjuk ki a fát és nem mi hozzuk le a hegyekből.

— Ha ez a lány tudná? — Szabina gondolta elábrándozva, — hogy nekem mi van az oldaltarisznyámban és az én úgynevezett öregapám, mit hordoz a hátára erősített tubusban. A kettő összekombinált értéke évekig tudna etetni egy millió butykos cigányt. — Majd megvonta a vállát és elűzte magától a nemes ösztönt, hogy filantrópiát gyakoroljon és restelkedve hozzágondolta. — Megígértem Erzsébet nagymamának, hogy visszaszerzem a festményt, bármi

is legyen az ára, és bármi nehézségeken, kell, hogy keresztülmenjek, és ígéretemet be kell tartanom.

— Hány éves vagy? — kérdezte Rinzát fennhangon.

— Tizenhat.

— Nem kellene, hogy még mindig iskolába jársz? — Szabina kérdezte rosszallóan.

— Soha nem jártam. — Rinza rázta a fejét. — Mi meg kell, hogy keressük a kenyerünket, a naptól hogy anyánk nem szoptat többé.

— Tudsz olvasni?

— Keveset, de gyorsabban tudok számolni, mit bármi ravasz kupec a folyó menti városokban.

— Nincs benned ambíció a tutajozáson, a táncoláson és egy kukoricakunyhóban való alváson kívül? — Szabina kérdezte kedvesen és gyengéden megérintette Rinza karját.

— Te nem vagy roma, — Rinza visszariadt, — nem beszélnél így, ha közlünk való volnál. Ki vagy te igazából?

— Valaki, aki menekül, — Szabina megcsókolta a fiatal cigánylány homlokát, — Ami testvérekké tesz minket. Nem volt szándékomban, hogy kritizáljam életmódodat. Be kellene, hogy fogjam a számat, ha nincs mögöttem anyagi erő. Vagy, ahogy erre fele mondják, ne adjon tanácsot, aki nem ad kalácsot.

— Ne szólj többet. — Rinza megragadta Szabina ujjait és ajkaihoz szorította. — Menj be a kunyhóba és feküdj le embered mellé, aki máris úgy alszik, mint egy havasi mormota. Majd én tudatom veled, ha biztonságosan Magyarországon belül vagyunk.

— Nem az én emberem. — Szabina mosolygott. — A neve Pista és mindössze botcsinálta partnerem a bűnben. Férjem van és Pistának is van felesége, és ahogy itt mi ketten beszélgetünk, széjjelválasztott házastársaink vadul keresnek minket.

— Látod, — Rinza bólintott megértően. — A te életed, akárki is vagy, sokkal komplikáltabb és veszélyesebb, mint a mienk. Nem szeretnék helyet cserélni veled, akárki is legyél. Boldog vagyok annak, akinek születtem. Jövőre férjhez megyek Lajcsihez és egy tucat gyerekünk lesz, mielőtt megöregszünk. A mi népünk így létezik és él örökké, anélkül, hogy változtatnánk szokásainkon és anélkül, hogy a szemétdombra kerülnénk a többi hulladékkal, amit a civilizáció kidob. Így a patkányok versengése nem öröl fel minket és nem tüntet el a történelem süllyesztőjében egyetlen morzsányi emlékezet nélkül.

Szabina bólintott. — Nagyon bölcs vagy és tapasztalt fiatal korod ellenére. Egy egyetemi tanár sem tudta volna különbben összefoglalni.

Elcsendesedtek és telt az idő. Az éjszaka susogó és ciripelő muzsikáját hallgatva maguk körül, ami mint egy oltalmazó nagy kalap borult rájuk, lassan elszenderedtek és meleg nyári napokról álmodtak, és békéről és megértésről, a különféle vallások és nemzetek között. Órákkal később, a gát tetejéről, durván beletépve az éjszaka csendjébe és a tájhoz idegenül vérszomjas zajjal, kegyetlen géppuskatűz disszonáns kerepelése törte meg vágyakozó álmaik örömteljes nyugalját.

— Gyorsan, — Rinza lenyomta Szabina fejét. — Búj be a fatörzsek közé. A határőrök észrevettek minket és a következő tizenöt mértföldön keresztül lögyakorlati célpontnak fognak használni.

Vakítóan villogva a magas töltés tetején az éles torkolattűz lángjai a sűrű folyó menti bozótot lángoló pokollá változtatták és a nyomjelző lövedékek veres izzása törként hasított bele a sötétbe és a golyók százával merültek a víz felszíne alá. Fehérfoszfor borításuk tovább égett a víz alatt és, mint miniatűr torpedók a tehetetlen repülőgép anyahajó felé, siklottak tovább a tutaj irányába.

A két fiatal nő, az egyik cigány a másik diplomás orvos és egy trónfosztott magyar arisztokrata unokája egymáshoz simultak és oltalmat kerestek egymás karjaiban. A vénséges folyam sistergett és forrongott és himbálta tutajukat, ahogyan egy édesanya ringatná bölcsőben gyermekét és énekelne neki nyugtató altatódalt, egy iszonyatos vihar menydörgő tombolása közepén.

— Partra kell szállnunk az első városnál, ahonnan vonat összeköttetés van Budapestre. — Szabina suttogta Rinza fülébe. — Holnap néhány elkerülhetetlen megbízatást kell teljesítenem és meg kell találnom a férjemet, aki nem beszéli a helybeli nyelvet, és teljesen el lehet kámpicsorodva nélkülem. Ezt mind meg kell tennem és estére, fent kell, hogy üljek egy repülőn, hazafele, Amerika felé.

— Férfimunka, — Rinza suttogta vissza, — kár, hogy nincs itt Bubamara. Bubamara rontást olvasna arra, aki rosszat akar neked. Maradj nyugodtan. Egy órán belül átcsurgunk a határzónán és holnap délutánra elérünk egy Namény nevezetű várost. Nem lesz könnyű, áradás alatt a víz feltorlódik ott. Két-három egyformán erős folyó sodrása próbálja elfoglalni ugyanazt a folyómedret. Szerencsére a városi legelő leér a vízig és a víz sekély és a feneke homokos. Ott le tudtok ugrani a tutajról és gyalog bemehettek a vasútállomásra. Bár sok szerencsét hozzá, abban a faluban nem szeretik a romákat és a kalauz ledob a mozgó vonatról, ha észreveszi, hogy felszálltál.

— Van elég pénzem a jegyre és megmondom neki, hogy amerikai állampolgár vagyok. — Szabina felelte magabiztosan.

— Hogyne, mondhatod neki. — Rinza elbiggyesztette a száját és megcsóválta a fejét, — de meg fogja kérdezni, hogy kinek az útlevelét loptad el és kit öltél meg a pénzért.

— Veszem az esélyt. — Szabina bólintott és Rinza fejét gyengéden a mellére húzta. — Még nem találkoztam olyan férfival, aki ellent tudott volna állni női bájamnak, még akkor is, ha cigánynőnek vagyok öltözve.

— Nem ezek a helybeli kalauzok. — Rinza rázta a fejét. — Bubamara már évekkal ezelőtt figyelmeztetett, hogy kerüljem őket.

Többet nem beszéltek. Rinza nem volt kíváncsi, hogy merre van Amerika, és hogy melyik irányban fekszik hazájától. Gondolta, hogy felesleges tudnia. A tudás ősi hagyományokon alapuló neveltetése ellen érződött, és jól tudta, jobban teszi, ha nem vágyik a lehetetlenre.

Múlt az idő és messze felettük a mennyei égbolton sötétjében csak néhány hátra maradt halványcsillag pislogott és keskeny szürke csík jelent meg a keleti látóhatár aljában. Lassan

megkezdődött az új nap. A géppuskák kattogása elhalt és elaludtak. Jóval később Rinza felébredt és egy öntöttvas kondérban ételt melegített és elvette Lajcsitól a kormányrudat.

Az étvágygerjesztő illatokat szaglászva Murray is előbukkant a kunyhóból és zavarodott arckifejezéssel bután kérdezte. — Hol vagyunk? Kihagytam valamit?

— Nem hagyott ki sokat, doki. — Szabina bátorítóan mosolygott rá. — Harapjon valamit, már csak néhány kilométerre vagyunk egy Vásárosnamény nevű várostól és megpróbáltatásai már majdnem véget értek. Nagyon resteltem, hogy ennyi bajon keresztülhurcoltam.

— Semmi említésre méltó bajon, — a híres restaurátor szedett egy merőkanállal a paprikás halászléből, egyik legkedvesebb ételéből és befejezte gondolatát. — Minden nap, amit Brigettetől távol töltök az ég áldása.

— Ki ez a Brigitte? — Lajcsi vigyorgott.

— A felesége. — Szabina tisztára nyalta fakanalát és az idős férfire mutatott. — Csak egyetlenegyszer volt szerencsém hozzá és azonnal behúzott egy jobbhornot a férjemnek.

— Értem. — Lajcsi nevetett. — Igazából kedves egy teremtés lehet.

— Nincs semmi baj vele, — Murray morgott, — csak hagyd, hogy egyen eleget és tele legyen a hasa.

— A községi legelő közeledik a jobboldalon, — Rinza figyelmeztetett. — Ragadjátok kézbe ingóságaitokat és készüljetek fel az ugrásra. Látok egy csorda tehenet ivásra tülekedni lefele. Az állatok elég jól el fognak takarni és senki nem fogja észrevenni, hogy jöttök. Menjetek fel a töltés tetején a fogadóba és keressétek ott a mosogatóasszonyt. A neve Zsaba; Bubamarának a harmadik unokatestvére. Mondjátok meg neki, hogy Bubamara szívből jövő üdvözlét küldi, és Zsaba majd megmutatja, hogy merre van a vasútállomás.

Szabina gyorsan megölelte Rinzát, hirtelen kezét rázott Lajcsival, mialatt Dr. Murray nézte őket és, ha ügyetlenül is, de a maga erejéből ő is morgott néhány hálálkodó szót.

Szabina megragadta a restauráló kezét, kilépett a tutaj jobboldalára és csatakiáltást hallatott. — Köszönöm az utazást, — és Murrayval együtt beugrottak a vízbe.

A derékig érő víz kásás jégnek érződött és szétvetett lábakkal kellett, hogy álljanak, hogy egyensúlyozzák a sodrás vad erejét, mialatt Lajcsi ügyesen távolabbra kormányozta tőlük a szálfák durva végeit. Egyetlen rossz lépés, és a gerendák alá kerülnek és soha többé senki nem látta volna őket életben. Szabina a feje tetején tartotta csomagját. A csomag súlyosan nehezedett koponyacsontjára és szinte kicsavarta a nyakát, de tartalma száraz kellett, hogy maradjon és háborítatlan. Balját használva Dr. Murray is magasba emelte a rajztokot, amiben a felmérhetetlen értékű festmény és a két mesterien elkészített másolat rejtenezett, amilyen magasra csak tudta, miközben Szabina vállába kapaszkodott, hogy saját egyensúlyát megőrizze.

A tutaj egy másodperc alatt eltűnt. Néhány lépést tettek a part felé és a víz egyre sekélyebb lett és hamarosan csak térdig ért. Befurakodtak két tehen közé, egy harmadiknak megragadták a szarvát és száraz területre húzták magukat. Az állatok bögtek, taszigálták egymást és hatalmas párafelhőket fújtak orrukból a hívatlan emberi lényekre, de minden ellenkezés nélkül utat engedtek és megengedték, hogy az emberi pár elérje a labdarózsa sövényt, ami a legelőt elválasztotta az étterem hátsó udvarától.

Szabina cigányszoknyája csuromvizesre ázott és a fiatal nő felsóhajtott. — Úgy érzem magam, mint a fehérholló fia, akit rákényszerítettek, hogy rituális priznicet vegyen az újesztendő első napján.

— Száraz ruhába kell öltöznünk. — Murray tette hozzá. — Vagy le kell ülnünk valami tűz közelében, hogy megszáradjunk.

— A konyhában, — Szabina válaszolta. — Keressük meg Zsabát, hogy tényleg hajlandó-e segíteni nekünk.

Találtak egy rozsdás kerti kaput és beléptek a hátsó udvarra. A terület széles volt és hosszú, és a legtávolabbi sarkában állt a csirkeól, egy dűledező disznóól mellett, amiben legalább egy tucatszámú rőfögő sertés lehetett. A térség kellős közepén egy hatalmas trágyadomb emelkedett, ami legalább akkorának látszott, mint az étterem főépülete maga.

Szabina és Murray folyton a sarkában, odalopózkodtak az étterem oldalához és próbáltak benézni.

— Menjen be maga elsőnek, — Szabina rámeredt a restaurálóra, — maga tisztességesebbnek néz ki és kevésbé ijesztőnek. Mondja meg nekik, hogy maga nem cigány, csak úgy néz ki. Kérdezze meg tőlük, hogy kölcsönözhetne némi száraz ruhát, magának és a feleségének. Mondja, hogy maga néprajzkutató és belesett a vízbe, mialatt a Tiszaháti esőtáncok eredetét tanulmányozta. Vagy valami hasonlót. De azt is mondhat, amit akar. Időközben én próbálom megkeresni Zsabát.

— Egyszer hadd lessek be az ablakon. — Murray Szabinára nézett.

— Nekem mindegy, de mire vár? Csinálja. — Szabina nézett vissza türelmetlenül.

— Az ablak nagyon magas. — Murray tétovázott. — Valamire rá kellene állnom.

— Nem az én hátamra. — Szabina körbehordozta a tekintetét. — Használja ott azt a fatalicskát. Fordítsa fel és álljon a tetejére.

Szabina távozott, de mielőtt megkerülte a trágyadombot és elérte a konyha hátsó ajtaját Murray István rohant felé száguldva és kezét megragadva behúzta a trágyadomb mögé.

— Vigyázzon, — Szabina sikított. — Mi a baj?

— A feleségem, — Murray kapkodott a levegőért és arca fehér lett, mint egy törött krétadarab. — A feleségem, Brigitte ül és vacsorázik az étterem teraszán.

— Ki más van vele? — Szabina megrázta az öreget. — Látta a többieket is?

— Sokan mások. Felismertem Verát, Jurij nővérét. Babuskát, a háztartásbelit, és egy természetes férfit és egy kisebbet, akiket nem ismerek.

— Nézzem meg én is. — Szabina felelte és visszament a felfordított talicskához.

Szabina is benézett és leugrott a talicskáról. — A sovány férfi a férjem. A nagydarab meg az egyik csodálóm. A többieket nem láttam jól, de nem számít. Ezek minket keresnek és meg vagyunk mentve? Menjünk be és köszöntsük őket.

— Szó sem lehet róla. — Murray rázta a fejét. — Nem találhatnak együtt egy másik nővel. Képtelen lennék megmagyarázni a feleségemnek a helyzetet. Megöl, ha megtudja, hogy együtt vagyunk és az elmúlt pár napot magával töltöttem.

— Ugyan már. — Szabina morogta mérgesen. — Először is nem vagyunk együtt. Másodszor nem töltötte velem az idejét. Ez egy teljesen kitekeredett feltételezés.

— Akkor, hogyan jellemezné közös kalandunkat?

— Ahogy maga mondta. Életünk egy darabig párhuzamos pályán futott. Jó mulatság volt és segítettük egymást. Ennyi az egész. Mi más lett volna?

— Vissza akarok menni Budapestre, de a feleségem nélkül. Amikor ő is hazajön, valamit majd mondok neki, aminek maga nem lesz a részese. Líbia, Oroszország, bármi, csak maga nem. A feleségem nem szereti az amerikaiakat. Főleg az amerikai nőket utálja.

— Muszáj beszélnem a férjemmel. — Szabina aggódva nézett a terasz felé. — Szegény ember, olyan elhagyatottnak és letörtnek néz ki. Tudtára kell, hogy adjam, hogy mennyire szeretem, és törődöm vele és a missziónk már majdnem totál siker.

— Akkor útjaink elválnak. — Murray makacskodott. — Én megyek a vonattal és maguk ketten megcsókolják egymást és kibékülnek. Vissza fogják vinni Jurij fellegvárába. Nekem ne mondja, hogy nem figyelmeztettem.

— Együtt fogunk visszamenni Budapestre, — Szabina toporzékol. — Maga, a férjem és én, de senki más ebből a társaságból. Valahogy külön kellene beszélnünk a férjemmel.

— Hogyan lenne ez lehetséges? — Murray nézett vissza kételkedően.

— Zsaba. — Szabina felelte. — Meg kell találnunk Zsabát.

Visszasétáltak a trágyadomb mögé és egy tüskés gyom árnyékában leültek gondolkozni.

— Fontolgassam csak, — Szabina kezdte tünődve. — Ki kellene gondolni valamiféle tervet. Ilyen messzire eljutottunk és ilyen közel vagyunk, most már nem lenne szép elbaltázni az egészet.

Ahogy Szabina fejtegette elméletét egy slampos kinézetű néember, valamiféle színes falusi ancugba öltözve jött ki egy hátsó ajtón, ami nyilvánvalóan a konyhához vezethetett. Csirketollakkal és belekkel teli forró-vizes lavórt cipelt, és ahogy lépett több tucat rakott szoknya himbálódzott a derekáról lefele és felül egy hímzett blúzt viselt hozzá. Hogy védje megereszkedett kebleit és kövér hurkáit, zsebekkel teli zsíros kötényt kötött szénakazal nagyságú hasa elé.

Szabina meglátta az alkalmat és vette az esélyt. Kilépett a trágyadomb mögül és rámosolygott a mogorva figurára. — Zsaba, maga az? Kedves barátnőm, Bubamara mondta, hogy keressem fel, ha erre járok.

— Igen, én vagyok Zsaba. — A nem éppen méltóságteljes kinézetű konyhacseléd felelte és meglendítette a lavórt és a bűzös csirkemaradékokat széles ívben kiöntötte a szemétdomb aljába. — Ha Bubamara a maga barátnője, akkor én is a maga barátnője vagyok. Valamit lopott, csillagom és el kell bújni a valami felháborodott paraszt elől?

— Valami nagyon hasonlót. — Szabina kuncogott. — Ha nem lenne ellenére, szeretnék magától egy nagy szívességet kérni. Egy férfi vacsorázik a teraszon.

— Melyik? — Zsaba leengedte az üres lavórt és zsíros derekának horpaszában megtámasztotta. — Ketten vannak, egy sovány és magas gádzsó, meg egy drabális izomember.

— A sovány. — Szabina kacsintott Zsabára. — Ő az én emberem.

— Mondjam neki, hogy ismerkedni akar vele? Vannak privát szobáink. Meg akarja tanítani a cigányszerelemre?

— Az illető nem beszél magyarul. — Szabina papír és ceruza után kutatott táskájában. — Szeretnék írni neki egy üzenetet. Átadná?

— Miért ne? — Zsaba vállat vont. — A szobák tiszták és kényelmesek. Semmi szegény nincs abban, ha valaki egy kis pénzt akar keresni, feltéve, ha én is megkapom a részesedésemet.

Szabina néhány sort leírt a papirosra, összehajtotta és odaadta Zsabának. — Szépen kérem, adja oda ezt neki. — mondta kérlelő hangon. — De nagyon kérem, nagyon, szépen kérem, senki se lássa meg, ahogy odaadja neki.

Kevés idő, két főfogás és három palack vörösbor után a csoport tagjai elfelejtkeztek a feltételezhető fulladásos incidensről és a kéznél fekvő szakácsművészeti és borkóstolási örömekre koncentráltak.

— A birkasült vöröskáposztával egy helybeli különlegesség, — Brigitte magyarázta és Kulcsár András helyeselt.

— Grossmutter is gyakran csinálja, — bólintott és egyidejűleg beszélt, mialatt teli vállával villa után tömte az ételt a szájába. — A legjobb húst választja ki a mészárszékekben, leginkább a szügyét, a lapockáját, vagy a combját a fiatal báránynak. Bőségesen használja hozzá a zsírt, rengeteg pirospaprikát tesz bele, köménymagot, és temérdek adag fokhagymát.

Henry már jó néhány fogással korábban elvesztette étvágyát és az első talpas pohár veres után abbahagyta az ivást. Egyre jobban aggódott a feleségéért. Szabina már régen kapcsolatba kellett volna, hogy lépjen vele, gondolta, és könnyen komoly bajba kerülhetett öntelt viselkedése és felettébb tiszteletlen nyelve miatt. Ez az úgynevezett megmentési expedíció semmi más, mint egy szégyenteljes színlelés. Egy kifogás, hogy egyenek, iganak és gyönyörködjenek a tájban. Igaz, vakáció alatt ezt szokás csinálni, feltéve, ha az ember a feleségével teszi, vagy elsőszámú partnerével, ha politikailag korrektek óhajunk lenni még privát okfejtésünkben is.

Ráadásul nem beszélem a nyelvet, tette hozzá bánatosan; és néha úgy tűnik nekem, hogy a helybeliek is annyiféle nyelvjárást és csibészdialektust beszélnek, hogy még ők sem értik meg egymást. Családproblémái tanácsadót fogok felkeresni, talán egy kompetens pszichiátert, aki házasságtörési esetekre specializálja magát, legyen az eset fizikailag megtörtént, vagy kezeket el platonikus. Nem fogok elválni tőle. Az ember nem vághatja le az aranytojást tojó ludat, de az ember, még ha egy bárcás bolond is, határt kell, hogy szabjon elviselhető türelmének.

Henry próbálta nyitva tartani lecsukódó szempilláit és egy alacsony és kövér asszonyságot látott feléje közeledni a konyha irányából. Rendetlen só és feketebors színű frizurát viselt, ami már régen nem láthatott fésűt és nem volt samponnal megmosva, legalább is az óta, amióta az öregasszony az idők hajnalán fiatal koszorúslány lehetett.

Az ijesztő teremtmény megállt Henry mellett és ujját csendesítően a szája elé tette.

— Mutassa a tenyerét, fiatalúr, — mondta és köszvény görbítette göcsörtös ujaival Henry keze után kapdosott. Henry kérdően nézett a többiekre, ökölbe gömbölyítette a kezét és eldugta az asztal alá.

— Ne féljen, Henry. — Mondta Vera és közelebb simult Andráshoz. — Meg akarja mondani a jövőjét. Engedje, hogy csinálja és dobjon neki néhány forintot. — Vera itt a gigantikus futballhátvédre emelte égszínkéék szemeit és folytatta. — Miután olvasott a maga tenyeréből Andrással ketten mi is megmondadjuk a jövőnket.

— Ne engedje, hogy magához nyúljon. — Brigitte rágós porcogótöredéket köpött ki a földre. — Ez egy szennyos cigányasszony, és valamit el fog lopni magától.

— Utálom a cigányokat. — Babuska tette hozzá. — Nézzetek rá. Nem fürdött, amióta pelenkában jártam.

— Még mindig pelenkát visel. — Vera nevetett. — Különben mindig pipi szaga lenne.

— Azok felnőtteknek való pelenkák. — Babuska válaszolt sértődötten és hátat fordított Verának. — A babapelenkáimról beszéltem.

— Soha nem volt babapelenkája. — Vera folytatta a nevetést. — Belekakált a pólyájába. A pólyáját soha nem tisztították és nem maradt elég hely, hogy kinyújtsa a lábait. Attól lettek ilyen karikásak.

Henry óvatosan odamutatta tenyerét a cigánynőnek. Az asszony megfogta Henry kezét, egyenként óvatosan kiegyenesítette az ujjait, belecsúsztatott valami és utána bezárta. Majd két ujjával cipzárt mutatott a szájára és szemével a hátsó ajtó felé intett.

Henry nem tudta mire vélni a dolgot. Tolmácsot szeretett volna kérni, de az öregasszony sarkon fordult és visszacsoszogott a mosogatókonyhába.

Babuska hitetlenkedve rázta a fejét. — Az ördög vigye el, ráolvasott magára. Csak tudnám, hogy miért.

Brigitte vállat vont és még egy adag bárányhús és káposzta keveréket csúsztatott a tányérjára. — Sose higgyen az ilyesmiben. Ez mind babona és paraszthalandzsa.

Henry valamit érzett a markában. Az asztal alá csúsztatta a kezét, óvatosan kinyitotta az ujjait és odanézett és látott egy darab összehajtogatott papirost. Széjjelhajtogatta és felismerte az írást. Feleségétől jött üzenetet tartott a kezében.

— Helló, cukorbarackom, — a kézzel irt ákombákom mondta, — a szemétdomb mögött vagyok. Ahogy észrevétlenül el tudsz jönni a csoporttól, gyere ki oda. Ne szólj egy szót sem senkinek. Mindent megmagyarázok. Ölelek és csókollak. Szerető feleséged, Szabina.

Henry elvörösödött, nagyot nyelt és felállt.

— Vizelnem kell, — morogta. — Hozassatok nekem is egy dupla konyakot. Azonnal jövek vissza és szükségem lesz rá.

Huszonegyedik Fejezet

A vörös kakas félrehajtotta a fejét és szemeit rájuk szegezve felmérte magának a betolakodókat. A szemétdomb istálló felőli oldalán, ahol milliányi világatlan földigilisza örölte a szerves hulladékot zsíros termőtalajjára, a kakas képviselte a legfelsőbb hatalmat és trónolt a csőrrel való csipkedések rendjén alapuló totemoszlop tetején. Cinóber színű lángoló taraját fenyegetően lobogtatva a fején, a felháborodott Gallusz éles körmeivel kaparta a talajt és torokból jövő mély hangon kárált hozzá.

— Csak nem fog belénk csípni. — Murray kérdezte remegő hangon. — Semmi sem hiányzik kevésbé, mint egy tetanuszsal fertőzött vérző seb a lábszáramon.

— Ne mozduljon. — Szabina mondta. — A kakas békét fog hagyni magának.

— Nem fog idejönni. — Murray felelte és kezeit eldugta a háta mögé. — Csak vesztegetjük az időnket.

— Már itt van, nem látja? — Szabina mondta figyelmeztetően. — Maradjon nyugodtan. Majd én eligazítom az ügyet.

— Nem a kakasról beszélek. — Murray rázta a fejét és megigazította a fenekét. A csirkeguanóval teli fatuskón kuporgás nem érződött túlságosan kényelmesnek és csuromvizesre ázott pantallója sem töltötte el vidám örömmel.

— Én sem. — Szabina válaszolta és leszállt a csirkeól ajtajára akasztott létra legalsó fokáról.

Murray követte Szabina tekintetét és egy jólöltözött úriembert vett észre az étterem főépülete felől közeledni.

A férfi feltűnően kilógott a képből. Közelebb érve megvakarta a kobakját és rettenetesen összezavarodott arckifejezés ült ki az arcára. — Pardon me, — kérdezte angolul. — A feleségemmel kellett volna találkoznom a trágyarakás mögött. Nem tudom, hogy jó helyen járok-e?

Szabina elfintorította a száját, és kitörő nevetését erővel visszatartva vállat vont és széttárta a karjait, mintha egy szót sem értene angolul.

Dr. Murray figyelte a kialakuló helyzetet és rosszállóan ráncolta a homlokát, de nem szólt semmit.

A tiszteletét tevő jól öltözött úriember sarkon fordult és fejét lehajtva csalódottan morogta. — Bocsánat, tévedtem. Valami rosszízű tréfa lehetett, de kérem. Ne értsenek félre, nem hibáztatom a maguk fajtáját. Tulajdonképpen nem is utálom a cigányokat.

— Ölelj meg, te majomtojás, — Szabina megszólalt angolul és kitárta a karjait. — Én vagyok. A saját feleségedet nem ismered meg?

Henry felemelte a fejét. — Nem, ahogy kinézel. Mint egy falusi trampli.

— A látszat könnyen csal, — Szabina kacarászott. — Gyere ide mamához, kicsi fiúcska és hadd adjak egy puszit.

— Amikor utoljára láttalak, — Henry hadarta lélegzetvétel nélkül. — Fehérselyem báli ruha volt rajtad. Mi történt veled? — követelte felháborodottan? — Hogyan kerültél ide és ki ez az illető?

— Henry, — Szabina felelte. — Megvannak a festmények. Két másolat és az eredeti. Tudod, hogy merre van a vasútállomás?

— Miért?

— Jobb lesz, ha innen igyekszünk tovább, de gyorsan. Jurij üldöz, és nagyon fel van háborodva.

— Ez érthető. — Henry bólintott.

— A maga felesége nagyon alul reprezentálja a szóban forgó felháborodás nagyságát. — Dr. Murray csóválta a fejét. — Magának halvány fogalma sincs a düh méretéről, amivel szembe kell állnunk.

— Maga ki? — Henry Murray felé fordult.

— Dr. Murray István vagyok, Brigitte férje. — Murray felfújta csirkemellét. — A repülőn már találkoztunk. Nem emlékszik?

— István világhírű festmény restaurátor. — Szabina vágott közbe büszkén. — Ő készítette el a két másolatot és felfedezte az eredeti hollétét.

— Természetesen, — Henry morogta. — Én meg egy amerikai szenátor vagyok. Hogyne emlékeznék rá. Őmiatta pancsoltak be az arcomba.

— Ne vitatkozzatok. — Szabina szólt figyelmeztetően és idegesen nézegetett körbe. — Kerekre lenne szükségünk és valami globális pozíciót meghatározó, GPS szerkentűre.

— Brigitte tulajdonában van egy furgon és a furgonon van műszerfalba beépített GPS. — Henry vigyorgott. — De a furgonhoz nincs kulcsom. Brigitte ridiküljében vannak a kulcsok. Hadd beszéljek vele, és mindannyian beülhetünk és megindulhatunk, akármerre is gondoljuk, hogy mennünk kell. Van elegendő hely mindenkinek, ami az összezt beleértve éppen nyolc, ha jól számolom.

— Csak hárman leszünk. — Szabina nemet intett és a férjére nézett. — Dr. Murray, te, meg én. Mindenki mást ki kell zárnunk. Jurij komolyan gondolja az üldözést, és ha el akarjuk kerülni a dühét, minél kevesebben vagyunk, annál jobb esélyünk van a sikerre.

— Semmi szükség Brigitte kulcsaira. — Murray mondta, és látszott rajta, hogy most rákerült a sor, hogy elégedettnek érezze magát. — Nekem is van kulcsom a furgonhoz és tudom, hogy merre van Nyíregyháza. A város fontos vasúti gócpont és az esti gyorsvonat holnap hajnali négyre Budapesten van. A vonaton vannak hálókütkék és étkezőkocsi. Az állomás mellett van egy áruház, ahol vehetünk jobb kinézetű új ruhákat.

— Nem volna lopás, ha a furgont engedély nélkül elhajtjuk? — Henry akadékoskodott.

— Nem. — Murray rázta a fejét. — A kocsi mind a kettőnk nevére van regisztrálva és majd küldünk táviratot az étterembe, és tudatjuk Brigitte önegységével, hogy hol hagytuk a furgont.

— Miután biztonságban a vonaton vagyunk. — Szabina tette hozzá.

— Ez magától értetődik. — Dr. Murray bólintott.

— Kövessetek. — Henry kiegyenesedett. — Tudom, hogy hol parkoltuk a furgont, de semmi lopás. Feltételezem, hogy csak rövid időre vesszük kölcsönbe az említett járművet.

A többiek tudára adva a jó hírt, Henry megindult masírozni, Szabina követte és Dr. Murray zárta be a sort. Három percen belül a furgonban ültek és Dr. Murray megforgatta a kulcsot az indítóban.

— Mi ez a bűz? — Szabina befogta az orrát. — Még rosszabb, mint az enyém.

— A medve. Misát, a medvét is magunkkal hoztuk. — Henry felelte és leült felesége mellé a középső ülésre. — Képzeljétek el, a feleségem helyett egy medvével töltöttem a szabadságomat, ráadásul egy hímmedvével, ha már a panaszkodásnál tartunk. Babuskának még nem volt ideje, hogy kitakarítsa a ketrecet. Nincs más mi tennünk, mosolyognunk kell és el kell viselnünk a medvebűzt.

— Mosolyogva a medvebűzt. — Ez viccesnek hangzik, Henry. — Szabina belecsókolt férje fülébe. — Remélem, hogy nem udvaroltál a medvének. Vagy igen?

— Ez bestialitás lett volna. — Henry csóválta a fejét. — Te tudhatnád a legjobban, hogy ilyesféle dolgok nem csiklandozzák a fantáziámat.

—

Egy hosszú mesét rövidre fogva, ami máskülönben unalmasan előre látható lett volna, és amit csak néhány szóban érdemes elmondani; Szabina, Henry és Murray István eltulajdonították a furgont és a GPS térképészeti vezetése alatt lehajtottak Nyíregyházára.

A Budapesti gyors csak egy óra elmúltával indult, ami elegendő időt hagyott nekik, hogy beszerezzenek néhány szükséges dolgot. Egy, a bejáratnál lezajlott kellemetlen jelenet után, végre bejutottak az áruházba, ahol megvették a szükséges ruhadarabokat, átöltöztek a próbaszobában és bőségesen használva a kölniből és az arcpúderekből, megnedvesített szalvétákkal elfogadhatóan tisztára nyalták magukat.

A kalauz már nézte a zsebóráját és kalauzsípját a szájához tartotta, amikor Henry telefonált a Gergelyugornyai rusztikus étterembe és követelte, hogy beszélne Brigitte asszonnyal, a teraszon vacsorázó vendégek egyikével.

— Sajnálom, amit tennünk kellett a furgonnal. — kezdte, miután Brigitte belépett a vonalba. — De képtelen voltam túrni tovább. Megyek haza és pszichiáteri segítséget fogok keresni.

— Többé nem akarja megtalálni a feleségét? — Brigitte kérdezte és tűnődött, hogy mi történhetett a furgonnal. Utoljára a parkolóban látta, nyugodtan és biztonságosan otthagya az étterem oldalánál.

— Nem. — Henry füllentett, bár az igaz volt, hogy többet nem kereste feleségét, mert már korábban egymásra leltek. Majd egy másodpercig gondolkozott és a hatékonyabb effektus kedviért hozzátette. — Törvény előtt el fogok válni tőle, akár megtalálom akár nem.

— Tökéletesen megértem. — Brigitte vágyakozóan sóhajtott. — Én is el fogok válni a férjemtől, de az magyaros módon lesz, és ahhoz egyszer meg kell, hogy találjam.

— Magyaros módon? — Henry kérdezte aggódó hangon, elvégre Szabina is magyar származású volt.

— Megölöm, — Brigitte sajnálkozóan fújta ki tüdejéből a levegőt. — Az első adódó alkalommal.

— Hogyan fogja megölni? — Henry reszketett és jeges félelem kötötte görcsbe ereit.

— Több tucat bevált metódusból tudnék választani, — Brigitte határozottnak és tetre készen állónak hangzott, — de a legjobb és legeredményesebb módszernek a párnával való megfojtást tartom, alvás közben, miután még egyszer utoljára búcsúzásképpen szeretkezünk. Így, mindig mondhatom, hogy gyenge szíve véglegesen felmondta a szolgálatot és beadta a kulcsot.

— Végtelenül romantikus, — Henry nyögött, — de ahogy kezdtem mondani, a furgon. A maga szépséges járműve itt van a Nyíregyházai vasútállomás parkolójában. Remélem, hogy nem okoztam túl sok kellemetlenséget, hogy engedélye nélkül elhajtottam.

— Végtelenül figyelmes magától. — Brigitte ásított, és valami már nagyon unlak tónus érződött ki, akadozóan ellassuló kapatos hangjából. — És ezzel lezártnak vehetjük a kérdést. De most térjünk nyugovóra. Holnap majd valakit küldök a kocsimért. Kora délelőtt, valószínűleg reggeli előtt.

— Köszönöm, — Henry ajkai reszkettek és a lekötelezettség meleg csiklandozása futott végig ijedten mocorgó gerince hosszában.

— Semmi probléma, — Brigitte válaszolta kurtán és intett az öreg pincérnek, hogy befejezte a telefonálást és viheti a készüléket vissza az irodába és visszateheti a helyére.

— Üdvözltem Jurijnak és barátainak, és mondja meg nekik. — Henry kezdte előlről, bár tudta, hogy már régen túljátszotta a szerepét. Semmi szükség nem volt, hogy befeketítse feleségét. Halálosan szerelmes volt bele, bár tudta, hogy teljesen nem bízhat meg benne és következő lépéseit soha nem fogja látni előre.

— Mit mondjak meg? — Brigitte kérdezte bosszankodóan.

— Mondja meg Jurijnak, — Henry nem állhatta meg a búcsúszói szarkazmust. — Sok szerencsét kívánok neki Szabina szeszélyeihez és véget nem érő csínyeihez.

—

A vonat megindult és nyaktörő sebességgel fürta be magát az éjszaka sötétjébe, vissza nyugatra, Budapest felé. A kerekek vadul kattogtak a százéves kopott síneken és a ritmikus ütem és az állandó ringatás vigasztaló megnyugvást kölcsönzött a kimerült utazóknak. A fényesre világított

étkezőkocsiban fehér abroszok takarták az asztalokat és rajtuk finom porcelán és ezüst evőeszköz díszelgett.

A disztíngvált külsejű idős pincér felvette rendelésüket és az ételre várva utazóink végre kellemetesen elernyedhettek.

— Mi van a szatyorban? — Henry kérdezte Szabinát, aki a folyosó felüli ülésben ült és csomagját, maga mellett, az ablak melletti ülésen tartotta. — Nagyon sajtóságos figyelemmel látszol vigyázni azt a furcsa cuccodat.

— Orvosi tartozékok. — Szabina felelte nyugodtan. — Valamiféle medikai eljárást hajtottam végre, amíg Jurij vendége voltam. Hiszen tudod, aki egyszer orvos, az örökké szolgálatban kell, hogy legyen.

— Jobb, ha nem kutatod, hogy mi van benne. — Murray Henrre pillantott. — Különösen nem vacsora alatt.

— Már vacsoráztam. — Henry felelte makacskodva és próbálta megfogni a szatyrot. — Én nem fogyasztok semmi egyebet, csak egy palack ásványvizet.

— De én szeretnék enni. — Murray könyörgött. — Henry, drága barátom, nagyon kérlek. Ne forszírozd tovább a kérdést.

— Pistának igaza van. — Szabina kuncogott és férje keze után nyúlt. — A szatyor tartalma meglehetősen privát, és nem lenne tanácsos, hogy közszemlére kiteregessük.

— Akkor ne mutasd meg. Csak mond meg, hogy mi van benne. — Henry ragaszkodott és arca lassan veresedni kezdett.

— Üzleti ütőkártya. — Szabina keményen fogta férje kezét, aki végtagját látszólag erőszakkal ki akarta húzni felesége szorításából. — Bízz bennem. Ha nem háborítjuk táskám tartalmát, még a segítségünkre lehet, hogy épségben kijussunk ebből az országból.

— Mit ne háborítsunk? — Henry makacskodott, és hangja egyenesen követeledző volt és ellenszenves.

Szabina előrehajolt. Kezéből tölcserűt csinált és férje fülébe suttogott. — Anatómiai testrészek. Nagyon fontos emberi szervek, amik alapján véve Jurij és Csonka személyes tulajdona kellene, hogy legyenek.

Dr. Murray István bólintott. — A felesége nem hazudik. Miért nem hiszi el, amit mond, és miért nem hagyja annyiban?

Henry rácsapott az asztalra. A többi vacsorázók figyelni kezdték őket és a kalauz is kidugta fejét az étkezőkocsi végében lévő fülkéjéből.

Szabina visszarettent. Sértődöttnek látszott, kikerekítette szemeit és néhányszor megrebbentette pilláit.

— Henry, fejezd be. — mondta halkan.

— Miféle testrészek? — Henry harsogta.

— Két pénisz és négy here. — Szabina kiabálta vissza. — Elégedett vagy, te örült Otelló.

Henry egyszer levegőért kapkodott; majd krétafehérre sápadt, utána kiveresedett, és néhány alkalommal ugyanebben a sorrendben ugyanezt megismételte. Komoly okádást érzett feltörni a gyomrából és lába közé ejtette a fejét. Éppen időben, a következő másodpercben gyomrának teljes tartalma kijött, egy sűrű katapultot vető egyetlen fröccsenésben és áthatóan

savanyú szag itatta át a kupé levegőjét. Szabina a pad alá rántotta a lábát, Murray utálattal forgatta a szemeit és a kalauz odalépett az asztalukhoz.

— Valami baj van? — kérdezte figyelmeztetően.

— Nincs. — Szabina a kalauzra mosolygott. — A férjem leejtette az okulárját és lebujt, hogy megkeresse.

— Jobb lesz, ha viselik magukat. — A kalauz összevonta a szemöldökét. — Ha nem tudják kordába fogni a barátjuk viselkedését azonnal el kell, hogy hagyják a vonatot, pedig reggelig nem állunk meg sehol.

— Csak nem akar lelökni a vonatról? — Szabina félénk mosolyt vetett a mérges konduktor felé.

— Akar fogadni, hogy igen? — a kalauz felelte és odébb lépett.

Henry kibukkant az asztal alól és az asztalterítő szélével szárazra törölte a száját. Arca nagyon zavarosnak nézett ki és aggódónak.

— Jobban érzed magad? — Szabina vizsgálta férje arcát gyengéden. — Balesetek megtörténnek. Én megértem, de lehet, hogy a kalauz nem. Nagyon kérlek, hogy helyezz fedőt érzelmeidre és ne engedd, hogy még egyszer a felszínre bugyborékoljanak.

— Erről még majd beszélünk. — Henry morogta az orra alatt.

— Feltétlen és fogunk is. — Szabina felelte. — Csak légy türelemmel és a mozaikrejtvény kockái lassan a helyükre fognak hullani.

—

Később a hálókupé mélyében, ahol csak egy alsó és egy felső lehajtható ágy volt, Szabina elnyomott egy ásítást és bejelentette.

— Be kellene zuhannunk az ágyba. A vonat reggel ötkor fog megérkezni a Keletibe és csak egy óráig áll. Jelenleg este tíz fele lehet. Nagyon sajnálom, fiúk, nem tudom, hogy ti hogy álltok vele, de nekem szükségem van a mindennapi szépségálgásra.

— Nem fekszem össze veled? — Henry morogta.

— Inkább Dr. Murrayval? — Szabina kikerekítette a szemét.

— Nem. — Henry felelte lassan. — Csak nem vagyok hajlandó összebújni egy nővel, akinek két péniszt hordoz a táskájában és semmibe sem veszi.

— Csacsi, — Szabina kuncogott. — Én nem veszem, — itt dupla idézőjelet csinált a kezével, — semmibe. Tulajdonképpen nagyon is nagyra tartom azokat a testrészeket. Értékük a mi helyzetükben gyakorlatilag megmérhetetlen.

— Én elalszom a padlón. — Dr. Murray pislogott szemérmesen. — Gerinccsigolya kitüremkedésem van, és amúgy is kemény felületen kell aludnom.

— Nem lesz szükségem, — Szabina kacintott a híres festmény restaurálóra. — Férjem és én, bármennyire is húzódzkodik tőle, megosztjuk a felső ágyat, és egymás fenekébe bújunk, mint bármilyen más tisztességes házaspár, akik egy évben csak egyszer szexeznek.

— Inkább elalszom a vécében. — Henry rázta a fejét. — Leguggolok a földre és a vécékagylót fogom használni párnának.

Szabina hátba vágta a férjét, nem nagyon, de éppen eléggé erősen, hogy szinte az orrára bukott. — Henry, — kiáltotta rá. — Fel azon a létrán és le a nadrággal. Alsónadrágban alhatsz velem, de hogy teljesen felöltözve legyél, azt már nem tűrhetem.

Elhelyezkedtek. Amikor Sabina végre már gondolta, hogy Murray mélyen alszik az alsó priccsen, belebújt férje hátába, karjait átfonta a vállán és harapdálni kezdte a bal fülcimpáját.

— Csillagom, — suttogta. — Ugye igazából nem vagy mérges rám?

Henry tetette, hogy nem hall. Szabina keresztbetette lábát Henry derekán és tovább suttogott. — Meg kellett tennem, ami muszáj volt. Ne engem hibáztass, ha a dolgok egy kicsit letértek a helyes vágányról.

— Kicsit? — Henry Szabina felé fordította a fejét és neheztelően dünnögte. — Az egész orosz maffia dühének magadra vonását kis letérésnek nevezed? Szívecském, térj az eszedre. Egész hátralévő életedben menekülni fogsz előlük. Ez a földgolyó nem elég nagy, hogy kikerüld Jurij és volt KGB trógerjeinek a haragját. Megjelölt nő vagy; új személyazonosságot vehetsz fel, ha akarsz, de mégis le fognak vadászni, mint egy veszett kutyát. Hogyan tehetél ilyen buta dolgot? Kényelmes és biztonságos életünk volt Floridában és mindent veszélybe sodortál. Ne várd, hogy a Nemzetbiztonsági Szolgálat védelmébe vesz, és immunitást ad és új nevet.

— Tudom. — Szabina suttogta kedvesen. — Én is éppen úgy be vagyok ijedve, mint te. De ami megtörtént az megtörtént. A szerencse kerekét nem lehet visszafele forgatni.

— Te és a te metafora hasonlataid. — Henry sóhajtott és ágyékát Szabina ágyékához nyomta. — De miért ne? Nagyon könnyen lehetséges, hogy ez életünk utolsó éjszakája.

Szabina észlelte Henry erekcióját és jobban kezdte magát érezni. Férjének keményedése visszaadta lelki önbizalmát. — Még van esélyünk, ha megküzdünk érte. — nyögte és növekvő izgalmaiban lassan kapkodni kezdte a levegőt. — Olyasféle hátsó kiskapu, amit megpróbálhatunk, ha semmi más nem sikerül.

— Meggondolva, hogy minden más már nem sikerült, — Henry felelte és tetszett neki az enervált elasztikusság, amivel Szabina készségesen fogadta. — Beszélj. Igazán kíváncsi lennék.

— A doki, — Szabina fejével az alsó priccs felé intett. — Murray fogja nekünk kikaparni a gesztenyét.

— Hogyan.

— Azonosítani fogja tetemeinket az egyetemi hullaházban.

— Tényleg? Közös öngyilkosságot tervezel, hogy Jurijtől megszabaduljunk.

— Nem. Inkább hallgass meg és ne vágj folyton a szavamba.

— Ok, beszélj.

— Rendben van. Figyelj csak ide. Mindenképpen el kell mennem az orvosira. Jurij és Csonka testrészeit otthagynom a kriogén mélyhűtő szakosztályon. Ahonnan egyszerűen kiválasztok két hullát, akik hasonlítanak hozzánk, és mint legközelebbi hozzátartozó Murray identifikál minket. A hullák másnap fel lesznek darabolva az anatómia előadáson, és mi örökre felszívódtunk.

— Az elgondolás nemcsak, hogy egyenesen ostoba, de egy abszurdan állatias számárság. Jurijnak csak egyetlen pillantást kell vetnie a tetemekre és rá fog jönni, hogy átvették. Mindamellett, miért hazudna Dr. Murray az érdekünkben és miért dühítené fel Jurijt, annyira, hogy őt is megöli?

— Van valami jobb ötleted? — Szabina kérdezte és igazított egy kicsit a fekvésén. Az ágy végtelenül keskeny volt, és valahogy kényelmesebb pozícióba szeretett volna csúszni.

— Adj vissza Jurijnak és Csonkának mindent, ami az övék. A testrészeket, a festményeket, és minden mást, amit elloptál.

— És?

— Kérj tőlük bocsánatot, és valld be, hogy nagy tévedést csináltál.

— Késő bánat. Nincs se irgalom se könyörületesség arra, amit csináltam. Meg kell kockáztatnunk esélyeinket és meg kell próbálnunk az elsőszámú scénáriót.

— Ami? — Henry kérdezte.

— Már egyszer elmagyaráztam. — Szabina felelte és végletesen kimerülve álomba merült.

Huszonkettedik Fejezet

Másnap kora hajnalra Jurij félelmetes csapatot szervezett össze professzionista fejtáncosokból, könyörtelen korábbi KGB funkcionáriusokból és egy tapasztalt hóhérből, akinek a nagyapja, még 1958-ban személyesen tette a hurkot Nagy Imre, Magyarország miniszterelnökének a nyakába és eltörte nyakcsigolyáját, miután saját maga rúgta ki alóla a sámlit.

— Elvtársak, — Jurij próbált kézbesíteni egy zengzetes motivációs beszédet, de hangja nem engedelmeskedett és egy oktávval magasabb frekvenciasávot vett fel, mint amilyent el lehetett várni egy hozzá hasonló kaliberű férfitől. — Fortélyosaknak kell lennünk és delikát ügyességet kell alkalmaznunk, — folytatta és gondterhelten masszírozta hangszálait, — bár a célegyénünk egy szimpla amatőr és lépéseit előre meg lehet jósolni, de az idő számunkra mégis esszenciális tényező. Gyorsan kell cselekednünk, hatékonyan és észrevehetetlenül. Fegyveres elvtársakat akarok minden fontosabb repülőtéren ötszáz kilométeres átmérőjű körzetben; az ország innenső részében minden nagyobb vasútállomást megfigyelés alatt kell tartanunk, és minden kocsikölcsönző ügynökséget köteleznünk kell, hogy jelentsék, ha a menekülő járművet szándékozik bérelni. Teljesen lehetetlen, hogy célszemélyünk nyomtalanul eltűnjön.

Jurij szünetet tartott és az összes teremben lévő szem ajkain függött, mintha Jurij maga lenne a Delphi-i órákulum. Néhány másodperc szónoki szünet után, a feltételezett órákulum felemelte mutatóujját, meglepette hallgatósága felé és folytatta beszédjét.

— Ha a menekülő észrevetetik, ne konfrontáljátok. Kövessétek, és azonnal értesítsetek. Helikopter áll rendelkezésemre és készen az indulásra. Odarepülök, akárhol is legyen, és majd én elintézem a többit.

Csend borult a teremre. Az összegyűlték meredten néztek, várták a részleteket, miközben egy üveg vodka járt körbe, mint megszentelt kehely a diabolikus úrvacsorán.

— Van valami kérdése valakinek? — Jurij kérdezte és szeme követte Csonka alezredest, ahogy a szorgos rendőrtiszt mindenkinek kiosztott egy fényképet Szabináról.

— Nekem van, — egy választékosan öltözött Putyinszerű alak emelte fel a kezét. — Tulajdonképpen kit keresünk? Mit tételezzünk fel, hogy a birtokában van, és mi teszi a keresést annyira sürgőssé?

— Ezt csak a feltétlen szükséges tudni alapon közölhetem és jelenleg egyiktöknek sem kell ezt az információt ismernie. — Jurij felelt és a következő személyre mutatott, aki felemelte a kezét. — Beszélj, Dragunic, rajtad a sor. Mi nagyon nagyra tartjuk etnikumtisztogatási tapasztalataidat. Bármikor elszórakoztathatsz minket Boszniai kegyetlenkedéseidnek részleteivel.

Dragunic kiegyenesítette két méter magas termetét és talpára emelkedett. A nyakát kinyújtotta, megköszöri torkát és rekedtes hangon beszélni kezdett. — Főnök, ha előállítottuk az illetőt, és te már végeztél vele, milyen szabadságjogokat engedhetünk meg magunknak vele szemben?

— Mit értesz ez alatt? — Jurij bámulta meredten a kérdezőt.

— Hm, hát, — Dragunic krárogott. — A nő elég csinos a fénykép alapján. Szeretném elvenni feleségül, ha nem lenne ellenedre.

Durva röhögés hullámzott végig a termen.

— Vigyétek ki és löjétek tarkón. — Jurij odavillantotta szemét Csonka alezredesnek. — Nemcsak, hogy nem felel meg a munka követelményeinek, de alapvetően tiszteletlen és puhány. Semmi más, mint egy gyáva nőcsábász. Mi oroszok nem fekszünk le az ellenséggel. Megölheted, megerőszakolhatod, eladhatod rabszolgának, megkínozzhatod, de egyetlen dolgot szeretnék mindenkinek világosan a tudtára adni, nem eshettek vele szerelembe és nem bánhattok vele úgy, mint élettársatokkal.

— Bocsánat, főnök. — Dragunic arca paprikaveres lett. — Csak dialektikusan beszéltem. Te tudod, hogy mit akartam mondani. Gondoltam, hogy esetleg meg kellene dugnom, mielőtt szétlövöm az agyvelejét.

— Az más, — Jurij mennydörögte. — Van még valaki más is? Indulnunk kell. Nem akarok több vitát hallani a szökevény szépségéről. Hiszitek vagy nem, ez a nő a lehető leggonoszabb boszorkány, a legfertelmesebb fajtából.

Mintha végszóra jönne, egy furgon húzott be a behajtóra a kastély főbejárata előtt. Egy természetes és nagyon dühös kinézetű nő, meg Vera és a nemrégiben talált boyfriend, András-Andrej lépett ki a járműből, mialatt hátul, láncánál fogva ösztökélve Babuska-Léna rángatta Misát, a Kamcsatkai medvét kifele a ketrecéből.

Jurij emberei már rohantak is golyóálló Mercedes szedánjaik, turbina injektoros motorbiciklijeik és egyszemélyes Harrier helyből felszálló lökhajtásos repülőgépeik felé. Útjukra eresztve különítményének tagjait Jurij kikísérte őket a kastélyon kívülre. Odakint egy mobiltelefont tartott a füléhez és hevesen agítálva üvöltött valakivel.

— Ezekies, — Jurij harsogta és majdnem összeroppantotta öklében a mobilt. — Célszemélyünk bármelyik pillanatban jöhet át a repülőtérre. Figyelj minden nyugat Európába induló járatot.

Hirtelen észrevette a váratlanul befutott vendégeket. Összekattintotta telefonját és rájuk förmedt. — Itt az ideje, hogy megjelentettek. Hol voltatok idáig? Amikor szükségem van rátok, soha nem vagytok sehol.

Vera összehúzta a szemét és mutatóujját féltestvére szegezte. — Jurij, — mondta élesre nyesett hangon. — Testvér-elvtárs Jurij, milyen nagyon rövid az emlékezeted. Nem több mint két nappal ezelőtt, te magad rúgtál ki a házadból.

— Részeg voltam. — Jurij pislogott idegesen. — Sajnálom a dolgot, de ki ez a barátod? Könnyíts az emlékezeten. Nagyon úgy néz ki, mintha közölünk való lenne.

— A neve egymillió dollár. — Vera felelte és karját András-Andrej dereka köré fonta. — Mi mind a ketten nagyon jó barátaid leszünk, ha kifizeted atyai örökségemet.

— Rögvest fizetek. — Jurij bólintott sietve. — Ne rekedjünk meg az aprópénz problémák mocsarában. Meg kell találnom az amerikai nőt. Mi is a neve? Szabina. Huszonnégy órán belül különben, hogyan is fejezzem ki magamat, kimetszve maradok és egy nyitott vágással leszek a placcon hagyva.

— Már úgy érted, hogy benne maradsz valami árokban? — Vera nem látszott felfogni a hasonlat értelmét.

— Igen, ároknak is vehetjük. — Jurij cékla színűre veresedett. — Egy mély, lukszerű árokkal fogok magamra maradni.

Babuskának nehéz dolga volt a medvével. Misa megérezhette valami lady-medve szagát a közeli erdőtől, temérdek medve élt a Magas Kárpátok rengetegekben, és nyughatatlanná vált. Jurij észrevette a medve baját és rászólt Babuskára.

— Babuska, az isten szerelmére, engedd el Misát. Engedd, hogy keresse meg élete szerelmét és párosodjon vele egy párszor. Holnapra megéhezik és visszajön az ingyen étel reményében.

A slamos állatszeliidítő kicsatolta a medve nyakörvét és négy lábán sebesen oldalazva Misa toronyiránt elszaladt a közeli erdő legsötétebb sűrűjébe.

Brigitte lépett előre. Felfújta tömött párnaciha nagyságú kebleit és magabiztos hangon követelődni kezdett. — Nem adok egy lyukas garast megvetésre méltó siránkozásaiért. A férjemet akarom megtalálni, de nagyon ám. Elhitették velem, hogy itt bujkál egy amerikai nővel, valami Szabina nevezetűvel. A nő férje velünk tartott egy darabig, de tegnap lelépett. Csak így, ahogy mondom. Még azt sem mondta, hogy pikabú. Később telefonált, bocsánatot kért és bejelentette, hogy elválik a feleségétől. Ez duplán mérgesre csinál, mert azt jelenti, hogy a férjem és ez a Szabina szuka együtt vannak, valahol és valahogyan. Ne próbálják rejtegetni őket a dühöm ellen.

— Nincsenek itt. — Csonka alezredes vigyorgott. — Együtt mentek el, véglegesen. Mi is keressük őket.

Az egyik mobil telefon csilingelni kezdett. Mindenki a másakra nézett és nyúláltak a zsebeik, táskáik, csomagjaik és övre erősített telefontartóik után.

— Nem az enyém. — Jurij mondta.

— Az enyém sem. — Csonka rázta a fejét.

— Az enyém, — Brigitte kihúzta telefonját kebleinek vágása közül. — Én itt tartom, — tette hozzá szemérmesen, — nagyon kedvelem, ahogy a készülék vibrál, amikor hívást kapok.

— Vegye fel! — Jurij összehúzta a szemét. — Lássuk, hogy ki az.

Brigitte füléhez tette a készüléket és hallgatta egy darabig. Egy perccel később kezét a mikrofon elé tette, a többiek felé fordult és halálosan komoly hangon bejelentette.

— A férjem.

— Kérdezze meg, hogy hol van. — Jurij válaszolta fenyegető hangon. — és kapcsolja rá a hangosbeszélőre.

— Nincs hangosbeszélő a hordozhatómon. — Brigitte morogta és markát elvette a mikrofonról. — Honnan hívsz, édesem? — turbékolta bele a kagylóba. — Már rettenetesen aggódtam miattad.

Brigette egy darabig hallgatott, majd Jurijra nézett és bólintott. — Azt állítja, hogy padlástéri műtermében van a Szépművészeti Múzeumnál, Budapesten.

— Kérdezze meg, hogy visszahívhatjuk-e. — Jurij kivette pisztolyát és Brigitte mellkasához tartotta. — Le akarom ellenőrizni, hogy igazat mond-e. Hívhatjuk a SKYPE szolgáltatón keresztül is. Van egy desktop komputer az irodámban, ami műholdon keresztül be van kötve az Internet hálózatra. Akarom látni és magával együtt beszélni akarok vele.

Brigette eltolta a pisztolycsövet a kebleiről és rosszallóan meredt Jurijra. — Erre semmi szükség, — mondta. — Én a maga oldalán vagyok. A férjemnek van SKYPE szervize. Rögtön szólok neki, hogy kapcsolja be.

Majd tenyerét ismét elvéve a telefon mikrofonjáról Brigitte a férjéhez kezdett beszélni.

— Csillagom, kapcsolj be a laptopodat és menj rá a SKYPE-ra. Szeretném látni aranyos kis arcodat beszélgetés közben.

— Mehetünk. — Jurij morgott. — de légy biztos benne, hogy a vonalban marad, amíg a komputer bemelegszik.

Jurij, András, Vera és Brigitte visszamentek a kastélyba és betömörültek Jurij pazarul berendezett irodájába az első emeleten. Jurij bekapcsolta a komputert és Brigitte begépelte férje SKYPE címét. Két percen belül létrejött a digitális kapcsolat és Dr. Murray feje megjelent a képernyőn. Kopasz kobakja szinte elfoglalta az egész képernyőt és nagyon izgatottnak látszott és idegesen hadart.

— Hol vagy, drágám? — kezdte. — Éppen most jöttem vissza Bengáziból és nem voltál odahaza. Hívtam az éttermet is és mondták, hogy pár nap időre elutaztál. Nagyon aggódok, hogy mi történhetett veled.

— Bengázi? — Brigitte összehúzta a szemét. — István, te ugye nem hazudsz nekem. Vagy igen?

Jurij oldalvást mozgatta a fejét és rámeredt Brigitte-re. — Murray itt volt velünk. — morogta. — Egy festményt kezdett pingálni és Szabina modellt állt neki.

— Hallottad ezt? — Brigitte kérdezte a férjét nyugodt hangon, és sima tónusa több fenyegetést hordott magában, mint bármilyen hangos üvöltés.

— Az nem én voltam. — Murray hebegett.

— Akkor ki volt? — Brigitte mosolygott végtelen kedvességgel az arcán.

— Az ördögi ikertestvérem. — Dr. Murray reszketett. — Mindig bajba visz, ha meg játssza, hogy én vagyok ő.

— Pista, — Brigitte felemelte a hangját. — Neked nincs testvéred. Egyedüli gyerek vagy. Nem emlékszel? Ajnározva és agyonkényeztetve nőttél fel. Soha nem volt semmiféle testvéred. Már százszor elpanaszoltad nekem.

— Nagyon kérek. — Murray könyörgött. — Líbiában voltam, ahogy meghagytam az üzenetrögzítőt.

— István, — Brigitte éles hangja figyelmeztetett. — Jól tudod, hogy utálom a hazugokat. Az igazság? Ki vele. Mond meg az igazat, bár tudom, hogy mi az, de a te szádból szeretném hallani.

Jurij vigyorgott. Mindig kedvelte, ha valaki csapdába esett és megijedt. — Doki, — kezdte és arcát a web kamera elé nyomta. — Hiszen itt voltál velünk a vadregényes vadászházamban. De tegnap este eltűntél a festményekkel és Szabinával egyetemben.

Csonka alezredes közbevágott. — És még néhány más felettébb értékes dologgal.

Jurij befogta Csonka száját, elnyomta az arcát a kamera elől, és folytatta. — Pista, kedves jó barátom. Itt a nagy lehetőség, hogy megmond nekünk az igazat. Ígérem, hogy nem foglak bántani, ha segítesz nekünk Szabinát megtalálni. Hol van ez a nő?

— Nem tudom. — Murray nyögte.

— Mi lett vele? — Jurij és Brigitte egyszerre kérdezték.

— Elrabolt engem. — Dr. Murray István szinte a térdeire borulva könyörgött. — Isten úgy segéljen. Erőszakkal vitt el magával. Semmi közöm nem volt ahhoz az aljas, megvetendő dologhoz, amit csinált.

— Ne siránkozz. Mond meg, hogy hol van most. — Jurij elvesztette a türelmét és ordítani kezdett. — Mikor engedett szabadon? Beszélj, azt a szentséges keresztfáját neki.

— Ma reggel, kora hajnalban. — Murray összeroppant és sírni kezdett. — Valahonnan előkerült a férje és felültünk a Nyíregyháza Budapest vonatra. Ugyanabban a hálókupéban aludtunk és mire reggel felébredtem eltűntek. Isten előtti becsületemre mondom, kiraboltak és levegővé lettek. Elvitték a festményeket, a felbecsülhetetlen értékű eredeti Renoirt és a két másolatot, amit csináltam. Egyedül maradtam a fürkében és a kalauz rázta a vállam, hogy két percen belül le kell szállnom, mert a vonat indul és a jegyem csak Budapestig szól. Idesiettem a múzeumhoz és az őr közölte velem, hogy valami nő csomagot hagyott a nevemre.

— Miféle csomagot? — Jurij és Csonka füle egyszerre hegyesedett ki.

— Egy összetekert és rajztokba beledugott csomagot. Visszaadta a második másolatot, amit két nappal ezelőtt kezdtem. Gyakorlatilag csak egy előzetes vázlat az egész. Az eredetit ellopta és a tökéletes másolatot, amin hat hónapot dolgoztam évekkel ezelőtt. Hagyott egy tízezer dollárral tartozom magának cédulát. A másolat nem ér annyit, de nagyon szerettem a saját mestermunkámat. Művészeti szakkönyvekben és művészettörténeti munkámban használtam és mindenek végeztével hálósobánkban akartam kiakasztani.

— Murray, — Jurij félbeszakította a restaurálót. — Hordott Szabina magával valami szokatlant? Valamit, ami nagyon kedves lehet nekem. Láttad, amit csinált mielőtt ellopta azt a felmérhetetlen értékű festményt tőlünk? Ne keveredj bele semmiféle részletekbe, csak felelj igennel vagy nemmel.

— Igen. Láttam, amit csinált. — Murray hangja remeget és szemeiben ijedt undor ült. — Bocsáss meg, Jurij. Semmiképpen sem tudtam megállítani. Erőszakkal is próbáltam, de pisztolyt fogott rám, hogy maradjak távol.

— Mit csinált velük? — szavait óvatosan válogatva Jurij nem mutatott hajlandóságot, hogy nevén nevezze a szóban forgó tárgyakat, amik annyira érdekelték.

— Még mindig nála vannak. Jégre tette őket, azt hiszem. Nagyon különleges gondja volt rájuk. Szavait idézve alkutárgyként akarja használni őket, hogy kimásszon a kelepceből, amibe a saját hibájából került bele.

— Ennyit én is tudok. — Jurij sóhajtott. — Azt is mondta, hogy valami biztos helyen fogja letenni őket. Lenne valami fogalma, hogy hol?

— Nem. — Dr. Murray őszintén sajnálkozóan hangzott. — Nem tudom. Csak annyit tudok, hogy ez a nő örült és beszámíthatatlan. Még a férje is el akar válni tőle, mert a felesége egy pszichopata bolondgomba. A közveszélyes örültek házában van a helye.

— Vagy hat lábbal a föld alatt. — Brigitte tette hozzá mély és méreggel teli alto profundo hangján.

— Két valószínűség lehetséges, — Csonka felemelte a kezét és szót kért. — Előreláthatólag visszamegy az orvosi egyetemre és valahol ott teszi le. Ugyanakkor, és logikusan feltehetően megáll a Helios Hotelnél is, hogy felvegye a poggyászát.

— Vannak barátai vagy rokonai, akiről tudunk, és akiknél esetleg menedéket keres?

— Senki. — Csonka csóválta a fejét. — Nem Magyarországon. Amennyire tudomásunk van róla, mindenki halott és senki élő nem létezik. Vagy ki lettek végezve, vagy hosszú évtizedekkel ezelőtt elhagyták az országot.

— Helyes. — Jurij felelte vitát lezáró hangon. — Úgy látom, hogy minden fontos kérdést érintettünk. Pillanatnyilag nincs más több tennivaló, csak helyezkedjünk kényelembe és élvezzük a tűzijátékot.

— Lehetnek összeesküvő társai is. — Csonka alezredes krákgota fellengzős hangon.

— Feltehetően nem egyedül működik. — Jurij felelte és arca elsötétedett. — De mindenkit felkutatunk és mindenkit eliminálunk, aki segíteni mer neki.

— Ebben én is segítek. — Brigitte dagadozott a lelkesedéstől.

— Ránk ne számíts. — Vera András karjába fonta a karját. — András és én, csak azért álltunk meg itt, hogy felvegyük az örökségemet. Holnap repülünk Las Vegasba és összeházasodunk. — Vera Andrásra emelte kobaltkék szeméit, rámosolygott és hozzátette. — Ugye drágám, te is így gondold?

— Feltétlenül, — a testes vonalhátvéd bólintott. — Holnap reggel az első géppel itt hagyjuk ezt az egész országot.

— Polyák szemét. — Jurij morogta. — Éppen olyan, mint az anyja, egy szemétláda aljas hazafiatlan arany után áskáló.

— Befejeztük? — Dr. Murray megszólalt. — Elnézést, de még rengeteg más dolgom is van.

— Miféle más dolgok? — Jurij menydörgött.

— Értesítenem kell a rendőrséget, hogy kiraboltak. Hívnom kell az újságokat és a televízió állomásokat és interjúkat kell adnom.

— Semmi ilyesmit nem csinálsz. — Jurij olyan közel hajolt a képernyőhöz, hogy az orra foltot maszatolt az üvegre. — Ez magánügy, és nem szabad nyilvánosságra hoznunk. Ha a rendőrség munkájára bármi igény felmerül, itt van Csonka alezredes elvtárs, aki végtelenül szívesen elvállalja az összes papírmunkát és a bejelentési űrlapkitöltés feladatokat.

— Én is így gondoltam. — Murray reszketett, mint egy nyárfalevél az északkeleti orkánban. — Én csak egy kis szürke veréb vagyok, egy alázatos egér, egy gyűrűstestű

földigiliszta. Mindössze egy kő alá szeretnék mászni és, ha megengedik, örökre el szeretnék tűnni.

— Tűnj el, — Jurij öklével belecsapott a tenyerébe. — Te tényleg aztán egy semmire se való féreg vagy. Majd én adok neked egy sírkövet, amire rá lesz írva a neved. Takarodj vissza a lukadba és várj, amíg ismét hívlak.

Brigette rákattintott a beszélgetés befejező ikonra és Murray kopasz feje eltűnt. Helyette egy terjedelmes mellű pucér nő jelent meg a képernyőn, aki két dagadó izomzatú, agyontetovált és minden testi szőrzet nélküli férfivel disznólkodott.

— Bocsánat, — Csonka mondta, — keresgéltem az interneten. Az incidens előtt. Ennyi az egész. De most már úgy nézem, hogy elvesztettem pornográfia utáni kíváncsiságomat és undorítóan visszataszítónak találok.

— Idióta. — Jurij megmozdította az egeret, rákattintott néhány ikonra és a nagykeblű nőt felváltotta egy T72-es tank, és egy csapat kozák, akik vadul járták körülötte a gopakot.

— Most mi lesz? — Brigitte kérdezte. — Milyen hamar tudom kitaposni a szuszt abból az amerikai lotyóból?

— Nagyon hamarosan. — Jurij felelte tompán mennydörgő sötét hangon.

Huszonharmadik Fejezet

A vonat nagy zökkenéssel megállt és Szabina megmozdult. Végtagjainak javarésze össze volt gabalyodva férje kezeivel és lábaival és beszorultak a válla alá, és minden érzés kiment belőlük. Engedetlen appendixei körülbelül akkor térhettek zsibbadt álmukra, miután az éjszaka folyamán már a második alkalommal is szeretkeztek és boldog nyugalomba merült maga is.

A kalauz elment fürkékük mellett a folyosón és bekopogott.

— Budapest, — jelentette be, — ha ez az önök utazási célja, kezdjenek készülődni a leszállásra, mert a vonat pontosan hat óra nulla pereckor indul, körülbelül egy órára mostantól.

— Ébredj fel, drágám. — Szabina suttogta férjének. — Rengeteg a teendőnk.

Szabina lesiklott a felső ágyról és puha puffanással a lábára landolt a padlón. Próbálta felébresztetni Dr. Murrayt, de a restaurátor a másik oldalára fordult.

— Hagy békémet, Brigitte. — nyögte. — Nagyon nehéz napom volt és aludni szeretnék. Nyugodtan megreggelizhetsz nélkülem is.

Szabina észrevette a rajztokot, amiben a három festmény össze volt tekerve. Az eredeti Renoir, a tökéletes másolat és a vázlat, mind gondosan és légmentesen bezárva és a doktor szerelmetesen ölelte a hengerszerű hosszú dobozt, mintha az a világon a legértékesebb kincs lenne.

Ekkor jutott eszébe az ötlet először. Meglátta a menekülési csapóajtót. Egy másodperc töredéke alatt minden világossá lett. Férje és ő sokkal jobban meglesznek, ha tovább nem rángatják magukkal Dr. Murrayt. Majd később mindent megmagyaráz a restauráló doktornak.

Murray elernyedte teste fölé hajolt, óvatosan lefejtette a karjait és kihúzta kezéből a rajztokot. A tetejét kinyitotta, belenézett és a festmények ott voltak. Érintetlenül, tökéletes állapotban, és minden rongálás nélkül.

Henry addigra már mellette állt, és egyik lábán egyensúlyozva próbálta felhúzni a nadrágját. Szabina szintén felvette a saját farmerjét és farmeranyag kabátját, és magához vette oldalszatyrárt és a rajztokot férje kezébe nyomta.

— Hoznád ezt? Egy percen belül rohannunk kell.

Ahogy kiléptek az alvófülkéből, Dr. Murray a másik oldalára fordult. Kényelmesebben érezte magát a nehézkes cső nélkül és az adott pillanatban nagyon is boldog volt, hogy visszaeshetett mély, komatóz álomszerű létezésébe.

— Szerezzünk egy taxit. — Szabina az üvegtetejű vasútállomás egyik oldalkijáratához irányította férjét. — Tudok egy taxiállomást a Thököly úti árkádok alatt.

A járdamelletti taxiállomásnál egy taxis szundikált kocsijában és Szabina megverte az ablakot. A taxis kinyitotta az ajtót és beszálltak.

— Hová, jóemberek? — a fiatal, frissen borotvált és jóképű sofőr kérdezte.

— Egyszer megyünk a Damjanich 9-be. — Szabina felelte és hátradőlt az ülésben.

Tíz perccel később a taxi megérkezett a megadott címre. Az utazás ideje alatt Szabina megfésülte a haját, élénkpiros rúzszt kent a szájára és kivette a jó másolatot a tubusból.

— Maradj a kocsiban és várj, amíg visszajövök. — Utasította a férjét majd a taxisra pillantott. — Hagyja az órát menni. Öt percen belül itt vagyok.

Szabina kilakatolta az utcai nagykaput. A lámpát nem gyújtotta fel, pedig kint még mindig koromsötét volt. Kettesével szedve a lépcsőket felrohant a második emeletre és kulcsával beengedte magát nagymamája, született Breznói Erzsébet lakásába.

Belopódkodott a hálószobába és homlokon csókolta az alvó, idős asszonyt.

— Itt vagyok, nagymama, — suttogta gyengéden. — Ahogy ígértem, visszaszereztem a festményt. Engedd meg, hogy itt hagyjam az ágyad mellett. Azt teszel vele, amit óhajtasz. Nem volt szívem, hogy elégessem. Javasolnám, hogy ajándékozd oda valami vidéki múzeumnak. Legyen ez az első Renoir festményük. De ez a te elhatározásod. Bocsáss meg, de nem maradhatok sokáig. Jogos gyanúm van, hogy mindenféle alattomos orosz véredek ugatnak a nyomomban, és napkelte előtt még néhány küldetést el kell, hogy intézzek.

Nagymama kinyitotta a szemét. — Szabina, — mosolygott. — Véghezvitted, drága gyermekem. A Gödöllői királyi palotának fogom ajándékozni a festményt. Csodálatos munkát végeztek helyrehozatalával és a kastély ismét régi fényében tündököl. Dr. Murray István gondolom minden sérülést meg fog reparálni, ami a festményen megesett és igazolni fogja eredetiségét.

— Biztos vagyok benne, hogy megteszi. — Szabina mosolygott enigmatikusan és még egyszer megcsókolta az öreg hölgyet, majd körbenézett.

— Hol van nagyapa? — kérdezte.

— Két nappal ezelőtt meghalt. — a néni felelte és könnyek gyűltek a szemében. — Földi maradványait elvitték őseink kriptájába, Bogyoszlóra, ahol holnapután délelőtt fogják örök nyugalomra helyezni. Nagyon szép lenne tőled, ha el tudnál jönni a temetésre.

— Megpróbálok ott lenni, nagymama, — Szabina ígérte, — de most mennem kell. Ha bárki keresne, mond nekik, hogy öt év óta, orvosi egyetemi végző ünnepségünk óta nem láttál.

Az idős matróna rosszallóan megrázta ujját Szabina arca előtt. — Ne becsüld le eredetedet. Ezek a temetések ritka alkalmak, hogy a család ismét összejöjjön. Ne reménykedj, hogy az enyém is hamarosan itt lesz, és erről exkuzálhatod magadat.

— Ott leszek, hacsak a poklok kapui rám nem omlanak, — Szabina kacagott és sietve kihátrált a lakásból.

—

— **A** Helios hotelhez, — az utcán lent Szabina utasította a fiatal taxis. — Megduplázom, amit az óra mutat, ha cikkcakkban megy és figyel, hogy ne kövessen senki minket.

— Nem túlságosan nagy cikkcakkokban. — Henry tiltakozott. — Már most, ahogy vagyok, zúg a fejem. Rettenetes szédülés jött rám és kellemetlen csengés van, mind a két fülemben.

— Henry, csillapodj. — Szabina nézett a férjére és szája kesernyés mosolyba rándult. — Hidegvér, drágám, és minden rendben lesz.

— Kellene, hogy rendben legyen. — Henry felelte, és hangja meglepően kiegyensúlyozottnak hangzott. — Kivéve, hogy nem lesz.

— Mi baj van vele? — a taxis gyanakodva lesett hátra.

— Semmi, — Szabina válaszolta. — Kivéve, — itt ujjaival gyors idéző jelt mutatott. — Egy kicsit paranoiás. Az én drága férjem azt hiszi egy gengszterbanda felfegyverzett orosz bandita kerget minket és parancsuk van, hogy lelőjenek.

— Mint azok? — A fiatal sofőr fejével egy oldalutca felé biccentett, ahonnan egy BMW kocsi két kerékre fordulva vágott ki utánuk. Az utca gyenge világítása ellenére tisztán lehetett látni, hogy egy tróger lóg ki az utas ülés ablakán és egy Kalasnyikov csövét tartja feléjük.

— Taposson bele. — Szabina sikította a taxisnak. — Az oroszok. Remélem, hogy maga sem kedveli őket. Vagy igen?

— Ne féljen. — a fiatalember felelte és nyugodt kézzel leoltotta a taxi lámpáit. — Amit nem láthatnak, azt nem tudják megtalálni.

Ezt bejelentve és megcselekedve, a legénykorú taxis balra fordította a kormányt és behajtottak egy városi erdőrengetegbe. — Ez a Városliget, — magyarázta büszkén, — Pest városának tüdeje. Érzik ezt az ózondús oxigénszagot, amit felséges faóriásairól árad felénk?

— Lassabban, — Henry megragadta az előtte való ülés fejtámláját és a feltételezhető ütközésre kimerevítette magát. — Az isten szerelmére, valaminek neki fog menni.

— Sajnálom, de nem léphetek a fékre. — A sofőr ide-oda hajlította felső testét és kocsiját ügyesen kormányozva kikerült néhány fatörzset, egy-két márványszobrot és több kerti padot. — A féklámpa elárulná hollétünk. Nyugi, ember. Ismerem ezt a helyet; amikor srácok voltunk bújócskát és ipa-apacsot játszottunk a legmélyebb és legsötétebb sarkaiban ennek az erdőnek.

— Mennyiben segítene ez most minket? — Henry morogta, és ahogy kiejtette szavait nekimentek egy százéves platánfának. A taxi hirtelen megállt és Szabina repülni kezdett a szélvédő üveg felé. Szerencsére övének csatja megakadt az előtte lévő ülés fejtámlájában, és megfogta, de feneke a magasba emelkedett és Henry orrával előre belelándolt popsijának partjai közé.

Szabina hátranézett és némi távolságra, részlegesen eltakarva a fák sűrűjétől, meglátta a BMW reflektorait, ahogy a fények kutattak utánuk.

— Mi lesz most? — kérdezte, mialatt kétségbeesetten próbálta derékövét megoldani. — Ez azt jelentené, hogy megfogtak? Ez lenne a vég?

— Elnézést, — szabadkozott a taxis. — Ezt a fát nem láttam jönni felénk. Innentől gyalog kell menniük tovább. Vágjanak át az állatkerten és másszanak át a hátsó falon. Kövessék a vasúti síneket vissza a belvárosba. Ez a legbiztosabb útja a menekülésnek.

— Magával mi lesz? — Szabina kérdezte, mialatt táskájában kutatott egy százdolláros után, hogy kissé kompenzálja a taxis veszteségét.

— Velem? — a fiatalember elmosolyodott. — A legjobb négyszázas voltam az egyetemi atlétacsapatban. Majd elfutok az ellenkező irányba.

— A kocsija? Mi lesz a kárral, amit a kocsijának okoztunk? Sajnos nincs nálam több pénz. — Szabina mondta ás őszinte sajnálat és szimpátia reszketett a hangjában.

— Nem az én kocsim és a cégnek van jó karambolbiztosítása. — A taxis kezét nyújtott Szabinának. — Végtelenül örültem, hogy segíthettem egy bajba került hölgynek.

— Köszönöm, — Szabina ujjával pusztat ragasztott a fiú homlokára. — Vigyázzon magára és az Isten áldja meg magát.

A taxis eltűnt és férje kezét megragadva Szabina befutott az őskorok hajnala előtti sötétbe, ami úgy nyelte el őket, mintha fekete csuhája lenne a megmentő láthatatlanságnak. Hamarosan keresztülszaladtak egy széles bulváron és a Budapesti Állatkert kerítésénél voltak. A kerítés alját méter magas kőfal képezte, aminek tetején még két méter magas, élesre hegyezett kovácsoltvas rudak emelkedtek. Egy pillanat tétozázás nélkül Szabina ballábát a kő alapzat tetejére tette, jobb lábát az egek felé lendítette és erőteljes lendülettel ruganyosan átdobta magát a veszélyes lándzsák éle felett.

— Gyerünk, Henry, — kiabált le a férjére. — ne légy ilyen örömröntő. Ez jó mulatság. Soha nem vettem ide jegyet, amikor nincstelen egyetemista voltam. Tiszta rutin nekem ez az egész.

— Neked minden rutin. — Henry morogta és bizonytalankodó lábát Szabina a vasrudak között lenyújtott kezébe tette, és lassan és ügyetlenül felmászott a kerítés tetejére.

— Henry! — Szabina meglepetve tekintett a háta mögé. — Lehetne egy kicsit gyorsabban? Azt hiszem, hogy valamiféle szörnyeteg van itt és azt hiszi, hogy behatolunk a védőterületére. Az orrát máris nyomogatja a fenekemhez.

— Nem akarok felnyársalódni, se a vasrudakon, se valamiféle agancson. — Henry szerencsétlenkedett a kerítés tetején. — Gyere egy kicsit közelebb, egyetlen drágaságom, és hadd lépjek rá a válladra. Kérlek szépen.

Két fényszóró lámpa bukkant elő a sötétből és vakító fénye egyik kerítésrúdról a másikra ugorva gyorsan közeledett feléjük.

— Henry, — Szabina suttogetta. — Siess. Jönnék az oroszok. Mit szeretnél jobban? Őket, vagy egy szerelmes szarvasbikát, aki a barátunk szeretne lenni.

Egy végső nyögés és egy utolsó nyomás, Henry átjutott a kerítésen és mind a ketten leugrottak a földre. A talaj puhának érződött, tele szarvas ürülékkel és pozdorjává taposott szalmával. Penetráns hűgyszag hatolt orrlukaikba, holtbiztos bizonyítékként, hogy megérkeztek az állatkertbe.

A fények közeledtek. Leguggoltak és elbújtak egy óriás méretű állat mögött, ami meleg párafelhőket fűjt feléjük az orrából. Éppen idejében, a BMW megállt a kerítésen kívül és a jobboldalt ülő férfi az állatkert belsejébe irányította kézi reflektorát.

— Nincsenek itt. — A BMW egyik utasa mondta durva hangon és öt másodperc múlva orrából frissen kiszedett fikát poccentett a szarvas felé. — Elmentek a földalattival. A Széchenyi fürdőnél, itt a közelben van egy állomás.

A BMW elhajtott és Szabina megveregette a szarvas tomporát. — Köszí, öregfiú. — mondta. — Remélem, hogy tisztában vagy vele, hogy a párzási szezonod szeptemberben van és most csak júniust írunk.

Szabina félig kikapcsolta a terjedelmes karám kapuját. Keresztülnyomakodtak a résen és egy széles aszfaltösvényen találták magukat, különféle állatketrecek és kifutók között. Vékony drótkerítéssel alig visszatartva egy falka farkas szimatolt feléjük kíváncsian, és zöldesen foszforeszkáló szemek, mint az éjszakában izzó ijesztő parazsak, vaddisznók nézegették őket körös-körül, minden irányból.

— Kerekre lenne szükségünk. — Szabina nézegetett körbe gondterhelten és masszírozni kezdte a lábát, ami érzékennyé lett és a fáradság zsibbasztóan hasogatott benne.

— Ott van egy talicska. — Henry egy karbantartó taligára mutatott, ami félig tele volt hányva trágyával. — Ugorjon fel rá, őfelsége, — tette hozzá enervált hangon, — és oda talicskázom, ahova parancsolja.

Henry feltehetően feladott minden reményt, hogy valaha is elevenen kikerül ebből a kalamajkából, amit drága egy felesége olyan ügyesen összehozott. Hangja letargikusnak hangzott és hiányzott belőle az akarat. A virtuális realitás, amihez a Best Buy elektronikus szuperáruházban hozzá volt szokva, sokkal könnyebbnek érződött. Többet már oda sem tudott figyelni és alig hallotta felesége vidáman csilingelő, megkönnyebbült szavait.

— Henry, nézd. Ott van egy dzsip. Biztosan az éjjeli őr. Valószínűleg, hogy bent van a gorillaházban. Ez egy Istenadta, egyszer az életben adódó lehetőség. Gyerünk, cukorfalatom. Néhány órára kölcsönvesszük a járgányt.

Henry oldalvást ingatta a fejét. — Én feladom, — morogta. — Mikor lesz ennek már vége?

— Soha ne bántson, hogy mikor. — Szabina felelte. — Annál sokkal fontosabb, hogy hogyan. Gyorsan elvágom a drótokat és beindítom ezt a tragacsot és egy kicsit előnyünkre fineszezem az esélyeket.

Szabina beindította dzsipet. A motor dorombolni kezdett és rövidesen gurultak előre. Nem egyetlen másodperccel túl hamar, mert egy ösztövért ketrecsöprögető alak rohant ki a majomházból. Egyik karjában egy csimpánz kisasszonyt tartott és a kis emberszabású körbefonta hosszú karjait a férfi nyaka körül és a füleit rácsálta. A söprögető olyan obszcenitásokat ordítózott feléjük, amik sem papirost sem tintát nem tűrtek volna el, bármely tisztességes nyomtatványban.

Szabina ismerte a helyrajzot. Egyenesen a hátsó szervice bejáráshoz tartott, ahol az automata kapu engedelmesen kinyílt és egy sátoralakú cirkuszépület mellett találták magukat, ahol a tegnap esti vastapsos ovációval végződött előadás után, mindenki kimerülten aludt.

Szabina kidugta a dzsip orrát a sikátor végében, és a terep tisztának látszott, ahogy, mintha egy égi kulisszamunkás forgatná egy mennyei villanykapcsoló fokozatait, a derengő hajnal első halovány sugarai lassan kezdték megvilágítani az óriási kiterjedésű park és szórakoztató komplex területét.

A zsenge pirkadás fénysávja egy új és reményteljesebb nap beköszöntét hirdette.

De ahelyett, hogy minél hamarabb eltűntek volna a környékről, Szabina megállt a közeli Szépművészeti Múzeum főbejáratánál. Néhány másodpercig beszélt az éjjeli őrrrel, majd a kezébe adott egy hosszú hengerbe tekert könnyű csomagot. Ezt elvégezve elhajtott a Helios fogadóhoz, fent a dombos budai oldalon, ahol a dzsipet leparkolta egy lomboktól eltakart és jól álcázott parkolóhelyre.

— Itt várj reám. — utasította férjét. — Ki kell, hogy hozzam bőröndjeinket és utazó okmányainkat. Ha jól számoltam a napokat, ma van az elutazási dátumunk. A repülőnk tizenegykor száll fel és eltűntünk innen. Nem vagy szívrepesztően boldog?

— Igen, olyan boldog vagyok, hogy össze tudnám magam... — Henry morogta válasz helyett.

— Henry, — Szabina kiáltott Henrire. — Ne káromkodj. Semmi körülmények között nem tűrhetem a mocskos szavak használatát.

— Igen, — Henry morogta bele a szakállába, — én meg nem tudom, hogy meddig tűrhetem az egész viselkedésedet és punktum.

— Mit mondtál?

— Semmit, kedves. — Henry visszarettent. — Egyáltalában semmit. Feltételezem, hogy jobb lesz, ha egy ügyvéddel konzultálok, mielőtt jelenlétedben egyetlen másikat is kiejtek.

— Rá se ránts az ilyesmire. — Szabina mosolygott rosszállóan. — Ez nem éppen a legalkalmasabb pillanat, hogy családi perpatvart kezdeményezzünk. Csak ugorj ki oda azokhoz a bokrokhoz, és hozd ide a csomagjainkat.

— Nincsenek ott a csomagjaink. — Henry vitatkozott.

— Nincsenek. De egy perc múlva ott lesznek. Ahogy ott a terasz sarkában felmászok azon az ereszcsonatornán, betörök a szobánkba és ledobom őket.

— Ki vagy te? — Henry lassan kikászálódott az ülésből és vontatottan mozdulni kezdett. — Mi adja neked ezt az örök energiát és lendületet, hogy megállíthatatlanul mozgásban vagy?

— A gyűlölet, Henry. — Szabina rátette kezét az öntöttvas esőcsatornára. — Rettenetes gyűlölet lakozik bennem, azért amit a kommunisták csináltak a családommal.

— Nem lenne jobb, ha felejtenél.

— Lehet, hogy igen, de a gyűlölet, ha magadba fojtod, nem valami örömteljes dínomdánomérzés. — Szabina kacagott megvetően és mászni kezdett felfele.

—

Pontosan ugyanabban az időben, amikor Szabina betörte az ablakot és behatolt a hotellakosztályba, amit férjével béreltek tengerentúli vakációjukra, egy derékig érő bőrkabátba

öltözött drabális haramia lépett be a hotel lobbijába. Kezével rácsapott a pultra kitett csengőre és beleordított az éjszakai ügyeletes fülébe.

— Ébredj fel, durák. Az amerikai házaspárt keresem. Mr. Hutchinson urat és feleségét.

— Napok óta nem láttam őket, — a fiatalember ásított, — de én csak éjszaka vagyok itt és az amerikaiak valószínűleg nyugodtan alszanak a szobájukban. Jöjjön vissza napközben és kérdezze meg a tulajdonost. Általában reggel kilenc és délután öt között szokott bejönni.

A goromba látogató megragadta a segédportás torkát és nyakánál fogva kiemelte a székéből. — Úgy látom, hogy nem fejeztem ki magamat elég világosan. — ordította. — Most azonnal akarom megtalálni a Hutchinson házaspárt. Mutasd az utat és életben hagylak.

— Ha így prezentálja a dolgot, — a fiatalember hátranyúlt és kivett egy tárgyat az egyik háta mögötti polclukból. — Nem szükséges, hogy kérjek bármi identifikációt. A maga hangjának tónusában van valami eminens okfejtési minőség, amit felettébb respektálok. Engem nem fizetnek meg eléggé, hogy testi sérülést kockáztassak.

— Mi? — a tagbaszakadt szörnyeteg pisztolyt húzott és összeráncolta a szemöldökét. — Mi a pokol csillagáról halandzsázol itt nekem? Kelj fel a seggedről és csináld, amit mondok.

Az éjszakai segédportás megrántotta csuklóját, célzott és egy kicsiny szerkentyű a kezében fehér párafelhőt fújt a pimasz követelődző arcában.

— Mace, — vigyorgott a fiatalember. — Hála a Dow Chemical részvénytársaságnak nem vagyok teljesen védtelen.

A drabális támadó a szeméhez kapott és leesett a földre. A segédportás kijött a pult mögül, kétszer fejbe rúgta és háromszor a bordái között.

— Te tetves mocskok, semmi más nem vagy, mint egy nyálkataknyos méhlepény, akit anyád megszült egy emberi lény helyett. Azt hiszed, hogy nem tudom, hogy ki vagy? Utálom azt az ocsmány orosz akcentusodat. Azt hittem, hogy húsz évvel ezelőtt kirúgtuk szemét fajtádat ebből az országból, de egyre visszajöttek, és többet akartok. Még egy pimasz szót ugatsz és leöntelek gázolinnal és Molotov koktélt csinálok belőled. Mrs. Hutchinson egy kedves személy. Nagyon szépen beszélt hozzám, amikor nem is kellett volna neki. Nem fogom megengedni, hogy koszos kezeiddel hozzányúlj.

—

Teljes öt percbe került, hogy Szabina sikeresen összeszedje a dolgaikat és anélkül, hogy nézte volna, hogy milyen ruhadarab tartozik kihez, beledobálja a teljes halmazt a két American Tourister bőröndbe, amit az államokból hoztak magukkal.

A bőröndöket kirángatta a teraszra és térdével segítette karjait, hogy átemelje a nehéz poggyászt a mellvéden, ahonnan engedte őket lezuhanni a mélybe.

— Na, ennyi ezért az ügyért. — mondta, ahogy leverte a port kezeiről és utána lesett a vadul ugráló bőröndöknek, ahogy azok letaroltak egy ritka specimen bokorsövénnyel és feltúrtak néhány zöldségágyást.

A következő másodpercben, formás lábait az esőcsatornára fonva lecsúszott, mintha ő lenne, a fényezet rúdnak a táncosnője, a Pasco Tigrismacska cici bárban, valahol odahaza, a napfényes Floridában.

— Betennéd a csomagokat a hátsó ülésre? — kérdezte Henrit. — Kicsit kifulladtam és a karjaim reszketnek. Nem vagyok hozzászokva, hogy egy csövön sietve emeleteket másszak reggeli előtt.

Henry engedelmeskedett, és szinte megindultak, amikor Szabina a homlokára csapott. — A csuda vigye el, majdnem kiment az eszemből. — kiáltotta. — Elfelejtettem kijelentkezni és a kulcsot is vissza kellene adnunk. Mit gondolnának a modorunkról? Elvégre ebben az országban Amerikát képviseljük és a szokásos útról letérő viselkedésünket tipikusnak vehetik.

— Akkor miért nem mentél fel a lépcsőn? És miért nem nyitottad ki az ajtót kulccsal, ahelyett, hogy betörted az ablakot? — Henry nyögött és letörölte homlokáról a jeges verejtéket. Elege volt, nagyon frusztráltnak érezte magát és hányinger gyötörte.

Szabina nem válaszolt, de ágyúgolyó sokkolta ezer mértföldes nézése könyvköteteket prezentált, amit Henry nem óhajtott kitanulmányozni. Henry sóhajtott, megcsóválta a fejét, kikapta felesége kezéből a kulcsot és rákiabált. — Add ide. Majd én elintézem. A legkisebb feladattal megbízni téged, olyan mintha katasztrófát invitálnál a házádba.

— Jó, — Szabina felelte hidegen. — Csináld, de ne vesztegesd az időt. Ne merülj bele mindenféle kellemetes bájársalgásokba vagy akárkivel való csevegésekbe.

—

Henry tíz perc múlva visszajött. — Mi az isten csudája tartott ennyi ideig? — Szabina szentségelt, mialatt menetbe kapcsolta a kocsit. — Nem megmondtam, hogy ne vesztegesd az időt?

— Az éjszakás megkért, hogy cipeljünk el egy férfit a hűtőszobába. Össze kellett kötnünk a lábát és a kezeit, be kellett kötnünk a száját és rá kellett zárjuk az ajtót kívülről.

— Ki volt az? Mit mondott a fiú?

— Egy orosz. Minket keresett és mocskos nyelvezetet használt, hogy kommunikálja szándékát.

— Megmondtad neki, hogy kijelentkezünk?

— Kinek? Az oroszoknak?

— Henry! Hagyd abba!

— Ne ijedj meg. A fiúnak mondtam és mindent elintéztam. Azt is megmondtam neki, hogy betörtél egy ablakot és megrongáltad a veteményeskertet. Azt mondta, hogy rá fogják terhelni a hitelkártyádra, bár nem teljes értékben, mert amúgy is újra akarták ásatni a kertet.

— Rendben. — Szabina sóhajtott. — Az élet nem állhat meg. Gyerünk. A következő megálló az orvosi. A régi alma mater iskolám.

— Miért nem hagyjuk ki ezt a lépést? — Henry makacskodott. — Ha ilyen rettenetes sietségi viszketegségben szenvedsz?

Szabina nem felelt és Henry nem erőltette a kérdést. Inkább koncentrált, hogy tartsa magát a szék és a műszerfal között, mert Szabina időnként két kerékre állította a dzsipet és úgy hajtott, mintha James Bond lenne, és egy nukleáris láncreakció sokkhulláma elől menekülne.

Huszonnegyedik Fejezet

Az Üllői úti orvosi egyetemen az öreg kapus úgy üdvözölte Szabinát, mint régen nem látott ismerőst.

— Mi szél hoz ide hozzánk ilyen korai órában, kedveském. — mondta és romlott fogait kimutatva, fertelmes mosolya szájától a füléig ért. — Már régen hiányolnak a dalárda klubnál, mondják nekem a fiúk. Rettenetesen boldogak lesznek, hogy látni fognak téged, — itt az őr belelesett a dzsipbe és hozzátette, — és az új barátodat. Ő is szeret csereberélni?

Szabina szirupos, bár nagyon megtévesztő grimaszt vetett az öreg felé és nézte, ahogy a piros-fehérre csíkozott sorompórúd felemelkedik a dzsip előtt. Behajtottak és megérkeztek egy terjedelmes belső udvarra. Egy tucatra való rendkívülien sivár építmény vette őket körül. Kietlen megjelenésük néhány haldokló fával és bokorral látszott kihangsúlyozva, ami világosan jelezte, hogy megérkeztek a híres orvosi egyetemváros magánterületére.

— Mit értett a kapus az alatt? — Henry felesége felé hunyorított. — Hogy a dalárdaklub, meg, hogy én szeretek-e csereberélni? Megint restelkednem kell vigyázatlanul játékos múltad miatt?

— Rá se ránts a vénséges kéjencre. — Szabina felelte és zavartalanul hajtott tovább a kanyargós úton. — Túlságosan sok pornó mozit néz, és azt hiszi, hogy az egyetemen minden medika egy könnyűvérű örömlány. Én voltam az eleven cáfolata ennek az elméletnek.

— Ebben biztos vagyok. — Henry bólintott, miközben azt találgatta magában, hogy ha egyszer visszakerülnek Floridába, meg kell-e majd változtatnia a nevét, és milyenek lesznek az esélyei, hogy házasságát érvénytelennek nyilvánítsák.

Többet nem beszélgettek, amíg meg nem érkeztek egy feltűnően kopott tégláépület elé, ami a Patológiai Bonctan nevet viselte az ajtaja felett. Erős formaldehyd szag és rothadó tetembűz vette körül az épületet, mint valami védelmi buborék, ami a beavatatlanokat és a nemkívánatos elemeket szándékozott kívül tartani.

Szabina kezébe vette oldalszatyráját és Henry felé fordult.

— Gyere velem, — mondta neki szigorú hangon. — A bonctani főorvos lehet, hogy meg akarja nézni a fizimiskádat, mielőtt kiválasztjuk az alkalmas tetemet.

— De miért? — Henry visszahökkent. Nem látszott, hogy szándékában van mozdulni.

— Nem emlékszel? — a felesége bámult rá meredten. — Hasonmásokra van szükségünk. Hullaházi barátaim meg kell, hogy mutassák a tetemetek Jurijnak és Csonkának, hogy meggyőződjenek halálunkról.

— Halálunkról? Hogyan? — Henry kapkodott a levegőért. — Semmi okunk, hogy meghaljunk. Legalább is nem egyelőre, nem az elkövetkezendő ötven évben.

— Te aztán tényleg szeretsz akadékoskodni. — Szabina a fülénél fogva húzta ki Henrit a dzsipből. — Öngyilkosságot fogunk elkövetni és tetemünket odaajándékozzuk az egyetemnek. Rettenetes félelmünkben összeroppantunk és bevettük a cián tablettákat. Azonnali halál, garantáltan.

— Nem én. Én élni akarok. — Henry elsápadt és reszketni kezdett.

— Máris halottnak nézel ki. — Szabina simogatta Henry arcát. — Nem kell túlságosan megjátszanod fatális elmúlásodat.

Az épületen belül Szabina a felvonóhoz irányította Henrit és felemelkedtek a legfelső emeletre. Ennél a válaszútnál Henry nagyon megbánta, hogy nem gyóna meg bűneit egy papnak, elmulasztotta magához venni a szentséges szakramentumot és a jelenlegi európai utazás előtt nem tisztította meg lelkét. Biztos volt benne, hogy hamarosan teremője előtt fog állni, és soha nem fog elevenen kikerülni ebből az orvosi tudományok segítségével felajánlott tetemek és az odaadományozott testrészek letétraktrából.

Szabinát nem lehetett megállítani. A penészes padlástér hosszú középfolyosójának végében bekopogott egy ajtón és egy rekedtes hang válaszolt.

— Bújjon be.

Bementek. Méretes szoba állt előttük. A falakon mindenütt polcok húzódtak és rogyásig voltak rakva üvegpalackokkal. Jobbról fent mindegyik dunsztos üvegben egy fej úszott valami folyadékban, férfifejek, női fejek, fiatalok, idősebbek, egy revübemutató koponyákból és szürke, mélyen barázdált agyvelőkből. Jobbra közepén, a középső polcokon belső szervek voltak kirakva, májak, szívek, némelyiken szörnyű betegségek nyomai látszottak, majd vesék és egy hosszú sor fekélyes gyomor és lépek és hasnyálmirigyek, majd két manzárdablak között egy zászlóaljra való fehérre mosott és kiszáritott csontváz.

Mindegyik speciménről sárgálló papírcédula lógott, ami leírta, mialatt életben lehetett, az illető testrésztulajdonos betegségeit.

Egy fehérköpenyes férfi emelkedett fel egy fémíróasztal mögötti karosszékből és üdvözölte őket.

— Mi szél hozta erre, Dr. Ferguson? — mondta és kezet nyújtott Szabinának. — Micsoda kellemes meglepetés ismét itt látni magát. Minek köszönhetem a megtiszteltetést, hogy visszatért a sasfészkembe?

— Lukács professzor, — Szabina elfogadta a kinyújtott kezet és hagyta, hogy a férfi gyengéden szőrös markában tartsa az ujjait és szerelmesen simogassa. — Sürgősségi esetünk van, és azonnali segítségére lenne szükségünk. Nagyon szépen kérem magát.

— Mi más lehetett volna? — a neves akadémikus sóhajtott. — Nagyon önhitt fellengzősség lett volna tőlem feltételezni, hogy jó ismerősi okokból tesz nálam látogatást.

— A férjemnek, — Szabina itt Henrire mutatott, aki erősen próbált elbújni Szabina háta mögé, — és nekem, halottakká kell válnunk.

A professzor sértődött grimaszt vágott. Kitüremkedett aranyere elkezdhettek kiújulni, mert elmélyülő fintorral az arcán megigazította fenekét és bólintott. — Asszisztált öngyilkosság,

— mondta, — én megértem. Könnyen akkomodálhatjuk kérésüket. Megvannak hozzá az összes drogjaink. Néhány dokumentumot alá kell írniuk, és azonnal megkezdhetjük a procedúrát. Feltételezhetem, hogy mind a ketten az egyetemnek akarják ajándékozni testüket?

— A procedúrát kihagyhatjuk. — Szabina Lukács professzor asztalára tette az oldalszatyráját. — Csak papíron akarunk halottakká lenni. Professzor úr, ki tudna tölteni egy-egy dögcédulát? A neveinkkel és születési adatainkkal, és rá tudná kötni valamiféle nemrégiben elhunyt friss tetemekre, akik nagyjából hasonlítanak hozzánk?

— De miért? — a professzor végtelenül csalódott pofával hosszasan szemlélte látogatóit. — Semmi probléma nem lett volna az igazival. Asszisztált öngyilkosság legális ebben az országban. Becsületbeli kitüntetésnek és medikai szükségességnek tartja a közvélemény.

— Két rettenetesen dühös ember fog erre jönni. — Szabina benyúlt a szatyrába és kivette a hűtődobozt. — És ezeket a testrészeket fogják keresni. — Itt Szabina kinyitotta a hűtődobozt és a két átlátszó műanyag zacskóra mutatott, amik a szinte már teljesen elpárolgott szárazjég tetején pihentek. — Leoperáltam ezeket a nemi szerveket, anélkül, hogy a szükséges hozzájárulási dokumentumokat aláíratam volna, és most azt állítják, hogy nem egyeztek bele a procedúrába. Minden erőfeszitésem ellenére mégsem akarnak hölgyekké lenni és engem blamálnak saját határozatlanságaikért.

— Értem. — Lukács összecücsörítette a száját és elgondolkozva simogatta az állát. — Megtörténik. A mi szakmánk nincs teljes kockázatvállalás nélkül.

— Lukács professzor, — Szabina közelebb hajolt a híres bonctani tanárhoz és szépséges szemeit ráfüggesztette. — Megtenné? Kérem, nagyon kérem a régi szép idők emlékére.

— Sajnálom, — Lukács oldalvást ingatta a fejét. — Nem tehetem. Ez csalás lenne, és könnyen elveszíthetném professzori kinevezésem. De a két péniszt és a két pár herét átvesszük. Ha az említett urak tiszteletüket teszik, örömmel visszavarrjuk a hiányzó testrészeket. Dr. Rawalpindi Pattel a mikró sebészeti szakosztályról, nagyon szívesen elvégezné az operációt a katedrán, és kihasználná az alkalmat, hogy oktassa továbbképzős sebészeinek növekvő csoportját.

— Senki soha nem tudná meg a cserét. — Szabina kérlelni kezdett és előre mozdulva combjainak felső része közötti domborulatot az íróasztal sarkához nyomta. — Mi soha nem mondanánk el senkinek.

— Még ha akarnám is, — a professzor felelte szabadkozó hangon és tiltakozása jeléül magasba tartotta széttett tenyerét. — Jelenleg nincs semmiféle tetemünk, ami alkalmas helyettesítő lenne bármelyikük részére is. A jelenlegi időkben a bonctani hullák adományozóinak akut hiányában szenvedünk. Összes halottaink nyugat európai egyetemekre lesznek kiszállítva. Lelkiismeretlen nemzetközi forgalmazók rájuk csapnak és az elhunytak egészséges testrészeit eladják az emberi szervek pénzes felhasználóinak. Friss áldozatok testét lopják el a rendőrségi hullaházakból, és halálos karambolok és gyilkossággal végződő családi perpatvarok színhelyeiről. Ez ennek az újfajta szabadvállalkozási rendszernek az egyik szörnyű mellékhatása. Sokkal jobb volt a kommunizmus alatt. Legalább akkor, — a professzor itt bánatosat sóhajtott. — Elsőbbségünk volt és fiatal tetemeket kaptunk, egyenesen a kivégzésekről és az összes elhunytakat a börtönökből és a munkatáborokból.

— Sose bánja, hogy szóltam, — Szabina megrettent és visszahúzódott, — de, ha lehetne, megkérném, szeretném, ha megsemmisítené ezeket a testrészeket, ha tizenkét órán belül nem lépek magával kapcsolatba. Telefonálni fogok és tudatni fogom magával, ha biztonságban kint vagyok ebből az országból és akkor visszaadhatja ezeket a darabokat eredeti tulajdonosaiknak.

— Dr. Pattel nagyon csalódott lesz. — Lukács professzor krákogott és csontos kezét odanyújtotta Szabinának. Fehérre klórozott hűvös bőrét Szabina meleg húsához szorította és folytatta szavait. — De megteszem, ha ragaszkodik hozzá. Írják alá itt ezeket az űrlapokat, hogy önként adományozzák testrészeiket és szabad akaratukból bocsájtják őket az orvosi kutatás céljaira.

— Tényleg, — Szabina válaszolta gúnyos hangon. — A testrészek nyilvánvalóan hozzám és a férjemhez tartoztak. Kivetettük őket, mert elhatároztuk, hogy véglegesen feladjuk a szexet.

Doktor Lukács meredten nézte látogatóját és lassan a telefonja után nyúlt. — Ha jobban megfontolom a dolgot, — mondta. — Be tudnánk magukba injektálni egy kevés idegmérget, ami átmenetileg paralizálná idegrendszerüket, és halottnak tünnének, és semmi probléma nem lenne, hogy nagylábujjukra kössük a dögcédulát. A megnövelt hatás kedviért egy kevés formaldehidet is tudnánk magukra fröccsenteni. Engedjék meg, hogy hívjam a kórházi pucert és hozassam a szükséges vegyszereket.

Szabina szeme kikerekedett és, ahogy hallgatta a professzor rábeszélő szavait, fülei felágaskodtak.

— Természetesen, miután mindenbe beleegyezett és aláírt minden felmentési okmányt, — a professzor buján vágyakozó pillantás vetett Szabinára és folytatta. — Le kellene, hogy vesse összes ruháját és meztelenen le kellene feküdnie arra a hordágyra. — Lukács itt egy a sarokban álló összehajtható ágyra mutatott. — És meg kellene, hogy engedje, hogy egy sorozat behatolási jellegű tesztet végezzek magán.

— Köszönöm, de nem. — Szabina hátralépett és megfogta a férje kezét. — A repülők nemsokára indul és sietnünk kell. És máskülönben is, ha feldühödött pacienseim, Jurij Kozakov és Csonka alezredes megjelennek, lehet, hogy ragaszkodni fognak, hogy felvágják a gyomrunkat és megvizsgálják belső részeinket, hogy bizonyítsák feltevésüket és meggyőződjenek, hogy tényleg halottak vagyunk.

— Ezt semmi körülmények között sem szeretnénk. — Dr. Lukács olyan hevesen rázta a fejét, hogy szemüvege leesett horgas orráról. — Minden vágási és behatolási művelet az én előjogom és reszortom.

Szabina kihátrált, ki az ajtón és ki a folyosóra. Szemét a professzorra függesztette és kezével megérintette a táskájában rejlő Mace spriccelőt.

— Lukács professzor úr, köszönünk mindent, amit értünk tett, — mondta jeges, kiegyensúlyozott, de mégis elővigyázatos hangon. — De el kell tennünk végtelenül nagylelkű és önzetlenül bőkezű jótekonyságát egy másik alkalomra. Rövidesen ismét találkozunk és majd akkor hosszasan elbeszélgetünk az orvosi etika szabályaival kapcsolatos problémáiról.

Huszonötödik Fejezet

Jurij egy új üveg Smirnoffot bontott és egy vizespoharat csordultig töltött a tüzes itallal.

— Tölts magadnak, — mondta és odanyújtotta az üveget Csonka alezredesnek. — Már majdnem célban vagyunk. A kugligolyó már gurul, most már csak várni kell, hogy kit üt le és hol.

— A Budapesti Állatkert közelében látták őket. — Csonka szintén bőségesen töltött magának és folytatta. — De sötét volt és kicsúsztak a hurokból. A Helios hotelnél várom őket megjelenni. A környéken van egy megbízható ügynökünk. Le fogja tartóztatni őket és visszaszerzi a testrészeket.

— Helyes. — Jurij szürcsölő hangot hallatott, nyelt és élvezte az égető érzést, ami kellemesen bizsergette nyelőcsővének teljes hosszát. — A saját megbízottaink a legjobbak. Nem bízik abban a jött ment szemétben, akik korábban betévedtek hozzánk. Vera, a saját nővérem egymillió dollárt akar tőlem kizsarolni. És Brigitte, semmi mást nem akar csak a férjét terrorizálni. Miszlikbe fogja vagdalni, de kérdezze bárki, engem abszolúte nem érdekel.

Csonka alezredes is kinyitotta a száját, nyilvánvalóan ki akarta venni részét az üres ábrándozásokban, de mobiltelefonja muzsikálni kezdett. Felpattintotta a szerkentyűt és bejelentkezett.

— Csonka beszél. Mi van? Lefogtátok már?

Jurij meredten bámulta a barátját, de meglepetésére, ahelyett, hogy elégedettséget látott volna Csonka delírium tremens pusztította pofáján, az alezredes álla leesett és a szemei kigúvadtak. A telefont elnyomta a fülétől, a másik irányba billentette a fejét és száját összecücsösöritette.

— Ez ő. — a hűséges alezredes morogta undorral. — Veled akar beszélni.

Jurij elvette a telefont az alezredestől, gyanakvóan rázta a fejét és hitetlenkedő hangon kérdezte. — Szabina, te vagy?

— Igen, — a női hang felelte. — Én vagyok és hívlak, hogy tisztázzunk a közöttünk létrejött kis félreértést.

— Hol vagy? — Jurij kérdezte, szeme Csonkára villant és intett neki, hogy jegyezze, amit mond.

— Látod. — Szabina mondta. — Még most is meg akarsz engem találni. Kezeddel meg akarsz érinteni és tulajdonoddá akarsz tenni. Jurij miért kell, hogy mindig a te uralmad alatt legyen minden? Fegyverszünetet ajánlok neked. Ha megígéred, hogy tovább nem üldözöl, megmondom, hogy hol vannak a testrészek. Ha együtt dolgozol velem és elfogadod a

feltételeimet, még mindig van elegendő idő, hogy visszaoperálják őket. Jobbak lesznek, mint új korukban. Senki nem fogja megmondani a különbséget az előtti és az utáni állapot között.

— Rendben, — Jurij belegyezőnek hangzott, de a düh olyan erővel tört fel gyomra mélyéből, hogy szinte összeroppantotta a telefont, amit veszettül szorított a markában. — Megígérem. Hol vannak, és milyen hamar tudjuk megejteni a reparálást?

— Az Orvosi Egyetemen hagytam őket az Üllői úton. Telefonálj az én drága barátomnak, dr. Rawalpindi Pattelnek, a mikró sebészeti szakosztályról és mond meg neki, hogy készítse elő a műtőszobát. Rawalpindi a legkiválóbb; számos visszaoperálási műtétet végzett el sikeresen. Ujjakat varrt vissza, füleket, orrokat és végtagokat. Az egyetemen az a pletyka járta, hogy egyszer visszaigazított egy levágott fejet. Ez natív Pakisztánjában történt, ahol egyik barátját lefejezték, mert az egyik legszentebb ünnepen disznóhúst evett.

— Mi lesz a festménnyel? — Jurij egy decibellel magasabbra emelte a hangját. — Elloptad a festményt. Akarom vissza felmérhetetlen értékű Renoiromat. Hol hagytad az Alvó Nő Fürdés Után festményt? Remélem, hogy nem szándékozol magaddal vinni, akárhová is gondolod, hogy elmenekülsz, és ahol rejtőzködni akarsz.

— Nem loptam el a festményt. — Jurij hallhatta, ahogy Szabina mellkasa zihál a felháborodástól. — A te apád lopta el 1945-ben az én családomtól. Hatvan éven keresztül valahova elrejtettétek és most eszedbe jutott, hogy eladhatnád búsás haszonért. A festmény az enyém és szándékomban van megtartani. Mindamellet, megütöttél és jogomban volt, hogy a sértést visszaadjam.

— Ez nevetséges. Amit te követtél el ellenem százszor gonoszabb volt, amit valaha én tettem veled.

— Igen, — Szabina felelte hidegvérűen. — Többszörösen gonoszabb, de a te országod ugyanazt tette a mi országunkkal. A németek belekényszerítettek minket egy háborúba, amit nem akartunk. Egy névleges hadsereget küldtünk a Szovjetunióba, hogy kielégítsük Hitlert és a Vörös hadsereg bosszúból teljesen lerombolta hazánkat, népünkben milliókat deportált a munkatáborokba, negyven évig ránk erőltette a kommunista rendszert, eliminálta arisztokrata rétegünket, kirabolta és leszerelte gyárainkat, és évtizedekig éheztünk, mert kivitték az országból mezőgazdasági termékeinket és kemény munkánk eredményeit. Bármilyen is tettek a mi katonáink a ti népetek ellen, százszorosan és uzsorakamattal visszafizették. Ne merj leckéztetni, hogy igazságtalanul adom vissza a sértéseket és szükségtelenül erősen reagálok. Ti kommunisták írtátok a megtorlás bibliáját.

Szabina megállt, hogy lélegzetet vegyen és Jurij közbevágott.

— Most, hogy tudom, hogy hol vannak a testrészeim, mi akadályozná meg, hogy meggyilkoltassalak? Gondoltál erre a lehetőségre?

— Igen, gondoltam. — Szabina felelte. — Ha bármi rossz történik velem, és nem telefonálok egy eddig meg nem nevezett személynek az egyetemen, és nem igazolom, hogy biztonságban elhagytam ezt az országot, a péniszed és a tojásaid le lesznek hugyozva, ki lesznek dobva, és kóbor kutyák és macskák fognak rágódni rajta. Remélem, hogy tudod, hogy a macskák mennyire szeretik a rothadó heréket.

— Ez megérthető, és igazságos. — Jurij felelte és gondolta, hogy be kellene fejeznie a társalgást. Férfiasságát vissza fogja kapni, és ami a festményt illeti, hadd vigye a nő magával. Van még hozzá hasonló sok a raktárában. Kapitális ötletet kapott tőle. Készítesse tökéletes másolatokat nemrégiben előkerült klasszikus mesterdarabokról. Dr. Murraynak kivételes tehetsége van, hogy utánozhatatlan kópiákat alkosson. Senki nem fogja bebizonyítani, hogy hamisítványok. — Javasolnám, hogy kössünk békét. — mondta hangosan. — Újra ítélem az ígéreteket. Futni engedlek, ha megejtetted azt a telefonálást. De kérlek, hogy siess. Úton vagyok, hogy találkozzam Dr. Rawalpindi Pattellel. Nem akarom, hogy meg legyen lepődve, ha a műtőt és operáló segítőit készenlétbe akarom vele állíttatni.

— Légy jó, Jurij, — Szabina mondta. — Én megteszem a hívást, de remélem, hogy vagy elég férfi, hogy betartsd a szavad. Légy respektussal az emberek iránt és soha többé ne emelj kezet egy nőre.

Felakasztották a kagylót. Jurij azonnal telefonált Dr. Rawalpindinek és Ferihegyen Szabina kilépett a telefonfülkéből. Ahogy a délelőtti haladt, a kavernás terminus megtelt emberekkel és hosszú sor formálódott a Delta légitársaság ablaka előtt.

Következőnek lévően a légitársasági ügynök előtti sorban, Henry kissé szétvetett lábakkal állt és csomagjaik ott pihentek a padlón, a lábai mellett. A rajzok, ami a felmérhetetlen értékű festményt tartalmazta lezseren lógott a válláról, de Henry mégis idegesnek látszott és rága a körmeit.

— Minden el van intézve. — Szabina suttogta, ahogy halkán férje mellé lépett és hasa kerekességét a férfi fenekéhez nyomta. — Lekerültünk a horogról. Jurijjal befogattam a száját, és ahogy abba hagyta a vitatkozást, azonnal meglátta álláspontomat és elfogadta.

— Ez reményteljes, — Henry nézegetett körbe idegesen. Valahogy képtelen volt elfogadni, hogy kint vannak a veszélyből és félórán belül kezdődik a beszállás az Atlanti óceán feletti utazásra. Szempillái reszkettek, arcizmai nyugtalanul rángatództak és arcának színe egy zombiéra emlékeztetett, aki napközben kizárta magát kriptájából.

Feladták a bőröndjeiket és Szabina az étkezőudvar felé nézett. — Reggeli? — kérdezte. — Kellene valamit harapnunk, mielőtt beülünk a Boeingbe. Lehet, hogy hosszú időbe is beletelik, mielőtt felszolgálnak valami frissítőt.

Henry bólintott és bementek a legközebbi étkezőbe. A sor rövid volt, mert az árak, még nemzetközi repülőtéri viszonylatban is rettenetesen magasaknak és megengedhetetlennek látszottak. Szabina kávét kért, egy szokásos amerikai ízletességet remélve, de helyette méregerős eszpresszót kapott piciny porceláncsészékben, és tejszín sem adtak hozzá. Két sonka és sajt kombinációs töltött kiflit, narancslevet és egy-egy tojásos szendvicset is rendelt a kávé mellé. Majd egy tálcán odavitte Henrihez, aki tükön és szegeken látszott ülni széke szélén.

— Jobban érzed magad? — Szabina mondta engesztelően, egy odaadó és gondoskodó édesanya hangján. — Elvégre jó kis vakáció volt. Megvolt a multságunk; láttad az országomat és sok érdekes emberrel találkoztál.

— Ha így fogod fel? — Henry felelte izgulós hangsúllyal. — Egyet kell, hogy értsek veled.

Henry próbálta megjátszani a nyugodtat, de szemei elárulták felajzott lelkiállapotát. Paranoiás körforgásokban gondolkozott és mindenkiben ellenséget látott, aki ki akar velük kezdeni. Különösen az a közép keleti kinézetű férfi nem tetszett neki, aki többször Szabina felé pillantott és most is tétlenül lézengett a közelben, és hátát az étkezde bejárata mellett egy oszlophoz támasztotta.

Befejezték a reggelit. Szabina felállt és bátorítóan nézett férjére. — Megkezdték a beszállást gépünkre, — mondta. — Állj be a sorba és készítsd elő útleveledet. Még egy utolsót kell telefonálnom, de rögtön utána én is beállok mögéd. Nincs semmi okod aggodalomra, hamarosan otthon leszünk és csak nevetni fogunk kalandunkon és vicces élményeinken.

Szabina elment egy közeli köztelefonhoz, felvette a kagylót és néhány érmét beledobott a készülékbe.

Henry látta, ahogy tárcsázik, és ajkai mozogni kezdenek.

— Dr. Lukács, — felesége nyilvánvalóan az anatómiai professzorral beszélt. — Biztonságban vagyunk. Odaadhatja a testrészeket, és mondja meg Dr. Pattelnek, hogy elkezdheti a visszavarrási műtétet.

Henrire került a sor. A légitársasági tisztviselő ránézett beszállókártyájára és útlevelére, és akkor szeme sarkából Henry észrevette. Hátulról ugorva előre a közép keleti férfi balkarjával megragadta Szabinát, átfogta a jobb mellét és a nyakát, egy fehér gézt tartott az orra alá és a szerencsétlen nő, mint egy rongybaba beleomlott a karjaiba.

Huszonhatodik Fejezet

Henry felordított, Szabina segítségére akart rohanni, de két természetes biztonsági őr elállta az útját.

— Uram, — nyomták a beszállási kapu felé. — Az ajtót zárják. Tíz perccel korábban indul a gép és zavarmentes együttműködése szükségeltetik.

— De a feleségem. — Henry kapálódzott, mint egy csapdába esett egér. — Elment telefonálni és valaki elhurcolta.

— Uram, — az egyenruhás őr felelte figyelmeztető hangon. — Senki nem hurcolt el senkit. Elmondaná, hogy pontosan mit látott?

— Egy gyanúskinézetű arab gézt nyomott az orrára és elvitte magával.

— Látja jelenleg, — az egyenruhás idézőjelet mutatott az ujjával, — az arabot, a feltételezett tettest?

— Maga szemétláda tróger. — Henry kiáltott és szabadulni próbált. — Engedjen el. Meg kell, hogy találjam és meg kell mentenem a feleségemet.

Egy csontos termetű női stewardess, bocsánat légi utaskísérő kisasszony bukkant elő a csuklós bejáratí folyosó mélyéből. Pihés bajusz sötétlett felső ajka felett és dörgedelmes orgánnummal beszélt.

— A kapitány üzeni, — a szőrös utaskísérő kisasszony összehúzta bozontos szemöldökét és határozott hangon jelentett. — Minden személy, aki az utas nyilvántartáson szerepel és csomagot adott fel számba lett véve, kivéve egyet.

— Ez? — a két vigyázó felelte egyszerre és könyökénél fogva Henrit felemelték a földről. Gyors léptekkel sietve a mozgatható folyosó lefele lejtő csúszós fémpadlóján elvitték a repülő ajtajáig és belökték. Az ajtó becsapódott Henry mögött és egy utaskísérő gyorsan rácsattantotta a záró mechanizmus rúdját.

— Sir, — ugyanaz az utaskísérő közölte Henrivel és szemei villámokat lövelltek, ahogy beszélt. — Kérem. Foglalja el ülését. Készen kell lennünk a felrepülésre.

Két kemény öklét merészen használva Henry dühödten verni kezdte az ajtót. Csapkodva és üvöltve belerugdosott az erős szerkezetbe és a feje szétrobbanni látszott.

— Engedjenek ki, — küzdött elkeseredetten a három utaskísérő ellen, akik rohantak, hogy lefogják. — Le akarok szállni erről az istenverte repülőről. Elegem van magukból, kibaltázott magyarokból.

— Sir, — egy nőies férfi steward lépett elébe és méltatlankodva rázta ezüst fülbevalókkal és orrkarikákkal ékesített fejét. — Kérem, próbálja kontrollálni magát és ne csináljon jelenetet.

Nem engedhetünk meg rendbontó viselkedést ezen a repülőn. Nyugodjon meg és foglalja el kijelölt ülését.

— Nyugodt vagyok. — Henry bőszerűen rángatta a testét és toporzékolt. — Nyissák ki az ajtót és engedjenek ki.

A pilóta felbőgte az óriási motorokat. A gép megfordult és elhelyezkedett a hosszú kifutópálya elejében. Szivar alakú karcsú teste reszketett és úgy érzett, mintha a kapitány alig tudná visszatartani az ellenőrzésére bízott gigantikus gépmadár szédületes erejét.

A másodpilóta kilépett a pilótafülkéből. A magas és szigorú arcú, és vagány egyenruhájában halálosan komoly kinézetű és erős testlaktató férfi határozott hangon utasította a vezető utaskísérőt, a csontos fenekű és asszertív természetű nőt a pelyhedző bajusszal.

— Berta, — adjon be neki 500 cc. Demerol csillapítót. Ennyi nyugodtan kell, hogy tartsa, amíg lelandolunk Atlantában. Érkezéskor azonnal átadjuk az amerikai határőr hatóságoknak és a repülőtéri biztonsági szolgálatnak. Amerikai állampolgár. Nincs szándékunkban nemzetközi incidenst provokálni, hogy Magyarországon tartjuk bezárva.

Berta gyorsan előszedett egy injekciós tűt és két munkatársa vasmarokkal lefogta Henrit. Kioldották Henry övének csatját és lehúzták a nadrágját. Berta lehúzta Henry alsónadrágjának a tetejét és a hosszú tűt erőteljes döféssel beleszúrta mezítelen fenekébe.

Henry összeesett, mint egy kiütött ökölvívó olimpikon és a két szekundáns steward a gép hátuljába cipelte, ahol gyengéden lefektették egy üres ülésre.

— Derék munka, — a másodpilóta bólintott és visszatért a pilótafülkébe.

A hatalmas gép meglódult és egy percen belül levegőben voltak. Budapestről délre széles kört írtak le, átrepültek a Duna kék szalagja felett és kellemes baritonhangján a kapitány bejelentette.

— A Malév Delta 101 tengerentúli járata úton van Atlanta, Georgia felé. Utazási magasságunk 40,000 láb és haladási sebességünk 350 mértföld óránként. Hamarosán frissítőket szolgálunk fel és ebédet. A személyzet és a magyar nemzeti légitársaság nevében reméljük, hogy utazásuk a lehető legkellemesebb lesz.

—

Miután a gépet autópilóta módba helyezte, a kapitány rádión jelentette az Atlantai Nemzetközi repülőtér légiforgalmi tornyának.

— Fegyelmezhetetlen utasunk van. A szituáció jelenleg kontrol alatt van, és vélhetőleg nem kell, hogy kidobjuk a gépből.

— De a maguk nációja, — a kapitány itt tévovázó szünetet tartott, nem volt egészen biztos benne, hogy politikailag eléggé korrektül fejezte ki e magát. — De az ördögbe is, — gondolta, egy ilyen hibát mindig rá tud fogni hiányos angol tudására, és megismételte. — A maguk nációja jobban teszi, ha felkészülnek a fogadására. Az illető elvesztette józan értelmét, talán soha nem is volt neki, és be kell, hogy zárják a közveszélyes örültek biztonságos intézetébe.

Ahogy a gép lelandolt Atlantában, egy tucatnyi fekete egyenruhás SWAT brigád katona tolongott be a repülőbe. A kapitány figyelmeztetett, hogy mindenki maradjon a helyén, mert lehet, hogy le kell fogniuk egy megőrült és rettenetesen veszélyes terroristát, aki lehet, hogy tömegpusztító fegyvereket hordoz személyén, és senki nincs biztonságban addig, amíg őt és csomagját a hatóságok és a tűzszerészek el nem távolították a gépről.

Henry még egy adag Demerol injekciót kapott, a harmadikat tíz órán belül és szánalmasan lerokkanva szédelgett. Egy mentőautó elvitte a híres Oak Hills elmeegógyintézetbe, a korábbi konföderációs erősség városától kevéssel északra.

Két tagbaszakadt izomzatú fehércabátos pucer belehelyezte Henrit egy fémszékbe, kezeit és lábait az erős szék vaslábaikhoz láncolták, és karjaikat hátuk mögött összefonva pihenő állásban várakozni kezdtek a vizsgálati szoba ajtaja előtt.

A pszichiáter, a mélyen tisztelt Dr. Seggfely Péter hosszú, felbecsülő pillantást vetett Henrire, mialatt állt alatt elmélyülten egyengette őszülő kecskeszakállának szálkás szőreit.

— Miben kereshetnék a probléma okát, fiam? — kérdezte fellengzősen. — Elfelejtetted bevenni rendes gyógyszeradagodat?

— Lehet, hogy zavarodott szemétládának nézek ki pillanatnyilag. — Henry válaszolta és kényelmetlenül mocorgott a rideg ülésen. — De nem vagyok klinikailag igazolható bolond.

— Nem, természetesen, hogy nem. — a pszichiáter bólintott sznobos fensőbbiséggel. — Senki nem az. Az elmebetegség kizárólagosan szubjektíve állapot.

— Ön is ugyanezt tette volna a helyemben. — Henry felelte és kissé magabiztosabban kezdte érezni magát, mert a megértés enyhe fuvallatát érezte a doktor felől ráirányulni.

— Természetesen, — Dr. Seggfely mondta biztató hangon és levette szemüvegét, és kissé bandzsa szemeit Henrire függesztette. — Mi lenne a referált helyzet? Ellenére lenne, ha megosztaná velünk véleményét, hogy mi izgatja fel magát mostani esetünkben?

— Feleségemet erőszakkal elrabolták a Budapesti repülőtéren. — Henry felelte és érezte, hogy a Demerol ködösítő hatása lassan tisztul az agyáról.

Megjátszva az odaadó figyelmet, az elmeorvos végigforgatta a lapokat az előtte kiterített dossziében. — A mi rekordjaink szerint, amit erre az esetre prezentáltak nekünk, — kezdte. — feleségének nem volt szándékában visszatérni az államokba. Visszaadta a szállókártyáját és csomagjait a légitársaság egy biztosított raktárba tranzitálta át. Megértem, hogy maga kijött a sodrából, mert még nem tudta elfogadni a tényt, hogy volt élettársa nem akar többé a felesége lenni. De nálam, a normális cselekvések listáján, egy ilyen váratlan csalódás nem okolhatja meg, az ön elfogadhatatlan viselkedését. Meglehetősen komoly cirkuszt vágott le a bejáratnál és vadul nekitámadott több légitársasági alkalmazottnak.

— Sajnálom, ha ezt tettem. — Henry pislogott szégyenkezve.

Dr. Seggfely Péter meredten bámulta Henrit. Megmérhetetlen mélységű némasága rosszabb volt, mint bármi legvádaskodóbb kitörés.

— Hazamehetek? — Henry kérdezte idegesen. — A jegyem egészen Tampáig jó. Megígérem, hogy több bajt nem okozok.

Az orvos nem válaszolt azonnal. Mindig megfontolt és kiértékelte, és hosszasan újra értékelte ilyen fontos eseteket és büszke volt, hogy igazságosnak tarthatta magát, de ebben az

esetben, fontolgatta, nem volt más választása. Henry a társadalom ellensége volt és nem engedhette szabadon, hogy tovább folytassa romboló tevékenységét.

Rápillantott a két gigantikus nagyságú kórházi kisegítőre és kobaltnék szemeit az előtte feszengő paciensekre, Henrire függesztette.

— Itt kell tartanunk önt megfigyelés és további kiértékelés céljából. — pszichiáter végre megszólalt és elítélő rosszallás érződött hangjában. — Vigyék el és zárják be legveszélyesebb őrültjeink közé, — folytatta és intett a két fehércabátosnak.

Miután így eldöntötte Henry sorsát, az orvos oldalvást rázta a fejét és méltatlankodva morgott. — Nem bírom nézni a tébolyodott pofáját. Egy feleség, a fülcimpámat, ki menne férjhez egy ilyen veszélyes pszichopatahoz?

— Mennyi időre, — Henry kérdezte és tehetetlenül nézte, ahogy a két pucer belehelyezte egy tolószékbe, bilincseket kattintottak a kezeire és vasakat vertek a lábára.

— Meghatározatlan ideig. — Doktor Seggfely válaszolta és kezének türelmetlen legyintésével útjára bocsátotta Henrit.

Huszonhetedik Fejezet

A kicsiny turbópropelleres egyenletes zúgása, mint az égi szférák mennyei zenéje, elringatta a lelkeket és megértetette az agnosztikusokkal, hogy van egy mennyország, ahol se fájdalom se gyötrelmem nem létezik, és az emberiséget kínzó gonosz szellemek bevégeztetnek.

Amikor Szabina visszakapta eszméletét, első gondolata az volt, hogy egy ilyen helyen lehet. Kinyitotta szemeit és a feje felett átlátszó üvegkupolán keresztül, fényesen tündöklő eget látott, és habos bárányszerű felhőket, ami fehér nárciszvirágok között legelésző apró bárányszerűkre emlékeztették, vagy vaníliafagylaltból és tejszínhabból szőtt puha párnák halmaira. Maga alatt, ahogy jobb felől kinézett az ablakon, kékséget látott, és egy véget nem érő tenger lassan gördülő hullámain.

Gyönyörű látvány volt és jóérzést kölcsönzött Szabinának. Elernyedve, gondok nélkül, egy kissé talán szédülten, milyen szép álom, gondolta egy pillanatra, de sajnos a valót gyorsan felismerte. Nem álmodott és fogalma sem volt, hogy hol van.

Egy repülőn, ennyit tudhatott, de hol van Henry? És ez a gép túl kicsi, hogy háromszáz utassal átrepüljön az Atlanti óceánon.

Valahol ült. Ha felállt volna le kellett volna hajtania a fejét, mert a repülő mennyezete másfél méter, ha lehetett. De nem tudott felállni. Kezei háta voltak csavarva és összekötve, és lábai oda voltak láncolva az ülés vaslábához.

— Oh, a csudába, — nyögött. — Jurij, ez a személtáda gazember, végül is csak megfogott.

— Jurij? — Egy kellemes női hang visszhangozta a nevet Szabina jobbán. — Lemerném fogadni, hogy semmi köze nincs ehhez az egészhez.

— Ki vagy? — Szabina a hang felé fordult, ami egy személytől jött, aki a repülő jobboldalán ült és ugyanúgy le volt kötözve, mint ő.

— Hanna, — a másik lány fájdalmasan mosolygott Szabinára. — És te, de várj. Tudom. Te vagy a felbecsülhetetlen értékű festmény, az amerikai valag, a petyhüdt hús, a szukakutya és a szökevény.

— Igen, — Szabina arca is eltorzult a fájdalomtól. — Ez mind én vagyok, de néha Szabinának is hívnak.

— Bocsáss meg, nem akartalak megbántani. — Hanna ébenfekete szemei vigasztaló mosolyba melegedtek. — Csak megismételtem néhány kifejezést, amivel Ezekies szokott illetni.

— Nem vettem bántódásként. — Szabina felelte. — De ki ez az Ezekies? Egy boyfriend, vagy valami hasonló?

— Nem, soha nem volt boyfriend, és nem is lesz. — Hanna a gép eleje felé intett a fejével. — Személyesen is megkérdezheted tőle. Ott ül, látod?

— Hol?

— Ott a pilóta mellett. Az Ezekies. — Hanna kissé megbántottnak hangzott, feltehetően a boyfriend gyanú végett. — Az olajbarnabőrű alak a félgyapjas frizurával.

— Az arab?

— Nem arab.

— Akkor kicsoda, vagy micsoda?

— Ezekies, — Hanna egy másodpercig szünetet tartott. — Ezekiesről kiderült, hogy a női test kalmárja. Fiatal nőket ad el gazdag férfiaknak. Szultánoknak, olajsejkeknek, kuplerájoknak, akárkinek, aki venni akar vagy megrendel egy bizonyos fajtát vagy zsánert.

— Ez legális lenne?

— Igen, — Hanna sóhajtott. — A világ bizonyos részeiben igen, és nagyon sajnálom a tudtadra adni, de éppen egy ilyen hely felé tartunk.

Ezekies meghallhatta a beszélgetést. Hátrafordult, vigyorogni kezdett és félig felemelkedett székéből. Súlyát karjain nyugtatta és széles vállait előregömbítette, izmoktól dagadó testét úgy vonszolta a két fiatal nő felé, mint egy szőrös csimpánzmajom, aki csupasz bütykein oldalaz előre.

A női rabszolgák kalmárja jóképű fiatalembernek látszott, Szabina egy tonnára való félelemmel a pszichéjében ismerte be magának. Fekete göndör hajával, és hozzá illő sűrű szakállával, és lenyűgöző és egyben élesen villogó szempárjával, Ezekies valami tagadhatatlan bájerőt hordozott magával, bármerre is ment.

— Hallom, hogy a hölgyek barátkozni kezdenek. — Ezekies mosolygott visszataszítóan. — Éppen ideje. Szeretném, ha boldogoknak látszanának és a legjobb oldalukat mutatnák. Hamarosan találkozni fogunk a Grand Vizierrel, a szultán követével magával.

— Mi van, ha nem akarunk találkozni sem a Nagyvezérrel sem a szultánnal? — Szabina kérdezte, de szeme meghazudtolta kakaskodó hozzáállását. Szemei szájalomért esdekeltek és könyörületes szimpátiáért.

— Az alternatíva, — Ezekies előrenyúlt és keze fejével megsimogatta Szabina arcán a finom bőrt. — Mindamellet, hogy egyszer egy életben adódó alkalmat taszít el magától mivel egy végtelenül gazdag és bőkezű férfihez menne feleségül, az alternatíva. Hogyan is fejezzem ki magamat? Nem látszik rettenetesen vonzónak. Ahogy nekem, és ezért meg kell, hogy bocsásson, vissza kell nyernem a költségeket, amit szállíttatásukra kiadtam, és arra, hogy királyi menyegzőjükre alkalmasan előkészítem önöket. Mit gondol, hogy mennyibe kerül nekem ez a repülőút?

— Hagyd az ócska dumát, Ezekies. — Hanna kiáltott és próbálta kiszabadítani a kezét. — Mi jól tudjuk, hogy mennyire aljas személtáda vagy, és tisztában vagyunk a saját értékünkkel. Mi az alternatíva?

— Mind a kettőjüket el kell adnom a köznépnek is kinyitott rabszolgapiacon. Mindegyikük tisztességes árat fog hozni, de közel sem elegendőt, hogy kompenzáljon fáradozásaimért.

Szabina kinézett az ablakon. Egy tengerpart vonala felett repültek át, hosszú homokos fövenyt látott és fehértarajos hullámok rohantak a végtelen sorban emelkedő homokdűnék halmai ellen.

— Megmondaná legalább, hogy hol vagyunk? — Szabina kérdezte. — Legalább ennyit megtenne nekünk?

— Ha megígérik, hogy nem okoznak bajt, — Ezekies egyre simogatta Szabina arcát, — és lehetőséget adnak nekem, hogy prezentáljam önöket a Nagyvezérnek.

Hanna elhúzta a száját és hallgatott, de Szabina a gúny halvány árnyalatával a hangjában kérdezni merészelt.

— Megígérem, és be kell, hogy valljam, felettébb kíváncsivá tett. Ez a maga szultánja jóképű és fiatal?

— Végtelenül jóképű és rettenetesen gazdag. — Ezekies felelte büszkén, de ahogy felállt beverte a fejét a mennyezetbe. — A bűdös életbe. — káromkodott. — Kezdetől fogva tudtam, hogy maguk ketten bajt jelentenek. Sokkal jobban kedvelem az etiópiakkat, a kínaiakat, vagy akár az indiaiakat, mint a maguk Judo-keresztény csatornaszemetét. El tudják képzelni, hogy mennyi nehézségembe került, hogy kihozzam magukat arról a zsúfolt Budapesti repülőtérrel?

— Tényleg olyan nehéz volt? — Szabina kacér pillantást vetett Ezekiesre és meglebegtette a szempilláit. — Ha megmondta volna, hogy ez a szultán mennyire fiatal és gazdag, a saját jó szántamból és akaratomból magával mentem volna.

— Szabina! — Hanna összehúzta a szemöldökét. — Egy szavát se hidd el ennek.

A pilóta odaszólt nekik. — Sir, egy óra múlva az El Fuqaba landoló sávon vagyunk. Rádiózzak a toronynak, és értesítem őket, hogy jövünk?

Ezekies a pilóta felé fordult és bólintott. — Rendben van, Harvey. Ébreszd fel őket. Mond meg nekik, hogy megvan a portéka. Pontosan az, amit Al Haruj és Al Aswad dicsőséges és kegyelmes szultán őfelsége rendelni méltóztatott.

Mialatt Ezekies másfelé nézett Szabina odasúgta Hannának. — Ne félj. Tudom, hogyan kell bánni az Ezekieshez hasonlatos szemét görényekkel.

— Nem félek. — Hanna suttogta vissza. — Nekem is megvan a saját titkos fegyverem. Nem megyek férjhez semmiféle muzulmán ganéhoz, legyen akármilyen fiatal és szuper gazdag.

Ezekies ismét a fiatal nők felé fordult és szóra nyitotta a száját. De mielőtt egyetlen hangot is ki tudott volna nyögni Szabina kikerekítette a szemét és csipkelődő hangon kérdezte. — Tehát akkor, hol is vagyunk? Hol van ez a mesés ország, Al Haruj és Al Aswad?

— Líbiában, — Ezekies állta Szabina tekintetét. — Mélyen bent a Líbiai sivatagban. Ne is gondolkozzanak a szökésen. Nem innen. Száz mértföldre leszünk a legközelebbi rádiótelefontól és kétszáz mértföldre bármi távíróállomástól.

— Líbia, — Szabina morgott az orra alatt. — Értem már. Dr. Murray motyogott folyton valamiféle Líbiáról. Ti alantas állatok, mind ugyanabból a Noé bárkájából kell, hogy származzatok.

A repülő elhagyta a homokos partvidéket és a terep lassan emelkedni kezdett alattuk. A forróra hevített sziklák és a kietlen táj kopár hegyei elnyelték a nap tüzes erejét és a levegő kiszáradt és a látási viszonyok megjavultak. Az ősrégi motornak nem kellett tovább küszködni. Az emelkedő légörvények erején lebegve, a satnya turbópropelleres simán vitorlázott a Szahara hozzáférhetetlen belseje felé.

Szabina férjére, Henrire gondolt. Vajon hogyan tud meglenni nélküle? Mit gondolhat, hogy mi lett a feleségével? Értesíteni fogja-e az amerikai hatóságokat? Jönni fog-e megmentésére a CIA, a Speciel Kommandósok, vagy a tengerészeti deszantosok. Fog-e tényleg valaki törődni vele, ha eltűnik a semmi levegőbe, vagy inkább, ha eltemetik a sivatag homokja alatt? Micsoda rettenetes elrendeltetés. Teljesen kifogyott az ötletekből. Hogyan fogja kiráncigálni magát ebből a slamasztikából? És ez a Hanna, rendes lánynak látszik, de képességeinek megvannak a maga határai. Semmit nem tud a kis nőről. Lehet, hogy bűntárs valami jól begyakorolt svindli szemfényvesztésben? Hanna kedves hozzá, hogy megnyerje a bizalmát. Ezekies játssza a goromba garázda szerepét, akinek agresszivitását bűntársa, Hanna próbálja megfékezni. És drótokon rángatva Jurij irányítja az egész bábszínházat.

Szabina lenézett. Utakat nem látott sehol és semmi jelét bármi emberi településnek. A sziklás terep valamiféle holdbéli tájra emlékeztetett, és a horizont látszólag véget nem érő hatalmas burája alatt a növényzet teljes hiánya bénítóan hatott rá.

— Ha tudnám, hogyan kell egy tevét megülni, — Szabina sóhajtott. — Akkor ki tudnék vágtatni ennek a Líbiai pokolterületnek a legközepéből.

Nem volt ilyen szerencséje. Kárhozatra ítéltetett, megfőzték és feltálalták a saját zsírában. Végül is szabados liberalizmusa, tiszteletlensége, és cinizmusa visszafele sült el és idehozta a világnak ebbe a reménytelenül elhagyott bűzös hónaljába.

Szabina egyelőre úgy határozott, hogy nem fog megbízni Hannában és nem fogja megosztani vele menekülési terveit, még ha esetleg ki is tud gondolni valamit.

Egyedül érezte magát és levertnek. Ez már a vég, gondolta, de még ki fog rúgni egy két fogat, mielőtt erőszakot tesznek rajta és megbecstelenítik. A gondolat erőt adott neki. Nem fogják könnyen elrabolni tőle női erényességét. Ellenállása benne lesz a történelemkönyvekben. Nem fog megalázkodni a gonosz hatalma előtt. Harcolni fog, legyen az foggal és körömmel, vagy az esztét és ügyességét használva.

A gép balra billentette szárnyát, széles kört irt le és zuhanórepülésbe kezdett. A pilóta ricsajos keleti zenét kapcsolt be, mintha ezernyi burnuszos beduin tevegelné és támadna egy előretolt idegenlégiós erődítményt.

A tehetetlenségi erő az ülés támlájához nyomta, de keményen tartva a repülő kormányát, ahogy a gép rázódtott, mintha bármelyik pillanatban széjjelesne, Harvey lefele mutatott a föld felé.

— Ott vannak, — vigyorgott, — a fogadóbizottság.

Szabina is lelesett. Egy rövid kifutópálya mellett magányos létesítményt látott. Mint egy magányos őrálló magára hagyva a végtelen semmiben, egy rozoga rádiótorony és hozzá ragasztva egy düledező épület tűrte a nedvesség nélküli időjárás fogát. Az épülethez közel behemót nagyságú állatokat is látott, tevéket és két elefántot.

A gép földet ért, visszaugrott a levegőbe, baloldalra dült, majd jobbra hajolt és megcsúszott, nehéz propellere majdnem felszántotta a vereses színű földet, de végül megállt.

A tevék irányából előbukkanva egy hatalmas termetű férfi közelített. Ha Szabina nem tudta volna jobban, az óriást japán sumo-birkózónak gondolhatta volna.

Harvey, az angol nemzetiségű pilóta kinyitotta a gép ajtaját és két buggyos gatyákba öltözött és burnuszokba burkolt turbános alak létrát igazított a repülő oldalához. Ezekies Szabinához lépett, fátolt kötött az arcára és muszlin nagykendővel betakarta vállait és felsőtestét. Miután ugyanezt megtette Hannával is kikapcsolta Szabina biztonsági övét és kiemelte az ülésből.

Szabina érezte a férfi karjának erejét, ami amennyire lenyűgöző volt, annyira ijesztő is, de a lehelete határozottan a legbüdösebb volt, amit Szabina valaha is beszagolt. Ezekies odavitte az ajtóhoz és leengedte. Egy gyakorlatilag pucér óriás, semmi más nem volt rajta csak egy pelenkaszerű ágyékkötő, felnyújtotta karjait és dagadt bicepszét Szabina dereka köré fonva, alsókarjára ültette.

— Ez melyik? — az óriás megemelte Szabina fátylát. — Mit jelenthetek a Grand Viziernek?

— Ez az amerikai. — Ezekies lopva körbehordozta a tekintetét. — Amelyikről beszéltem. A neve Szabina. Ez aztán igazán a crème de la crème. Ahogy e-mailben megírtam a szultán öfelségének, ez a szépség új tradíciót fog kezdeményezni a királyi család számára. Angolszász vére számtalan generáción keresztül fogja biztosítani a kékszemű és szőke gyermekek hosszú sorát.

— Egy új tradíció? — az óriás bólintott. — Én is így hallottam. Gondot fogok viselni rá, de hol van a másik? Amelyikért egy egész vagyont fizetünk aranyban.

— A zsidólány? Az is itt van, ahogy ígértem. — Ezekies aggodalmaskodóan nézte az arabokat, akik övkendőikbe bedöfött handsárjaikra tették a kezüket. — Zulfikár, ugyan kérlek. Hol van én illetményem? Ki kell, hogy fizess, mielőtt átadom neked az izraeli szüzet.

Zulfikár intett két kőarcú Beduinnek. — Mutassátok meg neki az aranyat. — mondta nekik metsző hangon. — A két szeráf súlyát le kell mérnünk és akkor kifizetjük ezt a hitetlen kutya kalmárt. Amit kért, a két nő kombinált súlyát aranyban.

A beduinok egy jókora faládáról lehúzták a takarót és lefeszítették a tetejét. A láda tele volt aranyrudakkal és a nap szikrázó sugarai, ahogy visszaverődtek a nemes fém fényes felületéről, szinte megvakították Ezekiest.

— Itt van. — Zulfikár mondta. — A két nő egyenként ötven kiló. Végy el egy százkilós rudat és tűnj el. Ha bármi kövérebbet hoztál, mint a kialkudott méret, parancsom van, hogy a fejedet ezüsttányéron szolgáljam fel a szultánnak.

— Veszitek a tranzakción. — Ezekies az övébe bedugott pisztoly után nyúlt. — Legalább kétszáz kilót gondoltam.

— Adjátok oda neki a másodikat. — Zulfikár vigyorgott.

A magasabbik arab lehajolt és benyúlt a faládba. Ezekies odanyújtotta az első aranyrudat Harveynek és kitartotta mind a két kezét, hogy jobban meg tudja fogni a másodikat. Ebben a pillanatban az alacsonyabb arab egy hosszú kardot dobott oda Zulfikárnak. Zulfikár a levegőben

megragadta a kard cifrán kivert markolatát és egyetlen gyors mozdulattal lecsapta Ezekies fejét. A gátlástalanul kapzsi leánykereskedő feje legalább harminc métert repült és a föld porában forogva gurulni kezdett a latrinaárok felé.

Szabina ijedten sikított. Harvey kilökte Hannát a gépből és tövig benyomta a turbópropelleres benzinadagolóját. A repülő előreugrott, az arabok üvöltöttek, és a homokot köpködve a szájából Hanna talpra ugrott.

— Semmi baj, hercegnő. — Zulfikár segített készségesen Hannának, hogy visszanyerje egyensúlyát. — Remélem, hogy ez az istentelen gyaur nem okozott magának semmi kényelmetlenséget.

— Vegye le a láncaimat, kérem. — Hanna megrázta háta mögé kötött kezeit és mutatta megbilincsezett lábait. — Ígérem, hogy nem okozok semmi bajt. Jól tudom, hogy hogyan adjam meg az odaillő respektust, ahol respektus esedékes.

Zulfikár kioldotta Hanna kezeit és levette lábáról a bilincset, mialatt atyai gondoskodással beszélt hozzá. — Sose vesse le a fátylát. Nem szeretném, ha bármelyik aljas Tuareg meglátná szépséges orcáját. Elvégre maga a leghatalmasabb és legkegyelmesebb szultánnak az arája.

Szabina kételkedő csodálkozással nézett körül. Tehát igaz, remegett a felismerés súlya alatt. Ez az angyalarcú Hanna valóban az ellenségnek dolgozik. Semmi segítséget nem lehet várni tőle.

Zulfikár megpattintotta az ujjait és egy Indiából való elefánthajcsár közelebb ösztökélte a nagyobbik elefántot. A testes szörny jött engedelmesen és óriási fejét ormányára támasztva térdben behajlította mellső lábait és Hanna és Szabina közelében leereszkedett a földre. Hátán ébenfából összeszegezett és perzsaszőnyegekkel kipárnázott, és csillogó flitterekkel kivarrott selyemmel kibélelt, hintókosár tornyosodott.

Az ágyékkötős óriás kissé félrehajtotta a függőnyt és intett a két nőnek, hogy fáradjanak be.

— Kapaszkodjanak fel a hágcson és helyezték magukat kényelembe bent. Én is csatlakozom magukhoz és elkísérem magukat a szultán palotájáig. — Itt fejével a második elefánt felé intett. — Az a szörny fogja utánuk hordozni a frissítőket, a gyümölcsöket és az édességeket, ha esetleg nassolni akarnának, mialatt úton vagyunk. Csak tudassák velem, ha bármire szükségük van. A legalázatosabb szolgálja vagyok önöknek.

— Mi lenne, ha levinné az ő láncait is? — Hanna Szabina felé mutatott. — Kezeskedem érte. Ő is éppen olyan boldog és meghatott, mint amilyen csak lehet és nagyon jó barátnőm.

— Bocsánat, — Zulfikár meghajtotta a fejét. — Mélységesen tiszteletlen voltam. Kérem, nézze el tévedésemet.

Zulfikár kioldotta Szabina kötelékeit és bilincseit is, mialatt nézte, ahogy az egyik Tuareg szolga kihalássza Ezekies fejét a pöcegödörből. A Tuareg megmosta a fertelmes kinézetű kobakot és egy durva vászonzsákba süllyesztette. Utána felmászott egy teve hátára, a zsákot a nyereghez kötötte, és a toronymagas állat hátáról Ezekies feje szinte a földre lelógott.

Vadul bölgve, tiltakozva és hatalmas porfelhőket rúgva az egekig a tevék lassan lábukra emelkedtek és egy kilométer hosszú sort formáltak. Pazar színekben égő színjátékot festve a nyugati égbolt aljára, a földi fény veres gömbje elérte látszólagos pályájának végét és felkészült,

hogyan lepihenjen az éjszakára. A karaván lassan kígyózott felfele egy keskeny hegyi úton és hamarosan beleolvadt a hold ezüstös fényével megvilágított éjjeli táj homályába.

Harvey. Mi lett Harveyval? Harvey egy percen belül, ahogy Ezekies elvesztette a fejét, máris a levegőben volt. Senki nem gondolt az üldözésére, elvégre a szultánnak nem volt légierije, és Harvey csak egy alacsonyrendű napszámos szolga volt, aki minden bizonnyal befogja a száját, hacsak nem akarja ugyanúgy végezni, mint Ezekies.

Huszonnyolcadik Fejezet

Az operáció ragyogóan sikerült. Dr. Rawalpindi Pattel és asszisztens sebészei visszavarrták a levágott hímtagokat és a heréket, és Csonka alezredes és Jurij kényelmesen pihentek a lábadozó szobában.

— Ez lenne a történetünk vége, Jurij? — Csonka kérdezte mialatt az utolsó maradékot is kikanalazta az eperzselés csészéből, amit a fiatal nappali ápolónővér hozott ágyához. — Nem gondolod? — az alezredes elégedetten csettintett a nyelvével és várt, hogy lenyelje az édes szirupot, ami összegyűlt a szájában. — Hogy ez az aljas ellenforradalmár szukaszemét, az a Ferecsény Szabina, túlságosan büntetlenül megúsza?

— Megígértem volt, — Jurij felelte elgondolkozva. — Hogy békét hagyok neki.

— Jurij elvtárs, — Csonka az üres csészét az ágytál tetejére tette, ami színültig tele pihent a padlón az ágya mellett. — Mióta tartod be ígéreteidet? Csak nem azt akarod mondani, hogy szerelembe estél vele? Elment volna az eszed és az ereidben mézes szirup csordogál?

— Soha, — Jurij felelte és arca elsötétedett. — De csináljuk sorban a dolgokat. Egyszer teljesen helyre akarok jönni, tökéletesen meggyógyulni és férfias potenciámat egyszer ki akarom próbálni egy nagymellű szőkén.

— Ez az ápolónő, ez a Gertrúd, ez elég kíváncsnak néz ki. — Csonka ábrándozott elmélázva. — Nagyon szeretnék eljutni a bugyijáig.

— A gyógyulás jele, — Jurij szája mosolyba rándult, de a mosoly még nem érte el a szemeit. — De, mond, elvtárs. — Jurij kérdezte. Volt már erekciód a műtét után? Tényleg fel tud izgatni Gertrúd kerekded feneke?

— Nem. — Csonka motyogta restelkedve. — Te hogy állsz a dologgal?

— Nem tudom. — Jurij felemelte a takarót és odalesett ágyéka tájára. — Úgy nézem, hogy engem sem izgat. De még annál is fontosabban. — Tette hozzá aggódva. — A nagysága. Nem sokkal nagyobb, mint a legkisebb uborka a dunsztos üvegben.

Csonka követte Jurij példáját és szintén benézett a takaró alá. — Az enyém elég nagy, — mondta büszkén és tele csodálkozással. — Tulajdonképpen meg vagyok vele elégedve. Háromszor olyan hosszú és kétszer olyan vastag, mint azelőtt.

— Hadd nézzem meg. — Jurij felemelte fejét a párnáról és intett a barátjának, hogy húzza félre a takarót.

Odanézett, az álla leesett és egész feje, mint egy fej vöröskáposzta a kuktafazékban, feldagadt és vérveresre gyúlt.

— Csonka! — üvöltötte. — Az isten verje meg, ember. Ez az enyém. Ez a durák felcser neked varrta fel az én tökömet. Feltehetően nekem meg a tiedet. Ember, ez teljesen össze lett baltázva. Le fogom vadászni ezt a Szabina lotyót és hulláját beöröltetem a húsdarálóba.

Gertrúd nővér beszaladt a kiabálásra és egy menetre való kíséret tolongott utána, segédápolók, pucerek és egy rendetlen kinézetű takarítónő.

— Elnézést, — a takarítónő sikított. — Elfelejtettem kiüríteni az ágytálat.

Gertrúd nővér a takarítónő felé fordult, de ahogy az alacsony és kövér matróna felkapta az ágytálat nem nézett oda és véletlenül kiütötte a kezéből. A kacsaalakú folyadékedény felkatapultált a levegőbe, keresztülrepült a szobán és darabos tartalmát Jurij fejére ürítette.

Jurij felugrott és, ismét tévedésből, az egyik pucer rálépett az ágyát beállító szerkezet fogójára. A rugók akcióba lendültek, és mintha holmi medvecsapdába esett volna, Jurijt becsípték az ágy alsó és felső fele közé.

— Vigyetek ki innen. — az orosz tombolt mérgében. — Ti ostoba, hozzá nem értő idióták, mielőtt hozom a géppisztolyomat és mindenkit pozdorjává lövök.

— Örömmel, — Dr. Rawalpindi Pattel jelentette ki hidegvérűen, ahogy belépett a kétágyas magánszobába. — De ha javasolhatnám? Keressen fel egy pszichiátert és kérjen diagnózist nyilvánvaló elmebetegségéről.

— Maga, semmirevaló mészáros. — Jurij vonaglott tehetetlenül. — A rossz fütyköst varrta vissza nekem. Be fogom perelni szándékos hanyagságért.

— A műanyag zacskóra a maga neve volt írva. — Dr. Pattel vállat vont. — Nem az én gondatlanságom és minek panaszkodik? Egyik pénisz olyan, mint a másik, csak vizelni kell, hogy tudjon vele.

—

Egy órával később, mind a ketten felöltözve és a szabályzat szerint elbocsátva az egyetemi kórházból, Jurij és Csonka a golyóálló Mercedesben ültek és Borisz hajtott velük a Bajza utcai palota felé.

— Hol van Szabina Ferguson? — Jurij kérdezte Boriszt. — Visszaérkezett már Floridába?

— Tampai kihelyezett ügynökünk jelentette, hogy a Ferguson nőszemély még nem érkezett meg. — Borisz kaparta a homlokát, mintha az segített volna, hogy könnyítsen emlékezetén. — A férje sincs sehol. Mind a ketten nyom nélkül eltűntek.

— Ezek szerint lehetnek bárhol, — morogta Csonka, — mint két taknyos sikló kicsúsztak a hálóból.

— Ki látta őket utoljára? — Jurij ráncolta a homlokát. Elégedetlensége, ami már régóta fortyogott a gyomrában, most felforni látszott és baljóslatú előrejelzéssel festette szavait sötétre.

— Egy figyelőt telepítettem a repülőterre, — Borisz csikorgatta a fogát, ahogy beszélt. — Egy megbízható elvtársat a Moszkvai Komisszár akadémiáról. Az látta mind a kettőt felszállni Amerikába visszainduló gépükre.

— Mi történt beszállás után? — Jurij kérdezte rideg, faggató hangon. — Valamilyik spiclink utazott velük a gépen?

— Nem, — Borisz megköszöri a torkát és rákattintotta a jobbra forduló jelzőt. Nagyon óvatosan kellett választani szavait és időt akart nyerni, hogy kimagyarázza a tévedést, amit az általa garantált megfigyelő csinált. — Egy fiatal nő hozzálökődött az emberemhez, — mondta lassan, — és kérdezte, hogy merre van a nemzetközi pénzváltó iroda.

— És? — Jurij gyilkos oldalpillantást vetett Boriszra.

— Amikor ismét felnézett, — Borisz felelte szégyenkezve, — és az anyja sírjára esküszik, hogy ez így igaz. Amikor ismét körbenézett, mind a ketten eltűntek. Feltehetően bementek a beszállókapun és felültek a gépre.

Csonka csizmájának szárához nyúlt és kihúzott egy pisztolyt. — Hibás feltételezés, Borisz, — mondta figyelmeztetően és Borisz tarkójához tartotta a pisztoly csövét, — és ez a te ostoba pártfogoltad, még mindig életben van?

— Ne vesztegesd a golyókat. — Jurij elnyomta a pisztoly csövét Borisz tarkójáról. — nekem is volt emberem a repülőtéren. Ezekies Demetrious Jeruzsálemből. Minden órában kellett volna, hogy jelentsen, de legalább egy nap óta már nem hallottam semmit róla.

— Anesztézia alatt feküdtünk. — ocsmány vigyorral a pofáján Csonka közbevágott. — Nem hibáztathatjuk teljesen Ezekiest.

— Lépünk vele kapcsolatba és lássuk, hogy mennyit tud. — Jurij felelte, de nem vette le a szemét Boriszról, aki leállította a Mercedest a Bajza utcai palotánál és megnyomta a garázsnyitó gombját.

Behajtottak. Borisz a konyhába ment, ahol ráförmedt Babuskára, aki egy nappal korábban jött vissza a Kárpátok rengetegéből, bár ezúttal Misa, a kamcsatkai medve nélkül.

— Csinálj kávét és reggelit háromnak. — Borisz ordította. — De szedd a lábad, vén boszorkány, mert erősen kívánom a sült szalonnát és a rántottát, de nagyon igazán, utoljára figyelmeztetlek.

— Értem, — Babuska morgott. — Ne károgj olyan fertelmesen. Lehet, hogy vénséges vagyok, de azért nem kell, hogy süket is legyek.

Jurij leült irodájában az íróasztalához és feltárcsázta Ezekies drótnélküli privát vonalát.

A készülék kicsörgött és egy robohang bejelentette. — A hívott szám jelenleg nincs használatban. Kérem, próbálja meg később.

Reggeli után Jurij ismét megpróbálta a hívást, de ugyanazzal az eredménnyel. Ugyanaz történt ebédidő alatt. Miután telezabálta magát kedvenc káposzta és marhapörkölt keverékéből, Jurij lefeküdt sziesztázni. Ahogy felébredt ismét próbálkozott.

Semmi, a telefont feltehetően valaki kikapcsoltatta.

— Próbáld meg egy másikat, Harvey Taylor a neve. — Csonka javasolta a fülét vakarva. — Harvey lehet, hogy tudja, hogy Ezekies miben sántikál.

— Ki ez a Harvey? — Jurij kérdezte és az ideges pánik egyre jobban érződött hangjában.

— Harvey a pilóta, akit Demetrious rendszeresen felfogad, hogy fuvarozza portékáját az afrikai piacokra. Itt van nálam a telefonszáma. — Csonka elektronikus jegyzetfüzetet húzott elő a zsebéből. — Akarod hívni?

Jurij tárcsázta a számot és valaki az első csengetés után felkapta a telefont.

— Harvey Taylor Vállalkozások, — egy férfihang jelentkezett. — Mondja, hogy hova és mikor, és a hét bármelyik napján és a nap huszonnégy órájában kézbesítünk.

— Demetrious Ezekiest keresem. — Jurij kezdte, anélkül, hogy bemutatkozott volna.

— Ki keresi? — kérdezte a hang óvatosan.

— Jurij Kozakov, Ezekies közvetlen business partnere.

— Én vagyok, Harvey, — a hang felelte, — és tudom, hogy maga ki, de sajnos rossz híreim vannak a számára.

— Miféle rossz hírek?

— Mr. Demetrious lényeges hátráltatásba ütközött.

— Miféle hátráltatásba? Ugye nincs semmi baja, vagy igen?

— Hát, — Harvey hangjában valamiféle hátorzongató gyönyör érződött. — Zulfikár lecsapta a fejét.

Jurij cigarettáért nyúlt. Komótosan rágyújtott és lábait feltette az asztalra. — Zulfikar, he, — mondta nyugodtan. — Ki a pokol csudája ez a Zulfikar? Miféle kibaltázott név lenne az ilyen?

— Zulfikar a Fenséges Szulejmán, Al Haruj és Al Aswad szultánjának a főeunuchja és rendszeres időközökben vásárol nőket Ezekiestől.

— Úgy nézem, — Jurij röhögött, — hogy valami félresikerült ezzel az alkalommal. Mit csinált ezúttal ez a Jeruzsálemi paprikajancsi?

— Pisztolyt fogott a szultán nagykövetére és dupla fizetséget követelt a két nőért, akiket őfelsége megrendelt.

— Ki ez a két nő? Mi a nevük?

— Az egyik egy zsidólány, Hanna. A másik neve Szabina. Úgy láttam, hogy egy amerikai.

— Ez a mi nőnk. — Jurij Csonka felé bólintott, aki az ikerállomáson hallgatta a beszélgetést. — Hol van ez az Al és Al mi a csuda hogyishívják?

— Al Haruj és Al Aswad, egy magas hegyvidék Líbia közepén. — Harvey felelte, mintha törzsi klánok ősrégi titkainak mindentudója lenne. — Részletes műbolygó fotónk van a helybeli topográfiairól. Google keresővel megnézhetik az interneten. A szultán egy fiatal és borzasztóan gazdag playboy. Úgy néz ki, mint Tiger Wood, és szintén golfozik. Kivéve, neki nem kell pénzért játszania. Saját tizennyolc lukas golfpályája van a sivatagban, ahol nemzetközi versenytornákat szponzorál. Quadafi ezredes, Asfad elnök, Faruk király és több más neves afrikai államférfiak gyakori vendégei.

— Köszönöm. — Jurij félbeszakította a pilóta szóbeli hasmenését. — Most már tudom, hogy mit tegyek.

— Hívjon, ha egy belevaló turbópropelleresre lesz szüksége, ami a radar hatósugara alatt repül. — Harvey hadarta sietve. — Kikézbesítünk bármi speciális csomagot és felvételezünk, bármit, amit óhajt. Gyakran repülök Afganisztánba, Tibetbe és Szudánba, és néha Vietnámba is.

— Lejegyeztem. — Jurij felelte éles hangon és mutatóujjával megnyomta a szétkapcsoló gombot.

Huszonkilencedik Fejezet

Az út második szakaszának végénél, mindegyik szakasz naplementétől a következő nap délelőttjének közepéig tartott, egy hatalmas oázis, mélyen lent elrejtve egy szélesre kinyíló völgy perspektívájába, tárult elébük. Az ezernyi egekig magasodó datolyapálma alatt élénkzöld gránátalmafák erdeje, és mandula és kajsziarackfák ligetei, és a göcsörtös ágak roskadozni látszottak a temérdek gyümölcs terhe alatt. Dús növényzettel takart smaragdzöld rétek, amerre a szem ellátott, mintha a karaván az Éden kertjébe érkezett volna, ahonnan a földi halandók már ezer évek óta ki lettek tiltva.

A csodálatos helyre való érkezés első jeleként az állatok izgatottak lettek, gyorsabban ügettek előre, hamarosan vágattak, bögtek és trombitáltak, és a tevehajcsárok és az elefántösztrókélók tucatjai alig tudták őket megfékezni.

Az elefánt, ami a két nőt hordozta a hátán egyenesen egy hatalmas épület felé tartott, bár inkább egy fél épület felé, mert az alkotás hiányzó fele egy hegy oldalába lett belevágva, mintha egy óriási barlang lenne a folytatás.

Zulfikár előkerült valahonnan és szívélyes hangon köszöntötte a két kifáradt és táskás szemű szeráfot, a szultán menyasszonyait.

— Megérkeztünk, — kezdte kegyelet teljes mosollyal, ami dicsfénybe látszott borítani kövér és joviális arcát. — Megejtjük a rituális fürdőt, le lesznek dörzsölve felkent olajokkal és be lesznek hintve illatos eszenciákkal és parfümökkel, hogy elvegyék a szentségtelen bűzt, amit magukra szedtek a hitetlenek között eltöltött életük folyamán.

— Egyszer lepihenhetnénk valami normális ágyban? — Szabina kérdezte, — és ehetnénk valami könnyűt, és talán később lezuhanyozhatnánk?

Zulfikár oldalvást ingatta a fejét és rosszalló pillantást vetett a kérdezőre.

— Nem. — mondta, — tradícióink szerint a Grand Vizier meg kell, hogy szemlélje a szultán javasolt jövődöbelijeit és ki kell, hogy értékelje, hogy méltóak-e az őfelségével való találkozásra.

— És ha ez a Vizier, — Szabina kerekre tágította a szemét, — nem talál minket eléggé kíváncsnak és tisztának? Akkor, jelentené-e azt, hogy hazamehetünk? Lehetne légi fuvarozást elrendezni, mert minden bizonnyal nem szeretnék még két napig elefántháton lovagolni?

Zulfikár széttárta a karjait. — Nem, ha a Grand Vizier nem találja a szultán menyasszonyait megfelelőnek, maguk bőrzsákokba lesznek varrva, kövekkel le lesznek terhelve, és be lesznek lökve a központi fürdőházunk mögötti mély ciszternába.

— Szabina, drágám. — Hanna mosolygott fanyarul és megrántotta társnője ruhaujját. — Úgy látom, hogy a lehető legszebben kell kinéznünk.

Az épületen belül Zulfikár Hannát és Szabinát egy terjedelmes helyiségbe vezette, egy magas kupola alatt, egy kerek okulus nyílással a tetején, ami a nap sugarait lefele irányította a márványpadlóra. A terem közepén pazar kinézetű medence látszott és a szikla oldalából bőségben zubogott alá egy vízesés.

Féltucatnyi nő jelent meg és anélkül, hogy egyetlen szót is váltottak volna az újonnan érkezettekkel, minden ceremónia nélkül levetköztették őket.

Karjaiknál fogva tartva a vízesés alá vezették és gondosan lesikálták őket, fürdőolajjal dörzsölték be a bőrüket és samponnal megmosták a hajukat.

— Van valami fogalmad, hogy hol lehetünk? — Szabina suttogta Hannának, mialatt próbálta szeméből és hajából kiöblíteni a szappanhabot.

— A háremnek kell, hogy legyen a része, — Hanna engedte, hogy az erős sugár masszírozza a hátát, — és ezek a szultán feleségei kell, hogy legyenek.

— Az ágyasai, — Zulfikár lépett közelebb. Meredten bámulta Hannát, de kocsányokon ülő szemei nem látták meg Hanna mezítelen testének szépségét. — Bármelyik felesége a szultánnak, — mondta, — még a legalacsonyabb rangú is, soha nem dolgozik, csak a gyönyöröknek él.

A fürdő után egy másik csoport nő dobozsám hordta be a színes ruhákat, selymeket, muszlint, nyilont, szatént, és zsorzsztet, és felöltöztették a két menyasszonyt, hogy a végén pontosan úgy néztek ki, mint Seherezáde az Ezeregy Éjszaka meséjéből.

Nem kellett sokáig várniuk a Grand Vizierre. Zulfikár a hatalmas mezőség szélén felállított óriási sátorhoz vezette Hannát és Szabinát és egy ajtót félrelebbentve betessékelte őket.

Arcát szorosan a földre szorítva, Zulfikár hasra vetette magát egy trónszerű szék előtt, ami tele volt szórva párnákkal és ezüsttálakban mellette friss gyümölcs látszott felrakva és aranykelyhekben illatos italok.

Hanna és Szabina állva merészeltek maradni és orcátlanul szembenéztek a Grand Vizierral.

A Vizier egy kásásan kövérkés és alacsony mókusnak látszott, aki a két nő színházias belépőjének pillanatában egy zamatos őszibarackot majsolt. Nagyapja a Második Világháború alatt komoly vagyont csinált egyiptomi gyapotból, egy stratégiailag nélkülözhetetlen nyersanyagból, ami az egyenruhák és ejtőernyők készítésére szükségeltetett. Tevékenységének profitjából és a pénzen, amit elsikkasztott az Angol és az Amerikai military kincstárából, vette meg az olajmezőket, ami a szultán vagyonának eredeti tőkefelhalmozódást képezte.

A szultán maga egy üres figurafej szerepét töltötte be. Sivatagi nemzetének egy reprezentációs szóvivőre volt szüksége, egy fiatalemberre, aki a nemzetközi golfszövetség illusztris tagjaival professzionista módra tudja ütögetni a golflabdákat.

A szóbeszéd azt rebegette, hogy a szultán impotens, sőt még annál is kellemetlenebbül, a nőkel szemben fiatal férfiak társaságát részesíti előnyben. Az elmélet logikáját követve, valaki megkérdeshetné tehát, hát akkor mire kellett neki a rengeteg feleség? Azért hát, mert kövér és

ronda vénember, a Grand Vizier első vonalbeli nőcsábász volt, egy igazából potens és bőséges szex hormonokkal megáldott bika, sajnálatosan torz és dagadt zsírgombóc formára kárhoztatva.

Természetesen sem Szabina sem Hanna erről semmit nem tudott. Igazából hitték, hogy egy jóképű és bőkezű herceggel fognak találkozni aki, miután szerelembe esett velük, még szabadon is bocsáthatja szerelmének tárgyait, ha a vállára borulva eléggé meggyőzően zokognak.

Tehát ilyesféleképpen, ahogy az édes szirup csöpögött le tripla tokájáról, a Grand Vizier beszélni kezdett, mialatt szája még mindig tele volt félig megrágott gyümölcsdarabokkal.

— Gyertek közelebb bülbülmadaraim, — csalogatta a két nőt mézédés hangon. — Hadd nézzelek meg benneteket közelebbről.

Zulfikár talpára emelkedett. Eleinte gyengéden noszogatta a két nőt és bátorító hangon turbékolta hozzájuk. — Ne legyetek szégyenlősek bazsarózsáim, szépségetek az angyalok dalait zengedezi és a legfelsőségebb férfiak legfelsőségebb igényeit is ki fogja elégíteni.

Egy másodperccel később, ahogy a két nő nem mozdult, Zulfikár olyan erősen hátba taszította őket, hogy előre tántorodva szinte az orrukra estek a Grand Vizier előtt.

A kövérkés férfi kinyújtotta a kezét és fellebbentette Szabina fátylát. — Nem rossz! — csettintett a nyelvével és megnyalta a száját. Majd felemelte Hanna fátylát is. — Ez még jobb, — mondta és kigyúltak a szemei. — Mindig meg akartam nyalni egy fiatal izraelita fehér húsát. Maga hamarosan áldott állapotban lesz egy gyermekkel. Szentséges magom termékeny talajra fog találni méhe rejtekében.

— Egy gyermek, magától! — Hanna visszarettent. — Soha, maga dagadt, vén pávián.

A Vizier vigyorgott, mintha élete leghízelgőbb bókját kapta volna. — Vigyétek be a lakosztályomba, — intett puhány kezével Zulfikárnak, — és készítsétek fel őket a menyegzői nászra.

Zulfikár minden teketória nélkül nyakuknál fogva megragadta a két nőt, mintha díszállat kereskedő lenne, aki eladásra kínált kismacskákat tart nyakbőrüknél fogva, keresztülvitte őket egy függönnyel elzárt boltíven és ledobta őket egy királyi méretű duplaágyra.

— Itt várjatok. — mennydörögte. — A Vizier rövidesen foglalkozni fog veletek.

Zulfikár kiment és két háremőr lépett be helyébe. Felsőtestük mezítelen volt és hosszú, buggyos gatyákat viseltek, ami derekuknál és bokájuknál széles szalaggal át volt kötve. A lábukon felkunkorodott orrú bőrpapucs díszelgett, mintha bohócok lennének valami rodeó bemutatón.

Megjelenésüket mulatságosnak lehetett volna venni. Kivéve az eunuchok hosszú handzsárt döftek derékövükbe és csupasz mellükön ellenséges pofával összefonták karjaikat.

— Mi lesz most? — Szabina kérdezte Hannát, ahogy ijedten ölelték egymást az óriási ágy közepén. — Nem akarok szeretkezni egy ilyen ronda majommal, mint ez az ocsmány kinézetű Vizier.

— Kis szerencsével lehet, hogy nem lesz szükséges. — Hanna titkolt pillantást vetett az örök felé. — Az izraeli sürgősségi kommandó bármelyik pillanatban itt kell, hogy legyen.

— Hogyan? — Szabina állta leesett.

— Már két nappal ezelőtt értesítettem őket. Ennyi idő elegendő kell, hogy legyen, hogy mozgósítsák és felkészítsék a Beersheba-i mentőosztagot, akik emberrablási és zsarolási esetekre vannak specializálódva.

— Ezt meg, hogyan csináltad? — Szabina nézte Hannát hitetlenkedve. — Honnan tudnák, hogy hol vagyunk, és hogyan találhnának meg minket ezen az Istentől elrugaszkodott hedonista világvégén?

— Minden izraeli katonanő hord magán egy GPS adót. — Hanna válaszolta büszkén. — Bele van ágyazva az ülepünkbe. Csak szorítanom kell egy bizonyos módon és azonnal tudják, hogy bajban vagyok. Mindannyian be vagyunk erre tanítva.

— Az ördögök incselkednek velem. — Szabina kuncogott. — Micsoda egy kapitális ötlet? Remélem, hogy a megmentők idejében itt lesznek.

Ahogy ezt kimondta fülsüketítő helikopterdübörgést hallottak. Orkánszerű szél kezdte fújni a sátrat, és kint ordítózás, fegyverropogás és korbáccsattogás hallatszott.

Eltévedt golyók tépték fel a sátor vásznát, egy kard hegye szúrta át az anyagot, és egy széles penge erőteljes vágással ember-nagyságú függőleges hasadékokat hasított a sátor oldalába.

A hasadékon keresztül egy feketeruhás férfi lépett be. A válláról géppisztoly lógott és jobbjaiban kardot himbált. A két herélt ör félelmet nem ismerősen nekitámadt. Szabilyáikat magasba emelték, jobbra vágta, balra hasítottak és csuklójuk ügyes játékával néhányszor megforgatták fegyverüket.

Gyors szúrással és egy kalapácsszerű ütéssel az egyik eunuch kiütötte a kardot a feketeruhás férfi kezéből és mielőtt az felkaphatta volna és célozhatott volna géppisztolyával handzsárja hegyét a férfi mellének szegezte.

A győzedelmes háremőr ordított valamit, amit senki meg nem érthetett. De éles szögben a jobbjaiban, éppen perifériás látóhatárán kívül, a sátor vászna ismét kiszakadt és egy második férfi is belépett.

A második férfi azonnal tüzelt pisztolyából, két golyót és mind a két háremőr, kicsináltan és halottan, beleharapott a földbe. A két fekete egyenruhás összeütötte a tenyerét és hahotázva hátba verték egymást.

— Remek munka, elvtárs. — A magasabbik betolakodó röhögött és Szabina elfojtott egy halálos sikolyt. A magas férfiben felismerte Jurijt.

Jurij torkánál fogva megragadta Szabinát és a levegőbe emelte.

— Most megfogtam magát, Dr. Hutchinson. — Jurij vigyorgott. — Nincs orvosi diplomám, mint magának, de ha megengedi, én is szeretnék egy kisebb műtétet elvégezni magán. Egy afféle szovjet specialitást, de sietve ám és minden huzavona nélkül.

— Milyen műtétet? — Szabina reszketett.

— Aha, — a magas orosz ordított, — ne mondja, hogy még nem hallott a Sztálin kesztyűről?

— Sztálin kesztyű? Mi az? — Szabina könnyei potyogtak.

— Szépséges hasán felhasítjuk a hájat. A sebet alaposan beszórjuk sóval és paprikával és olyan mélyre bedugjuk a kezét, amennyire csak bemegy. Ez, éppen úgy, mint egy kesztyű, minden bizonnyal melegen fogja tartani a kacsóit.

— Vadállat. — Szabina nyögött.

— Miután ezt elvégeztük mind a két kezével. — Jurij hajánál fogva megragadta Szabinát. — Maga szeretkezni fog a karóba ültető rúddal. Amennyire csak tudja, széjjel kell, hogy tegye a lábát, és ágyékába beleverünk egy zsírozott cöveket. A cövek hegyes vége ki fog jönni, mit is mondjak, — Jurij itt színésziessz szünetet tartott, — valahol a lapockái között. Követi idáig a gondolatmenetemet, legdrágább medikai doktorom az orvosi tudománynak?

— Nem fog semmi ilyesmit csinálni vele. — Hanna nekiment Jurijnak és lábának gyors mozdulatával ki akarta rúgni a fogait. — Szabina velem van és a legjobb barátnőm. Ha egy ujjal is hozzányúl, vegye úgy, hogy háborút indított a Mossad ellen.

A másik fekete egyenruhás férfi megragadta Hanna karjait és peregbe kötötte a háta mögött. Utána térdhajlaton rúgta és Hanna összecsukslott.

Medveölésben szinte összeroppantva a második fekete egyenruhás férfi kivitte Hannát a sátorból. A sátoron kívül csatlakozott a Szabinát cipelő Jurijhoz és légvonalban a három helikopter felé igyekeztek, amikre az orosz speciális kommandósok jelvénye volt festve.

Durván számolva két tucatra menő nyakig felfegyverzett katona, valószínűleg zsoldosok különféle országokból, védelmi kört formáltak a helikopterek körül és egy zászlóaljra való Tuareg arabot tartottak sakkban. Szórványos lövöldözés is hallatszott, de senkinek sem esett baja, mert az oroszok Zulfikárt és a Grand Viziért élő pajzsként maguk előtt tartották.

— Nem azért jöttünk, hogy elfoglaljuk a szultán országát, vagy veszélyeztessük szuverenitását. — Egy hangosbeszélő harsogta folyamatosan. — Csak az amerikai nőt akarjuk elfogni. Az amerikai szökésben lévő bűnöző és bűntetteiért fizetnie kell. A Viziért és a fő eunuchot azonnal elengedjük, ahogy a levegőbe emelkedtünk az amerikaival.

Szabina nézte az alakot, aki a hangszórót tartotta és legnagyobb rémületére felismerte Csonka alezredest. Meg szerette volna mondani Hannának, de az ijedtség beléfagyasztotta a szót és alig tudott lélegzetet venni.

— Nem fognak el senkit. — Hanna sikította. — Le fogjuk magukat vadászni, mint a veszett kutyákat és vissza fogjuk magukat hozni Jeruzsálembe, ahol emberiség elleni bűntettekért fognak bíróság elé kerülni.

— Ne nevetess, cicamacska, — Jurij röhögött. — Te nem mész sehova. Főleg nem Izraelbe, hogy vádakát emelhess ellenünk. Maradj csak itt és légy jó felesége a szultánnak. Elvégre a szultán egyike a legjobb barátainknak.

Egy Kobra helikopter és három F16 vadászbombázó közelített délről, az irányból, ahonnan senki nem várhatott ellenséget, mert a következő ezer kilométerre ott nem volt semmi más, csak kopasz, élettelen homoksivatag. A vezető lökhajtásos egy sorozat rakétát indított az orosz helikopterek felé és azok egyenként lángra gyúltak és felrobbantak. A két másik gép golyókkal megszórta a beásott Tuareg és Arab harcosokat és azok szanaszéjjel futottak. Hat terepruhába öltözött izraeli kommandós kiugrott a Kobra helikopterből és Uzi géppisztolyaiból tüzelve semlegesítették a szerencse fekete egyenruhába öltözött zsoldosait.

A kialakult zürzavar és tűzharca alatt a zsoldosok hanyagságból menekülni engedték Zulfikárt és a Grand Viziért. Egy szikla mögött rejtőzködő Tuareg szabályt dobott Zulfikárnak és

a Viziernek. A kövér eunuch és a puhány parázna a levegőben kapták el a recézett pengéket és gyakorlott suhintással lefejezték Jurijt és Csonkát.

A megmaradt zsoldosok levegőbe lökték a kezüket és az össze Tuareg, akik idáig mindenféle gödrökben és árkokban rejtőzködtek örömmel jajgatva hangosan huhogni kezdtek.

Jókora távolságból, teljes sebességgel vágatva az oázis másik végéből idefele, onnan ahol a mesés hírnevű golfpálya feküdt, a homokcsapdákkal és a festői tavakkal, és ahol a gránátalma liget volt, egy magányos lovas bukkant elő fehér lovon.

— Mi folyik itt? — kiáltotta messziről. — Azonnal hagyjátok abba.

Zulfikár és a Grand Vizier térdre rogyantak és a Tuaregek hasra vágta magukat.

A lovas, egy jóképű és fiatal, fehér pólóingbe és fehér vászonnadrágba öltözött férfi, behúzta lovának kantárját, megállt és kissé előrehajolva teljes erőből pofonvágt a Zulfikárt és a Grand Viziért.

— Nem megmondtam, — mennydörögte, — hogy több feleséget ne vásároljatok. Már eddig is van háromszáz, akik nem kevesebb, mint nyolcszáz gyerekkel áldottak meg. — Itt többször ismét pofonvágt a Grand Viziért. — Te vén pervert. — kiabálta neki. — Ne merd tovább vesztegetni az aranyam, hogy fiatal nőket veszel magadnak. Tönkreteszed nemzetünk hírnevét és megszejtetted vallásunkat. Most már én vagyok a szultán. Nagypád engem választott, hogy beörököljem a trónt. Véd be abba a vastag koponyádba és légy boldog, hogy még mindig a nyakadon van.

Az izraeli kommandó parancsnoka parolát ajánlott a szultánnak. — Sajnáljuk a pusztítást, amit csináltunk, — mondta, — de segélykérő hívást kaptunk és azonnal kellett cselekednünk, és nem számítottunk fegyveres ellenállásra.

— Ne sajnálják ezt a zsoldos szemetet. — a szultán elfogadta a jobbot. — Ki küldte az SOS jelet?

— Én, — Hanna mosolygott búbájosan. — Elraboltak és kényszeríteni akartak, hogy szüzességemet odaadjam egy szőrös vén majomnak.

— Maga szabad és oda megy, ahova akar. — A szultán meghajtotta fejét a fiatal nő előtt. — Rettenetesen sajnáljuk a bajt, amin keresztül kellett mennie.

— Induljunk, Hanna. — a kommandó parancsnok megérintette Hanna könyökét és a Kobra helikopter felé noszogatta. — Aba a cukrászdában már nagyon aggódik magáért.

— Nem, amíg az én drága barátnőmet, Szabinát is magunkkal nem visszük. — Hanna kinyúlt és megfogta Szabina kezét. — A barátnőm egy kiemelkedően kiváló személy, egy őszintén becsületes egyén, akit, és a saját szememmel láttam, szintén elraboltak, bedrogoztak és eladtak rabszolgának. Szabinát is meg kell mentenünk és biztosítanunk kell, hogy épségben hazajusson és visszatérhessen a férjéhez.

— Köszönöm. — Szabina felelte és szemében összegyűltek az örömkönnnyek. — Átjöttem Európába, hogy meglátogassam a rokonaimat és egy kicsit megnézzem a várost, de jóval többet markoltam, mint amennyit meg tudtam fogni.

— Sose fájjon a fejed miatta. — Hanna felelte és kezét kézben tartva mind a ketten beszálltak a Kobra helikopterbe. — Ez már régen lefolyt víz a híd alatt.

Harmincadik Fejezet

Szabina egy hetet töltött Hannával Izraelben. A fiatal izraeli nő megmutatta neki a Jeruzsálemi óvárost, megmásztak és körbesétálták az ókori citadella falait, betévedtek az Arab negyedbe és együtt imádkoztak a nyugati fal romjainál. Hanna főnöke és erkölcsi támogatója, Aba is összejött az amerikai vendéggel. A köztisztelőben tartott cukrászdatulajdonos örömmel tudta meg, hogy Szabina rokonai is eredetileg Magyarországról valók. Török kávé szolgált fel és vonzókülsőjű vendégének ingyencsészt kielégítve legjobb mákos réteséből adott Szabinának vastag szeleteket.

A hét elteltével Hanna és Szabina igaz barátok lettek, de végül is, a sábesz utáni első napon, miután Szabinának a legelső Tel Avivból Atlanta felé induló nemzetközi járaton ülést rezerváltak, búcsút kellett, hogy vegyenek.

Szabina ugyanaznap kora délután érkezett Atlantába és egyenesen a híres Oak Hills elmeorvosi intézetbe sietett, ahol férjét akarata ellenére bezárva tartották. Mindössze néhány, a Delta légitársasághoz és az Amerikai Vámhivatalhoz intézett telefonhívásba került, hogy kiderítsék, hogy mi is történt szegény Henrivel. Hanna Jeruzsálemi szerény lakásában a leány ágyán üldögélve, együtt végezték el a szükséges internetes kutatást és Szabina pontosan tudta, hogy lelheti meg férjét.

Tökéletesen kipihenve és arcának rózsás ragyogását és sziporkázóan éles humorát visszanyerve Szabina Dr. Seggfely Péter szobájában ült, a neves pszichiáter íróasztala előtt. A doktor, aki váltakozva forgatta szemeit a mennyezet felé és nyugtatta nézését Szabina blúzának dekoltázsán, széjjeltárta karjait és sajnálkozó hangon próbálta magyarázni Henrivel kapcsolatos diagnózisát.

— Az ön férje, Henry, — a pszichiáter bólintott nyilvánvaló gyönyörrel és újabb szemforgatásokat végezve. — Félreérthetetlen tüneteit mutatja a kétpólusú skizofréniának. Paranoiás rémképei vannak és veszélyt jelent úgy általában a társadalomra, de főleg partikulárisan magára. Legjobb lelkiismeretemre hallgatva sem írhatom alá kiengedésének dokumentumát.

— Mi lenne, ha a rossz lelkiismeretére hallgatna, — Szabina felelt és próbálta követni a pszichiáter agyszédítő szemforgatásait. — Magam is medikai orvos vagyok, és teljes felelősséget válllok viselkedésért, ha kiengedi.

— A modern pszichiáteri tudomány nem ismeri el a teljes felelősség koncepcióját. — Dr. Seggfely mély lélegzetet vett és sajnálkozó részvétellel teli hatalmasat sóhajtott. — A történelem folyamán és számos korabeli esetben, elmezavaros betegeket engedünk ki, hogy a hozzátartozók

otthonaikba fogadják őket, de felvilágosult nagylelkűségünk soha nem hozta meg az eredményt. Pacienseinket vagy kidobták az utcára, vagy ha nem, a nagylelkű kiengedés a szülők vagy az élettárs meggyilkolásával végződött.

— Henry lehet, hogy depressziós, — Szabina előrehajolt és engedte, hogy csipkés melltartójának szélét a pszichiáter jobban szemügyre vehesse, — de ha megengedi, hogy így fejezzem ki magamat. Én vagyok az ok és én vagyok a gyógymód is, ugyanabban az egyetlen személyben.

— Az okfejtést esetleg elfogadom, — Dr. Seggfely egyre forgatta a szemeit, — de már beadtuk kérvényünket az Állam Adminisztrálta Általános Segély pénzügyi alaphoz és Henry Hutchinson, ugye ez a férjének a neve, rajta van a listánkon. Lehetetlen lenne, hogy elviseljük az elkerülhetetlen anyagi levágást, ami nagyon hátrányosan érintené évi költségvetésünket.

— Dr. Seggfely, — Szabina megrázta a fejét és összehúzta nemrégiben ceruza vékonyra kirajzolt szemöldökét. — Mekkora lenne a szóban forgó összeg? Mennyit kellene, hogy adakozzak az ön intézményének?

— Ha ragaszkodik hozzá, — a főpszichiáter előrebillentette egyensúlyát és nehéz székének lába tompa puffanással ütődött a szőnyeghez. — Hozzon egy bank ellenjegyezte csekket húszezer dollárról. Ennyi pénz nagyon messzemenő hatással lenne az afrikai és ázsiai, és más fejletlen országokban éhező és elhanyagolt gyerekek megsegítésében.

— Kézpénzt is elfogadna? — Szabina nézett fel óvatosan.

— Természetesen, — a derék pszichiáter bólintott. — Adja ide a pénzt és magával viheti a férjét.

— Már úgy érti, hogy ma? Most, azonnal? — Szabina kinyitotta a táskáját.

— Igen, — a pszichiáter Szabina szépségesen manikűrözött kezeire függesztette a szemeit. — Igen, valóban. A beteg azonnali hatállyal ki lenne engedve intézetünkéből.

Szabina két vastag köteg pénzt húzott ki a táskájából és megmutatta Dr. Seggfely Péternek. — Itt van. — mondta. — Írja alá az elbocsátási cédulát, nyomogassa ide át az én felemre és ezt a két köteget magának adom.

Sietve bevégezték az értékek cseréjét, anélkül, hogy egymásra néztek volna, a pszichiáter alapján véve szégyenlős és titkolódzó természetű ember volt, és Szabina kisietett a doktor irodájából.

—

Egy ápoló, vakítóan fehér nadrágba és ingbe öltözött férfi Szabinát a felvonó ajtajáig kísérte. Felemelkedtek a legfelső emeletre, ahol egy hosszú folyosón végigmenve, megérkeztek egy tömör vasajtóhoz, amit az ápoló kulccsal kinyitott.

— Ez a mi elkülönítő osztályunk, — a férfiápoló tudatta Szabinával büszkén, — a maga férje a 2608-as szobában van. Az ajtaja nyitva kell, hogy legyen. Napközben megengedjük, hogy a betegek látogassák egymást.

— Mennyire szép maguktól, — Szabina felelte és kezét szívére szorította, mert a kicsi kalapács már szinte ugrott ki mellkasának ketrecéből.

Az erjedt húgy átható szaga, amit azonnal orrba ütötte, ahogy kilépett a felvonóból megtöltötte orrát és alig tudott levegőt kapni.

— Csinos kis hely, — mondta gúnyolódóan. — feltételezem, hogy lélegzetelállító panoráma nyílik az ablakokból. A fák tetejét lehet látni és a madarakat és felettük a kék eget. Felségesen gyönyörű lehet az évnek ebben a szakában.

— Nincsenek ablakok, — felelte a férfiápoló nyersen. — A betegek nem azért vannak itt, hogy a látványban gyönyörködjenek.

— Akkor miért vannak itt? — Szabina kérdezte.

— Hogy helyrejöjjenek. — az ápoló egy nyitott ajtó felé mutatott. — Ott van a férje. Járjon szerencsével és próbáljon vele beszélni.

A férfi nőrsz elvándlizott a folyosó végébe, egy szerény méretű pihenőhely felé. Ott leült egy székre, pontosan a két nyelven is kiírt *Tilos a Dohányzás* tábla alatt és szivarra gyújtott.

Szabina bement a szobába és meglátta Henrit. Egyedül, egy priccyszerű ágyszélén üldögélve, háta letargikusan előregöbölve, Henry fel és lefele mozgatta a fejét és valami érthetetlen morgott az orra alatt.

— Henry, — Szabina kinyúlt és megérintette Henry arcát. — Én vagyok. Eljöttem érted, hogy hazavigyelek.

— Azt mondták, — Henry felpillantott. — Hogy egy másik férfiért elhagytál és el kell fogadnom, hogy többet nem szeretsz.

— Henry, — Szabina leült férje mellé és kezét kezébe vette. — Elraboltak és én nem szeretek senki mást, csak téged.

— Megmondtam nekik, de azt mondták, hogy nem vagyok normális.

— Többet nincs, hogy nekik, meg mondták. — Szabina gyengéden megcsókolta Henry arcát. — Mostantól kezdve csak te vagy meg én. Senki más az egész világon, csak mi ketten.

— És Jurij hol illik bele ebbe? — Henry kérdezte és a felidézett emlékre gyötrelmes rándulás futott végig az arcán.

— Jurij halott. — Szabina felelte és szája Henry szája után kutatott.

— És Csonka? — Henry nyögött.

— Csonka is halott. Éppen úgy, mint a legkedvesebb orosz barátja.

— Te ölted meg őket?

— Ugyan, kicsi csacsim. — Szabina kuncogott. — Én senkit nem ölök meg. Legalábbis nem szándékosan. — tette hozzá enigmatikus mosollyal. — Zulfikár és a Grand Vizier lefejezték őket.

— Ki ez a Zulfikár és ki ez a Grand, hogyishívják valami?

— Henry, drága szerelmem, — Szabina lázas sietséggel lucskos csókot nyomott Henry engedelmesen széjjelnyíló ajkaira. — Túlságosan sokat kérdezel. De megígérem, bár nagyon elfoglalt leszek a klinikán, ahogy Elijah, az urológus igazgatóorvos, bizonyára minden

elhalasztható esetet eltett nekem, hogy kísértető kísértetírót fogadok, és majd az könyvet ír vakációnk történetéről.

— Kísértetíró, könyv, — Henry mosolygott félénken. — Nagyon jól hangzik, de muszáj lesz, hogy elolvassam?

— Nem, cukorfalatom, — Szabina keresztültette combját Henry lábain. — Nem kell elolvasnod. Remélhetőleg csinálnak belőle egy játékfilmet és az egészet megnézheted a képernyőn.

Henry bólintott. Lassan kezdett kifáradni, figyelési időtartama még mindig meglehetősen rövid volt. Egy másodpercre becsukta a szemét, majd tágra nyitotta és rámeredt feleségére.

— Szabina, — kezdte és arca egy centiméter töredékére volt felesége arcától. — A festmény nálam van. Legalább is nálam kell, hogy legyen. A karjaimban szorongattam, amikor iderángattak erre a helyre. A raktárszobában kell lennie a többi csomagommal és utcai ruhámmal együtt.

— Mindent meg fogunk találni, — Szabina szemeiben a lángoló szenvedély tüze lobbant és száját Henry szájára tapasztotta. — De most, azonnal szeretni akarlak, — suttogta Henry fülébe rekedten. — Gondolod, hogy ez a fajankó őrs észre fog venni valamit?

— Nem fog, — Henry hörögte, — ereszkedj lovagló ülésbe az ágyékomra és majd én csinálom a többit. Ha jön ez a barom, majd széjjelugrunk.

—

Szabina kiíratta Henrit az elmeegógyintézetből. A raktárszobából felvették az ingóságait, közte a hosszú rajztokot, benne a felbecsülhetetlen értékű festménnyel és egy bérelt kocsival lehajtottak New Port Richey-be, Floridába. Henry nem volt hajlandó repülőre ülni. Azt állította, hogy sokkal jobban érzi magát egy amerikai kocsiban, az amerikai országutakon és amerikai gazolinon.

A hozzávetőlegesen nyolcszáz kilométeres út egy hetet vett igénybe. Gyakorlatilag minden tisztességes kinézetű motelnél megálltak és naponta háromszor-négyszer szeretkeztek.

Hogyan csinálták az ő korukban? Kedves olvasóm, mindenféle pozícióban, amit csak ki tudtak találni.

Vége